

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ

ਪੁਲਿੰਗ		ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ		ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ	
ਕਰਤ ਕਾਰਕ	ਧਨ, ਮਨ, ਜਗੁ	ਧਨ, ਕਾਰ, ਸਾਧਨ	ਧਨ, ਮੁਧ	ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਪਨ, ਨਾਮੁ, ਕਾਗਦੁ	ਪਨ, ਮੁਧ		ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ
				ਅਨਿ ਪੁਰਖ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ	ਦੇਖੋਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ
ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ		ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ	
ਕਰਤ ਕਾਰਕ	ਸਭੁ	ਸਭਿ, ਸਭਨੀ		ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਮਹਲ, ਧਨ	ਬਾਤੀ, ਗਲੀ, ਗਲੀ	
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਸਭਸੁ, ਸਭਸੈ			ਕਰਮ	ਬਖਸੀਸ, ਧਨਹਿ		
ਅਪਾਧਾਨ ਕਾਰਕ		ਹਭਾਹੁੰ		ਕਰਣ	ਬਾਤਹਿ		
ਸੰਬੰਧਕਾਰਕ	ਸਭਸੈ	ਸਭਨਾ		ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ	ਧਨਹਿ, ਧਨ		
				ਅਪਾਧਾਨ	ਕਪਾਹਹੁ, ਮਾਰਹੁ		
ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ		ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ	
ਕਰਤ ਕਾਰਕ	ਓਹੁ, ਓਹੁ, ਉਨਿ, ਇਨਿ	ਓਇ, ਓਹਿ, ਏਹਿ, ਉਨਿ, ਇਨਿ		ਸੰਬੰਧ	ਕਾਰੈ, ਜੀਭੈ	ਗਯੋ, ਗਏ	
ਕਰਮ ਕਾਰਕ				ਅਧਿਕਰਣ			
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ							
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ							
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਵਾਹੁ						
ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ				ਪੁਲਿੰਗ		ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ	
ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ		ਸਾਰੇ ਪੁਰਖਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਕ-ਵਚਨ		ਗਯੋ, ਗਏ	
ਕਰਤ ਕਾਰਕ	ਕਿਨਿ, ਕਿਨਹਿ, ਕਿਨਹੀ	ਕਿਨ, ਕਿਨ੍ਹ		ਬਹੁ-ਵਚਨ		ਗਈ, ਗਈ	
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਤਿਸੁ, ਤਿਸਹਿ, ਤਾਸੁ, ਤਾਹਿ, ਤਿਸੈ, ਤਿਹ						
ਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਤਿਤੁ						
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਤਿਸੁ, ਤਿਸਹਿ, ਤੈ	ਤਿਨ, ਤਿਨ੍ਹ					
ਅਪਾਧਾਨ ਕਾਰਕ							
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ	ਤਿਸ, ਤਾਸੁ, ਤਿਸਹਿ, ਤਿਸੈ, ਤਿਹ, ਤਾ	ਤਿਨ, ਤਿਨ੍ਹ, ਤੈਨਿ (ਥੇ), ਤਿਨਾਥਾ					
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਤਿਤੁ, ਤਿਹਿ, ਤਾਸ						
ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ		ਪੁਲਿੰਗ		ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ	
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਏਕੁ, ਇਕੁ, ਹਿਕੁ	ਇਕਿ, ਹਿਕਿ, ਹਿਕਨ੍ਹ		ਸਾਰੇ ਪੁਰਖਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਕ-ਵਚਨ		ਗਯੋ, ਗਏ	
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਹਿਕੁ, ਹਿਕੈ, ਇਕੁ, ਏਕਸੈ						
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ							
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ							

ਪ੍ਰੋ.ਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ

SIKHBOOKCLUB.COM

ਏਸੇ ਕਲਮ ਤੋਂ :

ਬਾਬਾਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ, ਸਿਮਰਨ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ, ਆਦਿ ਬੀੜ ਬਾਰੇ, ਸਦਾਚਾਰਕ ਲੇਖ, ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ, ਧਰਮ ਤੇ ਸਦਾਚਾਰ, ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਟਾਕਰਾ, ਸਿਖੁ ਸਿਦਕੁ ਨਾ ਹਾਰੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ, ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਬਾਰਹਮਾਹ ਤੁਖਾਰੀ ਤੇ ਮਾਝ ਸਟੀਕ, ਗੁਰ-ਇਤਿਹਾਸ ਪਾ: ੨ ਤੋਂ ੯ ਇਕੋ ਜਿਲਦ ਵਿਚ, ਸਲੋਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ, ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ, ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਸਟੀਕ, ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ, ਨਿਤਨੇਮ ਸਟੀਕ, ਭੱਟਾਂ ਦੇ ਸਵਈਏ ਸਟੀਕ, ਸੱਤੇ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ ਸਟੀਕ, ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ ਸਟੀਕ, ਰਾਮਕਲੀ ਜਦ ਸਟੀਕ, ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਟੀਕ, ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਸਟੀਕ (ਪੰਜ ਜਿਲਦਾਂ), ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸਟੀਕ, ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ - ਸਵਈਏ - ਚੌਪਈ ਸਟੀਕ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ) ਦਸ ਜਿਲਦਾਂ, ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਟੀਕਾ, ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਟੀਕਾ, ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਟੀਕਾ, ਨਿਜਨੇਸ ਟੀਕਾ ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ

ਕਰਤਾ :

ਪ੍ਰੋ. ਫੈਸਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ

ਡੀ. ਲਿਟ.

ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ISBN 81-7205-005-4

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1939
ਬਾਰੂਵੀਂ ਵਾਰ ਮਈ 2001
ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਵਾਰ ਜੁਲਾਈ 2002
ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਵਾਰ ਜੁਲਾਈ 2003
ਪੰਦਰ੍ਹਵੀਂ ਵਾਰ ਸਤੰਬਰ 2004
ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਵਾਰ ਦਸੰਬਰ 2007
ਸਤਾਰ੍ਹਵੀਂ ਵਾਰ ਜਨਵਰੀ 2011

ਮੁੱਲ : 120-00 ਰੁਪਏ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :

ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼

ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 006

S.C.O. 223-24, ਸਿਟੀ ਸੈਂਟਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - 143 001

E-mail : singhbro@vsnl.com

Website : www.singhbrothers.com

ਛਾਪਕ :

ਪ੍ਰਿੰਟਵੈੱਲ, 146, ਇੰਡਸਟ੍ਰੀਅਲ ਫ਼ੋਕਲ ਪੁਆਇੰਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਤਤਕਰਾ

—Review by Dr. Siddheshwar Varma	੧੧
—ਪੰਨਵਾਦ	੨੦

ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਵਿਆਕਰਣ	੨੫
‘ਮਹਲਾ’ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ	੩੩
ਵਰਣ ਬੋਧ	੩੬
ਸੋਧੀ	੪੯

ਭਾਗ ਦੂਜਾ (ਵਾਕ-ਅੰਗ)

ਨਾਂਵ	੫੯
ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ)	੬੨
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ	੬੪
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ	੭੧
ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ	੭੭
ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ	੭੯
ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ	੮੩
ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ	੮੫
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ	੮੮

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ	੯੦
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ	੯੧
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਬਚਨ	੯੪
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ	੯੪
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ	੯੮
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ	੧੦੧
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ	੧੦੩
ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ	੧੦੭
ਸੰਬੋਧਨ, ਬਹੁ-ਵਚਨ	੧੦੮
ਲਫਜ਼ ਭੰਡ, ਕਲਤ	੧੦੮
(ਉ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ (ਪੁਲਿੰਗ)	੧੧੧
(ੲ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ (ਪੁਲਿੰਗ)	੧੧੮
(ੀ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ	੧੨੬
ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਨਾਂਵ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ)	੧੨੯
(ੲ-ਅੰਤ)	੧੩੩
(ਿ-ਅੰਤ)	੧੩੫
(ੀ-ਅੰਤ)	੧੩੮
ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਨਾਂਵ	੧੪੧
ਵਿਰੋਧਾਰਥਕ ਨਾਂਵ	੧੪੫
ਭਾਵ-ਵਾਚਕ ਨਾਂਵ	੧੪੯
ਅਲਪਾਰਥਕ ਨਾਂਵ	੧੫੦

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਗੁਣ ਵਾਚਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ	੧੫੯
ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ	੧੬੨

ਨਿਸਚੇ-ਵਾਚਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ	੧੬੭
ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ	੧੬੯
‘ਨਾਂਵ’ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਬਣਾਣਾ	੧੭੨
ਸਮਾਸ	੧੭੮
ਪੜਨਾਂਵ	
ਪੁਰਖ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ	੧੮੧
ਸੰਬੰਧ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ	੧੯੧
ਪ੍ਰਸ਼ਨ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ	੧੯੮
ਨਿਸਚੇ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ	੨੦੦
ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪੜਨਾਂਵ	੨੦੩
ਨਿਜ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ	੨੦੯
ਕ੍ਰਿਆ	
ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ	੨੧੫
ਭੂਤ ਕਾਲ	੨੩੩
ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ	੨੫੨
ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ	੨੬੩
ਕਰਮ ਵਾਚ	੨੭੨
ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੇਤਕ	੨੭੯
ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੇਤਕ	੨੮੪
ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ	੨੮੯
ਨਾਂਵ-ਧਾਤੂ	੨੯੦
ਸੰਬੰਧਕ	੨੯੧
ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ	੩੧੧
ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣੋਕਤੀ	੩੧੩

ਵੀਖਸਾ	੩੧੮
ਯੋਜਕ	੩੧੯
ਵਿਸਮਿਕ	੩੨੨

ਭਾਗ ਤੀਜਾ (ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ)

ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ	੩੨੯
ਲਿੰਗ	੩੪੬
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ	੩੫੫
ਪੜਨਾਵ	੩੫੯
ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ	੩੭੧
ਸੰਬੰਧਕ	੩੭੮

ਭਾਗ ਚੌਥਾ (ਫੁਟਕਲ)

ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ	੩੮੫
ਪੰਜਾਬੀ ਮੁਹਾਵਰੇ	੩੯੦
ਨਾਂਵੋਕਤੀ	੩੯੬
ਛੰਦ	੩੯੯
ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ-ਨਿਰਨਾ	੪੦੨
ਬਹੁ-ਵਾਕਾਂਗ ਸ਼ਬਦ	੪੨੬
ਬਹੁ-ਅਰਥਕ ਸ਼ਬਦ	੪੩੫

ਦੂਜੀ ਛਾਪ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਜੋ ਕਦਰ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਸੀਏ ਸੱਜਣਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਨਿੱਗਰ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਵੇਗੀ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਪਾਏ ਅਨੇਕਾਂ ਭੁਲੇਖੇ ਇਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਕਦਰ ਨੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਵਿਆਕਰਣ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਮੈਂ ਕਈ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਟੀਕੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਛਪ ਚੁਕੇ ਹਨ, ਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣ ਚੁਕੇ ਹਨ। ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਵੀਹ-ਬਾਈ ਸਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਾਣ ਦੇ ਜ਼ਾਤੀ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇ ਸਿੱਖ ਨੌ-ਜੁਆਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਤੇ ਸਮਝ-ਗੋਚਰੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਾਣੀ ਵਾਸਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਖ਼ਾਲਸਾ ਸਕੂਲਾਂ ਤੇ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਾਣ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣ ਜੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਤਾਂ ਉਹ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਪੰਥ ਦੀ ਵੱਡ-ਮੁੱਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ ਤਾਂ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੩੨ ਤਕ ਹੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਛਪ ਕੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਈ ਅਪ੍ਰੈਲ ੧੯੩੬ ਵਿਚ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ੧੯੩੧ ਦੇ ਐਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਨੂੰ ੧੩ ਸਤੰਬਰ ੧੯੩੬ ਨੂੰ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਿਆ ਇਨਾਮ ਤੇ ਸਿਰੋਪਾ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮੇਰੀ ਬਾਰ੍ਹਾਂ-ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਕੀਤੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਖੋਜ-ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤਾ।

ਚੌਥੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਮੁੱਕ ਚੁਕੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨੌ-ਜੁਆਨਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਵਧਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਇਹ ਦੂਜੀ ਛਾਪ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
੧੪ ਜਨਵਰੀ, ੧੯੫੦

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ
ਬੀ.ਏ.

ਚੌਥੀ ਛਾਪ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਤੀਜੀ ਛਾਪ 'ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼' ਨੇ ੧੯੬੬ ਵਿਚ ਛਪਵਾਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਚੌਥੀ ਛਾਪ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਟੀਕੇ ਅਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀਆਂ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕਾਂ 'ਸਿੰਘ ਬ੍ਰਦਰਜ਼' ਹੀ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਕੁ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਟੀਕੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਿਹਰ ਕਰ ਕੇ ਹੌਸਲਾ, ਹਿੰਮਤ ਤੇ ਸਿਹਤ ਬਖਸ਼ੀ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਟੀਕਾ ਇਸ ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਟੀਕਾ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਰਪਣ) ਦਸ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿਚ ਛਪ ਕੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਅੱਪੜ ਚੁਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਸੁਹਿਰਦ ਪਾਠਕਾਂ ਦਾ ਦਿਲੋਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ।

੪੯੪, ਅਜੀਤ ਨਗਰ,
ਪਟਿਆਲਾ
੧੦ ਮਈ, ੧੯੭੦

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ

REVIEW

Prof. Sahib Singh : GURBANI VIAKARAN

(in Panjabi : Gurmukhi Script)

Amritsar, 1951

That this thoughtful and thought-provoking book emanates from the pen of a thinker, will be evident from the following observations :

(1) A human approach to Grammar

That Grammar is a dry subject, has become almost a proverb. Even in Sanskrit there is a saying which means : "Grammar is a disease-producing subject" (Vyaakarṇam Vyaadhikarṇam). But perhaps for the first time in any Grammar written in India about an Indian language, this book, which is a Grammar of the language of the Sikh Scriptures, starts (page 25) with the expressive nature of human language, beginning first with facial expressions, then through gestures, to speech-sounds on their way to connected speech, the sphere of Grammar proper. This methodology is bound to stir an interest for the subject, which is essentially not a tyranny of rules and prescriptions, but a description of the natural phenomena of language.

(2) A rational approach to the study of Scriptures

All Scriptures have a mystical aspect, which can be really expressed only in an "inner language", but in view of the well-known English verse :

"Wings for the angels but feet for the men," human language has to be used for communicating these truths to mankind in general. But this language has its laws, which must be carefully understood if a rational interpretation of the Scriptures is desired. In view of this, the author has thoroughly brought their language into the sphere of Grammatical patterns. For instance, on page 331, as an illustration of the Direct and Indirect object, sentences like the following have been exemplified :- "The Guru imparts instruction to the disciple" (*Gursikh Gurū upadesu suṇāvai*), in which *Gursikh* is the indirect and *Upadesu* the direct object.

(3) The Rhetorical adjuncts of Grammar

Great master-minds, both in the past and the present, tell us that Grammar can never be entirely dissociated from Rhetorics, Metrics and Music. The author, fortunately gifted with this synthetic insight, has freely brought to bear the phenomena of Rhetorics in order to explain Grammatical phenomena. For instance, on page 34 he happily explains *Mahalā* (ਮਹਲਾ), being a term for any of the Sikh Gurus, as literally denoting "body"; so the sense of "body" has been figuratively extended to that of a Guru. How? The second *Mahalā*, viz., Guru Angad, was so called because he was

considered to be the second body of Guru Nanak. Nobody could dream that a book on Grammar should contain such a charming matter !

(4) Subtle penetration of treatment

The author's profoundly discerning acumen has read the distinctive significance of 'n' and 'ṇ' in *kabani* (ਕਰਨਿ) and *kabani* (ਕਰਣਿ); while *kahani* (ਕਹਣਿ) is verbal form, embedding a Sanskrit suffix '-nti'; *kabani* (ਕਰਨਿ) is a noun, from the infinitive *kabani* (ਕਰਨਿ) (p. 225). Historians of Indian languages tell us that Sanskrit consonant-duster '-nt' has become 'n' in certain contexts in modern Indian languages, while pure 'n', in the middle of two vowels, has become 'ṇ'.

(5) Historical visualization

The author's modernity of approach is revealed by the emphasis he has laid on the historical aspects of the language of the Sikh Scriptures. With copious examples he shows how words like *ghar* (ਘਰ) and *gharu* (ਘਰੁ) occurring in the same verse reveal different historical phases of the language (p. 30). Just as the ruins of Harappa indicate seven different cultures, one over the other, or of Taxila four different cultures, so the language of these scriptures will reveal to the scientific observer many layers of dialects one over the other. This observation on the part of the author is one on which the historical linguist should jump, for it will at once suggest to him that for the corroboration of variants in

the Sikh Scriptures the time has come for an immediate survey of the dialects of the day adjoining the areas in which these Scriptures were written.

(6) A challenge to stupidity about Metre

By far the most valuable remark in this book is the one about Metre on page 399. Regarding the age-long Prosodial tyrannies of long-short or syllabic measurements, the author says that a Poet rises above the bondages of these measures whenever he finds them to be an obstruction to the flow of his natural rhythm. Future generations will appreciate this statement as the first protest from an Indian against the myth of metrical rigidities. Authorities on Phonetics tell us that the phenomenon of Rhythm is primarily an instinctive, natural and universal phenomenon. Cf. Sonnenschein, *What is Rhythm?* Oxford, 1925, page 31 : "The element that is common to music and verse is Rhythm; and rhythm is one and the same thing whatever be the medium in which it is manifested." But the universal phenomenon in rhythm is that of rise-fall or fall-rise of voice in various permutations and combinations, it is to this gradation that long-short, or syllabication absolutely submits from moment to moment; no human prescriptions dare to interfere with it. Time has come to revolutionize all our rotten views about metre. Who knows our author's divining statement is a precursor of the "shape of things to come" in Indian metre during this decade of "challenge, change and opportunity", as a British writer puts it?

(7) The agent-case revelation

Very interesting indeed is the author's explanation of the i-suffix attached to nouns functioning, historically, as agent-case with transitives in the Past Tense, e.g. Nānki (ਨਾਨਕਿ) (page 66), literally "by Nanak". This finding would give to a reflective reader a flood of suggestions e.g. (1) this i-suffix was absolutely independent; it never required a post position like 'ne' as is used in Hindi or literary Panjabi, though it is absent in Dogri or Pothohari. (2) This 'i'—being parrallel to Hindi—modern literary Panjabi—'e', was either a literary modification of dialectical 'e'—still spoken—or induced by rhythmical requirements, for which investigation is necessary.

(8) Curiosities of Pronouns

Most interesting is the entire absence (as will be evident from page 182-183) of *mainū* (ਮੈਨੂੰ), *sānū* (ਸਾਨੂੰ) "to me, to us" established literary Panjabi forms these days in the language concerned, being represented by *mohi* (ਮੋਹਿ), *mujhe* (ਮੁਝੇ) etc., in the singular and *bambh* (ਭਾਮਭ), *bam* (ਭਾਮ) in the plural. Now according to linguistic authorities, the Pronouns of a language are the greatest determinants of the structure of that language, for there is hardly a sentence in which they are not used. If these most fundamental Pronouns, spoken at the present day, were absent in the language of the Sikh Scriptures, we are faced with the problem of determining the exact ratio of Panjabi in the language concerned. Only a Frequency Statistics Survey, like the one done by Soviet in Russian, could help us to solve the problem.

(9) A precursor of Pronominal Suffixes

Pronominal Suffixes are a bug-bear for the teacher of literary Panjabi and Hindi. But page 237 gives us a startling form, viz., *sudhos* (सुधोस) "searched for him", for according to the author, 's' means "him". In colloquial Panjabi, two Pronominal or extra-Pronoun suffixes are quite common, viz., 3rd Person 'su' (Lahndas), e.g. *mārsu* (ਮਾਰਸੁ), beat him and 2nd person 'i' is in 'aia i' he has come, oh you! It is hoped that the author will some day be able to produce further material on this exciting problem.

(10) Illuminating approach to Conjugation

The treatment of Conjugation has rebelled against the atrocious mechanization of routinized Grammars, it has entirely discarded the start from terminations and begins the modernized forms, viz., patterns on page 216, e.g. *basai* (बसई) resides, *jivai* (जीवई) lives. The conjugation of verbs concerned in Sanskrit, Prakrit and Apabhramsa side by side has also been given. This comparative method makes both the teaching and the learning life-like (pp. 216-217). This historical approach has been persistently kept up. e.g. on page 217, the 2nd person plural 'h' has been rightly traced to 'th'. (Cf. G.V. Tagare, *Historical Grammar of Apabhramsa*, Poona, 1948, page 286). Similarly, the third person plural 'hi', on page 223, has been connected with Braj 'ahi' in *gāvahi* (गावहि) they "sing". Tagare (Ibid, p. 290) tells us that '-ahi' is the real Apabhramsa development and

Dr. Babu Ram Seksena in his *Evolution of Awadhi*, Allahabad, 1938, page 124, finds the same—'ahi' in Jayasi, though in Tulasi—'ai' also occurs secondarily. This suggests that the nasality has been dropped in this case in the language of the Sikh Scriptures. On pp. 249-250, an interesting parallel to the 'v-' causative, as in *dikhāvā* (दिखावा) has been rightly connected with Awadhi forms, Cf. Awadhi (dekha: vab) illustrated by Babu Ram Saksena, Ibid, p. 289. Cf. in this connection the interesting remark of Tagare (Ibid, p. 284) that "Causative formations in Apabhramsa take the augment '-ava' in South West Apabhramsa, and 'aba' in East Apabhramsa."

LIMITATIONS

With so many new perspectives, as on Metre and Pronominal suffixes, revealed to us by this valuable work, it will be insolence to point out any shortcoming therein. But the synthetic outlook of the author, who would never be tired until perfection is achieved, has compelled the present reviewer to make the following observations :

(1) Vertical Comparisons

On pp. 41, comparative vocabularies have been given by mere juxtaposition of Panjabi and Sanskrit forms; thus Panjabi *nere* (ਨੇੜੇ) has been connected with Sanskrit *nikāṭa* (निवट). Such a presentation was current during the last generation but the rising intellectuality of

the present generation clamours for much more. For instance, if one could consult Turner's Nepali Dictionary regarding this Panjabi word *nere* (ਨੇਰੇ), he would first descend from Skt. *nikāṭa* to Prakrit *niada*, to which West Pahari Kishtwari *nioru* and Pangai *nir* could somehow correspond, by virtue of the retention of 'i' of *nikēṭa*, but the 'e' of *nere*, found also in Gujrati *nede* and Marathi *neti* has compelled Professor Turner to set up a hypothetical Sanskrit from *naikatya*. Mere vertical comparisons (Sanskrit—Prakrit—modern Indo-Aryan) will not be enough; horizontal (modern Indian languages parallels) will be also indispensable.

(2) Cases unessentials

The whole portion relating to cases from pages 59 to 169 has got to be boiled down, for it is disastrously based on Sanskrit cases. Modern Indo-Aryan languages have ruthlessly kicked off most of the Sanskrit cases. At the most one could speak of two cases in a few types of Panjabi nouns, e.g. in *ghorā* (ਘੋੜਾ) and plural oblique of *lubār* (ਲੁਹਾਰ). Otherwise there is only one case in Panjabi in frequent use, except the vocative which is used in rare cases. (Cf. The Government of India Publication : *A Basic Grammar of Modern Hindi*, 1950, pages 27-28).

(3) Phonetic portion to be recast

The phonetic portion on pages 36-38, has to be entirely recast. To name it "varaṇabodh (orthography)"

would be incorrect both in Hindi and English, and to call 'a' and K-varge sounds as gutturals is a baseless view propounded by the Siddhanta Kaumudi for which the ancient Pratishakhyas, not to speak of the moderns, had entirely different views. According to modern Phonetics only three sounds are produced specifically from the throat, viz. the two kinds of 'h' and the glottal stop. (Cf. *Principles of the International Phonetic Association*, 1949, page 10).

CONCLUSION

It is ardently hoped that this promising work, with its vast potentialities, will be further improved in the light of the jumps which Linguistic Science has made during these days and that the awakened country will avail of the rare gifts of the author by offering him facilities in various ways, such as teams of assistants for a statistical survey, appliances for determining Rhythm and opportunities for travels in various regions.

Dr. Siddheshwar Varma

Honorary Incharge,

Vishveshvaranand Vedic Research Institute,

Sub-Office : Chandigarh

16-12-1961

ਪੰਨਵਾਦ

ਮਈ ੧੯੧੭ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲੇ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਾਣ ਦੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਫਰਵਰੀ ੧੯੨੦ ਤਕ ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਤੁਰਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਭਾ।

ਫਰਵਰੀ ੧੯੨੦ ਵਿਚ ਸ: ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਮ.ਏ. ਕਾਲਜ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਬਣ ਕੇ ਆਏ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਸੋ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਸ ਮਿਹਰ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜਿਤਨਾ ਭੀ ਪੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂ, ਬੋੜਾ ਹੈ।

ਉਸੇ ਸਾਲ ਦੇ ਦਸੰਬਰ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਗੁਰਪੁਰਬ 'ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਸਕੂਲ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲੇ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਾਠ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਦੋ ਤਿੰਨ ਤੁਕਾਂ ਦੀ ਵਿੱਥ 'ਤੇ ਹੀ ਲਫਜ਼ 'ਸਬਦ' ਤਿੰਨ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ—'ਸਬਦੁ', 'ਸਬਦਿ' ਅਤੇ 'ਸਬਦ'। ਸੁਤੇ ਹੀ ਇਹ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਕੋ ਹੀ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਇਹ ਤ੍ਰੈ ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਿਹਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਸੂਝ ਪੈ ਗਈ। ਉਹੀ ਲਗਾਂ-ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਖਾਸ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਜਾਪਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਇਕ ਅੰਕੜ ਆ ਪਈ। ਲਗਾਂ-ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਆ ਪਿਆ, ਪਰ ਸਮਝਾਵੇ ਕੌਣ ?

ਜੁਲਾਈ ੧੯੨੧ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲੇ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਮੀਤ ਸਕੱਤਰ ਦੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਆ ਲੱਗਾ। ਇਥੇ ਉਹਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਭਾਵੇਂ ਝੰਮੇਲੇ ਬਹੁਤ ਸਨ, ਪਰ ਮੈਂ ਫਿਰ ਭੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਸੱਜਣ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ,

ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਾਏ। ਜੁਲਾਈ ੧੯੨੧ ਤੋਂ ਸਤੰਬਰ ੧੯੨੭ ਤਕ ਛੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਪਰਬੰਧ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ।

੧੯੨੭ ਵਿਚ ਮੈਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲੇ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਰਵਰੀ ੧੯੨੮ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਅਪਾਰ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਇਥੇ ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਸਤਸੰਗ ਬਣ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਰ ਮੈਂਬਰ ਬਣੇ :

- (੧) ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੇਦੀ ਰੀਟਾਇਰਡ ਏ.ਟੀ.ਐਸ.।
- (੨) ਮਾ: ਛਹਿਬਰ ਸਿੰਘ ਹੈਂਡਮਾਸਟਰ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਕਾਲਜ ਘਰਜਾਖ।
- (੩) ਭਾ: ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਿਆਨੀ ਅਧਿਆਪਕ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਕਾਲਜ।
- (੪) ਲੇਖਕ।

ਇਹ ਸਤਸੰਗ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਕਾਲਜ ਦੇ ਨਵੇਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ ਲੰਢੇ ਵੇਲੇ ਜੁੜਦਾ ਰਿਹਾ। ਜਿਤਨੇ ਟੀਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰਯਾਜ ਆਦਿਕ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਸਭ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ, ਭਾਈ ਹਿੰਮਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੀ ਸੁਅੱਛ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਧੁਰੋਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੇ ਅਜਬ ਰੰਗ ਬਣਾਇਆ। ਸਾਡਾ ਜਤਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਥੋਂ ਤਾਈਂ ਹੋ ਸਕੇ, ਜਿਤਨਾ ਕੁ ਲਗਾਂ-ਮਾੜਾਂ ਦਾ ਬੋਧ ਤਦੋਂ ਤਾਈਂ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਪਹਿਲੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਖਿਆਲ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ, ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕੀਤਾ ਜਾਏ।

ਅਜੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਮਹੀਨੇ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭਿਆਂ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਇਸ ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਹੋਰ ਸੱਜਣ ਆ ਰਲੇ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਾਡਾ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾ ਬੜੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ :

- (੧) ਪ੍ਰੋ: ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਮ.ਏ. ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ।
- (੨) ਪ੍ਰੋ: ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਮ.ਐਸ-ਸੀ.।
- (੩) ਪ੍ਰੋ: ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਮ.ਐਸ-ਸੀ.।
- (੪) ਡਾ: ਰਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਪੁੱਤਰ ਬਾਬੂ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਸੰਡ।
- (੫) ਭਾਈ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਸ਼ਹਿਰ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲਾ।

ਇਸ ਸਤਸੰਗ ਦੀ ਹੀ ਬਰਕਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਇਹ ਮਹਾਨ ਔਖਾ ਕੰਮ ਅਰੰਭ ਕਰਨ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਥੇ ਇਹ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਡੂੰਘੀ ਖੋਹ ਵੀ ਪੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉਸ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਦੋ ਸੋਹਣੇ ਰਤਨ ਬਾਬਾ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਰਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਸਾਥੋਂ ਵਿਛੜ ਚੁਕੇ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਪਿਆਰੇ ੧੯੩੧ ਦੇ ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੇ ਮਈ ਵਿਚ ਸਰੀਰਕ ਚੋਲਾ ਛੱਡ ਗਏ। ਦੋਵੇਂ ਲਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਤਿ ਦਰਜੇ ਦੇ ਰਸੀਏ ਸਨ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਬਖਸ਼ੇ।

ਇਹ ਕੰਮ ਖਬਰੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ ਹੋਰ ਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ (੧੯੩੧) ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੇ ੧੦੦੦) ਇਨਾਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੰਥ ਵਿਚ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਸੋ ਵਿਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਲਿਖਣਾ ਇਕ ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਅਜੇ ਕਈ ਉਣਤਾਈਆਂ ਹੋਣ। ਉਵ ਭੀ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੰਮ ਨਿਰੇ ਇਕ ਦੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਉੱਦਮ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ।

ਸੋ, ਪੰਥ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ, ਆਪਣੀਆਂ ਉਕਾਈਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਖਿਆ ਦਾ ਜਾਚਕ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ, ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਮੁਕੰਮਲ ਵਿਆਕਰਣ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਜ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪਰਮ ਧਰਮ ਜਾਣ ਕੇ ਵਧੀਕ ਹੰਭਲਾ ਮਾਰੀ ਜਾਣ, ਤਾਕਿ ਸਾਡੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਬੋਧ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਵਧਦਾ ਜਾ ਸਕੇ।

—ਦਾਸ

ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ

੪ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੯੩੨

ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ

SIKHBOOKCLUB.COM

SIKHBOOKCLUB.COM

ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਵਿਆਕਰਣ

ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਮੇ ਸਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਭਾਵ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਜੀਵ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਜਾਂ ਨਾਦ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਂਦਰ, ਕੁੱਤੇ, ਬੈਲ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਹ ਜਤਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿੱਤ ਹੀ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸੂਖਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਤੱਕ ਕੇ ਇਹ ਲੱਭ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀੜਿਆਂ ਅਤੇ ਮੱਖੀਆਂ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ਉੱਦਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਇਹਨਾਂ ਪਸ਼ੂ ਆਦਿਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਣਤਰ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇਸ ਉੱਚਤਾ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਰੱਖ ਦੇਈਏ, ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਸਾਧਾਰਨ ਜਜ਼ਬਾ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਨਾੜਾਂ ਤੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਚਾਲ ਭੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਜਜ਼ਬਾ ਹੋਰ ਵਧੀਕ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਆਦਿਕ ਅੰਗ ਕੰਬਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਤੇਜ਼ੀ ਹੋਰ ਭੀ ਵਧ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਕੰਬਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਦੇ ਕਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਚਾਲ ਭੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਜਜ਼ਬਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਰ ਅੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਭੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਮਿੱਠੀ ਖੱਟੀ ਜਾਂ ਕੌੜੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਉਹ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸੁਆਦ ਕੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸ਼ੋਕ, ਕ੍ਰੋਧ, ਦਇਆ, ਅਨੰਦ ਜਾਂ ਵੈਰਾਗ ਆਦਿਕ ਦਾ ਤਰੰਗ

ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਭੀ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਭਾਵ ਝਲਕਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ 'ਭਾਵ' ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਫਰਕਣ ਜਾਂ ਮੂੰਹ ਦੀ ਚੇਸ਼ਟਾ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਅੰਦਰਲੇ 'ਭਾਵ' ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਰੂਪ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਫਰਕਣ ਜਾਂ ਚੇਸ਼ਟਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ 'ਨਾਦ' (ਅਵਾਜ਼) ਭੀ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਪਹਿਲਾਂ 'ਭਾਵ', ਅੰਗ-ਫਰਕਣ ਜਾਂ ਚੇਸ਼ਟਾ; ਉਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ 'ਨਾਦ', ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸਿੱਖ ਸਿੱਖ ਕੇ 'ਬੋਲੀ' ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭੂਗੋਲਿਕ ਹਾਲਤ ਅਤੇ ਜਲ-ਵਾਯੂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰੇਕ ਦੇਸ ਦੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਰੇਕ 'ਬੋਲੀ' ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਾ ਬਦਲਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਜੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਵੀਹ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਅੱਜ ਉਹ ਨਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉੱਕਾ ਹੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਜਾਂ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ ਵਿਚ ਰਲਾ ਕੇ ਵਾਕ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਲਿਆ ਕੇ, ਬੋਲਣ ਤੇ ਲਿਖਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਭੀ ਸਦਾ ਬਦਲਦਾ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਸਮਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਚਲਤ ਬੋਲੀ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਵੇਦ ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਾਰੇ। ਉਸ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਖਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਬਦਲਦੀ ਗਈ ਤੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਤੇ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਪਿਛਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਨਵੀਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੋਰ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਨਵੀਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਜੇ 'ਰਿਗਵੇਦ' ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿਗਵੇਦ ਦੀ ਬੋਲੀ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਵੇਦਾਂ ਵਿਚ 'ਗਾਥਾ' ਨਾਂ ਦੇ ਜੋ ਛੰਦ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਕ ਵੱਖਰੀ 'ਭਾਸ਼ਾ' ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਵੇਦਿਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਸ ਬੋਲੀ ਦਾ ਨਾਂ 'ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅਸ਼ੋਕ ਦੇ ਲੇਖ ਆਦਿਕਾਂ

ਵਿਚ ਜੋ ਬੋਲੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ 'ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਜਾਂ 'ਪਾਲੀ' ਆਖਦੇ ਹਨ। 'ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਤੋਂ ਕਈ ਸੌ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ 'ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਵੇਦਿਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ 'ਵੇਦਿਕ ਭਾਸ਼ਾ' ਨੂੰ ਆਮ ਬੋਲਚਾਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਬਚਾ ਕੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਵਿਆਕਰਣ ਰਚੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇਸ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਬੋਲੀ ਦਾ ਨਾਂ 'ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ' ਰੱਖ ਲਿਆ। ਸੋ, ਇਹ 'ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ' ਭੀ 'ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਦੀ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਖ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਹੋ ਕੇ ਬਣੀ ਸੀ।

'ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਵਿਚ 'ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਦੇ ਉਹ ਵਿਅੰਜਨ (Consonants) ਘਟ ਗਏ, ਜੋ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਖਰ੍ਹਵੇ ਲੱਗਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਥਾਂ 'ਸ੍ਵਰ' (Vowels) ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬੋਲੀ ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਮਿੱਠੀ ਤੇ ਸੌਖੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ 'ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਜਾਂ 'ਪਾਲੀ' ਦੀਆਂ ਸਣੇ ਸਣੇ ਕਈ ਸ਼ਾਖਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ 'ਮਾਗਧੀ', 'ਸ਼ੁਰਸੇਨੀ' ਅਤੇ 'ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰੀ' ਮੁੱਖ ਹਨ। 'ਮਾਗਧੀ' ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਮਗਧ ਜਾਂ ਬਿਹਾਰ ਵਿਚ ਸੀ; 'ਸ਼ੁਰਸੇਨੀ' ਦਾ 'ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤ' (U.P.) ਵਿਚ, ਅਤੇ 'ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰੀ' ਦਾ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿਚ। ਜਿਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਮਾਗਧੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰਸੇਨੀ ਦਾ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਥੇ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਇਕ ਨਵੀਂ ਜਿਹੀ ਬੋਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ 'ਅਰਧ ਮਾਗਧੀ' ਪੈ ਗਿਆ।

ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਾਂ ਨੇ ਭੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਾਂਗ ਸਾਹਿੱਤਕ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਦੀ 'ਭਾਸ਼ਾ' ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਬੋਲ-ਚਾਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਨਾਂ 'ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼' ਪੈ ਗਿਆ। ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿਚ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀ 'ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼' ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ 'ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ਾਂ' ਵਿਚ ਭੀ ਕਾਵਿ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਦਾ ਜਨਮ ਅਰੰਭ ਹੋਇਆ। ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਰਚਾਰ ਦਾ ਠੀਕ ਠੀਕ ਸਮਾ ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਲੱਭਾ; ਪਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਇਹੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਈਸਵੀ ਯਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤਾਈਂ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕਵਿਤਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਬੋਲੀ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਵਿਆਕਰਣ-ਕਰਤਾ 'ਹੇਮਚੰਦ੍ਰ' ਨੇ, ਜੋ ਯਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਆਕਰਣ ਵਿਚ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦਿਤੇ ਹਨ।

ਬੋਲੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਦੀ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਿਆਣੇ

ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਲਈ ਢੰਗ ਲੱਭ ਲਏ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਦਰ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਭੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਬੇ-ਨਿਯਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਜੋ ਜਗਤ-ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਜੋ ਜੋ 'ਬੋਲੀ' ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਭੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਿਆਣਿਆਂ ਨੇ ਉਹ ਨਿਯਮ ਲੱਭ ਲਏ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਉਂਤ ਨਾਲ ਤਰਤੀਬ ਦੇ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾ ਨਾਂ 'ਵਿਆਕਰਣ' ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਐਸੇ ਵੇਲੇ ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕਿਤੇ ਬੋਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ 'ਵਿਆਕਰਣ' ਦੀ ਬਰਕਤ ਨਾਲ ਐਸੇ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਹਰੇਕ ਬੋਲੀ ਦਾ ਇਹੀ ਹਾਲ ਸਮਝੋ।

ਹਿੰਦੂ ਸੱਜਣ ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ 'ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ' ਮੰਨਦੇ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ 'ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ' ਦਾ 'ਵਿਆਕਰਣ' ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਗੋਂ, ਇਸ 'ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ' ਨੂੰ ਸਦਾ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ ਜਿਥੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਮਹਾਂ ਰਿਸ਼ੀ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ, ਉਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਭੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ।

ਜੇ ਪੁਰਾਤਨ ਰਿਸ਼ੀ ਇਹ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਕਿ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਲਿਖਣਾ 'ਆਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ' ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅੱਜ ਉਹਨਾਂ ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ। ਬੋਲੀ ਸਦਾ ਬਦਲਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਅੱਜ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਉਹ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਅੱਜ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਉਸ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਉੱਚਾਰਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸੀ। ਤਦੋਂ ਦਾ 'ਕੋਸ਼' ਅੱਜ ਦੇ ਕੋਸ਼ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਤਦੋਂ ਦਾ 'ਵਿਆਕਰਣ' ਭੀ ਅੱਜ ਦੇ ਵਿਆਕਰਣ ਨਾਲੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਸੀ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਲਿਖਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਗਾਥ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਥਾਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦਾ ਵਿਆਕਰਣ ਲਿਖਣਾ ਇਉਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਕੁੱਜੇ ਵਿਚ ਪਾਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣਾਂ ਜੋਗ ਇਹ ਸੂਚਨਾ ਕਰ ਦੇਣੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ 'ਬਾਣੀ' ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਹਨ—'ਵਰਣਾਤਮਕ' ਜਾਂ ਉੱਚਾਰਨਾਤਮਕ' ਰੂਪ ਅਤੇ 'ਭਾਵਾਤਮਕ'

ਰੂਪ। ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕਈ ਥਾਈਂ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵਲਵਲੇ ਵਿਚ ਜੁੜਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ : “ਮਰਦਾਨਿਆ, ਵਜਾ ਰਬਾਬ, ਬਾਣੀ ਆਈ ਏ।” ਫਿਰ ਉਹ ਬਾਣੀ ਕਦੇ ਫਾਰਸੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਵਿਚ, ਕਦੇ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਵੇਸ ਵਿਚ ਅਤੇ ਕਦੇ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਬਾਣੇ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬਾਹਰਲਾ ਰੂਪ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪੁਰ ਅੰਦਰ ਜਜ਼ਬਾ ਇਕੋ ਹੀ ਸੀ, ਪੁਰ ਅੰਦਰਲੀ ਬਾਣੀ ਇਕੋ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਪੁਰ ਅੰਦਰਲੀ, ਉਸੇ ‘ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ’, ਕੇਵਲ ਉਸੇ ਰੱਬੀ ਵਲਵਲੇ ਬਾਬਤ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

ਬਾਣੀ ਬਿਰਲਉ ਬੀਚਾਰਸੀ ਜੇ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ॥

ਇਹ ਬਾਣੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ॥੪੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੫)

ਇਸ ‘ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ’ ਨੂੰ ਉਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਵਲਵਲਾ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ, ਇਹ ਲਹਿਰ ਨਹੀਂ ਚੱਲੀ, ਉਹ ਇਸ ਵਲਵਲੇ ਤੇ ਤਰੰਗ ਦੀ ਸਾਰ ਕੀ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ?

ਸੋ ਕਤ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਦਰਦੁ ਨ ਪਾਈ ॥

(ਸੂਹੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

ਪਰ ਇਹ ਡੂੰਘਾਈ ਤੇ ਅਗਾਧਤਾ ਕੇਵਲ ‘ਭਾਵਾਤਮਕ’ ਬਾਣੀ ਵਾਸਤੇ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਅੰਦਰਲੇ ਉੱਚੇ ਜਜ਼ਬੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਵਿਆਕਰਣ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ‘ਵਰਣਾਤਮਕ ਰੂਪ’ ਨਾਲ ਹੈ, ‘ਬੋਲੀ’ ਨਾਲ ਹੈ।

ਬਾਣੀ ਦੇ ‘ਵਰਣਾਤਮਕ ਰੂਪ’ ਤੋਂ ਨਾਵਾਕਿਫ਼ ਕਈ ਸੱਜਣ ਇਹ ਭੀ ਆਖਦੇ ਸੁਣੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਗਾਂ-ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਇਕ ਵਾਧੂ ਤੇ ਵਿਅਰਥ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਇਹ ਬੰਧਨ ਹਟਾ ਦੇਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਉਪਰਲੇ ਦੋਹਾਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਵਾਸਤੇ ਹੇਠਾਂ ਨਮੂਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਲਗਾਂ-ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਿਸੇ ‘ਵਿਆਕਰਣ’ ਨਾਲ ਹੈ :

- (੧) ਜਨ 'ਨਾਨਕ' ਅਰੁਣੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ
ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥੨॥੫॥
ਜਨ 'ਨਾਨਕ' ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ
ਹਮ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਛੰਤ ॥੧॥੬॥

(ਮ: ੪, ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੧੫)

- (੨) 'ਘਰ' ਮਹਿ 'ਘਰੁ' ਦਿਖਾਇ ਦੇਇ
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥੧॥੨੭॥ (ਪੰਨਾ ੧੨੯੦)

- (੩) ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਵਿ ਬਕੇ ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ 'ਆਪੁ' ਲੁਕਾਇਆ ॥
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ 'ਆਪਿ' ਦਿਖਾਇਆ ॥੨੫॥
(ਪੰਨਾ ੧੨੯੦)

- (੪) ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ 'ਮਨੁ' 'ਮਨਿ' ਅੰਧੈ ਤਨੁ ਅੰਧੁ ॥ (ਪੰਨਾ ੧੨੯੭)

- (੫) ਦੂਜੈ ਸਭੁ ਕੋ ਲਗਿ ਵਿਗੁਣਾ ਬਿਨੁ 'ਸਤਿਗੁਰ' ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥
'ਸਤਿਗੁਰੁ' ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥੨੦॥
(ਪੰਨਾ ੧੨੯੭)

- (੬) 'ਮਨੁ' ਤਨੁ ਸਚਾ ਸਚੁ 'ਮਨਿ' ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥੧॥੧੮॥ (ਪੰਨਾ ੧੨੯੫)

- (੭) ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ 'ਸਤਿਗੁਰੁ' ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥
ਨਾਨਕ 'ਸਤਿਗੁਰ' ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੨॥੧੫॥
(ਪੰਨਾ ੧੨੯੪)

- (੮) ਇਹੁ 'ਜਲੁ' ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਹੈ 'ਜਲ' ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥੧੨॥
(ਪੰਨਾ ੧੨੯੩)

- (੯) ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ 'ਜਲੁ' ਹੈ 'ਜਲ' ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥੨॥੧੧॥
(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੩)

- (੧੦) 'ਜਗਿ' ਜੀਵਨੁ ਐਸਾ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸਾ ਜੀਵਨੁ ਸੁਪਨ ਸਮਾਨ ॥.....
ਕਹਿ ਕਬੀਰ 'ਜਗ' ਜੀਵਨੁ ਐਸਾ ਦੁਤੀਅ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥੩॥੫॥੨੭॥
(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

- (੧੧) ਜਿਉ 'ਜਲੁ' 'ਜਲ' ਮਹਿ ਪੇਸਿ ਨ ਨਿਕਸੈ ਤਿਉ ਭੁਰਿ ਮਿਲਿਓ ਚੁਲਾਰੇ ॥
(ਧਨਾਸਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੨)

ਇਹਨਾਂ ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਇਕੋ ਹੀ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਸਾਫ਼ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੋਈ 'ਵਿਆਕਰਣ' ਹੈ।

ਵੇਖੋ :

ਨਾਨਕਿ	ਘਰ	ਆਪੁ	ਮਨੁ
ਨਾਨਕ	ਘਰੁ	ਆਪਿ	ਮਨਿ
ਸਤਿਗੁਰ	ਜਲੁ	ਜਗਿ	
ਸਤਿਗੁਰੁ	ਜਲ	ਜਗ	

ਜੇ ਸੱਜਣ ਰਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬਨਾਵਟ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਣਗੇ।

ਕਈ ਸੱਜਣ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਆਕਰਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਖਿਆਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਬਦ 'ਮਤਿ', 'ਮਤ' ਅਤੇ 'ਮਤੁ' ਪੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਰੂਪ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ 'ਵਿਆਕਰਣ' ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੱਜਣ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਹੁਣ ਤਾਈਂ ਲੱਭੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਹਰ ਥਾਂ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਕੱਢਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਕਰਣ ਇਕ ਮਨ-ਘੜਤ ਖਿਆਲ ਹੈ।

ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ 'ਵਰਣ ਬੋਧ' ਦਾ ਅਧਿਆਇ ਰਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਫ਼ ਸਮਝ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬੋਲੀ ਸਦਾ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ੬ ਗੁਰ-ਮਹਲਾਂ ਨੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਉਚਾਰੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਉਰਦੂ ਦਾ ਭੀ ਪੰਜਾਬੀ ਉੱਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਚੁਕਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਣਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਹੋਵੇ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸਮਾ ਬੀਤਦਾ ਆਇਆ, ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨ ਮਿਟਦੇ ਮਿਟਦੇ ਆਖ਼ਰ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅੱਪੜ ਕੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਸੰਬੰਧਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਹੀ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

‘ਮਤਿ’, ‘ਮਤ’, ‘ਮਤੁ’ ਆਦਿਕ ਸ਼ਬਦ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਭੀ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ‘ਵਰਣ ਬੋਧ’ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਵਟੀਜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ, ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਇਹ ਉਪਰਲੇ ਤ੍ਰੈਵੇ ਰੂਪ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਨਿਰੇ ਇਹ ਨਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕਈ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਭੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਲਿੰਗ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਤੌਰ ’ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਹੇਠ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

ਭਿਸਤੁ (ਪੁਲਿੰਗ), ਭਿਸਤਿ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ):

ਭਿਸਤੁ ਨਜੀਕਿ ਰਾਖੁ ਰਹਮਾਨਾ ॥੪॥੧੫॥ (ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

ਉਨਿ ਭਿ ਭਿਸਤਿ ਘਨੇਰੀ ਪਾਈ ॥੨॥੧੫॥ (ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਸਾਫ਼ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸਨ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਕਿਰਣਿ’ ਅਤੇ ‘ਕਿਰਣ’, ‘ਸਰਣਿ’ ਅਤੇ ‘ਸਰਣ’, ‘ਉਪਰਿ’ ਅਤੇ ‘ਉਪਰ’ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਪ੍ਰਚਲਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਨਾਨਕ ਚਿੰਤਾ ‘ਮਤਿ’ ਕਰਹੁ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੋਇ ॥

ਜਲ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਅਨੁ ਤਿਨਾ ਭਿ ਰੋਜੀ ਦੇਇ ॥.....

ਵਿਚਿ ਉਪਾਇ ਸਾਇਰਾ ਤਿਨਾ ਭਿ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥

ਨਾਨਕ ਚਿੰਤਾ ‘ਮਤ’ ਕਰਹੁ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੋਇ ॥੧॥੧੮॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੫)

ਉਪਰ-ਲਿਖੇ ਇਕੋ ਹੀ ਸਲੋਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ‘ਮਤਿ’ (ਫਿਅੰਤ) ਅਤੇ ਅਖੀਰਲੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ‘ਮਤ’ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾ ਸੁਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ ਜੋ ਹੋਇ ਮਰਨਿ ਪਰਵਾਣੇ ॥

ਸੂਰੇ ਸੇਈ ਆਗੈ ਆਖੀਅਹਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਸਾਖੀ ਮਾਣੇ ॥.....

ਮਰਣੁ ਮੁਣਸਾ ਸੁਰਿਆ ਹਕੁ ਹੈ ਜੋ ਹੋਇ ਮਰਨਿ ਪਰਵਾਣੇ ॥੩॥੨॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧, ਅਲਾਹਣੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੭੯)

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੇ ਅਖੀਰਲੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇਕ ਅੱਖਰ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ—ਪਹਿਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ‘ਮਰਨਿ’ ਹੈ ਤੇ ਅਖੀਰਲੀ ਵਿਚ ‘ਮਰਹਿ’ ਹੈ। ਵਿਆਕਰਣ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਮਰਨਿ’ ਤੇ ‘ਮਰਹਿ’ ਦੋਵੇਂ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (Present Tense, Third person, Plural Number) ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸਨ।

ਲਫਜ਼ ‘ਮਹਲਾ’ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ

ਸ਼ਬਦ ‘ਮਹਲਾ’ ਦੇ ਉੱਚਾਰਨ ਅਤੇ ਅਰਥ ਸੰਬੰਧੀ ਕਈ ਮਤ-ਭੇਦ ਹਨ। ‘ਉੱਚਾਰਨ’ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵਿਆਕਰਣ ਨਾਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਇਥੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ‘ਮਹਲ’, ‘ਮਹਲੁ’ ਅਤੇ ‘ਮਹਲਾ’ ਕਈ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਦੋ ਥਾਂ ਉਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਤੇ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ ‘ਮਹੱਲ’ ਅਤੇ ‘ਮਹੱਲਾ’ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋ, ਜਦੋਂ ਇਹੀ ‘ਮਹਲਾ’ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ-ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਆਵੇ, ਤਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ ਉਚੇਰੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ‘ਮਹੱਲਾ’ ਕਰਨਾ ਅਸ਼ੁਧ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਹੋਰ ਭੀ ਵਧੀਕ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸ਼ਬਦ ‘ਮਹਲਾ’ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ‘ਮਹਿਲਾ’ (महिला) ਦਾ ਰੂਪ ਦੱਸ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਇਸਤ੍ਰੀ’ ਕਰਨਾ ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਿਰਮੂਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਥਾਈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਪਹਿਲਾ’, ‘ਦੂਜਾ’, ‘ਤੀਜਾ’, ਆਦਿਕ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜੋ ‘ਪੁਲਿੰਗ’ ਹਨ। ਜੇ ‘ਮਹਲਾ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾਚਕ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ‘ਪਹਿਲਾ’, ‘ਦੂਜਾ’ ਆਦਿਕ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਪਹਿਲੀ’, ‘ਦੂਜੀ’, ‘ਤੀਜੀ’ ਆਦਿਕ ਹੁੰਦਾ।

ਸ਼ਬਦ ‘ਮਹਲ’ ਅਤੇ ‘ਮਹਲਾ’ ਦੇ ਅਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਚਾਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ:

(੧) ਮਹਲ—ਇਸਤ੍ਰੀ।

‘ਮਹਲ’ ਕੁਚਜੀ ਮਝਵਝੀ ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਸੁਧ॥੧॥੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੮੮)

- (੨) ਮਹਲੁ—ਘਰ, ਟਿਕਾਣਾ, ਨਿਵਾਸ-ਅਸਥਾਨ, ਉਹ ਅਸਥਾਨ ਜਿਥੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਾਖਿਆਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਦੁਆਰੇ ਆਇਆ ॥

ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੋਗੀ 'ਮਹਲੁ' ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੬)

ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰਾ 'ਮਹਲਿ' ਬੁਲਾਇਆ ॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੭)

ਮਹਲਿ—ਮਹਲ ਵਿਚ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਇਹੁ 'ਮਹਲੁ' ਪਾਵੈ ॥੩॥੨੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੯)

ਦੁਬਿਧਾ ਰਾਤੇ 'ਮਹਲੁ' ਨ ਪਾਵਹਿ ॥੭॥੪॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੦੪)

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ਇਉ ਘਰੁ 'ਮਹਲੁ' ਸਿਵਧੈ ॥੫॥

(ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੦)

- (੩) ਮਹਲ, ਮਹਲਾ—ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਪੱਕੇ ਘਰ।

ਦਾਤਾ ਦਾਨੁ ਕਰੈ ਤਹ ਨਾਹੀ 'ਮਹਲ' ਉਸਾਰਿ ਨ ਬੈਠਾ ॥੨॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੦੨)

ਗੜ ਮੰਦਰ 'ਮਹਲਾ' ਕਹਾ ਜਿਉ ਬਾਜੀ ਦੀਬਾਣੁ ॥੪੨॥

(ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੬)

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਅਨੁ ਕਰਿ 'ਮਹਲ' ਸਰਾਈ ॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੪੭)

- (੪) ਮਹਲਾ—ਕਾਇਆਂ।

ਸਬਦੇ ਪਤੀਜੈ ਅੰਗੁ ਭੀਜੈ ਸੁ ਮਹਲੁ 'ਮਹਲਾ' ਅੰਤਰੇ ॥

ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਅੰਤਿ ਨਿਰੰਤਰੇ ॥੮॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

'ਮਹਲਾ' ਅੰਦਰਿ ਗੈਰ ਮਹਲੁ ਪਾਏ ਭਾਣਾ ਬੁਝਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥੫॥੧੪॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੮)

ਓਹੁ ਅਭਿਨਾਸੀ ਰਾਇਆ ॥

ਨਿਰਤਉ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੇ ਬਸਤੇ ਇਹੁ ਭਰਨੁ ਕਹਾ ਤੇ ਆਇਆ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਤੂੰ ਹੋਹਿ ਅਵਾਰੇ ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਨਿਮਾਨੇ ॥

ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪੇ ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਗਰੀਬਾਨੇ ॥੧॥

ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਤੂੰ ਪੰਡਿਤੁ ਬਕਤਾ ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਖਲੁ ਹੋਤਾ ॥

ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਤੂੰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਗ੍ਰਾਹਜੁ ਏਕ 'ਮਹਲਿ' ਕਛੁ ਨ ਲੇਤਾ ॥੨॥੫॥੧੨੬॥

(ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੬)

ਮਹਲ—ਸਰੀਰ। ਮਹਲਿ—ਸਰੀਰ ਵਿਚ।

ਉੱਚਾਰਨ ਸੰਬੰਧੀ ਤਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚਾਰਨ 'ਮਹੱਲਾ' ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਬਦ 'ਰਹਤ' 'ਬਹਰੇ', 'ਬਹਲੇ', 'ਸਹਜ' ਆਦਿਕ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦ 'ਮਹਲਾ' ਦਾ ਭੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਗਹੁ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਸ਼ਬਦ 'ਮਹਲਾ' ਦਾ ਅਰਥ ਭੀ ਸਾਫ਼ ਸੁੱਝ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉੱਚਾਰੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਨਾਮ ਕੇਵਲ 'ਨਾਨਕ' ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਅਮੁਕੀ ਬਾਣੀ ਕਿਸ ਗੁਰ-ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਬਦ 'ਮਹਲਾ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਵਿਅਕਤੀ', 'ਕਾਇਆ'; ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦੇ ਅੰਕ ਨੰ: ੪ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ 'ਮਹਲਾ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਕਾਇਆ' ਹੈ।

ਸੋ

'ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ' ਪਹਿਲਾ ਜਿਸਮ।

'ਮਹਲਾ ਦੂਜਾ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ' ਦੂਜਾ ਸਰੀਰ।

'ਮਹਲਾ ਤੀਜਾ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ' ਤੀਜਾ ਸਰੀਰ।

ਇਤਿਆਦਿਕ।

ਸੱਤੇ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਹੋਰ ਭੀ ਵਧੀਕ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਜੋਤਿ' ਤਾਂ ਸਭ ਗੁਰ-ਮਹਲਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਕੇਵਲ 'ਕਾਇਆ' ਹੀ ਪਲਟੀ ਹੈ :

ਲਹਣੇ ਦੀ ਫੇਰਾਈਐ, ਨਾਨਕਾ ਦੇਹੀ ਖਟੀਐ ॥

ਜੋਤਿ ਓਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ, ਸਹਿ 'ਕਾਇਆ' ਫੇਰਿ ਪਲਟੀਐ ॥੨॥

(ਪੰਨਾ ੯੬੬)

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਭੀ ਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਖਿਆਲ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ :

ਅਰਜਨੁ 'ਕਾਇਆ' ਪਲਟਿ ਕੈ ਮੂਰਤਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਵਾਰੀ ॥੪੮॥੧॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਿਰ-ਲੇਖ ਵਿਚ ਨਿਰਾ ਲਫਜ਼ 'ਮਹਲਾ' ਹੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ, ਦੋ ਥਾਂ ਲਫਜ਼ 'ਮਹਲੁ' ਭੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਵੇਖੋ ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੰਨਾ ੧੬, ਸ਼ਬਦ ਨੰ: ੬, ਅਤੇ ਪੰਨਾ ੧੮, ਸ਼ਬਦ ਨੰ: ੧੨।

ਜੇ ਲਫਜ਼ 'ਮਹਲਾ' ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ 'ਮਹੱਲਾ' ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ 'ਮਹਲੁ' ਨੂੰ ਭੀ 'ਮਹੱਲੁ' ਆਖਣਾ ਪਏਗਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਫਜ਼ 'ਮਹੱਲਾ' ਤੇ 'ਮਹੱਲੁ' ਦੋ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਸੋ ਇਹ ਉੱਚਾਰਨ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਣ ਬੋਧ (Orthography)

'ਬੋਲੀ' ਦੇ ਦੋ ਅੰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—'ਉੱਚਾਰਨ' ਵਿਸ਼ਿਅਕ ਅਤੇ 'ਭਾਵ' ਵਿਸ਼ਿਅਕ, ਭਾਵ 'ਵਰਣਾਤਮਕ' ਤੇ 'ਭਾਵਾਤਮਕ'।

ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਂਗ ਬੋਲੀ ਦਾ ਭੀ 'ਜਨਮ', 'ਵਿਕਾਸ' ਅਤੇ 'ਨਾਸ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਬੋਲੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਵਧਦੀ-ਫੁਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਮਾ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੋਮੇ ਦੇ ਕੋਲ ਨਦੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਹੁਤ ਵਿੰਗਾ, ਤੰਗ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਅਰੰਭਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਬੋਲੀ ਦੀ ਚਾਲ ਵੀ ਬੇ-ਢੰਗੀ ਜਿਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਖੁਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਅੱਪੜ ਕੇ ਨਦੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਲ ਭੀ ਵਧੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਭੀ ਵਧੀਕ। ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਨਦੀ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਵਗਦੀ ਹੈ। ਇਹੀ ਹਾਲਤ ਬੋਲੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਨਦੀਆਂ ਵਿਚ ਲਾਂਭ ਦਾ ਪਾਣੀ ਆ ਰਲਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਭੀ ਏਧਰੋਂ ਉਧਰੋਂ ਨਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਆ ਰਲਦੇ ਹਨ। ਨਦੀ ਦੇ ਜਲ ਵਾਂਗ ਖਾਸ ਖਾਸ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਨਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਅਨੁਕੂਲ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮੁੱਕ ਜਾਣ 'ਤੇ ਨਦੀ ਕਿਸੇ ਦੂਜੀ ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਜਾ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਬੋਲੀ ਭੀ ਆਪਣੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਘਨ ਪੈ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੋਲੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਰੱਬ ਦੀ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰੰਭ ਤੇ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾ ਆਦਿਕ ਭੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਧਾ ਘਟਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਭੂਗੋਲਿਕ ਹਾਲਤ ਨਾਲ ਵੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਥੋਂ ਤਾਈਂ ਕਿ ਜਲ-ਵਾਯੂ ਦਾ ਭੀ ਬੋਲੀ ਉੱਤੇ ਬੜਾ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕ 'ਟ' ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਅਤੇ ਕਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ 'ਤ' ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ। ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਲੋਕ ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਉੱਚਾਰਨ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਉੱਚਾਰਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ 'ਅਵਾਜ਼' (ਨਾਦ) ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫੇਫੜਿਆਂ ਦੀ ਹਵਾ ਨੂੰ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ 'ਨਾਦ-ਯੰਤਰਾਂ' ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਦਬਾਅ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆਂ ਵਿਅਕਤ-ਨਾਦ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਾਹ ਫੇਫੜਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਠ-ਨਾਲੀ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਉਸ ਨਾਲੀ ਦੀਆਂ 'ਸੁਰ-ਤੰਤੀਆਂ' ਵਿਚ ਕਾਂਬਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਂਬਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਸਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੰਠ ਦੇ ਉਪਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਅੱਪੜ ਕੇ ਸਾਹ ਨੱਕ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਸਾਹ ਦੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਕੇਵਲ ਨੱਕ ਹੀ ਹੈ।

ਨੱਕ ਦੇ ਰਸਤੇ ਸਾਹ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਤਾਲੂ ਦਾ ਮੁਲਾਇਮ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਸੰਘ ਦੀ ਘੰਡੀ ਸਿੱਧੀ ਪਲਮਦੀ ਰਹੇ। ਜੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਿਛੇ ਹਟਾ ਲਏ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਹ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਜੇ ਤਾਈਂ ਇਹ 'ਵਿਅਕਤ ਨਾਦ' (Audible Sound) ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ। ਅੱਗੇ ਇਸ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਜੀਭ ਕਈ ਥਾਈਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਪਾਂਦੀ ਹੈ; ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਾਇਮ ਤਾਲੂ ਉੱਤੇ, ਫੇਰ ਖਰ੍ਹਵੇ ਤਾਲੂ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਉਪਰਲੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਮਸ਼ੂੜਿਆਂ ਉੱਤੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 'ਕ', 'ਚ', 'ਤ' ਆਦਿਕ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਉੱਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੀਭ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਮਝ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੀਭ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਹਿੱਸੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ :

(੧) ਉਹ ਅੱਖਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ 'ਕੰਠ' (ਸੰਘ) ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ :

ਅ, ਹ, ਕ, ਖ, ਗ, ਘ।

(੨) ਮੁਲਾਇਮ ਤਾਲੂ ਨਾਲ ਜੀਭ ਦੇ ਲੱਗਿਆਂ ਉੱਚਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅੱਖਰ :

ੲ, ਯ, ਸ਼, ਚ, ਛ, ਜ, ਝ।

(੩) ਖਰ੍ਹਵੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ : ਰ, ਟ, ਠ, ਡ, ਢ, ਝ।

(੪) ਦੰਦਾਂ ਤੋਂ : ਲ, ਸ, ਤ, ਥ, ਦ, ਧ।

(੫) ਹੋਠਾਂ ਤੋਂ : ਓ, ਵ, ਪ, ਫ, ਬ, ਭ।

ਨੋਟ: ਙ, ਞ, ਣ, ਨ ਅਤੇ ਮ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ ਉਪਰ-ਲਿਖੇ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਕ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਕੱਢਿਆਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬੋਲਣ ਵੇਲੇ 'ਕੰਠ-ਨਾਲੀ' ਦੀਆਂ 'ਸੁਰ-ਤੰਤੀਆਂ' ਮੁਲਾਇਮ ਅਤੇ ਖਰ੍ਹਵੇ ਤਾਲੂ, ਦੰਦਾਂ ਅਤੇ ਜੀਭ ਦਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਮਿਲਵਾਂ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾ ਸੰਬੰਧ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਹੀ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਅੱਖਰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗ (Class) ਵਿਚ ਭੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਭੀ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਭੂਗੋਲਿਕ ਹਾਲਤ ਦਾ ਭੀ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਵਸਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਭੀ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕਈ ਕਾਰਨ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨਾਤਮਕ ਰੂਪ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ, ਨਵੀਨ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਦੀ 'ਹ', 'ਕ' ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ-ਆਤਮਕ ਰੂਪ ਬਦਲਦਾ ਗਿਆ—ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

(੧) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਕਿਸੇ ਵਰਗ ਦਾ ਦੂਜਾ ਜਾਂ ਚੌਥਾ ਅੱਖਰ (ਖ, ਘ, ਠ, ਥ, ਧ ਆਦਿਕ) ਅਤੇ ਮੂਰਧਨੀ 'ਸ' (ਸੰ: ਷) ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਹ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਹੁਣ	ਅਧੁਨਾ	(ਅਧੁਨਾ)	ਬਹੁਤ	ਪ੍ਰਭੂਤੰ	(ਪ੍ਰਭੂਰੰ)
ਪੁਰਮਿ	ਪ੍ਰਿਥਮਿ	(ਪ੍ਰਥੀ)	ਸੁਹਾਗ	ਸੌਭਾਗਯ	(ਸੌਭਾਯ)
ਜੀਹ	ਜੀਭ	(ਜਿਹ੍ਵਾ)	ਕਾਹਨ	ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ	(ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ)
ਸੁਰਹੀ	ਸੁਰਭਿ	(ਸੁਰਥਿ)	ਕੁਹਾੜਾ	ਕੁਠਾਰ	(ਕੁਠਾਰ)
ਅਉਹਟ	ਅਵਘੱਟ	(ਅਕਥਟ)	ਬਹਿਰਾ (ਬੋਲਾ)	ਬਧਿਰ	(ਬਧਿਰ)

ਪੰਜਾਬੀ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਪਹੁਪੁ	ਪੁਸਪ	(ਪੁਸ਼)	ਵੀਹੀ (ਗਲੀ)	ਵੀਥੀ	(ਕੀਥੀ)
ਨਹੁ	ਨਖ	(ਨਖ)	ਜਲਹਰ	ਜਲਪਰ	(ਜਲਥਰ)
ਖੋਹ	ਖਯੋਭ	(ਖੋਅ)	ਪੈਓਹਰੀ	ਪਯੋਧਰੀ	(ਪਯੋਥਰੀ)
ਪੋਹ (ਪੁਹ-ਫੁਟਾਲਾ)	ਪ੍ਰਭਾ	(ਪ੍ਰਥਾ)	ਬਲਹਰ	ਵਲਿਪਰ	(ਕਲਿਥਰ)
ਸੁਹਾਵਾ	ਸੁਖਾਵਹ	(ਸੁਭਾਕਵਹ)	ਸਾਹੂ (-ਕਾਰ)	ਸਾਧੂ	(ਸਾਧੁ)

(੨) ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਦੁੱਤ ਅੱਖਰ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੁੱਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ 'ਸ' ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ 'ਅ' ਹੋਰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ 'ਸ' ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਅਸਨਾਨ, ਨਾਨ	ਸ੍ਨਾਨ (ਸ਼ਨਾਨ)	ਅਸਰੂਪੁ, ਰੂਪ	ਸ੍ਰੂਪ (ਸ਼ਰੂਪ)
ਅਸਬੰਭ, ਬੰਭ	ਸ੍ਰੰਭ (ਸ਼ਤਮਥ)	ਅਸਨਾਈ, ਨਾਈ	ਸ੍ਨਾ (ਅਰਥੀ)
ਅਸਥਾਨ, ਥਾਂ	ਸਥਾਨ (ਸ਼ਥਾਨ)	ਅਸਥਿਰੁ, ਥਿਰ	ਸਥਿਰ (ਸ਼ਥਿਰ)
ਅਸਨੇਹੁ, ਨੇਹ	ਸ੍ਨੇਹ (ਸ਼ਨੇਹ)	ਅਸਥਲ, ਥਲ	ਸਥਲ (ਸ਼ਥਲ)

ਪਰ ਜੇ ਦੁੱਤ ਅੱਖਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ 'ਸ' ਤੇ ਦੂਜਾ ਅੱਖਰ 'ਤ' ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਅ' ਪਹਿਲਾਂ ਵਧਾਣ ਦੇ ਥਾਂ ਦੁੱਤ ਦੇ ਵੱਟੇ 'ਥ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ 'ਦੁੱਤ', ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਇਹੀ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਥੋੜਾ	ਸ੍ਰੋਕ (ਸ਼ਤੋਕ)	ਆਥਿ	ਅਸਤਿ (ਅਸ਼ਤਿ)
ਵੱਥੁ	ਵਸਤੁ (ਵਸ਼ਤੁ)	ਥੰਭ	ਸ੍ਰੰਭ (ਸ਼ਤਮਥ)
ਹੱਥੁ	ਹਸਤ (ਹਸ਼ਤ)	ਪੱਥਰ	ਪ੍ਰਸੂਰ (ਪ੍ਰਸ਼ਤਰ)
ਹਾਥੀ	ਹਸਤਿ (ਹਸ਼ਤਿ)	ਥੱਥਾ	ਸ੍ਰੁਥਕ (ਸ਼ਤਥਕ)
ਥਣ	ਸ੍ਰੁਨ (ਸ਼ਤਨ)		

(੩) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਵਿਅੰਜਨ (ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਵੇ) ਦੇ ਥਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਸੂਰ ਅੱਖਰ ਦੇ ਵਟਾਂਦਰੇ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਬਹੁਤ ਵਧੀਕ ਵਧ ਗਿਆ। ਕਈਆਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਤਨੇ ਵਿਅੰਜਨ ਹਟ ਕੇ ਸੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਨਵਾਂ ਰੂਪ ਹੋਰ ਦਾ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਇਆਣੀ	(ਇਆਇਣਿ)	ਏਕਾਕਿਨੀ
ਚਿਤੇਰਾ	(ਚਿੱਤਅਰੋ)	(ਚਿਤ੍ਰਕਰ)
ਜੁਆਰੀ	(ਜੁਅਅਰ)	(ਦ੍ਰੁਤਕਰ)
ਡੈਣ	(ਡਾਇਨੀ)	ਡਾਕਿਨੀ (ਡਾਕਿਨੀ)
ਰਾਵਲ	(ਰਾਉਲ)	ਰਾਜਕੁਲ (ਰਾਜਕੁਲ)
ਸੋਹਲ	(ਸੋਅੱਲ)	(ਸੁਕੁਮਾਰ)
ਨਿਓਲ	(ਨਉਲ)	ਨਕੁਲ (ਨਕੁਲ:)
ਸਚਿਆਰ		ਸਤਯਕਰ (ਸਤਯਕਰ)
ਵਾੜ	(ਪਾਆਰ)	(ਪ੍ਰਾਕਾਰ)
ਮੈਗਲ	(ਮਾਅਗਲ)	(ਮਦਕਲ)
ਜਲੋੜਾ	(ਜਲਅਰੋ)	(ਜਲਚਰ)
ਸਾਇਰ	(ਸਾਅਰੋ)	(ਸਾਗਰ)
ਕੱਘਾ (ਕੱਘਾ)	(ਕਅੱਗਹ)	(ਕਚੱਗ੍ਹ)
ਸੀਅਲਾ		ਸੀਤਲ (ਸੀਤਲ)
ਵੈੜਾ	(ਵਿਅੜ)	ਵਿਕਟ (ਵਿਕਟ)
ਕੋਇਲ		ਕੋਕਿਲ (ਕੋਕਿਲ)
ਰੈਣਿ	ਰਅਣਿ (ਰਅਣਿ)	ਰਜਨਿ (ਰਜਨਿ)
ਭੈਣ	ਭਅਣਿ	ਭਗਿਨੀ (ਭਗਿਨੀ)
ਗੈਣ	ਗਅਣ	ਗਗਨ (ਗਗਨ)
ਵੈਣ	ਵਅਣ	ਵਚਨ (ਵਚਨ)
ਨੈਣ	ਨਅਣ	ਨਯਨ (ਨਯਨ)
ਭੈਣੁ	ਭਅਣ	ਭਵਨ (ਭਵਨ)
ਨੈਂ	ਨਇ	ਨਦੀ (ਨਦੀ)
ਜੇ	ਜਇ	ਯਦਿ (ਯਦਿ)

(੪) ਜੀਭ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਮੁਲਾਇਮ ਤਾਲੂ ਅਤੇ ਖਰ੍ਹਵੇ ਤਾਲੂ ਤੋਂ ਉੱਚਾਰੇ ਹੋਏ ਅੱਖਰ ਆਪੇ ਵਿਚ ਵਟੀਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ 'ਤ'—ਵਰਗ ਦੇ ਥਾਂ 'ਟ'—ਵਰਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਸੁਹੰਢਣਾ	ਸੁਹਦ	ਸੁਖਦ (ਸੁਖਦ)
ਥਾਂ, ਠਾਉ	ਠਾਣ	ਸਥਾਨ (ਸਥਾਨ)
ਬਟੂਆ		ਵਰਤੁਲ (ਕਰੁੱਲ)
ਪਨਕਤ	ਪਨ-ਘਟ	
ਨਾਸੇ ('ਸ' 'ਤ'-ਵਰਗੀ)	ਨਾਠੇ	
ਬਿਨਸੀ ('ਸ' 'ਤ'-ਵਰਗੀ)	ਬਿਨਠੀ	
ਢੀਠ		ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ (ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ)
ਡੰਡ		ਦੰਡ (ਦਫ਼ਤ)
ਕਿਥੈ	ਕੈਠੈ	ਕੁੱਤ੍ਰ (ਕੁਰ੍ਤ)

(੫) ਇਕੋ ਵਰਗ ਦੇ ਅੱਖਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਆਪੋ ਵਿਚ ਵੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ : 'ਪ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਵ' ਜਾਂ 'ਉ', 'ਮ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਵ', 'ਵ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਮ', 'ਘ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਕ', 'ਪ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਬ'। ਜਿਵੇਂ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਜਾਦਮ ਰਾਇਆ	ਜਾਦਵ (ਯਾਦਕ)	ਬਹੁਤ	ਪ੍ਰਭੂਤੰ (ਪ੍ਰਮੂਰ੍ਤੰ)
ਨਾਵ	ਨਾਮ (ਨਾਮ)	ਅਸ ਰਾ	ਅਸ ਕਾ
ਸਉਤੁ (ਸਵਤੁ)	ਸਪ੍ਰਤੁ (ਸਪ੍ਰੁਤ੍)	ਉਸ ਰਾ	ਉਸ ਕਾ
ਅਉਤੁ (ਅਵਤੁ)	ਅਪ੍ਰਤੁ (ਅਪ੍ਰੁਤ੍)	ਮੈਗਲ	ਮਦਗਲ (ਸਦਕਲ:)
ਪੁਹਮਿ	ਪ੍ਰਿਥਵੀ (ਪ੍ਰਥ੍ਵੀ)	ਅਨਿਗ	ਅਨਿਕ (ਅਨੇਕ)
ਮੰਡੂਆ (ਪ੍ਰ: ਮੰਡੋਵੇ)	(ਸੰ: ਮੰਡਪ)	ਵਾੜ	ਪ੍ਰਾਕਾਰ
ਸਿਲ-ਵੱਟਾ	ਸਿਲਾਪੱਟਕ (ਸ਼ਿਲਾਪਟਕ:)	ਪਨਕਤ	ਪਨਘਟ
		ਕਰਵੱਤ	ਕਰਪੱਤ੍ਰ (ਕਰਪਤ੍ਰ)

ਕਉਲ (ਪ੍ਰਾ: ਕਵਾਲ) (ਸੰ: ਕਪਾਲ)

(੬) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਟ' (ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਵੇ) ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ੜ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਕੀੜਾ	ਕੀਟਕ (ਕੀਟਕ:)	ਵਾੜਿ	ਵਾਟਿਕਾ (ਗਾਟਿਕਾ)
ਕਉੜਾ (ਕੌੜਾ)	ਕਟੁਕ (ਕਟੁਕ:)	ਨੇੜੇ	ਨਿਕਟਿ (ਨਿਕਟਿ)
ਤ੍ਰਿਉੜੀ	ਤ੍ਰਿਕੁਟਿ (ਤ੍ਰਿਕੁਟਿ)	ਚਪੇੜ	ਚਪੇਟ (ਚਪੇਟ)

(੭) ਯ, ਵ :

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਯ' ਦੋ ਸੂਰਾਂ ('ਏ' ਤੇ 'ਅ') ਦੇ ਜੋੜ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ 'ਵ' ਦੋ ਸੂਰਾਂ ('ਓ' ਤੇ 'ਅ') ਦੇ ਜੋੜ ਤੋਂ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਦੁੱਤ ਅੱਖਰ ਨਿਖੜ ਕੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਉਥੇ ਇਸ 'ਵ' ਅਤੇ 'ਯ' ਦੇ ਸੂਰ ਭੀ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਦੁੱਤ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ 'ਵ' ਤੇ 'ਯ' ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੂਰ ਵਿਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬੀ	ਵ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਯ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਅਉਗੁਣ	ਅਵਗੁਣ	(ਅਕਗੁਣ)	ਬਿਸਨੁ	ਵਜਸਨ	(व्यसन)
ਅਉਹਠ	ਅਵਘੱਟ	(ਅਕਬਟ)	ਦਇਆਲੁ	(ਦੈਆਲੁ)	
ਸਰਬਸੁ	ਸਰਵਸੁ	(ਸਰ੍ਵਸ੍ਵ)		ਦਯਾਲੁ	(दयालु)
ਚਤੁਆਰੇ	ਚਤੁਾਰ	(ਚਤ੍ਵਾਰ)	ਭਇਆਨ	(ਭੈਆਨ)	
ਬਿਸੁਆਸ	ਵਿਸੁਾਸ	(ਕਿਸ਼ਕਾਸ)		ਭਯਾਨ	(भयान)
ਅਉਤੁ	(ਪ੍ਰਾ: ਅਵੁਤੁ)	(ਸੰ: ਅਪੁਤ੍ਰ)	ਭ੍ਰਿਤਿਆ ਪ੍ਰਿਅੰ		
ਸਉਤੁ	(ਪ੍ਰ: ਸਵੁਤੁ)	(ਸੰ: ਸਪੁਤ੍ਰ)	ਭਿਤਤ ਪ੍ਰਿਯੰ (ਮੁਤ੍ਯਪ੍ਰਿਯੰ)		
ਰੁਖ	ਵਿਖਯ	(ਰੁਕ੍ਸ਼)	ਅਖਇਓ	ਅਖਯਯ	(अक्षय)
ਲੂਣ	ਲਵਣ	(ਲਕ੍ਸ਼ਣ)	ਭੁਇਅੰਗਮ	ਭੁਯੰਗਮ	(भुयंगम)
ਦਿਓਰ	ਦੇਵਰ	(ਦੇਵਰ)	ਜਖਿ	ਯਖਯ	(यक्ष)
ਦੁਈਆ	(ਪ੍ਰਾ: ਦੁਇਓ)	(ਸੰ: ਦ੍ਰਿਤੀਯ)	ਪੁੰਨਿਆਤਮੈ	ਪੁਨਯਾਤਮੈ	(पुन्यात्मा)
ਦੂਣਾ	(ਪ੍ਰਾ: ਦੁਉਣੋ)	(ਸੰ: ਦ੍ਰਿਗੁਣ)	ਹੈ	ਹਯ	(हय)

(੮) 'ਰ' ਤੇ 'ਲ' ਆਪੋ ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

ਦੈਆਰ	ਦੈਆਲ (ਦਇਆਲ)
ਸਾਰਦੁ (ਸਾਦ੍ਰ)	ਸਿੱਲਾ
ਹਰਿਦਾ (ਹਰਿਦ੍ਰਾ)	ਹਲਦੀ
ਵਰਮੀ	ਵਲਮੀਕ (वल्मीक)

(੯) ਦੁੱਤ ਅੱਖਰ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ 'ਰ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਸਮਬੁ	ਸਮਰਬੁ (समर्थ)	ਪੁਬ	ਪੂਰਬ (पूर्व)
ਕਿਤਿ	ਕੀਰਤਿ (कीर्ति)	ਬ੍ਰਹਮਚਜੁ	ਬ੍ਰਹਮਚਰਯੁ (ब्रह्मचर्य)

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਪਰਾਕਉ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ (ਸ਼ਾਕ੍ਰਮ)	ਭੰਡੁ (ਪ੍ਰਾ: ਭੱਜਾ)	ਭਾਰਯਾ (ਭਾਯਾ)
ਸਮਪਉ	ਸਮਰਪਉ (ਸਮਰਪ)	ਪੱਤਲ	ਪਤ੍ਰਲ (ਪਤ੍ਰਲ)
ਗਬੁ	ਗਰਬੁ (ਗਰਬ)	ਵੱਗ	ਵਰਗ (ਕਾਰ:)
ਅਈਆ	ਅਰਯਾ (ਅਰਯਾ)	ਕਰਵੱਤ	ਕਰਪੱਤ੍ਰ (ਕਰਪਤ੍ਰ)
ਮਈਆ	ਮਰਯਾ (ਮਰਯਾ)		

ਇਥੋਂ ਤਾਈਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਚੁਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ, ਜਲ-ਵਾਯੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਬਦਲ ਬਦਲ ਕੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਈ।

ਸੱਤਿਆਰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕਰਤਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਉਤੇ ਇਹ ਦੂਸ਼ਣ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਭਯ' (ਭਯ) ਥਾਂ 'ਭਉ' ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਉੱਪਰਲੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰੱਖਿਆਂ ਇਹ ਦੂਸ਼ਣ ਉੱਕਾ ਹੀ ਨਿਰਮੂਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟ, ਜਦੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਹੇਠ-ਲਿਖਿਆ ਨਿਯਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ।

(੧੦) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅੰਤਲਾ 'ਯ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਉ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਨਿਰਨਉ	ਨਿਰਣਯ (ਨਿਰਯ)	ਬਿਨਉ	ਵਿਨਯ (ਵਿਨਯ)
ਪਰਚਉ	ਪਰਿਚਯ (ਪਰਿਚਯ)	ਨਿਹਚਉ	ਨਿਸ਼ਚਯ (ਨਿਸ਼ਚਯ)
ਪ੍ਰਿਉ	ਪ੍ਰਿਯ (ਪ੍ਰਿਯ)	ਨਿਆਉ	ਨਯਾਯ (ਨਯਾਯ)
ਵਾਉ	ਵਾਯੁ (ਵਾਯੁ)	ਉਦਉ	ਉਦਯ (ਉਦਯ)
ਹਿਆਉ	ਹਿਦਯ (ਹਿਦਯ)	ਉਪਾਉ	ਉਪਾਯ (ਉਪਾਯ)
ਅਖਉ	ਅਖਯਯ (ਅਖਯਯ)	'ਤ੍ਰਉ' ਦਸੀ	'ਤ੍ਰਯ' (ਦਸੀ)
ਪਰਲਉ	ਪ੍ਰਲਯ (ਪ੍ਰਲਯ)		('ਤ੍ਰਯਦਸ਼ੀ')
ਭਉ	ਭਯ (ਭਯ)	ਖਉ	ਖਯਯ (ਖਯਯ)
ਸਮਉ	ਸਮਯ (ਸਮਯ)		

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਉਕਾਰਾਂਤ (ਉ-ਅੰਤ ਵਾਲੇ) ਗਿਣੇ ਗਏ ਹਨ। ਪੁਲਿੰਗ ਉਕਾਰਾਂਤ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ (Case Inflexion) ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆਂ ਸਮਝ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ 'ਭਉ' ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਰੂਪ 'ਭੈ' ਅਤੇ 'ਭਇ' ਕਿਵੇਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਭਉ’ ਭਾਗਾ ਨਿਰਭਉ ਮਨਿ ਬਸੈ ॥੩੪॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੩)

ਬਹੁ-ਵਚਨ

‘ਭੈ’ ਬਿਨਸੇ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੫੬॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੧)

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ‘ਭਇ’ ਕ੍ਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥

‘ਭੈ’ ਰਾਢੇ ਸਚ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੫੭)

ਭਇ—ਭਉ ਦੀ ਰਾਹੀਂ, ਭਉ ਦੁਆਰਾ। ਭੈ—ਭਉ ਵਿਚ।

ਨੋਟ : ਇਥੇ ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ‘ਭੈ’ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ।

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਗਿਰਿ ਤਰ ਜਲ ਜੁਆਲਾ ‘ਭੈ’ ਰਾਖਿਓ ਰਾਜਾ ਰਾਮਿ ਮਾਇਆ ਫੇਰੀ ॥੩॥੩॥੬॥

ਭੈ—ਭਉ ਤੋਂ, ਡਰ ਤੋਂ। (ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੪)

ਸੰਬੰਧਕਾਂ (Preposition) ਦੇ ਨਾਲ

‘ਭੈ’ ਮਹਿ ਰਚਿਓ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥੧੩੨॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੨)

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ‘ਭੈ’ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਆ ॥੧੨੦॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੦)

‘ਭੈ’ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਥੇ ਵੇਗਾਰਿ ॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੬੪)

ਨੋਟ : ਸਮਾਸਿਕ ਸ਼ਬਦ (Compound Word) ‘ਨਿਰਭਉ’ (ਜਦੋਂ ਇਸ

ਦਾ ਅਰਥ ‘ਅਕਾਲਪੁਰਖ’ ਹੋਵੇ) ਦਾ ਰੂਪ ਉਪਰਲੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ‘ਨਿਰਭਉ’ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ‘ਨਿਰਭਉ’ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥ (ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨)

‘ਨਿਰਭਉ’ ਕੈ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥੫॥੧੩॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੨੬)

ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਸ਼ਬਦ ‘ਭਉ’ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

ਅਉਰ ਸਗਲ ਜਗੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ‘ਨਿਰਭੈ’ ਪਦੁ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥੩॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੨੦)

ਸ਼ਬਦ ‘ਭਉ’ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਭੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੋਂ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਭਯ’ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ‘ਭਉ’ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਸੀ :

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮਨਿ ਆਗਲਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀ

ਜਰਾ ਮਰਣੁ ‘ਭਉ’ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ॥੧॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੨)

ਅਥ ‘ਭਉ’ ਭਾਨਿ ਭਰੋਸਉ ਆਵਾ ॥੩॥੦॥

(ਕਬੀਰ ਜੀ, ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੨)

ਗੁੜੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਮਹੁਆ ‘ਭਉ’ ਭਾਣੀ ਮਨ ਧਾਰਾ ॥੧॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੯)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਨਿਰੇ ਯ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਉ-ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਸਗੋਂ ਅੰਤਲੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅੰਜਨ ਦੀ ‘ਉ’ ਸੁਰ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਜਿਵੇਂ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਪਰਾਕਉ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ (ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਮ)	ਸਾਉ	ਸੁਆਦ (ਸ਼ਵਾਦ)
ਨਾਉ	ਨਾਮ (ਨਾਮ)	ਪਸਾਉ	ਪ੍ਰਸਾਦਿ (ਪ੍ਰਸਾਦ)
ਆਤਮਰਾਉ	ਆਤਮਰਾਜ (ਆਤਮਰਾਜ)	ਕਾਉ	ਕਾਗ (ਕਾਗ)
ਭਾਉ	ਭਾਵ (ਭਾਵ)	ਤਾਉ	ਤਾਪ (ਤਾਪ)
ਸੰਪਉ	ਸੰਪਤਿ (ਸੰਪਤਿ)	ਬਾਉ, ਠਾਉ	ਸਥਾਨ (ਸਥਾਨ)

ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਸਉ	ਸਤ (शत)	ਚਾਉ	ਚਾਯ (चाय)
ਅਮਿਉ	ਅੰਮ੍ਰਿਤ (अमृत)	ਅਨੁਰਾਉ	ਅਨੁਰਾਗੁ (अनुरागु)
ਸੁਆਉ	ਸੁਆਰਥ (स्वार्थ)	ਘਾਉ	ਘਾਣ (घ्राण)
ਪਾਉ	ਪਾਦ (पाद)	ਆਲਾਉ	ਆਲਾਪੁ (आलापु)
ਘਿਉ	ਘ੍ਰਿਤ (घृत)	ਬਿਭਉ	ਵਿਭਵ (विभव)

ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਇਕ ਪਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਉਤੇ ਇਹ ਦੂਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਪ੍ਰਬੀਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਆਪ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਗਤੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ (ਗੀਤ ਗੋਬਿੰਦ) ਨਾਮੀ ਪੁਸਤਕ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮਾਣ-ਵਡਿਆਈ ਪਾ ਚੁਕੀ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਬਹੁਤ ਰਸੀਲੀ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਛੰਦ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਸੁਰੁਪੰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਕੀਨੰ ਕਲਤ੍ਰੰ ॥
 ਧਨੰ ਮੇਨੁ ਰੁਲ੍ਧੰ ਬਚਚਾਨੁ ਚਿਤ੍ਰੰ ॥
 ਹਰੇ ਰਫ਼ਿਯੰ ਯੁਗਮੇ ਸਨਚੇਦਲਾਸ ॥
 ਰਗਤਃ ਕਿ ਰਗਤਃ ਕਿ ਰਗਤਃ ਕਿਸ੍ ॥

ਭਗਤ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਗੁਜਰੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ‘ਭਯ’ ਦੋ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ : ‘ਭਯ’ ਅਤੇ ‘ਭਇਅ’, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਮਯ’ ਦਾ ਰੂਪ ‘ਮਇਅ’ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨੋਰਮੰ ॥ ਬੰਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਤ ‘ਮਇਅੰ’ ॥
 ਨ ਦਨੋਤਿ ਜਸਮਰਣੇਨ ਜਨਮ ਜਰਾਧਿ ਮਰਣ ‘ਭਇਅੰ’ ॥

(ਗੁਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

ਇਹ ਉਪਰ-ਦਿਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤਾਂ ਭਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਹਨ, ਆਉ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵੇਖੀਏ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਬਾਬਰ ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਏ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਹਮਾਯੂੰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਅਕਬਰ ਦੇ ਸਮੇਂ।

ਅਕਬਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਖੱਤ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਅਕਬਰ ਦੇ ਰਾਜ-ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਇਕ ਪਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ 'ਦਮੋਦਰ' ਸੀ। ਇਹ ਦਮੋਦਰ, ਜਾਤ ਦਾ ਗੁਲਾਟੀ ਅਰੋੜਾ, ਝੰਗ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੀ ਹੀਰ ਰਾਂਝੇ ਦੇ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਖੇਲ ਵਰਤੇ, ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਅੱਖੀਂ ਵੇਖੇ ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਲਿਖੇ। ਆਪਣੇ ਕਿੱਸੇ 'ਹੀਰ' ਵਿਚ ਦਮੋਦਰ ਇਉਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :

ਨਾਉ ਦਮੋਦਰੁ ਛਾਤਿ ਗੁਲਾਟੀ ਆਇਆ ਸਿਕਿ ਸਿਆਲੀ।

ਅਪੁਨੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਮਸਲਤਿ ਕੀਤੀ ਬਹਿ ਕੈ ਇਥਾਈਂ ਜਾਲੀ।੧।.....

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਜੋ ਅਕਬਰ ਸੰਦੀ ਹੀਲ ਨ ਹੁਜਤਿ ਕਾਈ।੩।.....

ਅੱਖੀਂ ਡਿੱਠਾ ਕਿੱਸਾ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਗੁਣੀ ਨ ਕੋਈ।

ਬਉਂਕ ਬਉਂਕਿ ਉਠੀ ਹੈ ਮੈਡੀ ਤਾਂ ਦਿਲਿ ਉਮਕ ਹੋਈ।

ਅਸਾਂ ਮੁਹਾਂ ਅਲਾਇਆ ਓਹੋ ਜੋ ਕੁਝ ਨਜ਼ਰਿ ਪਇਓਈ।

ਆਖ ਦਮੋਦਰਿ ਅੱਗੈ ਕਿੱਸਾ ਜੋਈ ਸੁਣੇ ਸਭੁ ਕੋਈ।੭।

ਦਮੋਦਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿਚੋਂ ਭੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਭਯ' (ਭਯ) ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ 'ਭਉ' ਆਮ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਸੀ। ਦਮੋਦਰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ 'ਰਾਂਝਾ' ਜੀ-ਭਿਆਣਾ 'ਤਖਤ ਹਜ਼ਾਰਾ' ਛੱਡ ਕੇ ਝੰਗ ਆਇਆ, 'ਹੀਰ' ਦੇ ਪਿਉ ਚੂਚਕ ਨੂੰ ਇਉਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ :

ਆਇਆ ਤੱਕਿ ਤੁਸਾਡੀ ਸਾਮੈ ਨਾ ਫਿਰਿ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਈ।

ਗਲੀਆਂ ਕੱਖ ਅਸਾਡੇ ਵੈਰੀ ਚੰਗਾ ਜਾਨਣ ਨਾਹੀ।

ਕੇਤੀ ਤੈਡੇ ਪਿਛੈ ਖਾਂਦੀ ਕਮੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਹੀ।

ਆਖੁ ਦਮੋਦਰ ਮੂਲਿ ਨ 'ਭਉ' ਕਰਿ ਦੇਹੀ ਖੁੰਡੀ ਮਹੀਂ ਚਰਾਈਂ।੨੪੩।

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

ਨੋਟ : ਇਥੇ ਸ਼ਬਦ 'ਭਉ' ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ।

ਜੀ ਦੇ 'ਭੈ' ਚਲਿਆ ਉਠਿ ਧੀਏ ਵੈਦਾ ਹੈ ਚੁਪ ਕੀਤੀ।

ਜੇਹੇ ਆਏ ਤੇਹੇ ਚੱਲੇ ਇਹ ਗਲ ਅਸਾਂ ਜੋ ਕੀਤੀ।

ਟੁੱਕਰ ਨ ਮੰਗੇ ਵਚੀਛੇ ਨ ਚੱਖੇ ਲੱਸੀ ਪਾਇ ਨ ਪੀਤੀ।

ਅਪਣਾ ਭੁੱਗਾ ਸਮਾਲਿ ਮਛਾਣੀ ਪਇਆ ਹਈ ਮਸੀਤੀ।

ਦੇਇ ਦੁਆਇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਲਨੁ ਅਸਾਨੁ ਅਸੀਂ ਚੱਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੀਤੀ। ੧੭੧।

ਭੈ-ਭਉ ਦੇ ਕਾਰਨ।

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

ਨੋਟ: ਇਥੇ ਸ਼ਬਦ ‘ਭੈ’ ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ।

ਇਸ ਸਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਿੱਟਾ ਇਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ‘ਭਯ’ ਦੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ‘ਭਉ’, ‘ਭੈ’ ਅਤੇ ‘ਭਅ’ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹੋ ਚੁਕੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਇਹੀ ਰੂਪ ਵਰਤੇ ਹਨ। (੧੧) ਕਿਸੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੁੱਢ ਦਾ ‘ਸੰ’ (ਸੰ) ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਸਹ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ‘ਸੰ’ ਦਾ ਅਗਲਾ ਅੱਖਰ ਭੀ ‘ਸ’ ਜਾਂ ‘ਸ਼’ (‘ਸ਼’ ਜਾਂ ‘ਸ਼’) ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ:

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ (ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ).....ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ; ਸਹਸਾ ਕਿਰਤਾ।

ਸੰਸ਼ਯ (ਸੰਸ਼ਯ).....ਸਹਸਾ।

ਕਦੇ ਇਸ ‘ਸਹ’ ਦੇ ਥਾਂ ਭੀ ‘ਸੈ’ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਸੰਸਾਰ (ਸੰਸਾਰ).....ਸੈਸਾਰ।

ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ ‘ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ’ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ‘ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ’ ਹੈ।

ਸੋ, ਜਿਥੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ‘ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ’ ਸਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ‘ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ’ ਦੇ ਸਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਉਹ ਉਸ ਬੋਲੀ ਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੋਂ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਭਾਵ, ਉਹ ਸਲੋਕ ‘ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ’ ਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅੱਗੇ ‘ਗਾਥਾ’ ਦੇ ਸਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਭੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ‘ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ’ ਸਲੋਕਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ‘ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਲੋਕ’। ‘ਗਾਥਾ’ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਕ ‘ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ’ ਸੀ।

(੧੨) ਹੁਣ ਤਾਈਂ ਅਸੀਂ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ-ਆਤਮਕ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪਲਟਦਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਕਈ ਐਸੇ ਸ਼ਬਦ ਭੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰਥ ਵੀ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ‘ਸਾਧੁਕਾਰ’ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਧਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਵਿਆਜੀ ਰੁਪਇਆ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ‘ਸਾਧੁਕਾਰ’ (ਸਾਧੁਕਾਰ) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਭਲਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ’। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ

‘ਗੋਪਾਯਿਤ’ (ਗੋਪਾਯਿਤ) ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ‘ਗੋਵਾਇਦੋ’ (ਗੋਵਾਇਦੋ) ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ‘ਗਵਾਇਆ’ ਹੈ। ਪਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ (ਗੋਪਾਯਿਤ) ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਲੁਕਾਇਆ’।

ਸੰਧੀ (ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਪਰਸਪਰ ਮੇਲ)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਰਸਿੱਧ ਵਿਆਕਰਣ-ਕਰਤਾ ਪਾਣਿਨੀ ‘ਸੰਧੀ’ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦੱਸਦਾ ਹੋਇਆ ਲਿਖਦਾ ਹੈ: ਧਰ: ਸਨਿਕਰ੍ਥ: ਸੰਹਿਤਾ (ਪਰਹ ਸੰਨਿਕਰਸ਼ਹ ਸੰਹਿਤਾ), ਭਾਵ, ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਮੇਲ ਨੂੰ ‘ਸੰਧੀ’ ਆਖੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਦੋ ਅੱਖਰ (ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸੂਰ ਹੋਣ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਅੰਜਨ) (ਜਾਂ ਇਕ ਸੂਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਦੂਜਾ ਵਿਅੰਜਨ) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪੋ ਵਿਚ ਜੁੜ ਜਾਣ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ‘ਸੂਰ’ ਜਾਂ ‘ਵਿਅੰਜਨ’ ਵਿੱਥ ਨਾ ਪਾਂਦਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ‘ਸੰਧੀ’ (ਭਾਵ, ਮੇਲ) ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ‘ਸੰਧੀ’ ਕਿਥੇ ਕਿਥੇ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਪਰਸਿੱਧ ਵਿਆਕਰਣ ‘ਸਿਧਾਂਤ ਕੌਮੁਦੀ’ ਇਉਂ ਲਿਖਦਾ ਹੈ:

ਸੰਹਿਤਕਪਧੇ ਨਿਤ੍ਯਾ ਨਿਤ੍ਯਾ ਧਾਤ੍ਰਪਸਾਰਧੋ:।

ਨਿਤ੍ਯਾ ਸਮਾਸੇ ਕਾਕਥੇ ਹੁ ਸਾ ਕਿਕਸ਼ਾਸਪੇਕਸ਼ਯੇ।

ਅਰਥ : ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਣਤਰ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਗੇਤਰ (ਤਪਸਾਰਧ) ਲਾਣ ਵੇਲੇ ਅਤੇ ਸਮਾਸੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ‘ਸੰਧੀ’ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਾਕ ਵਿਚ ਭੀ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ‘ਸੰਧੀ’ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪੋ ਵਿਚ ਜੁੜ ਸਕਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਓਥੇ ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ ‘ਸੰਧੀ’ ਕਰੇ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਸੰਧੀ’ ਨੂੰ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ ਨਿਯਮ ਹਟ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ, ਵਾਕ ਵਿਚ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਕੀ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨੇ ਨਿਯਮ ਵਰਤੀਏ ਹਨ।

(ੳ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਣਤਰ

‘ਮੁਰਾਰਿ’ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ‘ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ’ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Epithet) ਸੀ। ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਜੋੜ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ—‘ਮੁਰ’ ਅਤੇ ‘ਅਰਿ’ ਭਾਵ, ‘ਮੁਰ’ ਨਾਮ ਦੈਂਤ ਦਾ ‘ਅਰਿ’ (ਵੈਰੀ)।

‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ’ ਇਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਭਾਵੇਂ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ (‘ਪਰਮ’ ਤੇ ‘ਈਸ਼ੁਰ’) ਦੇ ਜੋੜ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ।

(ਅ) ਧਾਤੂ ਤੇ ਅਗਤਰ ਦੀ ਸੰਧੀ

ਸੁਰ ਤੇਤੀਸ ‘ਉਜੇਵਹਿ’ ਪਾਕ ॥੨॥੨੦॥

(ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੩)

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ‘ਉਥਾਪਿ’ ਨਿਵਾਜੀ ॥੧॥੨॥੧੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੯)

ਉਜੇਵਹਿ = ਉੱਜੇਵਹਿ, ਉਦ੍ + ਜੇਵਹਿ

ਉਥਾਪਿ = ਉੱਥਾਪਿ, ਉਦ੍ + ਥਾਪਿ

ਨੋਟ : ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅੰਜਨ ਸੂਰ-(ਲਗ)-ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠ ਇਹ () ਲਕੀਰ ਪਾ ਦੇਈਦੀ ਹੈ। ਉਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ‘ਉਦ੍’ ਅਗਤਰ (ਸੰ: ਉਪਸਰਗ) ਹੈ, ਅੱਖਰ ‘ਦ’ ਲਗ-ਰਹਿਤ ਹੈ। ਇਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਬਣਤਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਵਿਅੰਜਨ ‘ਦ੍’ ਅਤੇ ‘ਜ’ ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋੜੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਉਥਾਪਿ’ ਵਿਚ ‘ਦ’ ਅਤੇ ‘ਥ’ ਜੋੜੇ ਗਏ ਹਨ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਸੰਯੁਕਤ (ਜੁੜਵੇਂ) ਵਿਅੰਜਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਥਾਂ ਦੁੱਤ ਵਿਅੰਜਨ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ, ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਦੁੱਤ ਵਿਅੰਜਨ ਦਾ ਕੰਮ ‘ਅਧਿਕ’ ਪਾਸੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸੰ:	ਪ੍ਰਾ:	ਪੰਜਾਬੀ
ਉਤ੍ਥਾਪਯ (उत्थापय)	ਉਥ੍ਥਾਪ (उत्थापय)	ਉੱਥਾਪ

(ੲ) ਸਮਾਸੀ ਸ਼ਬਦਾਂ (Compound Words) ਦੀ ਸੰਧੀ

ਸਗਲ ਜਨਮ ਭਰਮ ਹੀ ਤਰਮ ਖੋਇਓ ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥

‘ਬਿਖਿਆਸਕਤ’ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਨਹ ਛੂਟੀ ਅਧਮਾਈ ॥੧॥੬॥

ਬਿਖਿਆਸਕਤ = ਬਿਖਿਆ + ਆਸਕਤ । (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੬੩੨)

ਗਗਨ ਮੈ ਬਾਲੁ ਗਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ ॥
 ਧੂਪੁ 'ਮਲਆਨਲੋ' ਪਵਣੁ ਚਵਰੇ ਕਰੇ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ ॥੧॥੭॥੯॥
 (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧, ਆਰਤੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੩)

ਮਲਆਨਲੋ = ਮਲਅ + ਅਨਲੋ ।

ਪਹਿਲ 'ਪੁਰਸਾਬਿਰਾ' ॥ ਅਥੋਨ 'ਪੁਰਸਾਦਮਰਾ' ॥੧॥੮॥੪॥
 (ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੩)

ਪੁਰਸਾਬਿਰਾ = ਪੁਰਸ + ਆਬਿਰਾ ।

ਪੁਰਸਾਦਮਰਾ = ਪੁਰਸਾਤ੍ + ਅਮਰਾ (ਪੁਰੁਥਾਤ੍ + ਅਸਰਾ)

ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ ਏਕੋ ਸੁਨੀਅੰਤ ਏਕੋ ਵਰਤੰਤ ਏਕੋ ਨਰਹਰਹ ॥

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ 'ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਹ' ॥੧॥੨੦॥
 (ਜੋਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੧੦)

ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਹ = ਕ੍ਰਿਪਾ + ਆਕਰਹ (ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਖਾਣ) (ਸੋ: ਕ੍ਰਿਪਾ + ਆਕਰ:)

ਅਹੰਬੁਧਿ ਪਰਬਾਦ ਨੀਤ ਲੋਭ ਰਸਨਾ ਸਾਦਿ ॥

ਲਪਟਿ ਕਪਟਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬੋਧਿਆ ਮਿਥਿਆ 'ਬਿਖਿਆਦਿ' ॥੧॥੮॥੩੮॥
 ਬਿਖਿਆਦਿ = ਬਿਖਿਆ + ਆਦਿ । (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੦)

ਜਿਉ ਤਰੁਨਿ ਭਰਤ ਪਰਾਨ ॥ ਜਿਉ ਲੋਭੀਐ ਧਨੁ ਦਾਨੁ ॥

ਜਿਉ ਦੂਧ ਜਲਹਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ਜਿਉ ਮਹਾ 'ਖੁਧਿਆਰਥ' ਭੋਗੁ ॥

ਜਿਉ ਮਾਤ ਪੂਤਹਿ ਹੇਤੁ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨੇਤੁ ॥੭॥੨॥
 (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੮)

ਖੁਧਿਆਰਥ = ਖੁਧਿਆ + ਆਰਥ (ਸੰ: ਆਰੀ), ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ 'ਆਰਤ' ਜਾਂ 'ਆਰਥ' ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ ਆਰਤਾ’

ਆਰਤ (ਆਰੀ) ਤੋਂ ‘ਆਤੁਰ’ ਸ਼ਬਦ ਭੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, (ਜੋ ਅੱਜ-ਕਲ੍ਹ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆਮ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ) ਭੁੱਖ ਨਾਲ ‘ਆਤੁਰ’।

ਨਿਪ ਕੰਨਿਆ ਕੇ ਕਾਰਨੈ ਇਕੁ ਭਇਆ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥

‘ਕਾਮਾਰਥੀ’ ਸੁਆਰਥੀ ਵਾ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੧॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਸਧਨਾ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੮)

ਕਾਮਾਰਥੀ = ਕਾਮ + ਅਰਥੀ (ਵੇਖੋ ਉਪਰ ‘ਖੁਧਿਆਰਥ’)

ਜਗ ਮਹਿ ਬਕਤੇ 'ਦੁਧਾਧਾਰੀ' ॥

ਗੁਪਤੀ ਖਾਵਹਿ ਵਟਿਕਾ ਸਾਰੀ ॥੩॥੮॥੧੧॥

ਦੁਧਾਧਾਰੀ = ਦੁਧ + ਆਧਾਰੀ ।

(ਗੋਭ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੩)

ਨੋਟ : ਪਾਠ 'ਵਟਿਕਾ ਸਾਰੀ' ਹੈ, 'ਵਟਿ ਕਾਸਾਰੀ' ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਵਟਿਕਾ' ਚਉਲਾਂ ਤੇ ਮਾਂਹ ਦੇ ਆਟੇ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਮਿੱਠੀ ਰੋਟੀ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਮਰਾਠੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਏਸ ਦਾ ਨਾਂ ਆਂਬੇੜੀ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਤਿ ਮੀਠਾ 'ਮੈਲਾਗਰੁ' ਮਲਗਾਰੇ ॥

ਨਾਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਜੀ ਹੈ ਦਹਦਿਸਿ ਹਰਿ ਮੁਸਕੀ ਮੁਸਕ ਗੰਧਾਰੇ ॥੧॥੨॥

(ਨਟ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੮੧)

ਮੈਲਾਗਰੁ = ਮਲਯ + ਅਗਰੁ (ਸੰ-ਸਲਥ + ਅਗੁਰ)।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ॥ ਆਪੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਪੇ ਮੁਕਤਾ ॥

ਆਪੇ ਮੁਕਤਿ ਦਾਨੁ 'ਮੁਕਤੀਸਰੁ' ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਬੁਕਾਇਦਾ ॥੧੪॥੨॥੧੪॥

ਮੁਕਤੀਸਰੁ = ਮੁਕਤਿ + ਈਸਰੁ ।

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੫)

ਸਮੁੰਦ ਬੋਟਿ ਜਾ ਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰ ॥

'ਰੋਮਾਵਲਿ' ਕੋਟਿ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ॥੩॥੨॥੧੮॥੨੦॥

ਰੋਮਾਵਲਿ = ਰੋਮ + ਆਵਲਿ ।

(ਡੋਹਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੩)

ਓਇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ 'ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ' ॥

ਭਗਤ ਹੇਤ ਨਰਸਿੰਘ ਭੇਵ ॥੫॥੪॥

(ਬਸੰਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੪)

ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ = ਦੇਵ + ਅਧਿਦੇਵ ।

ਅਵਹਿ ਸਤਿ ਭੂਲੇ ਭ੍ਰਮਤ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਏਕੁ 'ਸੁਧਾਖਰੁ' ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ

ਤਿਨਿ ਬੇਦਹਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥੧॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੫)

ਸੁਧਾਖਰੁ = ਸੁਧ + ਅਖਰੁ ।

ਮਨਿ ਕਰਿ ਕਬਹੂ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥

'ਬਿਖਿਆਸਕਤਿ' ਰਹਿਓ ਨਿਸਬਾਸਰੁ ਕੀਨੋ ਅਪਨੋ ਭਾਇਓ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੨੩੧)

ਬਿਖਿਆਸਕਤਿ = ਬਿਖਿਆ + ਆਸਕਤਿ ।

ਆਪੇ ਛਿੱਤ ਪਵਾਇ 'ਮਲਾਖਾੜਾ' ਰਚਿਆ ॥

ਲਖੇ ਭੜਥੁ ਪਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਚਿਆ ॥੪॥ (ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੮੦)

ਮਲਾਖਾੜਾ = ਮਲ + ਅਖਾੜਾ ।

ਅਵਿਲੋਕਉ ਰਾਮ ਕੋ 'ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ' ॥

ਬੋਜਤ ਬੋਜਤ ਰਤਨੁ ਪਾਇਓ ਬਿਸਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧੩॥੩੨॥

(ਕਾਨੜਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੪, ਪੰਨਾ ੧੩੦੪)

ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ = ਮੁਖ + ਅਰਬਿੰਦ ।

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਵ ਛੰਦ 'ਮੁਨੀਸੁਰ' ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਠਾਭੁਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦ੍ਰ ਬੋਜਤੇ ਗੋਰਖ ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਆਵਤ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ ॥੭॥੧੧॥੨੦॥

(ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੮)

ਮੁਨੀਸੁਰ = ਮੁਨਿ + ਈਸੁਰ ।

ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮ

(੧) ਇਕੋ ਜਾਤੀ ਦੇ ਸੁਰ (Vowels) ਜੁੜ ਕੇ ਉਸੇ ਜਾਤੀ ਦਾ ਦੀਰਘ ਸੁਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, (ਅਕ: ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀਥ—ਪਾਣਿਨੀ), ਜਿਵੇਂ :

ਮੁਖ + ਅਰਬਿੰਦ = ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ

ਮਲ + ਅਖਾੜਾ = ਮਲਾਖਾੜਾ

ਸੁਧ + ਅਖਰ = ਸੁਧਾਖਰ

ਰੋਮ + ਆਵਲਿ = ਰੋਮਾਵਲਿ

ਮੁਨਿ + ਈਸੁਰ = ਮੁਨੀਸੁਰ

ਨੋਟ: ਇਹ ਉਪਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਗ-ਹੀਨ ਵਿਅੰਜਨ ਦੇ ਹੇਠ () ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਸੋ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ ਅੱਖਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਜੋੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਖੀਰਲਾ ਵਿਅੰਜਨ ਅਤੇ 'ਅ' । ਉਪਰ ਦਿਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ 'ਮੁਖ', 'ਮਲ', 'ਸੁਧ', 'ਰੋਮ' ਸ਼ਬਦ ਇਉਂ ਲਿਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ :

ਮੁਖ = ਮੁਖ਼ + ਅ

ਮਲ = ਮਲ੍ਹ + ਅ

ਸੁਧ = ਸੁਧ੍ਹ + ਅ

ਰੋਮ = ਰੋਮ੍ਹ + ਅ

ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮ (੧) ਅਨੁਸਾਰ 'ਮੁਖ', 'ਮਲ', 'ਸੁਧ' ਆਦਿਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ 'ਅ' ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ (ਅ) ਦਾ 'ਸਜਾਤੀ' ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਦੀਰਘ ਸੂਰ (ਆ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ (੧) ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਮੁਖ + ਅਰਬਿੰਦ = ਮੁਖ + ਅ + ਅਰਬਿੰਦ = ਮੁਖ + ਆਰਬਿੰਦ = ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ।

ਮਲ + ਅਖਾੜਾ = ਮਲ + ਅ + ਅਖਾੜਾ = ਮਲ + ਆਖਾੜਾ = ਮਲਾਖਾੜਾ।

ਸੁਧ + ਅਖਰ = ਸੁਧ + ਅ + ਅੱਖਰ = ਸੁਧ + ਆਖਰ = ਸੁਧਾਖਰ।

(੨) 'ਅ' ਤੋਂ ਪਰੇ 'ੲ' ਤੇ 'ਉ' ਨੂੰ 'ਗੁਣ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਸ਼ਬਦ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ 'ੲ' ਜਾਂ 'ਉ' ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਸੰਧੀ ਹੋਇਆਂ 'ਅ' ਅਤੇ 'ੲ' ਮਿਲ ਕੇ () ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਅਤੇ 'ਅ' ਤੇ 'ਉ' ਮਿਲ ਕੇ () ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਨੋਟ: 'ੲ' ਤੇ 'ਈ' ਦਾ ਗੁਣ 'ਏ' () ਹੈ ਅਤੇ 'ਉ' ਤੇ 'ਊ' ਦਾ ਗੁਣ 'ਓ' () ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਗੋਬਿੰਦ 'ਗੋਬਿੰਦੇਤਿ' ਜਪਿ ਨਰ ਸਕਲ ਸਿਧਿਪਦੈ॥

ਜੈਦੇਵ ਆਇਉ ਤਸ ਸਫੁਟੈ ਭਵ ਭੂਤ ਸਰਬਗਤੰ॥੫॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

ਗੋਬਿੰਦੇਤਿ = ਗੋਬਿੰਦ + ਇਤਿ।

ਨੋਟ: ਏਥੇ ਸ਼ਬਦ 'ਗੋਬਿੰਦ' ਦੇ 'ਦ' ਦਾ ਅੰਤਲਾ 'ਅ' ਅਗਲੇ ਸ਼ਬਦ 'ਇਤਿ' ਦੀ 'ੲ' ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ () ਬਣ ਗਿਆ।

ਆਕਾਸਿ ਗਗਨੁ ਪਾਤਾਲਿ ਗਗਨੁ ਹੈ ਚਹੁਦਿਸਿ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇਲੇ॥

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਸਦਾ 'ਪੁਰਖੋਤਮੁ' ਘਟੁ ਬਿਨਸੈ ਗਗਨੁ ਨ ਜਾਇਲੇ॥੩॥

(ਗੋਭ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੦)

ਪੁਰਖੋਤਮੁ = ਪੁਰਖ + ਉਤਮ।

ਗਾਵਹਿ ਕਪਿਲਾਸਿ ਆਇ 'ਜੋਗੇਸੁਰ' ਅਪਰੰਪਰ ਅਵਤਾਰ ਵਰੇ॥

ਗਾਵੈ ਜਮਦਗਨਿ 'ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ' ਕਰ ਕੁਠਾਭੁ ਰਘੁ ਤੇਜੁ ਹਰਿਓ॥੪॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੯)

ਜੋਗੇਸੁਰ = ਜੋਗ + ਈਸੁਰ।

ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ = ਪਰਸਰਾਮ + ਈਸੁਰ।

(੩) 'ਅਨੁਸ਼ਾਰ'— (, ') ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਜੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸ਼ਬਦ ਆਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਅਨੁਸ਼ਾਰ 'ਮ' ਹੋ ਕੇ 'ਸ਼ੁਰ' ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ੁਰ 'ਅ' ਹੈ ਤਾਂ 'ਮ' ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਅਕਰਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 'ਸ਼ੁਰ' 'ਇ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਿ', 'ਈ' ਦੇ ਥਾਂ 'ੀ' ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ:

‘ਪਰਮਾਦਿ’ ‘ਪੁਰਖਮਨੋਪਿਮੰ’ ਸਤਿ ਆਦਿ ਭਾਵ ਰਤੰ ॥

‘ਪਰਮਦਭੁਤੰ’ ਪਰਕ੍ਰਿਤਿ ਪਰੰ ਜਦਿਚਿਤਿ ਸਰਬ ਗਤੰ ॥੧॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

ਪਰਮਾਦਿ = ਪਰੰ + ਆਦਿ।

ਪੁਰਖਮਨੋਪਿਮੰ = ਪੁਰਖੰ + ਅਨੋਪਿਮੰ।

ਪਰਮਦਭੁਤੰ = ਪਰੰ + ਅਦਭੁਤੰ।

ਭਵ ਭੂਤ ਭਾਵ ਸਮਝਿਅੰ ਪਰਮੰ ‘ਪ੍ਰਸੰਨਮਿਦੰ’ ॥੨॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

ਪ੍ਰਸੰਨਮਿਦੰ = ਪ੍ਰਸੰਨੇ + ਇਦੰ।

(੪) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਦੀਆਂ ਅਖੀਰਲੀਆਂ ਵਿਸਰਗਾਂ (:) ਨੂੰ (ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚ ‘ਸ਼’ ‘ਲਗ-ਰਹਿਤ’ ‘ਸ’ ਹੈ) ‘ਉ’ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਗਲਾ ਸ਼ਬਦ ਕਿਸੇ ਵਰਗ ਦੇ ਤੀਜੇ ਚੌਥੇ ਪੰਜਵੇਂ ਵਿਅੰਜਨ ਨਾਲ ਜਾਂ ਯ, ਰ, ਵ, ਲ ਨਾਲ ਅਰੰਭ ਹੋਵੇ। ਵਿਸਰਗਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਇਹ ‘ਉ’ ਪਹਿਲੇ ‘ਅ’ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ () ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਉਂ ਨਮੋ’ ਭਗਵੰਤ ਗੁਸਾਈ ॥

ਖਾਲਭੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੪੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੬)

ਉਂ ਨਮੋ ਭਗਵੰਤ—ਉਂ ਨਮਹ ਭਗਵੰਤ (ਸੰ: ਓ ਨਮ: ਘਗਕ੍ਤ)।

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਨੋਰਮੰ ॥

ਬਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਤ ਮਇਅੰ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

ਮਨੋਰਮੰ = ਮਨਹ ਰਮੰ (ਸੰ: ਸਨਸ੍ + ਰਸ੍, ਸਨ: ਰਸੰ)।

ਨੋਟ: ਉਪਰਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਨਮਹ (ਨਸਸ੍, ਨਸ:) ਤੇ ਮਨਹ (ਸਨਸ੍,

ਸਰ:) ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਕਾਰਾਂਤ (ਸ੍-ਅੰਤ) ਹਨ, ਏਸ 'ਸ' (:) ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਅ' ਹੈ। ਸੋ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਧੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

$$\begin{aligned}
 \text{ਨਮਹ} + \text{ਭਗਵੰਤ} &= \text{ਨਮਸ੍} + \text{ਭਗਵੰਤ} \\
 &= \text{ਨਮ੍} + \text{ਉ} + \text{ਭਗਵੰਤ} \\
 &= \text{ਨਮ੍} + \text{ਅ} + \text{ਉ} + \text{ਭਗਵੰਤ} \\
 &= \text{ਨਮ੍} + \text{ਓ} + \text{ਭਗਵੰਤ} \\
 &= \text{ਨਮੋ} + \text{ਭਗਵੰਤ} \\
 &= \text{ਨਮੋ ਭਗਵੰਤ}
 \end{aligned}$$

SIKHBOOKCLUB.COM

ਭਾਗ ਦੂਜਾ
ਵਾਕ-ਅੰਗ
(Parts of Speech)

ਨਾਂਵ (Noun)

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਦੋ ਲਿੰਗ (Gender) ਹਨ—ਪੁਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਤੀਜਾ ਇਕ ਹੋਰ ਲਿੰਗ ਭੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ 'ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ' ਹੈ, ਇਹ ਲਿੰਗ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਜੀਵ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਹ ਲਿੰਗ ਪੁਲਿੰਗ ਵਿਚ ਹੀ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ, ਤੇ ਉਪਰ-ਲਿਖੇ ਦੋਵੇਂ 'ਲਿੰਗ' ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ।

'ਪੁਲਿੰਗ' ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ Masculine Gender ਅਤੇ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ Feminine Gender ਆਖਦੇ ਹਨ।

'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਦੋ ਵਚਨ (Number) ਹਨ—'ਇਕ-ਵਚਨ' ਤੇ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ'। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਦ੍ਵਿ ਵਚਨ' (Dual Number) ਭੀ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉਪਰਲੇ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ।

'ਇਕ-ਵਚਨ' ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ Singular Number ਅਤੇ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਨੂੰ Plural Number ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

ਹਰੇਕ ਵਚਨ ਵਿਚ ਅੱਠ 'ਕਾਰਕ' (Case) ਹਨ; ਇਹਨਾਂ 'ਕਾਰਕਾਂ' ਦੀ ਰਾਹੀਂ 'ਵਾਕ' (Sentence) ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਪਰਗਟ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। 'ਕਾਰਕਾਂ' ਦੇ ਨਾਮ ਇਹ ਹਨ :

- (੧) ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ—Nominative Case
- (੨) ਕਰਮ ਕਾਰਕ—Accusative Case
- (੩) ਕਰਣ ਕਾਰਕ—Instrumental case
- (੪) ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ—Dative Case
- (੫) ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ—Ablative Case
- (੬) ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ—Genitive Case
- (੭) ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ—Locative Case
- (੮) ਸੰਬੋਧਨ—Vocative Case

‘ਕਾਰਕ’—ਕਿਸੇ ‘ਵਾਕ’ ਵਿਚ ‘ਨਾਂਵ’ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਆ (Verb) ਦੇ ਆਪੋ ਵਿਚ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਨਾਂ ‘ਕਾਰਕ’ ਹੈ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ

‘ਕਰਤਾ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਕਰਨ ਵਾਲਾ’। ਕਿਸੇ ‘ਵਾਕ’ ਵਿਚ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਸ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦਾ ‘ਕਰਤਾ’ ਅਖਵਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਕੌਣ’ ਜਾਂ ‘ਕਿਸ ਨੇ’ ਲਗਾਇਆ ਜੋ ਉੱਤਰ ਮਿਲੇ, ਉਹ ‘ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ’ ਹੈ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ

ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ ਉਤੇ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੰਮ ਦਾ ਅਸਰ ਪਏ, ਉਸ ਨੂੰ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਆਖੀਦਾ ਹੈ। ‘ਵਾਕ’ ਵਿਚੋਂ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਲੱਭਣ ਲਈ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਕੀ’ ਜਾਂ ‘ਕਿਸ ਨੂੰ’ ਲਾਈਦਾ ਹੈ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ

ਸ਼ਬਦ ‘ਕਰਣ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਵਸੀਲਾ’। ‘ਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ਕਿਸੇ ‘ਨਾਂਵ’ ਦਾ ਉਹ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕੰਮ ਕਰੀਦਾ ਹੈ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ

‘ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਦੇਣਾ’, ‘ਬਖ਼ਸ਼ਣ’। ਜਿਸ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ, ਉਹ ‘ਨਾਂਵ’ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ

‘ਅਪਾਦਾਨ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਲੈਣਾ’। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਥਾਂ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਜਾਏ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ

‘ਅਧਿ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਉਤੇ’, ‘ਵਿਚ’। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ, ਭਾਵ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਜਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨਾਂਵ ਨੂੰ ਏਸ ‘ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

ਸੰਬੋਧਨ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਮਾਰੀ ਜਾਏ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰ ਕੇ ਕੁਝ ਆਖਿਆ ਜਾਏ, ਉਸ ‘ਨਾਂਵ’ ਦਾ ‘ਕਾਰਕ’ ‘ਸੰਬੋਧਨ’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਾਰਕ ਸਾਧਨਾ (Declension)

ਕਿਸੇ ‘ਨਾਂਵ’ ਦਾ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਨ ਲਾਣ ਨੂੰ ‘ਨਾਂਵ’ ਦੀ ‘ਕਾਰਕ-ਸਾਧਨਾ’ ਕਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਖਾਤਰ ‘ਕਾਰਕ ਸਾਧਨਾ’ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਂਵ ਦੇ ‘ਲਿੰਗ’ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਨਾਂਵ।

ਇਹਨਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਭੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤਮ ‘ਸੂਰ’ ਅਨੁਸਾਰ ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ), ਇਕਾਰਾਂਤ (i-ਅੰਤ) ਆਦਿਕ ‘ਨਾਂਵ’ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Adjective) ਦਾ ‘ਲਿੰਗ’ ਅਤੇ ‘ਵਚਨ’ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (The noun qualified) ਦੇ ‘ਲਿੰਗ’ ਅਤੇ ‘ਵਚਨ’ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਵਾਸਤੇ ‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਦੀ ‘ਕਾਰਕ ਸਾਧਨਾ’ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਦੀ ਕਾਰਕ ਸਾਧਨਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਲਿੰਗ (Masculine Gender)

ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਨਾਂਵ)

ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਵਾਸਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰੇ 'ਕਾਰਕਾਂ' ਦੇ 'ਚਿਹਨ' ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	_, f, ਹਿ	ਮੁਕਤਾ, ੀ, ਹ, ਨ, †, †
ਕਰਮ	_, ੇ, ਹਿ	ਮੁਕਤਾ, ਹ, †
ਕਰਣ	f, ਹਿ	ਮੁਕਤਾ, ਹ, ਹੁ, ੀ
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ	ਮੁਕਤਾ, ਹਿ	ਮੁਕਤਾ, ਨ, ੀ
ਅਪਾਦਾਨ	f, ਹਿ, ਹੁ, ੇ, ੇ	ਹੁ, ੀ
ਸੰਬੰਧ	ਮੁਕਤਾ, ੇ, ਹਿ	ਮੁਕਤਾ, ਨ, ਨਿ, ਹ, ੀ, †
ਅਧਿਕਰਣ	f, ੇ, ਹਿ	ਮੁਕਤਾ, ੀ, ਹ, ਹੁ
ਸੰਬੋਧਨ	ਮੁਕਤਾ, †	ਹੁ, ੇ

ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਂਵ' ਦੀ ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਚਿਹਨ ('ਹਿ') ਹਰੇਕ ਕਾਰਕ ਦੇ ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ('ਹਿ') ਕਾਵਯ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ 'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ' ਦਾ ਚਿਹਨ ਹੈ, 'ਮਾਗਧੀ' ਬੋਲੀ ਵਿਚ 'ਹ' ਅਤੇ 'ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼' ਵਿਚ 'ਹੇ' ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ('ਹਿ') ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਸੀ।

'ਅਵਧੀ' ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਹੁਣ ਭੀ ਪੜਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਕ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ 'ਹਿ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ 'ਕੇਹਿ ਕਾਂ'। 'ਬ੍ਰਜ ਭਾਖਾ' ਵਿਚੋਂ ਇਹ 'ਹਿ' ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ 'ਕਾਹਿ ਕੇ' 'ਜਾਹਿ ਕੇ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਕਾ ਕੇ', 'ਜਾ ਕੇ' ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

'ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ' ਅਤੇ 'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ' ਬਹੁ-ਵਚਨ ਬਨਾਣ ਦਾ ਇਕ

ਚਿਹਨ 'ਨ' ਭੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਇਤਨਾ ਰਿਵਾਜ ਨਹੀਂ ਜਿਤਨਾ 'ਬ੍ਰਜ ਭਾਖਾ' ਤੇ 'ਅਵਧੀ' ਵਿਚ ਹੈ। 'ਬ੍ਰਜ ਭਾਖਾ' ਵਿਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਘੋੜਾਨ ਕੋ, ਘੋੜਨ ਕੋ; ਛੋਰਾਨ ਕੋ, ਛੋਰਨ ਕੋ। 'ਅਵਧੀ' ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਦੇਖਹੁ 'ਬਨਰਨ' ਕੇਰ ਢਿਠਾਈ।

(ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਇਣ)

ਨੋਟ: 'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ' ਦੇ ਥਾਂ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ 'ਸੰਬੰਧਕ', (preposition) 'ਕਾ', 'ਕੇ' ਆਦਿਕ ਦੇ ਨਾਲ 'ਨ-ਅੰਤ' ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ 'ਸੰਤਨ ਕੀ ਝੁਗੀਆ', 'ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ', 'ਸੰਤਨ ਕੇ ਬੰਧਨ', 'ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਾਨਾ', 'ਭਗਤਨ ਕੀ ਟਹਲ', 'ਭਗਤਨ ਸੇਤੀ ਗੋਸਟੇ', 'ਭਗਤਨ ਕੀ ਰੇਣੁ' ਆਦਿਕ।

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਕਬੀਰ, ਨਾਨਕਿ, ਗੁਰਹਿ, ਕਬੀਰੈ	ਪੰਡਿਤ, ਸੰਤ ਜਨੀ, ਭਗਤਹ, ਲੋਗਨ, ਬਾਹਾਂ, ਚੰਦਾ
ਕਰਮ ,,	ਕਾਗਦੁ, ਹੁਕਮੈ, ਖਸਮਹਿ	ਗੁਣ, ਗੁਣਹ, ਸਿਧਾਂ, ਮਿਰਗਾਹਿ
ਕਰਣ ,,	ਸਾਬਨਿ, ਸਬਦੀ, ਮੁਸਲਹਿ	ਨੈਨਹੁ, ਨੈਨ, ਚਰਨਹ, ਸ੍ਵਣੀ
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ,,	ਸਤਿਗੁਰੈ, ਗੁਰ, ਸਮੂਹਿ, ਹੰਸੁਲਾ	ਪਿਤਰੀ, ਚਰਨਨ, ਚਰਣ
ਅਪਾਦਾਨ ,,	ਓਅੰਕਾਰਿ, ਪਿਰਹਿ, ਮੁਖਹੁ, ਸਬਦੈ	ਨੈਨਹੁ, ਨੈਨੀ
ਸੰਬੰਧ ,,	ਖਸਮੈ, ਮਨਹਿ, ਗੋਪਾਲ	ਸਾਧਾ, ਸੰਤਹ, ਸੰਤਨ, ਦਾਸਨਿ, ਪਿਤਰੀ
ਅਧਿਕਰਣ ,,	ਘਰਿ, ਮਨੈ, ਜਲਹਿ	ਨੈਨੀ, ਨੈਨਹੁ, ਨੈਨਹਿ, ਚਰਣ
ਸੰਬੋਧਨ ,,	ਨਾਨਕ, ਨਾਨਕਾ	ਭਗਤਹੁ, ਸੰਤ ਜਨੈ

ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (_) ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਉਪਜੈ ਨਿਪਜੈ ਨਿਪਜਿ ਸਮਾਈ॥

ਨੈਨਹੁ ਦੇਖਤ ਇਹੁ 'ਜਗੁ' ਜਾਈ॥੧॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਮਰਦਨ ਅੰਗਾ॥

ਸੋ 'ਤਨੁ' ਜਲੈ ਕਾਠ ਕੈ ਸੰਗਾ॥੩॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੬)

ਕਹੁ ਗੁਰਗਜਿ ਸਿਵ ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਨੈ॥

ਮੁਆ 'ਕਬੀਰੁ' ਰਮਤੁ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੇ॥੫॥੧੫॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੬)

ਅਬ 'ਮਨੁ' ਉਲਟਿ ਸਨਾਤਨੁ ਹੂਆ॥

ਤਬ ਜਾਨਿਆ ਜਬ ਜੀਵਤ ਮੁਆ॥੩॥੧੭॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੭)

ਨਾਨਕ 'ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ' ਜਿਸੁ ਤੂਠਾ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਤਿਨ ਹੀ ਡੀਠਾ॥੪॥੧੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ॥

ਦੇਦੀ ਮੈਲੁ ਨ 'ਕਤੁ' ਮਨਿ ਜੀਭੈ ਸਚਾ ਸੋਇ॥੧॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੬੪੨)

'ਜਗੁ' ਜਾਈ—(ਇਹ ਸਾਰਾ) ਜੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੋ 'ਤਨੁ' ਜਲੈ—ਉਹ ਸਰੀਰ ਸੜਦਾ ਹੈ।

ਮੁਆ 'ਕਬੀਰੁ'—ਕਬੀਰ ਮੁਆ ਹੈ।

'ਮਨੁ' ਸਨਾਤਨੁ ਹੂਆ—ਮਨ ਸਨਾਤਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।

'ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ' ਤੂਠਾ—ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁੱਠਾ ਹੈ।

ਨ 'ਕਤੁ' ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ ਕੱਤ (ਭਾਵ, ਚੀਰ) ਨਹੀਂ (ਹੈ)।

ਨੋਟ : ਉੱਪਰ ਲਿਖੀ ਹਰੇਕ ਤੁਕ ਵਿਚ ('ਜਗੁ', 'ਤਨੁ', 'ਕਬੀਰੁ', 'ਮਨੁ', 'ਗੁਰੁ', 'ਕਤੁ') ਹਰੇਕ ਨਾਂਵ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਹੈ ਤੇ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਹੋਈ 'ਕ੍ਰਿਆ' (Verb) ਭੀ 'ਇਕ-ਵਚਨ'

(Singular) ਵਿਚ ਹੈ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਇਹ () ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਤੁਰਿਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਓ, ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖੀਏ :

‘ਰਾਮੁ, ਝੁਰੈ ਦਲੁ ਮੇਲਵੈ’—ਇਸ ਤੁਕ ਵਿਚੋਂ ਲਫਜ਼ ‘ਝੁਰੈ’ ਨੂੰ ਲਾਂਭੇ ਰੱਖ ਕੇ ਬਾਕੀ ਤੁਕ ‘ਰਾਮੁ ਦਲੁ ਮੇਲਵੈ’ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਆਵੀਏ ਤਾਂ ਉਥੇ ਇਉਂ ਬਣ ਜਾਏਗੀ :

ਰਾਸੋ ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ (ਰਾਮੋ ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ)।

ਲਫਜ਼ ਰਾਸੋ (ਰਾਮੋ) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ ‘ਰਾਸ’ (ਰਾਮ) ਤੋਂ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ। ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ਸ੍ਃ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸ੍ਃ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਈ ਥਾਈਂ ਤ (ਉ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ‘ਰਾਸ:’ ਰਾਮ: (ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ) ਦੇ ਥਾਂ ‘ਰਾਸ: + ਤ’ ਰਾਮ + ਉ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਆਖਦੇ ਹਾਂ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਉਸ ਅੱਖਰ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ‘ਅ’ (ਅ) ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ‘ਰਾਸ’ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ‘ਮ’ ਵਿਚ ‘ਅ’ (ਅ) ਭੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਰਾਸੋ ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ (ਰਾਮੋ ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ) ਪਹਿਲਾਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਉਂ ਸੀ, ਰਾਸ: ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ (ਰਾਮ: ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ)।

ਲਫਜ਼ ‘ਰਾਸ’ (ਰਾਮ) ਦੇ ਅੰਤਲੇ (:) ਤੋਂ ‘ਤ’ (ਉ) ਬਣਨ ਤੇ ਲਫਜ਼ ‘ਰਾਸ’ (ਰਾਮ) ਦੇ ‘ਸ’ (ਮ) ਦਾ ਅੰਤਲਾ ‘ਅ’ (ਅ) ਇਸ ਦਾ ‘ਤ’ (ਉ) ਦੇ ਨਾਲ ‘ਸੰਧੀ’ ਦੇ ਨੇਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੁੜ ਕੇ ‘ਓ’ (ਓ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਰਾਸ:’ (ਰਾਮ:) ਤੋਂ ‘ਰਾਸੋ’ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਵਿਅੰਜਨ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ‘ਅ’ (ਅ) ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਗਈ। ਸੋ ਲਫਜ਼ ‘ਰਾਸ:’ ਦੇ ਅੰਤਲੇ (:) ਦਾ ‘ਤ’ () ਬਣਨ ‘ਤੇ, ਇਹ ਲਫਜ਼ ‘ਰਾਸ’ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਸ: (ਰਾਮ:) ਤੋਂ ‘ਰਾਸੁ’ (ਰਾਮੁ) ਬਣਿਆ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਾਲਾ ਇਹ ਰਾਸੁ (ਰਾਮੁ) ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸੋ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਵਾਕ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਸੀ :

‘ਰਾਸ: ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ’ (ਰਾਮ: ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ)।

ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣ ਗਿਆ :

‘ਰਾਸੋ ਫਲੰ ਸੇਲਧਤਿ (ਰਾਸੋ ਦਲੰ ਮੇਲਯਤਿ)।

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ :

‘ਰਾਸੁ ਫਲੰ ਸੇਲਧੜ’ (ਰਾਸੁ ਦਲੰ ਮੇਲਯਇ)।

ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ :

‘ਰਾਸੁ ਦਲੁ ਮੇਲੈ’ ਜਾਂ ‘ਰਾਸੁ ਦਲੁ ਮੇਲਵੈ’।

(੨) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ (ਫਿ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਰਾਮ ਰਮਤ ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ਆਈ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ‘ਗੁਰਿ’ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥੧੪॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੬)

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਸਹਜ ਸੂਖ ਆਸ ਨਿਵਾਸ ॥

ਪੂਰੈ ‘ਸਤਿਗੁਰਿ’ ਦੀਆ ਬਿਸਾਸ ॥

ਨਾਨਕ ਹੋਏ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ॥੪॥੭॥੧੮॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜਾ ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਜਨ

ਅਪੁਨੈ ‘ਗੁਰਦੇਵਿ’ ਨਿਵਾਜਾ ॥੩੧॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੨)

‘ਨਿੰਦਕਿ’ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕਾਹੂ ਬਾਝੈ ਆਗੈ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧॥੨੫੭॥੪੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੦)

ਕੁੜਿ ਕਪਟਿ ਬੰਢਿ ਨਿੰਮੁਨੀਆਦਾ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਤਤਕਾਲੇ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ‘ਨਾਨਕਿ’ ਕਹਿਆ ਅਪਨੈ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖੁ ਸਮਾਲੇ ॥੪॥੩॥੪੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੧)

ਨਾਨਕ ‘ਜਨਿ’ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੪੫॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੪)

ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਤੇਰੈ ‘ਨਾਮਿ’ ਬਨਾਈ ॥

ਜੋਗੁ ਬਨਿਆ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈ ॥੫੭॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੫)

ਮੀਠੀ ਆਗਿਆ ਪਿਰ ਕੀ ਲਾਗੀ॥

ਸਉਕਨਿ ਘਰ ਕੀ 'ਕੰਤਿ' ਤਿਆਗੀ॥੬੫॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੬੪)

ਸੋਹਾਗਣੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੀਆ ਆਪਣੇ 'ਸਹਿ' ਲਈਆ ਮਿਲਾਇ॥੬॥੨੨॥੧੫॥੩੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੩੦)

'ਸਤਿਗੁਰਿ' 'ਨਾਨਕਿ' ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਇਕ ਮਨਿ

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਅਉ॥

'ਅੰਗਦਿ' ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਨਿਜ ਧਾਰੀ

ਅਗਮ ਗੁਨਿ ਰਸਿ ਰਸਉ ਹੀਅਉ॥੨॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਬਲ੍ਹ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੫)

ਗੁਰਿ—ਗੁਰੂ ਨੇ।

ਸਤਿਗੁਰਿ—ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ।

ਗੁਰਦੇਵਿ—ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ।

ਨਿੰਦਕਿ—ਨਿੰਦਕ ਨੇ।

ਨਾਨਕਿ—ਨਾਨਕ ਨੇ।

ਜਨਿ—ਜਨ ਨੇ।

ਨਾਮਿ—ਨਾਮ ਨੇ।

ਕੰਤਿ—ਕੰਤ ਨੇ।

ਸਹਿ—ਸਹ (ਪਤੀ) ਨੇ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ—ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ।

ਅੰਗਦਿ—ਅੰਗਦ ਨੇ।

ਇਹ (i-ਅੰਤ) ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਸਦਾ 'ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆ' (Transitive Verb) ਦੇ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' (Past Tense) ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਉਪਰਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ :

'ਗੁਰਿ' ਸੋਝੀ ਪਾਈ—ਗੁਰੂ ਨੇ ਸੂਝ ਦਿੱਤੀ।

'ਸਤਿਗੁਰਿ' ਬਿਸਾਸ ਦੀਆ—ਗੁਰੂ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਬਾਝੀ।

'ਗੁਰਦੇਵਿ' ਨਿਵਾਜਾ—ਗੁਰਦੇਵ ਨੇ (ਸਾਨੂੰ) ਨਿਵਾਜਿਆ।

'ਨਿੰਦਕਿ' ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ—ਨਿੰਦਕ ਨੇ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ।

'ਨਾਨਕਿ' ਸਤਿ ਕਹਿਆ—ਨਾਨਕ ਨੇ ਸਤਿ ਆਖਿਆ।

'ਜਨਿ' ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ—ਸੇਵਕ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਲੱਭਾ।

'ਨਾਮਿ' ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਬਨਾਈ—ਨਾਮ ਨੇ ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਬਨਾਈ।

ਸਉਕਨਿ 'ਕੰਤਿ' ਤਿਆਗੀ—ਕੰਤ ਨੇ ਸਉਕਣ ਤਿਆਗੀ।

'ਸਹਿ' ਲਈਆ ਮਿਲਾਇ—ਸਹ (ਪਤੀ) ਨੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਲਿਆ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਦਾ ਇਹ (ਿਅੰਤ) ਰੂਪ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੋਇਆ ?

ਆਓ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਿੱਛੇ-ਦਿਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਤੁਕ ਲਈਏ :

ਨਿੰਦਕਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜੇ ਇਸ ਤੁਕ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਲਿਖੀਏ ਤਾਂ ਇਹ ਇਉਂ ਬਣ ਜਾਏਗੀ :

ਨਿੰਦਕੇਨ ਜਨਮ ਗੋਪਾਯਿਤੰ (ਨਿੰਦਕੇਨ ਜਨਮ ਗੋਪਾਯਿਤੰ)।

ਪਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਇਹ ਤੁਕ ‘ਕਰਤ੍ਰੀ ਵਾਚ’ (Active Voice) ਦੇ ਥਾਂ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ (Passive Voice) ਵਿਚ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਥੇ ਜੇ ਪਹਿਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਤੁਕ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਲਫਜ਼ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਤੁਕ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਏ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਲਫਜ਼ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ :

ਪੰਜਾਬੀ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
ਗਵਾਇਆ	ਗੋਵਾਇਦੋ (ਗੋਕਾਭਦੋ)	ਗੋਪਾਯਿਤੰ (ਗੋਪਾਯਿਤੰ)
ਜਨਮੁ	ਜਨਮ (ਜਨਮ)	ਜਨਮ (ਜਨਮ)
ਨਿੰਦਕਿ		ਨਿੰਦਕੇਨ (ਨਿੰਦਕੇਨ)

ਹੁਣ ਅਸਾਂ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ‘ਨਿੰਦਕੇਨ’ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਨਿੰਦਕਿ’ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਤੇ ‘ਕਰਤ੍ਰੀ ਵਾਚ’ ਤੋਂ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਵਿਚ ਬਦਲ ਕੇ ਭੀ ਅਰਥ ਕਿਵੇਂ ਉਹੀ ਟਿਕਿਆ ਰਿਹਾ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਤੁਕ ‘ਨਿੰਦਕੇਨ ਜਨਮ ਗੋਪਾਯਿਤੰ’ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਅਰਥ ਹੈ, ‘ਜਨਮ was lost by ਨਿੰਦਕ’।

ਲਫਜ਼ ਨਿੰਦਕੇਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—‘by ਨਿੰਦਕ’। ਇਹ ਲਫਜ਼ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਕਰਣ ਕਾਰਕ’ (Instrumental Case) ਦਾ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ।

ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਸਤੇ ‘ਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ‘ਇਕ-ਵਚਨ’ ਦਾ ਚਿਹਨ ਹੈ ‘ਇਨ’ (ਸੰ: ਙਨ)। ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਖ਼ੀਰਲਾ ‘ਅ’ (ਅ) ਇਸ ‘ਇਨ’ ਦੀ ‘ਇ’ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ‘ਏ’ (ਏ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਜਲ (ਯਲ)	ਤੋਂ	ਜਲੇਨ (ਯਲੇਨ)
ਫਲ (ਫਲ)	ਤੋਂ	ਫਲੇਨ (ਫਲੇਨ)
ਨਖ (ਨਖ)	ਤੋਂ	ਨਖੇਨ (ਨਖੇਨ)

ਪਰ ਪਿੱਛੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ 'ਅ' (ਅ) ਦੀ ਹਸਤੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਮਿਟ ਗਈ, ਭਾਵ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਤਾਂ 'ਯਲ', 'ਫਲ', 'ਨਖ' ਆਦਿਕ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਅੱਖਰ 'ਲ', 'ਖ' ਦੇ ਨਾਲ 'ਅ' ਭੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਨਿਰਾ ਵਿਅੰਜਨ (Consonant) ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਸੋ, 'ਕਰਣ ਕਾਰਕ' 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਦਾ ਚਿਹਨ 'ਇਨ' (ੜਨ) 'ਜਲ', 'ਫਲ', 'ਨਖ' ਆਦਿਕ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਇਉਂ ਬਣ ਗਿਆ :

ਜਲ + ਇਨ = ਜਲ੍ + i + ਨ + ਜਲਿਨ

ਫਲ ਤੋਂ ਫਲਿਨ

ਨਖ ਤੋਂ ਨਖਿਨ

ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਤੁਕ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਉਂ ਹੋ ਗਈ :

ਨਿੰਦਕਿਨ ਜਨਮ ਗੋਕਾਝਦੋ (ਨਿੰਦਕਿਨ ਜਨਮ ਗੋਵਾਇਦੋ)।

ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ 'ਕਰਣ ਕਾਰਕ' 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਦੇ ਚਿਹਨ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ 'ਨ' ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਆਖਰ ਇਉਂ ਹੋ ਗਿਆ :

'ਨਿੰਦਕਿ ਜਨਮੁ ਗੋਵਾਇਦੋ';

ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ :

'ਨਿੰਦਕਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ'।

ਅਸਾਂ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ 'ਕਰਮ ਵਾਚ' (Passive Voice) ਦੀ ਤੁਕ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਕਰਤ੍ਰੀ ਵਾਚ' (Active Voice) ਵਿਚ ਬਦਲਦੀ ਗਈ। ਦੂਜੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿ ਲਵੋ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਤਾਂ 'ਕਰਮ ਵਾਚ' ਵਰਤਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਪਰ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਤੇ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਕਰਤ੍ਰੀ ਵਾਚ' ਹੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਉਸ 'ਕਰਮ ਵਾਚ' ਦੇ 'ਕਰਣ ਵਾਚ' 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਨਿੰਦਕੇਨ' (ਨਿੰਦਕੇਨ) ਸੀ, ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚੋਂ 'ਨਿੰਦਕਿ' ਲਫਜ਼ ਵਰਤ ਕੇ 'ਕਰਣ ਕਾਰਕ' ਦੇ 'ਇਨ' ਵਿਚੋਂ 'ਇ' ਸਾਂਭ ਰੱਖੀ ਤੇ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਨੇ ਅਖੀਰਲਾ 'ਨ' ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸਾਂਭ ਰੱਖੇ, ਜਿਵੇਂ :

'ਨਿੰਦਕ ਨੇ' ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ।

ਜਾਂ

'ਨਿੰਦਕੇ ਨੇ' ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ।

(੩) ਲਛਮ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ (ਹਿ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ 'ਗੁਰਹਿ' ਬਤਾਇਓ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੀ ਚੋਲੀ॥
ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ਜਉ ਵਡ ਤਾਗੀ, ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੇ ਕਤਰ ਨ ਡੋਲੀ॥੧॥੩॥੮੯॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੨)

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੀ 'ਸਾਜਨਹਿ' ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮੀਤ॥
ਚਰਨਹਿ ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਲਈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਹਿਤ ਚੀਤ॥੨॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਰੁਤੀ, ਸਲੋਕ, ਪੰਨਾ ੯੨੮)

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ 'ਜਨਹਿ' ਪੀਉ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੁਕੈ ਭੈ ਭਾਰੇ ਦੁਰਤੁ ਬਿਨਾਸਿਓ ਤਰਸੁ ਬੀਉ॥੧॥੮॥੪੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੨)

ਜਿ ਮਤਿ ਗਹੀ ਜੈਦੇਵਿ ਜਿ ਮਤਿ ਨਾਮੇ ਸੰਮਾਣੀ॥
ਜਿ ਮਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਚਿਤਿ ਭਗਤ 'ਕੰਬੀਰਹਿ' ਜਾਣੀ॥੪॥੧੩॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਜਾਲਪ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੪)

ਪਿਛਲੇ (ਿ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ ਵਾਂਗ ਇਹ (ਹਿ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ ਭੀ 'ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆ' ਦੇ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਗੁਰਹਿ' ਬਤਾਇਓ—ਗੁਰੂ ਨੇ (ਇਹ ਭੇਦ) ਦੱਸਿਆ।
'ਸਾਜਨਹਿ' ਲੀਨੀ—ਸਾਜਨ ਨੇ (ਮੈਨੂੰ) (ਮਿਲਾ) ਲਿਆ।
'ਜਨਹਿ' ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਓ—ਸੇਵਕ ਨੇ ਮਹਾਂ ਰਸ ਪੀਤਾ।
'ਕੰਬੀਰਹਿ' ਜਾਣੀ—(ਉਹ ਮਤਿ) ਕਬੀਰ ਨੇ ਭੀ ਜਾਣ ਲਈ।

(੪) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ੈ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਜੋ ਜੀਵਨ ਮਰਨਾ ਜਾਨੈ॥ ਸੋ ਪੰਚ ਸੈਲ ਸੁਖ ਮਾਨੈ॥
'ਕਬੀਰੈ' ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਭੇਟਤ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ॥੪॥੬॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੫)

ਛਾਡਿ ਕਤੇਬ ਰਾਮ ਭਜੁ ਬਉਰੇ ਚਲਮ ਕਰਤ ਹੈ ਭਾਗੀ॥
'ਕਬੀਰੈ' ਪਕਰੀ ਟੇਕ ਰਾਮ ਕੀ ਤੁਰਕ ਰਹੇ ਪਚਿ ਹਾਗੀ॥੪॥੮॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੭)

ਪਿਛਲੇ (ਿ-ਅੰਤ) ਅਤੇ (ਹਿ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵਾਂ ਵਾਂਗ ਇਹ (ੈ-ਅੰਤ) ਭੀ

‘ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :
 ‘ਕਬੀਰੈ’ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਇਆ—ਕਬੀਰ ਨੇ ਉਹ ਧਨ ਲੱਭਾ।
 ‘ਕਬੀਰੈ’ ਪਕਰੀ ਟੇਕ ਰਾਮ ਕੀ—ਕਬੀਰ ਨੇ ਰਾਮ ਕੀ ਟੇਕ ਪਕੜੀ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ):

‘ਸਾਕਤ’ ਮਰਹਿ ‘ਸੰਤ’ ਸਭਿ ਜੀਵਹਿ ॥
 ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ਰਸਨਾ ਪੀਵਹਿ ॥੩॥੧੩॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੬)
 ਕੋਟੀ ਹੂ ਪੀਰ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ ਜਾ ਮੀਰੁ ਸੁਣਿਆ ਧਾਇਆ ॥
 ‘ਬਾਨ’ ਮੁਕਾਮ ਜਲੇ ਬਿਜ ‘ਮੰਦਰ’ ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ ਕੁਇਰ ਤੁਲਾਇਆ ॥
 ਕੋਈ ਮੁਗਲੁ ਨ ਹੋਆ ਅੰਧਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾ ਲਾਇਆ ॥੪॥੧੨॥
 (ਆਸਾ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੭)

ਸਿਧਾ ਜੇਵਨਿ ‘ਸਿਧ’ ‘ਪੀਰ’ ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥
 ਮੈ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਭੁਧਿ ॥੨॥੧੪॥
 (ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੮)

‘ਪੰਡਿਤ’ ਪਾਧੇ ਜੋਇਸੀ ਨਿਤ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣਾ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਣਾ ॥੪॥੧੪॥
 (ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੯)

‘ਪੰਡਿਤ’ ਜੋਤਕੀ ਸਭਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੂਕਦੇ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮੁ ॥
 ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਲਾਗੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਪਾਰਾ ਰਾਮ ॥੩॥੧੫॥
 (ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੭੧)

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਉ ਇਹੁ ਜਗੁ ਬਪੜੇ ਇਨਿ ਦੂਜੇ ਭਗਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਜੀਉ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਐ ‘ਸਾਕਤ’ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥੧੬॥
 (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੮)

ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਨਾਂਵ ਵਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ,
 ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ‘ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਵਿਚ ਹਨ; ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੇ

ਹੋਏ 'ਕ੍ਰਿਆ' (Verb) ਵੀ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਸਾਕਤ’ ਮਰਹਿ—ਸਾਕਤ ਮਰਦੇ ਹਨ।

‘ਸੰਤ’ ਜੀਵਹਿ—ਸੰਤ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ।

‘ਬਾਨ’ ‘ਮੁਕਾਮ’ ‘ਮੰਦਰ’ ਜਲੇ—(ਸਾਰੇ) ਬਾਨ ਮੁਕਾਮ ਤੇ ਮੰਦਰ ਸੜ ਗਏ।

‘ਸਿਧ’ ‘ਪੀਰ’ ਸਿਧਾ ਸੇਵਨਿ—ਸਿੱਧ ਪੀਰ ਸਿੱਧਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਦੇ ਹਨ।

‘ਪੰਡਿਤ’ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣਾ—ਪੰਡਿਤ ਪੁਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ।

‘ਸਾਕਤ’ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ—ਸਾਕਤਾਂ ਨੇ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ।

ਪਿੱਛੇ ‘ਇਕ-ਵਚਨ’ ਦੀ ਬਾਬਤ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ (_) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਵਿਆਕਰਣ ਵਿਚੋਂ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਕੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਓ, ‘ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਦੇ ਇਸ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਰੂਪ ਨੂੰ ਭੀ ਪਰਖੀਏ :

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਦੇ ਚਿਹਨ ਇਉਂ ਹਨ :

ਇਕ-ਵਚਨ

ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਸ੍ (:) (_)

ਅਸ੍ (ਅ:) (ਅ:)

‘ਗਾਵਨਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ’—ਇਸ ਤੁਕ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਜਾਏਗਾ :

‘ਗਾਯਨਿ ਸਿਧਾ: ਸਮਾਧਿਯੰਤਰੇ’ (ਗਾਯੰਤਿ ਸਿੱਧਾਹ ਸਮਾਧਿਯੰਤਰੇ)

ਜਿਵੇਂ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ‘ਰਾਸ: ਮੇਲਯਤਿ’ (ਰਾਮ: ਮੇਲਯਤਿ) ਤੋਂ (:) ਦਾ ਤ (_) ਬਣ ਕੇ ‘ਰਾਸੀ ਮੇਲਯਤਿ’ (ਰਾਮੇ ਮੇਲਯਤਿ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਇਥੇ ਭੀ ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ :

‘ਸਿਧਾ: ਗਾਯਨਿ (ਸਿੱਧਾ: ਗਾਯੰਤਿ) ਦੇ ਲਫਜ਼ ‘ਸਿਧਾ:’ (ਸਿੱਧਾ:) ਦੀ ਅੰਤਲੀ (:) ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ‘ਸਿਧਾ: ਗਾਯਨਿ’ (ਸਿੱਧਾ: ਗਾਯੰਤਿ) ਦੇ ਥਾਂ ਸਿਧਾ ਗਾਯਨਿ (ਸਿੱਧਾ ਗਾਯੰਤਿ) ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਇਥੇ ਲਫਜ਼ ‘ਸਿਧਾ’ (ਸਿੱਧ) ਦੇ ਨਾਲ (੧) ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ? ਇਹ (੧) ਅੱਖਰ ‘ਥੈ’ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅੰਤਲਾ ‘ਅ’ (ਅ) ਅਤੇ ਚਿਹਨ ‘ਅਸ’ (ਅ:) ਦਾ ਪਹਿਲਾ ‘ਅ’ ਮਿਲ ਕੇ (੧) ਬਣਿਆ ਸੀ।

ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਹੋਰ ਲਵੇ ਲਫਜ਼ ‘ਪੰਡਿਤ’।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਦੇ ‘ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਦਾ ਚਿਹਨ ‘ਅ:’ (ਅਸ੍), ਪਿਛਲੀ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਵਲ ‘ਅ’ (ਅ) ਰਹਿ ਗਿਆ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਤਾਂ ਲਫਜ਼

‘ਪੰਡਿਤ’ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਇਉਂ ਬਣੇਗਾ :

ਪੰਡਿਤ+ਅ:=ਪੰਡਿਤ੍+ਅ+ਅ:=ਪੰਡਿਤ੍+ਆ=ਪੰਡਿਤਾ:=ਪੰਡਿਤਾਹ (ਪੰਡਿਤਾ:)

ਪਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ ‘ਪੰਡਿਤ’ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਅੱਖਰ ‘ਤ’ ਵਿਚ ਵੱਖਰੇ ‘ਅ’ ਦੀ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ; ਸੋ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ‘ਅ’ ਅਖੀਰਲੇ ‘ਤ’ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੁੜ ਕੇ ‘ਤ’ (ਮੁਕਤਾ) ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਇਉਂ ਕਹਿ ਲਵੋ ਕਿ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਪੁਲਿੰਗ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ‘ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਵਿਚ ਉਹੀ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਰੂਪ ਹੀ ਰਹੇਗਾ :

ਅਸਲ ਲਫਜ਼

ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਪੰਡਿਤ

ਪੰਡਿਤ

ਸੰਤ

ਸੰਤ

ਪੀਰ

ਪੀਰ

(੨) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ‘ਤੇ’ (੧) ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਐਸੀ ਜਾਨੀ ‘ਸੰਤ ਜਨੀ’ ॥

ਪਰਗਾਸੁ ਭਾਇਆ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੮॥੧੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਮੋਹਿ ਤਿਨ ਤੇ ਧੀਰਜੁ ਪਾਇਆ ॥

‘ਸੰਤੀ’ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਮੋਹਿ ਨਿਰਭਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ॥੩॥੪॥੧੨੫॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੬)

ਮੁਖਿ ਬੇਰਾਵੈ ਅੰਤਿ ਠਗਾਵੈ ॥ ਇਕਤੁ ਠਹੁਰ ਚਹ ਕਹੀ ਨ ਸਮਾਵੈ ॥

ਉਨਿ ਮੋਹੇ ਬਹੁਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ‘ਰਾਮ ਜਨੀ’ ਕੀਨੀ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥੩॥੧੮॥੨੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੨)

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋ ਬਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥

‘ਗੁਰਸਿਖੀ’ ਸੋ ਬਾਨੁ ਭਾਲਿਆ ਲੈ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਾ ॥੨॥੧੨॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੫੬)

ਮੂਰਖ ਸਬੁ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੇ ‘ਮਨਮੁਖੀ’ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰੇ ਆਇਆ ॥੮॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੬੭)

ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੇਰਾ 'ਸੰਤੀ' ਕਾਟਿਆ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰ ਵੈਣੀ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਲੀਨੋ ਅਪੁਨਾ ਜਲਤੇ ਸੀਤਲ ਹੋਣੀ ॥੧॥੯॥

(ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੩੦)

'ਜਿਨੀ' 'ਪੁਰਖੀ' ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਨ ਕੈ ਹਉ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥
ਕਾਇਆ ਕੰਚਨ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥੧॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੩ ਅਲਾਹਣੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੮੫)

ਭਗਤਾ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ 'ਭਗਤੀ' ਹੂ ਤੂ ਜਾਤਾ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸਭ ਲੋਕ ਹੈ ਤੇਰੀ ਤੂ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਥਿਧਾਤਾ ॥੩॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੭)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ (ਭਿਅੰਤ) 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ 'ਸਕਰਮਕ' ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਨਾਲ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਇਹੀ ਹਾਲ (ਭਿਅੰਤ) 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਦਾ ਹੈ :

ਸੰਤ ਜਨੀ—ਸੰਤਾਂ—ਜਨਾਂ ਨੇ। ਸੰਤੀ—ਸੰਤਾਂ ਨੇ।

ਰਾਮ ਜਨੀ—ਰਾਮ—ਜਨਾਂ ਨੇ। ਗੁਰਸਿਖੀ—ਗੁਰ—ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ।

ਮਨਮੁਖੀ—ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ। ਪੁਰਖੀ—ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ।

ਭਗਤੀ—ਭਗਤਾਂ ਨੇ। ਸੰਤੀ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਓ—ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪੁਰਖੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ—ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਚਿੱਤ ਲਾਇਆ।

ਭਗਤੀ ਤੂ ਜਾਤਾ—ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਿਆ।

ਗੁਰਸਿਖੀ ਥਾਨੁ ਭਾਲਿਆ—ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਥਾਨ ਭਾਲਿਆ।

(੩) (ਹ)—ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ਹ) ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਜਬ ਹਮ ਏਕੋ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਤਬ 'ਲੋਗਹ' ਕਾਹੇ ਦੁਖੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥੩॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੪)

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਿ ਚੀਨਸੀ ਆਸਾ ਤੇ ਨ ਭਾਵਸੀ ॥

ਰਾਮਾ 'ਭਗਤਹ' ਚੇਤੀਅਲੇ ਅਬਿੰਤ ਮਨੁ ਰਾਖਸੀ ॥੧॥੫॥

(ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਉ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਲੋਗਹ—ਲੋਗਾਂ ਨੇ। ਭਗਤਹ—ਭਗਤਾਂ ਨੇ।

ਪੁਲਿੰਗ ਮੁਕਤਾ—ਅੰਤ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਾਲੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ

ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਦਾ ਚਿਹਨ ਅਸ੍ (ਅ:) ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਚਿਹਨ (:) ਨੂੰ 'ਵਿਸਰਗਾ' ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ (ਹ) ਵਾਂਗ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਧੰਡਿਗਾ: = ਪੰਡਿਤਾਹ

ਲੋਕਾ: = ਲੋਕਾਹ

ਮਰਕਟਾ: = ਮਰਕਟਾਹ

ਇਹ ਭੀ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਕਈ ਥਾਈਂ ਇਹ ਅੰਤਲੀਆਂ 'ਵਿਸਰਗਾਂ' ਗਿਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਹਰ ਥਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਕਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਟਿਕੀਆਂ ਭੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਬਣਾਣ ਵੇਲੇ, ਅਖੀਰਲੇ ਅੱਖਰ ਦੇ ਨਾਲ 'ਅ' ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਹਸਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਚਿਹਨ 'ਅਹ' (ਅ) ਦਾ ਪਹਿਲਾ 'ਅ', ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਮੁਕਤਾ-ਅੱਖਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਚਿਹਨ ਦੀਆਂ ਵਿਸਰਗਾਂ ਦਾ ਉੱਚਾਰਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਹ' ਬਣ ਕੇ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਲਫਜ਼ ਇਉਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

ਭਗਤ + ਅਹ (ਅ:) = ਭਗਤਹ

ਲੋਗ + ਅਹ (ਅ:) = ਲੋਗਹ

(੪) (ਹ):

ਕਿਨਹੀ ਬਨਜਿਆ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ ਕਿਨਹੀ ਲਉਗ ਸੁਪਾਰੀ॥

‘ਸੰਤਹੁ’ ਬਨਜਿਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਐਸੀ ਖੋਪ ਹਮਾਰੀ॥੧॥੨॥

ਸੰਤਹੁ—ਸੰਤਾਂ ਨੇ।

(ਕੇਦਾਰਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੨੩)

ਪਿਛਲੇ (੧-ਅੰਤ) 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਨਾਂਵ ਵਾਂਗ ਇਹ (ਹ-ਅੰਤ) ਅਤੇ (ਹੁ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ ਭੀ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਵਿਚ ਹਨ ਅਤੇ 'ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆ' ਦੇ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਲੋਗਹ’ ਦੁਖੁ ਮਾਨਿਆ—ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੁੱਖ ਮਨਾਇਆ।

‘ਭਗਤਹ’ ਰਾਮਾ ਚੇਤੀਅਲੇ—ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਚੇਤਿਆ।

‘ਸੰਤਹੁ’ ਨਾਮੁ ਬਨਜਿਆ—ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਖਰੀਦਿਆ।

(੫) (ਨ)—ਲਫੜ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ' 'ਨ' ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ 'ਲੋਗਨ' ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ ॥

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ॥੧॥੨੫੭॥੪੯॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੩)

'ਸ੍ਵਨਨ' ਬਿਕਲ ਭਏ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਬਲੁ ਬਾਕਾ ॥

ਚਰਨ ਰਹੇ ਕਰ ਢਰਕਿ ਪਰੇ ਹੈ ਮੁਖਹੁ ਨ ਨਿਕਸੈ ਬਾਤਾ ॥੩॥੫॥੧੮॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੦)

'ਸੰਤਨ' ਸੋਕਉ ਪੂਜੀ ਸਉਪੀ ਤਉ ਉਤਰਿਆ ਮਨ ਕਾ ਧੋਖਾ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੈਗੋ ਜਉ ਫਾਟਿਓ ਸਗਲੇ ਲੇਖਾ ॥੩॥੮॥੧੯॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੬੧੪)

'ਲੋਗਨ' ਵੇਚਾਰੇ ਕਿਆ—ਲੋਗ ਵਿਚਾਰੇ ਕੀ ਹਨ ?

'ਸ੍ਵਨਨ' ਭਏ—ਕੰਨ ਹੋ ਗਏ।

'ਸੰਤਨ' ਸਉਪੀ—ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਸਉਪੀ।

(੬) (੧)—ਅਖੀਰ 'ਤੇ' (੧) ਲਗਾਇਆ :

ਅਗੋਏ ਜੇ ਚੇਤੀਐ ਤਾਂ ਕਾਇਤੁ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

'ਸਾਹਾਂ' ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈਆ ਰੰਗਿ ਤਮਾਜੈ ਚਾਇ ॥

ਬਾਬਰਵਾਣੀ ਫਿਰਿ ਗਈ ਕੁਇਰੁ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ॥੫॥੧੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੭)

ਜੇ ਸਉ 'ਚੰਦਾ' ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ ॥

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥੧॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੬੩)

'ਸਾਹਾਂ'—ਸ਼ਾਹਾਂ ਨੇ। ਸਉ 'ਚੰਦਾ' ਉਗਵਹਿ—ਸਉ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਨ।

ਇਥੇ ਕ੍ਰਿਆ 'ਉਗਵਹਿ' ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਠ-ਪੁਰਖ ਦੇ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਵਿਚ ਹੈ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (Accusative Singular)

(੧) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (_) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਜਾਲਿ 'ਮੋਹੁ' ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ, ਮਤਿ 'ਕਾਗਦੁ' ਕਰ ਸਾਰੁ ॥

'ਭਾਉ' ਕਲਮ ਕਰਿ 'ਚਿਤੁ' ਲਿਖਾਰੀ, ਗੁਰ ਪੁਡਿ ਲਿਖੁ 'ਬੀਚਾਰੁ' ॥

ਲਿਖੁ 'ਨਾਮੁ' ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੁ, ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੧॥੬॥

(ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੬)

ਜਾਲਿ 'ਮੋਹੁ'—ਮੋਹ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦੇ।

'ਕਾਗਦੁ' ਕਰਿ ਮਤਿ—ਕਾਗਦ ਨੂੰ ਮਤਿ ਬਣਾ।

'ਭਾਉ' ਕਲਮ ਕਰਿ—ਭਾਉ ਨੂੰ ਕਲਮ ਬਣਾ।

'ਚਿਤੁ' ਲਿਖਾਰੀ ਕਰਿ—ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਲਿਖਾਰੀ ਬਣਾ।

'ਨਾਮੁ' ਲਿਖੁ—(ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ) ਨਾਮ ਨੂੰ ਲਿਖ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ (_-ਅੰਤ) ਹੈ, ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਭੀ (_-ਅੰਤ) ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਕੀ ਕਿਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ਗੱਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?

ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖ ਚੁਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਤਿੰਨ 'ਲਿੰਗ' (Gender) ਹਨ—ਪੁਲਿੰਗ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ (Neuter Gender) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹਟ ਗਈ; ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਲੱਛਣ ਟਿਕੇ ਰਹੇ।

ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਂਵ' ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਚਿਹਨ ਹਨ :

ਇਕ ਵਚਨ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਸ੍ (_) ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਅਸ੍ (ਅੰ)

ਪਰ 'ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ' ਨਾਂਵ ਦੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਇਕੋ ਹੀ ਰੂਪ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਲਫਜ਼ ਫਲ (ਫਲ) ਤੋਂ :

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਫਲੰ (ਫਲੰ) ਫਲੇ (ਫਲੇ) ਫਲਾਨਿ (ਫਲਾਨਿ)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਫਲੰ (ਫਲੰ) ਫਲੇ (ਫਲੇ) ਫਲਾਨਿ (ਫਲਾਨਿ)

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚੋਂ ਇਹ 'ਲਿੰਗ' (Gender) ਤਾਂ ਉੱਡ ਗਿਆ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਕਾਰਕਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਰੂਪ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਲੱਛਣ ਟਿਕਿਆ

ਰਿਹਾ। ਸੋ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਲਫਜ਼ 'ਫਲ' (ਫਲ) ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਜਿਥੇ 'ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ 'ਫਲੰ' (ਫਲੇ) ਦੇ ਥਾਂ 'ਫਲੁ' (ਫਲੁ) ਬਣਿਆ, ਉਥੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਭੀ 'ਫਲੰ' (ਫਲੇ) ਦੇ ਥਾਂ 'ਫਲੁ' (ਫਲੁ) ਹੀ ਟਿਕਿਆ ਰਿਹਾ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਦੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਲਫਜ਼ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪੁਲਿੰਗ ਬਣ ਗਏ। ਇਸ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ 'ਫਲ' ਆਦਿਕ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋਰ ਪੁਲਿੰਗ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਭੀ 'ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ' ਤੇ 'ਕਰਮ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਇਕੋ ਜਿਹੇ, ਭਾਵ, (—ਅੰਤ) ਹੋ ਗਏ।

(੨) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (') :

ਜਿਸ ਕਉ ਸਬਦੁ ਬਸਾਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬੁਕੈ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਸਾ ॥

'ਹੁਕਮੈ' ਬੁਝੈ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲੈ ਮਨੁ ਜਿਣਿ ਢਾਲੇ ਪਾਸਾ ॥੩॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

ਨਿਰਤਉ ਹੋਇ ਭਜਹੁ 'ਜਗਦੀਸੈ' ਏਹੁ ਪਦਾਰਥੁ ਵਡਭਾਗਿ ਲਹੇ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ

ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹੇ ॥੨॥੧੦॥੧੦੩॥

'ਹੁਕਮੈ' ਬੁਝੈ—ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਮਝੇ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੫)

ਭਜਹੁ 'ਜਗਦੀਸੈ'—ਜਗਦੀਸ ਨੂੰ, ਜਗਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ, ਸਿਮਰੇ।

ਇਥੇ ਲਫਜ਼ 'ਹੁਕਮੈ' ਅਤੇ 'ਜਗਦੀਸੈ' ਲਫਜ਼ 'ਹੁਕਮ' ਅਤੇ 'ਜਗਦੀਸ' ਤੋਂ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ।

(੩) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ('ਹਿ') :

ਨਾਨਕ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ 'ਕਾਲਹਿ' ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥੪॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਬਹੁਤੁ ਬੀਚਾਰਉ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਇਸੁ 'ਮਨਹਿ' ਉਧਾਰਉ ॥੨॥੪॥੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੪)

ਭੂਠੋ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਦੁ ਮਾਨੁ ॥

ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਪੁਰੇ ਸੰਗਿ 'ਗੋਪਾਲਹਿ' ਜਾਨੁ ॥੧॥੨੪੭॥੫੮॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੫)

‘ਖਸਮਹਿ’ ਜਾਣਿ ਖਿਆ ਕਰਿ ਰਹੈ ॥

ਤਉ ਹੋਇ ਨਿਖਿਅਉ ਅਖੈ ਪਦੁ ਲਹੈ ॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

‘ਦੂਧਹਿ’ ਦੁਹਿ ਜਬ ਮਟੁਕੀ ਭਰੀ ॥

ਲੈ ਬਾਇਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੀ ॥੨੦॥੧॥੧੦॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੬)

ਕਾਲਹਿ—ਕਾਲ ਨੂੰ। ਮਨਹਿ—ਮਨ ਨੂੰ।

ਗੋਪਾਲਹਿ—ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ। ਖਸਮਹਿ—ਖਸਮ ਨੂੰ।

ਦੂਧਹਿ—ਦੁੱਧ ਨੂੰ।

ਏਥੇ ਲਫਜ਼ ‘ਕਾਲਹਿ’, ‘ਮਨਹਿ’, ‘ਗੋਪਾਲਹਿ’, ‘ਖਸਮਹਿ’ ਅਤੇ ‘ਦੂਧਹਿ’ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਮੁਕਤਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ:

ਗਗਨ ਗੰਭੀਰੁ ਗਗਨੇਤਰਿ ਵਾਸੁ ॥

‘ਗੁਣ’ ਗਾਵੈ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੨੦॥

‘ਘਰ ਦਰ’ ਫਿਰਿ ਬਾਕੀ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥

ਜਾਤਿ ਅਸੰਖ ਅੰਤ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ॥੨੧॥.....

ਧੁਪ ਛਾਵ ਜੇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ॥

‘ਬੰਧਨ’ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਆਣੈ ॥੨੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੨)

ਅੰਤੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿਹੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਕੋਸੇ ਗੋਪਾਲ ‘ਪੰਡਿਤ’ ਸਦਿਅਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ਜੀਉ ॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੨੩)

(੨) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (‘ਹ’) ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਹੋਈ ਨਹੀ ਕਵਨ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ॥

ਇਹੋ ਓਟ ਪਾਈ ਮਿਲਿ ‘ਸੰਤਹ’ ਗੋਪਾਲ ਏਕ ਕੀ ਸਰਣੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੫੪॥੭੭॥

(ਸਾਰੰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੯)

ਤਈ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਮਿਟੀ ਬੁਰਾਈ ਦੂਸਟ ਦੂਤ ਹਰਿ ਕਾਢੇ ਛਾਣਿ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਰਿ 'ਗੁਣਹ' ਵਖਾਣਿ ॥੨॥੨੬॥੧੧੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੬)

‘ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ’ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ ਅੰਕ (੧) ਅਤੇ (੩) ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਉਥੇ ‘ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ’ ਅਤੇ ‘ਹ-ਅੰਤ’ ਰੂਪ ਮਿਲਦੇ ਹਨ; ਕਰਮ ਕਾਰਕ ‘ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਦੇ ਭੀ ਇਹ ਦੋ ਰੂਪ ‘ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ’ ਅਤੇ ‘ਹ-ਅੰਤ’ ਹਨ।

ਕਿਉਂ ?

ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਲੱਭਣ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੇ ‘ਚਿਹਨ’ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ :

	ਇਕ-ਵਚਨ	ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਕ੍ (_)	ਅਕ੍ (ਅਹ)
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਅਕ੍ (ਅੰ)	ਅਕ੍ (ਅਹ)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੇ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ‘ਚਿਹਨ’ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ। ਸੋ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ ਰੂਪ ‘ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ’ ਅਤੇ ‘ਹ-ਅੰਤ’ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਬਣੇ, ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਰੂਪ ਬਣੇ ਹਨ।

‘ਗੁਣ’ ਗਾਵੈ—ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ।

‘ਬੰਧਨ’ ਕਾਟਿ—ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ।

ਮਿਲਿ ‘ਸੰਤਹ’—ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ।

ਹਰਿ ‘ਗੁਣਹ’ ਵਖਾਣਿ—ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾਰ ਕੇ।

ਏਥੇ ਲਫਜ਼ ‘ਗੁਣ’, ‘ਬੰਧਨ’, ‘ਸੰਤਹ’ ਅਤੇ ‘ਗੁਣਹ’ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਹਨ।

(੩) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ (੧) ਜਾਂ (੨) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

‘ਸਿਧਾ’ ਸੇਵਨਿ ਸਿਧ ਪੀਰ ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥

ਮੈ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਬੁਧਿ ॥੨॥੧੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ੮੧੮)

ਪੰਡਿਤ ਪਾਧੇ ਜੋਇਸੀ ਨਿਤ ਪੜਹਿ ‘ਪੁਰਾਣਾ’ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਣਾ ॥੪॥੧੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੧੮)

ਸਾਹਿਬੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇ ਨ ਪਛੋਤਾਵਹੀ ॥

‘ਗੁਨਹਾਂ’ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੀ ॥੮॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੦)

ਆਪਿ ਤਰੈ ਜਨੁ ‘ਪਿਤਰਾ’ ਤਾਰੇ ॥ ਸੰਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਕਾ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੧੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੬)

ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੰਤਾ ‘ਮਿਰਗਾਹਿ’ ॥

ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥੧੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੭੫)

‘ਸਿਧਾ’ ਸੇਵਨਿ—ਸਿੱਧਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਦੇ ਹਨ।

ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ‘ਪੁਰਾਣਾ’—ਪੰਡਿਤ ਪੁਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ।

‘ਗੁਨਹਾਂ’ ਬਖਸਣਹਾਰੁ—ਗੁਨਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ।

ਜਨੁ ‘ਪਿਤਰਾ’ ਤਾਰੇ—ਸੇਵਕ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਜੋ ਹੰਤਾ ‘ਮਿਰਗਾਹਿ’—ਜੋ ਮਿਰਗਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਆਮ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ (੧) ਦੇ ਨਾਲ (‘) ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਏ ਲਫਜ਼:

ਸਿਧਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪਿਤਰਾ

ਅੱਜ-ਕਲ੍ਹ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਇਉਂ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

ਸਿੱਧਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਪਿਤਰਾਂ

ਪਰ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਬਿੰਦੀ (‘) ਭੀ ਵਰਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਪਰਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ ‘ਗੁਨਹਾਂ’।

ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ (੧) ਅਤੇ (੧) ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਸੀ।

ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਕਿਵੇਂ ਪਿਆ ?

ਪਿੱਛੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪੁਲਿੰਗ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਨਾਂਵ ਦੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੇ ਕਈ ਰੂਪ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪਾਂ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਆਏ ਹਨ। ਆਓ, ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ (ਰਾਮ) ਲੈ ਕੇ ਇਸ

ਦੇ ਰੂਪ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵੇਖੀਏ :

ਰਾਸ: (ਰਾਮਹ)	ਰਾਸੈ (ਰਾਮੋ)	ਰਾਸਾ: (ਰਾਮਾਹ)
ਰਾਸੰ (ਰਾਮੰ)	ਰਾਸੈ (ਰਾਮੋ)	ਰਾਸਾਨ੍ (ਰਾਮਾਨ੍)

ਕਈ ਥਾਈਂ ਇਹ ਅਖੀਰਲੀ (:) 'ਵਿਸਰਗ' ਡਿਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ (ਰਾਸਾ:) 'ਰਾਮਾਹ' ਦੇ ਥਾਂ ਸਿਰਫ਼ (ਰਾਸਾ) 'ਰਾਮਾ' ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਰੂਪ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ ਅੰਕ (੬) ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਚੰਦਾ' ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਲਵੋ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਰਾਸਾਨ੍) 'ਰਾਮਾਨ੍'। ਇਹ ਅਖੀਰਲਾ 'ਨ੍' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਨਿਰਾ ਵਿਅੰਜਨ 'ਨ੍' ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤਲਾ (ਅ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਈ ਥਾਈਂ ਇਹ ਅਖੀਰਲਾ 'ਨ੍' ਬਦਲ ਕੇ (') ਅਤੇ (:) 'ਵਿਸਰਗ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲਫਜ਼ 'ਬਿਡਾਲ' (ਬਿਡਾਲ) ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ 'ਬਿਡਾਲਾਨ੍' (ਬਿਡਾਲਾਨ੍)। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤੁਕ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਖੀਰਲੇ 'ਨ੍' (ਨ੍) ਦੇ ਥਾਂ (') ਅਤੇ (ਸ੍) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਬਿਡਾਲਾਨ੍ ਗਾਡਯਤਿ (ਬਿਡਾਲਾਨ੍ ਤਾਡਯਤਿ)

ਤੋਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਬਿਡਾਲਾਂਸ਼ਾਡਯਤਿ (ਬਿਡਾਲਾਂਸਤਾਡਯਤਿ)

ਇਹ ਅਖੀਰਲਾ (ਸ੍) ਜਾਂ 'ਵਿਸਰਗ' ਭੀ ਕਈ ਵਾਰੀ ਡਿਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ 'ਬਿਡਾਲਾਂ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

'ਬਿਡਾਲਾਂ ਤਾਡਯਤਿ' ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਬਿਅਲਾਂ ਤਾਡਹਿ' ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ 'ਬਿੱਲਿਆਂ ਤਾੜੈ' ਬਣ ਗਿਆ।

ਇਹ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ। (ਅਸ੍) 'ਅਹ'। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦਾ ਰੂਪ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਥਾਈਂ 'ਅਹ' (ਅਸ੍) ਲੱਗ ਕੇ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਰੂਪ ਬਣ ਗਏ :

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ : 'ਸਿਧ', 'ਸਿਧਾ', 'ਸਿਧਹ'।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ :

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ : 'ਸਿਧ', 'ਸਿਧਾ' ਅਤੇ 'ਸਿਧਹ'।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ (ਨ੍) 'ਨ-ਅੰਤ' ਰੂਪ ਵਿਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ (ਨ-ਅੰਤ)

ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਭੀ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ :
 ‘ਸਿਧ’, ‘ਸਿਧਰ’, ‘ਸਿਧਾ’ ਅਤੇ ‘ਸਿਧਾਂ’।

ਪਰ ਅੱਜ-ਕਲ੍ਹ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਅਖੀਰਲਾ ਰੂਪ († ਅੰਤ) ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ ਵਚਨ (Instrumental Singular)

(੧) (f); ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ (f) ਲਗਾਇਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਸੰਗਿ ਸੀਤ ਕੋ ਨਾਸ ॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਣਤ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਬਿਨਾਸ ॥

ਜਿਉ ‘ਸਾਬੁਨਿ’ ਕਾਪਰ ਊਜਲ ਹੋਤ ॥

ਨਾਮ ਜਪਤ ਸਭ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਖੋਤ ॥੪॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੪)

ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ ਸਚ ਰੰਗਿ ਜਿਉ ਮੰਜੀਠੈ ਲਾਲੁ ॥

ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਸਚੁ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੈ ‘ਸਬਦਿ’ ਨਿਹਾਲੁ ॥੧॥੧॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੨੭੯)

‘ਸਚਿ’ ਮਿਲੇ ਸਚਿਆਰੁ ‘ਕੂੜਿ’ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਸਚੈ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਈਐ ॥੨॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੯)

ਸਾਬੁਨਿ—ਸਾਬਣ ਨਾਲ। ਸਬਦਿ—ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ।

ਸਚਿ—ਸੱਚ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਕੂੜਿ—ਕੂੜ ਦੁਆਰਾ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਅੰਕ (੨) ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ‘ਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ਇਕ-ਵਚਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਚਿਹਨ ‘ਇਨ’ (इन्) ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਅਖੀਰਲੇ ਮੁਕਤੇ ਨੂੰ ‘ਅ’ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਖੀਰਲਾ ‘ਅ’ ਚਿਹਨ ‘ਇਨ’ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ‘ਇ’ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ () ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਫਲ’, ‘ਜਲ’ ਤੋਂ ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ‘ਫਲੇਨ’, ‘ਜਲੇਨ’ ਹਨ।

ਇਹ ਚਿਹਨ 'ਇਨ' ਅਸਲ ਵਿਚ 'ਆ' ਹੈ, ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਸ 'ਆ' ਤੋਂ 'ਇ' ਬਣ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਖਰ 'ਨ' (ਨ) ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਸ ਚਿਹਨ 'ਆ' ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ 'ਇ' ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਾਇਮ ਰਹੀ, ਪਰ ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ 'ਨ' (ਨ) ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹਟ ਗਿਆ।

ਇਹ ਗੱਲ ਭੀ ਪਿੱਛੇ ਦੱਸੀ ਜਾ ਚੁਕੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ 'ਅ' ਦੀ ਹਸਤੀ ਭੀ ਮੁੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਸੋ, ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ (i) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ ਲੱਗ ਕੇ ਹੇਠ-ਲਿਖਿਆ ਰੂਪ ਬਣਨ ਲੱਗ ਪਿਆ :

‘ਜਲ’ ਤੋਂ ‘ਜਲਿ’। ‘ਮਨ’ ਤੋਂ ‘ਮਨਿ’। ‘ਸਚ’ ਤੋਂ ‘ਸਚਿ’।

(੨) (i)—ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (i) ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਆਪੁ ਗਇਆ ਸੋਭੀ ਪਈ ‘ਗੁਰ ਸਬਦੀ’ ਮੇਲਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੨੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੧)

ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਵਸੁ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

‘ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ’ ਪਾਈਐ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਖੁਲਾਹੀ ॥੧॥੬॥੨੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩, ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੫)

ਗੁਰ ਸਬਦੀ—ਗੁਰ-ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ—ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ।

(੩) (^)—ਅਖੀਰ 'ਤੇ (^) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਕਿਰਤੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ‘ਸਬਦੇ’ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੭॥੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੨)

ਰਤਨੁ ਅਮੋਲਕੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਵਣੁ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ‘ਸਬਦੇ’ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਏ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੧੪॥੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੩)

ਸੋ ਸਚੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ‘ਸਬਦੇ’ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥
 ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਆਪੇ ਅਗਮ ਅਬਾਹਾ ਹੇ ॥੧॥੧੦॥
 ਸਬਦੇ—ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ। (ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੩)

(੪) (ਹਿ)—ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹਿ) ਵਰਤਿਆਂ :

ਸਾਰੇ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰਤਾ ਤੁਹੁ ‘ਮੁਸਲਹਿ’ ਛਰਾਇਆ ॥
 ਖੇਦੁ ਭਇਓ ਬੇਗਾਰੀ ਨਿਆਈ ਘਰ ਕੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਇਆ ॥੩॥੨॥੪॥
 (ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੨)

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ ਪੂਤਨਾ ਤਰੀ ॥ ਬਾਲ ਘਾਤਨੀ ‘ਕਪਟਹਿ’ ਭਰੀ ॥੩॥੧॥੫॥
 (ਗੋਡ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੪)

ਕੀਨੀ ਰਖਿਆ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੇ ਹਰਨਾਖਸ ‘ਨਖਹਿ’ ਬਿਦਾਰੇ ॥
 ਬਿਦਰੁ ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਜਾਰੇ ॥੩॥੨॥
 (ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੯੯)

ਮੁਸਲਹਿ—ਮੁਸਲ ਨਾਲ। ਕਪਟਹਿ—ਕਪਟ ਨਾਲ।
 ਨਖਹਿ—ਨਖ ਨਾਲ, ਨਹੁੰ ਨਾਲ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) (ਹੁ)—ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ‘ਤੇ’ (ਹੁ) ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

‘ਨੈਨਹੁ’ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥
 ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ ॥੨॥੧੪॥ (ਸੁਖਮਨੀ, ਪੰਨਾ ੨੮੧)
 ਪਾਵਹੁ ਬੇੜੀ ‘ਹਾਥਹੁ’ ਤਾਲ ॥ ਨਾਮਾ ਗਾਵੈ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ॥੧੨॥੧॥੧੦॥
 (ਭੋਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੬)

ਨੈਨਹੁ—ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ। ਹਾਥਹੁ—ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ।

(੨) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ)—ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ :

‘ਨੈਨ’ ਅਲੋਵਉ ਸਾਧ ਜਨੇ ॥ ਹਿਰਦੈ ਗਾਵਹੁ ਨਾਮ ਨਿਧੈ ॥੫॥੧॥੧੩॥
 (ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੪੧)

ਨਾਮਧਾਰੀਕ ਉਧਾਰੇ ਭਗਤਹ ਸੰਸਾ ਕਉਨ ॥

ਜੇਨ ਕੇਨ ਪਰਕਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਹੁ 'ਸ੍ਵਨ' ॥੫॥੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੮੫੮)

‘ਲੋਇਣ’ ਲੋਈ ਡਿਠ ਪਿਆਸ ਨ ਖੁਝੇ ਮੁ ਘਟੀ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਅਖੜੀਆਂ ਬਿਅੰਨਿ ਜਿਨ੍ਹੀ ਡਿਸੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥੧॥੨॥

(ਸਲੋਕ ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੮, ਪੰਨਾ ੫੭੭)

ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

‘ਸ੍ਵਨ’ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨੁ ਸੁਨਹੁ ਅਰੁ ਗਾਉ ਰਸਨਾ ਗੀਤਿ ॥੧॥੨॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੮, ਪੰਨਾ ੬੩੧)

ਦੁਇ ਦੁਇ ‘ਲੋਚਨ’ ਪੇਖਾ ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਖਾ ॥੧॥੮॥ (ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੬੫੫)

ਨੈਨ—ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ। ਸ੍ਵਨ—ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ।

ਲੋਇਣ—ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਲੋਚਨ—ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ।

(੩) (ਹ)—ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਹ’ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

‘ਚਰਨਹ’ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਆਨ ਮਾਰਗ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਧਾਈਐ ਤੇਭੋ ਹੀ ਦੁਖੁ ਹਾਵਾ ॥੧॥੨॥੧॥੩੬॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੩)

ਹਰਨਾਖਸੁ ਜਿਨਿ ‘ਨਖਹ’ ਬਿਦਾਰਿਓ ਸੁਰ ਨਰ ਕੀਏ ਸਨਾਥਾ ॥

ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ ਹਮ ਨਰਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਰਾਮੁ ਅਭੈ ਪਦ ਦਾਤਾ ॥੫॥੩॥੬॥

(ਭੋਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

ਚਰਨਹ—ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ। ਨਖਹ—ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ, ਨਖਾਂ ਨਾਲ।

ਨੋਟ : ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਅੰਕ (੮) ਵਿਚ ਅਸੀ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਚਿਹਨ ‘ਹਿ’ ਹੈ; ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਚਿਹਨ ‘ਹ’ ਅਤੇ ‘ਹੁ’ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ :

‘ਨਖਹਿ’—ਨਖ ਨਾਲ, ਨਹੁੰ ਨਾਲ।

ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਨਖਹ—ਨਖਾਂ ਨਾਲ, ਨਹੁੰਆਂ ਨਾਲ।

ਨੈਨਹੁ—ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ।

(੪) (੧)—ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (੧) ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

‘ਗਜੀ’ ਨ ਮਿਨੀਐ ਤੋਲਿ ਨ ਤੁਲੀਐ ਪਾਚਨੁ ਸੇਰ ਅਢਾਈ ॥

ਜੋਕਰਿ ਪਾਚਨੁ ਬੇਗਿ ਨ ਪਾਵੈ ਝਗੜੁ ਕਰੈ ਘਰ ਹਾਈ ॥੨॥੩॥੫੪॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਆਚਾਰੁ ਪਰਾਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ‘ਬਚਨੀ’ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥੧੦॥੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੦੫)

ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਖੈਨੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਦੇਖਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ‘ਨੈਨੀ’ ॥੧॥੨੭੬॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੬)

ਬੇਅੰਤਾ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕੇਤਕ ਗਾਵਾ ਰਾਮ ॥

ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਤੇਰੇ ਚਰਣ ਧੂੜਿ ‘ਵਡਭਾਗੀ’ ਪਾਵਾ ਰਾਮ ॥੪॥੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੪੫੩)

ਤਿਨ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ‘ਸ੍ਵਣੀ’ ਸੁਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਸੇ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਭਣਿਆ ਰਾਮ ॥੧॥੧॥

(ਛੰਤ ਵਡਹੰਸ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੫੭੭)

ਇਕਾ ਬਾਣੀ ਇਕੁ ਗੁਰੁ ਇਕੋ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੁਣੁ ਸਚੁ ‘ਰਤਨੀ’ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥੨॥੧੦॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੬)

ਗਜੀ—ਗਜਾਂ ਨਾਲ। ਬਚਨੀ—ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ।

ਨੈਨੀ—ਨੈਨਾਂ ਨਾਲ। ਵਡਭਾਗੀ—ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ।

ਸ੍ਵਣੀ—ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ। ਰਤਨੀ—ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ।

ਨੋਟ: ਇਹ (੧-ਅੰਤ) ਰੂਪ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਵਚਨਾਂ (ਇਕ-ਵਚਨ ਤੇ ਬਹੁ-ਵਚਨ) ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਹੁਕਮੀ’ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥

ਹੁਕਮੀ—(ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ) ਹੁਕਮ ਨਾਲ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (Dative Singular)

(੧) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ੈ) ਲਾਇਆ :

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰਹੁ ਨਾਹੀ 'ਖਸਮੈ' ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥

ਜੇ ਜੇ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਤਿਉ ਸੰਤਨ ਸੁਖ ਮਾਨਾ ॥੩॥੨॥੪੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੧)

ਬਲਿ ਤਿਸੁ 'ਬਾਪੈ' ਜਿਨਿ ਹਉ ਜਾਇਆ ॥

ਪੰਚਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ਬੁਕਾਇਆ ॥੨॥੩॥ (ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੬)

ਮੈ ਮਨਿ ਵਡੀ ਆਸ ਹਰੇ ਕਿਉਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ ॥

ਹਉ ਜਾਇ ਪੁਛਾ ਅਪਨੇ 'ਸਤਿਗੁਰੈ'

ਗੁਰਿ ਪੁਛਿ ਮਨੁ ਮੁਗਧੁ ਸਮਝਾਵਾ ॥੧੬॥੧॥੩॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੬੧)

ਮਨਮੁਖ ਮਨੁ ਨ ਤਿਜਈ ਅਤਿ ਮੈਲੇ ਚਿਤਿ ਕਠੋਰ ॥

'ਸਪੈ' ਦੁਧੁ ਪੀਆਈਐ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ ॥੧੬॥੧॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਘਰੁ ੧੦, ਪੰਨਾ ੭੫੫)

'ਖਸਮੈ' ਭਾਣਾ—ਖਸਮ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ।

ਬਲਿ ਤਿਸੁ 'ਬਾਪੈ'—ਤਿਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਦਕੇ।

'ਸਤਿਗੁਰੈ' ਪੁਛਾ—ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਾ।

'ਸਪੈ' ਦੁਧੁ ਪੀਆਈਐ—ਜੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਆਲੀਏ।

(੨) (ਹਿ)—ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ਹਿ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

'ਸੁਮਹਿ' ਧਨੁ ਰਾਖਨ ਕਉ ਦੀਆ ਮੁਗਧੁ ਕਹੈ ਧਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਜਮ ਕਾ ਭੰਡੁ ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਲਾਗੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰੇ ਨਿਬੇਰਾ ॥੩॥੩॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੬)

ਉਰਤਿ ਰਹਿਓ ਬਿਖਿਆ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥

'ਮਨਹਿ' ਬਿਆਪਤ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗਾ ॥੧॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੬)

ਹਰਿ 'ਗੁਰਹਿ' ਭਾਣਾ ਦੀਈ ਵਡਿਆਈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਰਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ਕਹੈ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਣਹੁ ਸੇਤਹੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥੬॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਸਦ੍, ਪੰਨਾ ੯੨੪)

ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ 'ਧਨਹਿ' ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਰਨੁ ਮਾਂਡੈ ॥
ਤੈਸੇ ਸੇਤ ਜਨਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛਾਡੈ ॥੨॥੧॥

(ਬਸੰਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੫)

'ਸੁਮਹਿ' ਧਨੁ ਦੀਆ—ਸੁਮ ਨੂੰ ਧਨ ਦਿੱਤਾ।
'ਮਨਹਿ' ਬਿਆਪਤ ਤਰੰਗਾ—ਮਨ ਨੂੰ ਤਰੰਗ ਵਿਆਪਦੇ ਹਨ।
'ਗੁਰਹਿ' ਭਾਣਾ—ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭਾਇਆ।
'ਧਨਹਿ' ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਰਨੁ ਮਾਂਡੈ—ਧਨ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜੀਵ ਮੌਤ ਦਾ ਭੀ ਟਾਕਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(੩) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ)—ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ :

ਬਲਿਹਾਰੀ 'ਗੁਰ' ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥
ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥੧॥
(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੬੨)

ਆਉ ਬੈਨੁ ਆਦਰੁ ਸਭ ਥਾਈ ਊਨ ਨ ਕਤਹੂੰ ਬਾਤਾ ॥
ਭਗਤਿ ਸਿਰਪਾਉ ਦੀਓ 'ਜਨ' ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਾਤਾ ॥੨॥੩੦॥੬੪॥
(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੩੧)

ਜਿਉ ਤਰੁਨਿ ਭਰਤ ਪਰਾਨ ॥ ਜਿਉ ਲੋਭੀਐ ਧਨੁ ਦਾਨੁ ॥
ਜਿਉ ਦੂਧ ਜਲਹਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ਜਿਉ ਮਹਾ 'ਖੁਧਿਆਰਥ' ਭੋਗੁ ॥
ਜਿਉ ਮਾਤ ਪੂਤਹਿ ਹੇਤੁ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨੇਤ ॥੭॥੨॥
(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੮)

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਇਕ ਮਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ 'ਗੋਬਿੰਦ' ਦੀਅਉ ॥
ਅੰਗਦਿ ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਨਿਜ ਧਾਰੀ ਅਗਮ ਗੁਨਿ ਰਸਿ ਰਸੂਉ ਗੀਅਉ ॥੨॥
(ਸਵਈਏ ਮ: ਚਉਥੇ ਕੇ, ਬਲ੍ਹ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੫)

ਬਲਿਹਾਰੀ 'ਗੁਰ'—ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਸਦਕੇ।
ਦੀਓ 'ਜਨ' ਅਪੁਨੇ—ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ।
ਜਿਉ 'ਖੁਧਿਆਰਥ' ਭੋਗੁ—ਜਿਵੇਂ ਭੋਜਨ ਭੁੱਖੇ ਲਈ।
ਤਨੁ 'ਗੋਬਿੰਦ' ਦੀਅਉ—ਸਰੀਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ' (ੀ) ਲਾਇਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਰੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ 'ਪਿਤਰੀ' ਦੇਇ ॥

ਅਗੈ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ ॥੧॥੧੭॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੭੨)

'ਪਿਤਰੀ' ਦੇਇ—ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ।

(੨) ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਨ੍' ਲਗਾਇਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਨੇ 'ਚਰਨਨ੍' ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਅਨਦ ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਬਨੇ ਪੇਖਤ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥੨੦॥੬॥੭੦॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੮)

(੩) ਅਖੀਰ 'ਤੇ' 'ਹ' ਵਰਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਸੰਤਹ ਚਰਨ ਮਾਥਾ ਮੇਰੇ ਪਉਤ ॥

ਅਨਿਕ ਬਾਰ 'ਸੰਤਹ' ਡੰਡਉਤ ॥੧॥੧੦॥੨੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੯)

ਹੋਤੀ ਨਹੀ ਕਵਨ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ॥

ਇਹੈ ਓਟ ਪਾਈ ਮਿਲਿ 'ਸੰਤਹ' ਗੋਪਾਲ ਏਕ ਕੀ ਸਰਣੀ ॥੧॥੨੧॥੭॥

(ਸਾਰੰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੯)

'ਚਰਨਨ੍' ਬਲਿ ਜਾਉ—ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ।

'ਸੰਤਹ' ਡੰਡਉਤ—ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਮਿਲਿ 'ਸੰਤਹ'—ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ।

ਨੋਟ : ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਥੇ 'ਕਰਮ ਕਾਰਕ' ਅਤੇ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਵਿਚ ਭੁਲੇਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ 'ਕਾਰਕਾਂ' ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਮਲੂਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਅਗਾਂਹ 'ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ' (Syntax) ਦੇ ਭਾਗ ਵਿਚ 'ਕਰਮ ਕਾਰਕ' ਅਤੇ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਦਾ ਹਾਲ ਪੜ੍ਹੋ।

ਮਰਾਠੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ 'ਲਾ'

ਹੈ, ਜੋ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਮਾਰਵਾੜ ਜੈਸੇ ਨੀਰ ਬਾਲਹਾ ਬੇਲਿ ਬਾਲਹਾ 'ਕਰਹਲਾ' ॥

ਜਿਉ ਕੁਰੰਕ ਨਿਸਿ ਨਾਦ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥੧॥.....

ਜਿਉ ਧਰਣੀ ਕਉ ਇੰਦੁ ਬਾਲਹਾ ਕੁਸਮ ਬਾਸੁ ਜੈਸੇ 'ਭਵਰਲਾ' ॥.....

ਚਕਵੀ ਕਉ ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਬਾਲਹਾ ਮਾਨਸਰੋਵਰੁ 'ਹੰਸੁਲਾ' ॥

ਜਿਉ ਤਰਣੀ ਕਉ ਕੰਤੁ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਰਾਮਈਆ ॥੩॥੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੩)

ਕਰਹਲਾ—ਉਠ ਨੂੰ।

ਭਵਰਲਾ—ਭਵਰ ਨੂੰ। ਹੰਸੁਲਾ—ਹੰਸ ਨੂੰ।

ਉੱਪਰਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ 'ਬਾਲਹਾ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲਫਜ਼ ਵੱਲਭ (ਕਲਪ) ਤੋਂ ਵਿਗੜ ਕੇ ਬਣਿਆ ਹੈ; 'ਵੱਲਭ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਪਿਆਰਾ'।

ਬੇਲਿ ਬਾਲਹਾ ਕਰਹਲਾ—ਵੇਲ ਉਠ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਹੈ।

ਕੁਸਮ ਬਾਸੁ ਭਵਰਲਾ (ਬਾਲਹਾ)—ਫੁੱਲ ਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ਭਵਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਹੈ।

ਮਾਨਸਰੋਵਰੁ ਹੰਸੁਲਾ (ਬਾਲਹਾ)—ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਹੰਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ।

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (Ablative Singular)

(੧) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਿ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਓਅੰਕਾਰਿ' ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ ॥ ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ ॥

'ਓਅੰਕਾਰਿ' ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ ॥ ਓਅੰਕਾਰਿ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ ॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਥਣੀ, ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੬੨੯)

ਝੈਗੁਣ ਮੇਟੈ ਸਭਦੁ ਵਸਾਏ ਤਾ 'ਮਨਿ' ਚੂਕੇ ਅਹੰਕਾਰੋ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੋ ॥੬੦॥

(ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੬੪੪)

ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਪਕਰੀ ਨ ਆਈ ਹਾਥਿ ॥
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਚਾਲੀ ਨਹੀ ਸਾਥਿ ॥੧॥.....
 ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕੋਈ 'ਮਨਿ' ਪਰਹਰੈ ॥
 ਤਬ ਉਹ ਸੇਵਕਿ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥੨॥੧੮॥੨੮॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੧)
 ਦਾਨਸਬੰਦੁ ਸੋਈ 'ਦਿਲਿ' ਧੋਵੈ ॥
 ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸੋਈ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ॥੪॥੫॥੭॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧, ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੬੬੨)

ਓਅੰਕਾਰਿ—ਓਅੰਕਾਰ ਤੋਂ।
 'ਓਅੰਕਾਰਿ' ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ—ਓਅੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਹੋਈ।
 ਮਨਿ—ਮਨ ਤੋਂ।
 'ਮਨਿ' ਚੂਕੈ ਅਹੰਕਾਰੋ—ਮਨ ਤੋਂ ਅਹੰਕਾਰ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਦਿਲਿ—ਦਿਲ ਤੋਂ। ਦਿਲਿ ਧੋਵੈ—ਦਿਲ ਤੋਂ (ਮੈਲ) ਧੋ ਦਏ।

(੨) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹੁ) ਲਾਇਆਂ, ਜਿਵੇਂ:

ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ॥
 ਚਤੁਰਾਈ ਮੋਹਿ ਨਾਹਿ ਗੋਝਾਵਉ ਕਹਿ 'ਮੁਖਹੁ' ॥੩॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਡ, ਪੰਨਾ ੮੪੭)

ਪਉਦੀ ਭਿਤਿ ਦੇਖਿ ਕੈ ਸਭਿ ਆਏ ਪਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ॥
 ਲਾਹਿਓਨੁ ਸਭਨਾ ਕਿਅਹੁ 'ਮਨਹੁ' ਗੁਮਾਨੁ ॥੧੦॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੩)

ਇਕਿ ਕੁਚਲ ਕੁਚੀਲ ਵਿਖਲੀਪਤੇ 'ਨਾਵਹੁ' ਆਪਿ ਖੁਆਏ ॥
 ਨਾ ਓਨ ਸਿਧਿ ਨ ਭੁਧਿ ਹੈ ਨ ਸੰਜਮੀ ਫਿਰਹਿ ਉਤਵਤਾਏ ॥੫॥੧੦॥੩੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੭)

ਮੁਖਹੁ—ਮੁਖ ਤੋਂ।
 ਗੋਝਾਵਉ ਕਹਿ 'ਮੁਖਹੁ'—ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਬੋਲ ਕੇ (ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਾਂ।
 ਮਨਹੁ—ਮਨ ਤੋਂ।
 ਲਾਹਿਓਨੁ 'ਮਨਹੁ' ਗੁਮਾਨੁ—ਮਨ ਤੋਂ ਉਨਿ ਗੁਮਾਨ ਲਾਹ ਦਿਤਾ।
 ਨਾਵਹੁ—ਨਾਮ ਤੋਂ।
 'ਨਾਵਹੁ' ਆਪਿ ਖੁਆਏ—ਨਾਮ ਤੋਂ ਆਪ ਖੁੰਝਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(੩) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਕੰਨਾ (੧) ਲਗਾ ਕੇ (ਹੁ) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਭਲੀ ਸਰੀ ਜਿ ਉਬਰੀ ਹਉਮੈ ਮੁਈ 'ਘਰਾਹੁ' ॥

ਦੂਤ ਲਗੇ ਫਿਰ ਚਾਕਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥੧॥੧੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੮)

ਮਛਲੀ ਜਾਲੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਸਬੁ ਖਾਰਾ ਅਸਗਾਹੁ ॥

ਅਤਿ ਸਿਆਣੀ ਸੋਹਣੀ ਕਿਉ ਕੀਤੇ ਵੇਸਾਹੁ ॥

ਕੀਤੇ ਕਾਰਣਿ ਪਾਕੜੀ ਕਾਲੁ ਨ ਟਲੈ 'ਸਿਰਾਹੁ' ॥੧॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੫)

ਘਰਾਹੁ—ਘਰ ਤੋਂ।

ਹਉਮੈ ਮੁਈ 'ਘਰਾਹੁ'—ਹਉਮੈ (ਹਿਰਦੇ) ਘਰ ਤੋਂ ਮੁੱਕ ਗਈ।

ਸਿਰਾਹੁ—ਸਿਰ ਤੋਂ।

ਕਾਲੁ ਨ ਟਲੈ 'ਸਿਰਾਹੁ'—ਕਾਲ ਸਿਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਟਲਦਾ।

(੪) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (੨) ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਸਬਦੈ' ਹੀ ਭਗਤ ਜਾਪਦੇ ਜਿਨ੍ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੋਇ ॥

ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਇਆ ਨਾਉ ਮੰਨਿਆ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੧॥੧੪॥੩੬॥

ਸਬਦੈ—ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ।

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੯)

(੫) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (੩) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਅਵਿਗਤੇ' ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਉਪਜੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਥੀਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਲਿ ਲੀਆ ॥੨੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੦)

ਅਵਿਗਤੇ—ਅਵਿਗਤ ਤੋਂ, ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ।

(੬) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਉ) ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਕਾਗਉ' ਹੋਇ ਨ ਊਜਲਾ ਲੋਹੇ ਨਾਵ ਨ ਪਾਹੁ ॥

ਪਿਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਮੰਨਿ ਲੈ ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥੧॥੧੦॥

ਕਾਗਉ—ਕਾਗ ਤੋਂ, ਕਾ ਤੋਂ।

(ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੮੯)

- (੭) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹਿ) ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਇਕਿ ਰੋਵਹਿ 'ਪਿਰਹਿ' ਵਿਛੁੰਨੀਆ ਅੰਧੀ ਨਾ ਜਾਣੈ ਪਿਰੁ ਨਾਲੇ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਥਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥੪॥੨॥

ਪਿਰਹਿ—ਪਿਰ ਤੋਂ।

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੩, ਅਲਾਹਣੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੮੩)

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

- (੧) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹੁ) ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਨੈਨਹੁ’ ਨੀਰੁ ਬਹੈ ਤਨੁ ਖੀਨਾ ਭਏ ਕੇਸ ਦੁਧਵਾਨੀ ॥

ਰੂਪਾ ਕੰਨੁ ਸਬਦੁ ਨਹੀ ਉਚਰੈ ਅਬ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਪਰਾਨੀ ॥੧॥੧॥

ਨੈਨਹੁ—ਨੈਨਾਂ ਤੋਂ।

(ਸੋਰਠਿ ਭੀਖਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੯)

‘ਨੈਨਹੁ’ ਨੀਰੁ ਬਹੈ—ਨੈਨਾਂ ਤੋਂ ਨੀਰ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ।

- (੨) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ੀ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਚਰਨ ਸੀਸ ਥਰ ਕੰਪਨ ਲਾਗੇ ‘ਨੈਨੀ’ ਨੀਰੁ ਅਸਾਰੁ ਬਹੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਬਚਨੁ ਸੁਧੁ ਨਹੀ ਨਿਕਸੈ ਤਬ ਰੇ ਧਰਮ ਕੀ ਆਸ ਕਰੇ ॥੩॥੨॥੧੫॥

ਨੈਨੀ—ਨੈਨਾਂ ਵਿਚੋਂ।

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੯)

‘ਨੈਨੀ’ ਨੀਰੁ ਅਸਾਰੁ ਬਹੈ—ਨੈਨਾਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਨੀਰ ਵਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(Genitive Singular)

- (੧) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ); ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ :

ਅੰਤੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਿਆ ਮੇ ਪਿਛੈ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿਅਹੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥

ਕੇਸੇ ‘ਗੋਪਾਲ’ ਪੰਡਿਤ ਸਦਿਅਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ਜੀਉ ॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੨੩)

ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ‘ਗੁਰ’ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ॥
 ਸਭਨਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੈ ‘ਜਗ’ ਜੀਵਨੁ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਾ ਹੋ ॥੨॥੩॥੧੨॥
 ‘ਗੋਪਾਲ’ ਪੰਡਿਤ—ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਪੰਡਿਤ। (ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੫)
 ‘ਗੋਪਾਲ’ ਪੰਡਿਤ ਸਦਿਅਹੁ—ਗੋਪਾਲ ਦੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਭੇਜਿਓ।
 ‘ਗੁਰ’ ਪਰਸਾਦੀ—ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ।
 ‘ਜਗ’ ਜੀਵਨ—ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ।

(੨) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ (ੀ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੀ ਹੈ ਸਭ ਸਿਰਕਾਰਾ ॥
 ਏਹੁ ਜਮੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ॥
 ‘ਹੁਕਮੀ’ ਬੰਦਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਵੈ ਹੁਕਮੇ ਕਢਦਾ ਸਾਹਾ ਹੋ ॥੮॥੨॥੧੧॥
 ‘ਹੁਕਮੀ’ ਬੰਦਾ—ਹੁਕਮ ਦਾ ਬੰਦਾ। (ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੪)

(੩) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ੈ) ਲਾਈਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਭਗਤਿ ਗੰਠੁ ਨਾਨਕੁ ਜੇ ਹੋਇਗਾ ਤਾ ‘ਖਸਮੈ’ ਨਾਉ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੧॥
 (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੯੫)

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਸੰਤ ਬੋਲਤੇ ਸੁਣਿ ਮਨਹਿ ਪੀਲਾਵਉ ॥
 ਉਆ ਰਸ ਮਹਿ ਸਾਂਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ‘ਬਿਖੈ’ ਜਲਨਿ ਭੁਭਾਵਉ ॥੨॥੨੧॥੫੧॥
 (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੩)

ਊਚੇ ਤੇ ਨੀਚਾ ਕਰੇ ਨੀਚ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪੈ ॥
 ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈਐ ਠਾਕੁਰ ‘ਪਰਤਾਪੈ’ ॥੨॥੨੦॥੫੦॥
 ‘ਖਸਮੈ’ ਨਾਉ—ਖਸਮ ਦਾ ਨਾਉਂ। (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੩)
 ‘ਬਿਖੈ’ ਜਲਨਿ—ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਸੜਨ।
 ‘ਪਰਤਾਪੈ’ ਕੀਮਤਿ—ਪਰਤਾਪ ਦੀ ਕੀਮਤ।

(੪) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ ‘ਤੇ (ਹਿ) ਵਰਤਿਆ, ਜਿਵੇਂ :

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰ ਅਮੋਲੀ ॥
 ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੋ ‘ਮਨਹਿ’ ਅਧਾਰੋ
 ਚੀਤਿ ਚਿਤਵਉ ਜੈਸੇ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ ॥੧॥੨੭੫॥੮੯॥
 (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੨)

ਮੋਹਨ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਨੀਦ ਸੁਹਾਵੈ ॥
 ਸਭ ਮੇਰੀ ਤਿਖਾ ਭੁਝਾਨੀ ॥ ਅਬ ਮੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ ॥
 ਮੀਠੀ 'ਪਿਰਹਿ' ਕਹਾਨੀ ॥ ਮੋਹਨ ਲਾਲਨੁ ਪਾਇਓ ਗੀ ॥੨॥੧੨੮॥

(ਬਿਨਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੩, ਪੰਨਾ ੮੩੦)

ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਆਇਆ ਮਿਲਿਓ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
 ਜਿਸ ਵਖਰ ਕਉ ਚਾਹਤਾ ਸੈ ਪਾਇਓ 'ਨਾਮਹਿ' ਰੰਗਿ ॥੨॥੧॥੨॥੩੯॥
 (ਆਸਾਵਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੮੩੧)

ਧਨ 'ਪਿਰਹਿ' ਮੇਲਾ ਹੋਇ ਸੁਆਮੀ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥
 ਸੇਜਾ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਪਿਰ ਕੇ ਸਾਭ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ॥੧॥੧॥
 (ਆਸਾ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੩੬)

'ਨਾਮਹਿ' ਰੰਗਿ—ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ।
 ਧਨ 'ਪਿਰਹਿ' ਮੇਲਾ—ਧਨ (ਤੇ) ਪਿਰ ਦਾ ਮੇਲ।
 'ਮਨਹਿ' ਅਧਾਰੋ—ਮਨ ਦਾ ਅਧਾਰ।
 'ਪਿਰਹਿ' ਕਹਾਨੀ—ਪਿਰ ਦੀ ਕਹਾਨੀ।

(੫) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਨਾਂਵ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ 'ਸ੍ਰ' (स्य) ਲਾਇਆਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹੀ 'ਸ੍ਰ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੰ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ, ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ ॥
 ਆਤਮਾ 'ਬਾਸੁਦੇਵਸ੍ਰਿ' ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਊ ॥੪॥੧੨॥
 (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੬੯)

ਨਿਹਫਲੰ ਤਸ੍ਰ 'ਜਨਮਸ੍ਰ' ਜਾਵਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਬਿੰਦਤੇ ॥
 ਸਾਗਰੰ 'ਸੰਸਾਰਸ੍ਰ' ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਕੇ ॥੨॥
 (ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੫੩)

ਆਤਮਾ 'ਬਾਸੁਦੇਵਸ੍ਰਿ'—ਵਾਸੁਦੇਵ ਦਾ ਆਤਮਾ।
 ਸਾਗਰੰ 'ਸੰਸਾਰਸ੍ਰ'—ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਗਰ।

'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਚਾਰ ਕਿਸਮਾਂ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

(੧) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ)

(੨) (ੀ-ਅੰਤ)

(੩) (ੈ-ਅੰਤ)

(੪) (ਹਿ-ਅੰਤ)

ਹੁਣ ਵੇਖੀਏ ਕਿ ਇਹ ਚਹੁਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦਾ 'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ' ਵਾਸਤੇ ਚਿਹਨ ਹੈ 'ਅ:' (ਅਹ) (ਸੰ: ਅਸ੍)। ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹੀ 'ਅ:' ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਅਤੇ ਕਰਮ-ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਭੀ ਚਿਹਨ ਹੈ। ਸੋ ਜਿਵੇਂ ਕਰਤਾ-ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਅਤੇ ਕਰਮ-ਕਾਰਕ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਇਕ ਰੂਪ 'ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ' ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਇਸ ਚਿਹਨ 'ਅ:' ਦੀਆਂ ਅਖੀਰਲੀਆਂ ਵਿਸਰਗਾਂ ਉੱਡ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਭੀ 'ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ' ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਪੁਲਿੰਗ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ, ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਚਿਹਨ 'ਅ:' ਦੇ ਥਾਂ 'ਸ੍' (ਸ੍ਯ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਰਾਸ (ਰਾਮ)

ਤੋਂ

ਰਾਸ੍ਯ (ਰਾਮਸ੍ਯ)

ਕਾਨਰ (ਵਾਨਰ)

ਤੋਂ

ਕਾਨਰ੍ਯ (ਵਾਨਰਸ੍ਯ)

ਕ੍ਰਪਣ (ਕ੍ਰਿਪਣ)

ਤੋਂ

ਕ੍ਰਪਣ੍ਯ (ਕ੍ਰਿਪਣਸ੍ਯ)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਅੱਖਰ 'ਯ' (ਯ) ਅਸਲ ਵਿਚ ਦੋ ਸੂਰਾਂ ('ਏ' ਤੇ 'ਅ') ਦੇ ਜੋੜ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ 'ਯ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਵਖੋ-ਵਖ ਸੂਰਾਂ ('ਏ' ਤੇ 'ਅ') ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ 'ਵਰਣ ਬੋਧ' ਦੇ ਪ੍ਰਕਰਣ ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣ ਗਿਆ:

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ**ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ**

ਰਾਸ੍ਯ (ਰਾਮਸ੍ਯ)

ਤੋਂ

ਰਾਸ੍ਥਿ (ਰਾਮੱਥਿ)

ਕਾਨਰ੍ਯ (ਵਾਨਰਸ੍ਯ)

ਤੋਂ

ਕਾਨਰ੍ਥਿ (ਵਾਨਰੱਥਿ)

ਕ੍ਰਪਣ੍ਯ (ਕ੍ਰਿਪਣਸ੍ਯ)

ਤੋਂ

ਕ੍ਰਪਣ੍ਥਿ (ਕ੍ਰਿਪਣੱਥਿ)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਸ' (ਸ) ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਥਾਈਂ 'ਹ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ (ਹ-ਅੰਤ) ਰੂਪ ਵਿਚ 'ਸ' ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ 'ਹ' ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ। ਉਥੇ ਭੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਈ

ਲਫਜ਼ ਐਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਤਾਂ 'ਸ' ਹੈ, ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ਵਿਚ 'ਹ' ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ		ਪੰਜਾਬੀ
ਰਸ (ਰਸ)	ਤੋਂ	ਰਹੁ
ਪੁਸ਼ਪ (ਧੁਧ)	ਤੋਂ	ਪੁਹਪ
ਕ੍ਰਿਸ਼ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ)	ਤੋਂ	ਕਾਹਨ

ਸੋ, ਉੱਪਰ-ਦਿਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੂਪ ਬਣੇ :

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ	ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ	ਪੰਜਾਬੀ
ਰਾਮਸ੍ਰ	ਰਾਮੱਸਿ	ਰਾਮਹਿ
ਵਾਨਰਸ੍ਰ	ਵਾਨਰੱਸਿ	ਵਾਨਰਹਿ
ਕ੍ਰਿਪਣਸ੍ਰ	ਕ੍ਰਿਪਣੱਸਿ	ਕ੍ਰਿਪਣਹਿ

ਇਹ ਅਖੀਰਲਾ 'ਹ' ਭੀ ਕਈ ਵਾਰੀ 'ਏ' ਵਿਚ ਬਦਲ ਕੇ ਕਦੇ ਤਾਂ ਦੀਰਘ 'ਏ' (ੀ) ਬਣਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਕਦੇ ਇਹ 'ਏ' ਅਸਲੀ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਨੁਕਤੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ (ੈ) ਬਣਨ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਉੱਪਰ-ਲਿਖੇ ਚਾਰ ਰੂਪ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਹੋ ਗਏ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (੧) ਲਾ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਅਟਲ ਬਚਨ ਸਾਧੂ 'ਜਨਾ' ਸਭ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਜਿਸੁ ਜਨ ਹੋਆ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਤਿਸੁ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੧॥੧੬॥੪੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੨)

ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਨ ਸਕਤਿ ਹੀ ਕਾਈ 'ਸਾਧਾ' ਦਾਸੀ ਥੀਓ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਰਿ ਸੋਭਾਵੰਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿ ਅਪੁਨੈ ਕੀਓ ॥੧॥੨॥੫॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੦੩)

(੨) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹ) ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਚਰਣਹ’ ਸਰਨੀ ‘ਦਾਸਹ’ ਦਾਸੀ ਮਨਿ ਮਉਲੈ ਤਨੁ ਹਰੀਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ਆਪਨ ਭਾਵਨ ਕਰੀਆ ॥੪॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੯)

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਿਮਰਹ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

‘ਅਨਾਥਹ’ ਨਾਥ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਘਟ ਵਾਸੀ ॥੧॥੧੨॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੦੬)

‘ਸੰਤਹ’ ਚਰਨ ਮੋਰਲੋ ਮਾਥਾ ॥

ਹਮਰੇ ਮਸਤਕਿ ਸੰਤ ਧਰੇ ਹਾਥਾ ॥੧॥੧੪॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੦੬)

ਬਚਨ ਸਾਧੂ ‘ਜਨਾ’—ਸਾਧੂ ਜਨਾਂ ਦੇ ਬਚਨ।

‘ਸਾਧਾ’ ਦਾਸੀ—ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ।

‘ਚਰਣਹ’ ਸਰਣੀ—ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸਰਣੀ।

‘ਦਾਸਹ’ ਦਾਸੀ—ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਦਾਸੀ।

‘ਅਨਾਥਹ’ ਨਾਥ—ਅਨਾਥਾਂ ਦਾ ਨਾਥ।

‘ਸੰਤਹ’ ਚਰਨ—ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨ।

(੩) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਨ) ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨ੍ ਲਾਗਹੁ ਪਾਲ ॥

ਮੋ ਕਉ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ‘ਸੰਤਨ’ ਪਗਰਾਲ ॥੨॥੧॥੪੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੧)

ਥਿਰੁ ‘ਸੰਤਨ’ ਸੋਹਾਗੁ ਮਰੇ ਨ ਜਾਵਏ ॥

ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁ ਸਦਹੀ ਰਾਵਏ ॥੧॥੪॥੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੪੫੭)

‘ਸੰਤਨ’ ਪਗ ਰਾਲ—ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਧੂੜ।

‘ਸੰਤਨ’ ਸੋਹਾਗੁ—ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੋਹਾਗ।

(੪) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ' (ਨਿ) ਵਰਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ’ ਹੋਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਏ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥

ਤਗਤਾ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਹਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੧॥੩॥

(ਸੋਗਨਿ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੬੦੦)

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ—ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ।

(੫) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ' (ੀ) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ ‘ਪਿਤਰੀ’ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੁਮ ਸਦ ਹੀ ਜਾਪਹੁ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੋ ॥੧॥੩॥੪॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੯੬)

ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੋ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ‘ਗੁਣੀ’ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਈਐ ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥੨॥੧॥

(ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੧੩)

ਸੁਖੁ ਮਾਂਗਤ ਦੁਖੁ ਆਗਲ ਹੋਇ ॥

ਸਗਲ ‘ਵਿਕਾਰੀ’ ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ ॥੩॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੨)

‘ਪਿਤਰੀ’ ਉਧਾਰੋ—ਪਿਤਰਾਂ ਦਾ ਉੱਧਾਰ।

‘ਗੁਣੀ’ ਨਿਧਾਨੁ—ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ।

‘ਵਿਕਾਰੀ’ ਹਾਰੁ—ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹਾਰ।

(੬) ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿਚ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਦਾ ਚਿਹਨ (i, ਜੇਰ) ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਤੋਂ ਉਲਟ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਰਾਮ ਦਾ ਘੋੜਾ’ ਵਾਸਤੇ ਕਹਾਂਗੇ ‘ਰਾਮਸ੍ ਅਸੁਹ’; ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਠਾਕੁਰ ਪਰਤਾਪੈ ਕੀਮਤਿ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਠਾਕੁਰ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਦੀ ਕੀਮਤ’; ਪਰ ਫ਼ਾਰਸੀ ਵਿਚ ‘ਰਾਮ ਦਾ ਘੋੜਾ’ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਾਂਗੇ ‘ਅਸਪਿ ਰਾਮ’। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣ :

ਚਿਲਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ ॥

‘ਕਾਲੂਥਿ ਅਕਲ’ ਮਨ ਗੀਰ ਨ ਮਾਨੀ ॥੨॥੨੭॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੧)

‘ਕਾਲੂਬਿ ਅਕਲ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਅਕਲ ਦਾ ਕਾਲੂਬ’। ‘ਦਾ’ ਵਾਸਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦਾ ਚਿਹਨ (f, ਜ਼ੋਰ) ‘ਕਾਲੂਬ’ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ :

ਅਸਪਿ ਰਾਮ = ਰਾਮ ਦਾ ਅਸਪ (ਘੋੜਾ)।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (Locative Singular)

(੧) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (f) ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਸਚੀ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ‘ਮਨਿ’ ਭਾਇਆ ॥
ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਿ ‘ਦਰਿ ਸਾਚੈ’ ਜਿਨੀ ਸਚੇ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥੧॥੧॥੨॥
(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੩ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਬਸਹੁ ‘ਮਨਿ’ ਆਇ ॥
ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਲੀਜੈ ‘ਲੜਿ’ ਲਾਇ ॥ਰਹਾਉ॥੩॥
(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੮੦੨)

ਹਰਿ ਕੈ ‘ਰੰਗਿ’ ਰਤਾ ਮਨੁ ਗਾਵੈ ਰਸਿ ਰਸਾਲ ਰਸਿ ਸਬਦੁ ਰਵਈਆ ॥
ਨਿਜ ‘ਘਰਿ’ ਧਾਰ ਬੁਝੈ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖ ਲਹੀਆ ॥੬॥੩॥
(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੫)

ਅਬੇ ਤਬੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਿਉ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ॥
ਪਥਰ ਕੀ ਬੇੜੀ ਜੇ ਚੜੇ ‘ਭਯਨਾਲਿ’ ਬੁਝਾਵੈ ॥੪॥੧੭॥
(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੯ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੦)

ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ। ਦਰਿ ਸਾਚੈ—ਸੱਚੇ ਦਰ ਉੱਤੇ।
ਲੜਿ—ਪੱਲੇ ਵਿਚ। ਰੰਗਿ—ਰੰਗ ਵਿਚ।
ਘਰਿ—ਘਰ ਵਿਚ। ਭਰਨਾਲਿ—ਭਰਨਾਲ ਵਿਚ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ।

(੨) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (i) ਵਰਤੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਹੁਕਮੀ’ ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ ਆਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥
ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਇ ਹੁਕਮੁ ਸਿਵਾਣੀਐ ॥੪॥੧੯॥
(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰ: ੪੧੯)

ਹੁਕਮੀ—ਹੁਕਮ ਵਿਚ।

(੩) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ੈ) ਵਰਤਿਆ, ਜਿਵੇਂ :

ਵਡਭਾਗੀ ਸੇ ਕਾਢੀਅਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਜਿਨਾ ਵਾਸੇ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੀਐ ਨਿਰਮਲੁ 'ਮਨੈ' ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੇ ॥੩॥੧॥੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੦੨)

ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੇ ਹਰਿ ਜੇਹਾ ॥ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਮਾਣਸੁ ਦੇਹਾ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਉਠਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਫਿਰਿ 'ਸਲਲੈ' ਸਲਲ ਸਮਾਇਦਾ ॥੮॥੧॥੫॥

(ਸੋਲਹੇ ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੭੬)

ਮਨੈ—ਮਨ ਵਿਚ। ਸਲਲੈ—ਸਲਲ (ਪਾਣੀ) ਵਿਚ।

(੪) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ੇ) ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਜਤਨ ਕਰੈ ਬਿੰਦੁ ਕਿਵੈ ਨ ਰਹਾਈ ॥

ਮਨੁਆ ਡੋਲੈ 'ਨਰਕੇ' ਪਾਈ ॥੫॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੦੬)

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੀ ਹੈ ਸਭ ਸਿਰਕਾਰਾ ॥ ਏਹੁ ਜਮੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ॥

ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਵੈ 'ਹੁਕਮੇ' ਕਢਦਾ ਸਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥੨॥੧੧॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੪)

ਨਰਕੇ—ਨਰਕ ਵਿਚ। ਹੁਕਮੇ—ਹੁਕਮ ਵਿਚ।

(੫) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ਹਿ) ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹੋਵਤ ਵਡਭਾਗੀ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ 'ਰਾਮਹਿ' ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੨॥੮॥੧੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੮੦੫)

ਹਰਿ ਸਤੁ ਸਾਗਤੁ ਹਰਿ ਹੈ ਆਪੇ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਖੇਲਈਆ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਲੁ 'ਜਲਹਿ' ਸਮਾਵਹਿ

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਰਮਈਆ ॥੮॥੩॥੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੫)

ਅੰਭੈ ਕਾ ਕਰਿ ਡੰਡਾ ਧਰਿਆ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਜੋਗੀ 'ਗਰਬਹਿ' ਪਰਿਆ ॥੧॥੧੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੮੬)

ਸਗਲੀ ਦਾਸੀ ਠਾਕੁਰੈ ਸਭ ਕਹਤੀ ਮੇਰਾ ॥

ਜਿਸਹਿ ਸੀਗਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ 'ਸੁਖਹਿ' ਬਸੇਰਾ ॥੪॥੧੫॥੧੧੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੦)

ਮਨਮੁਖ ਤੋਟਾ ਨਿਤ ਹੈ 'ਭਰਮਹਿ' ਭਰਮਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ ਕਿਉ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ॥੬॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੧)

ਰਾਮਹਿ—ਰਾਮ ਵਿਚ। ਜਲਹਿ—ਜਲ ਵਿਚ।

ਗਰਬਹਿ—ਗਰਬ (ਅਹੰਕਾਰ) ਵਿਚ।

ਸੁਖਹਿ—ਸੁਖ ਵਿਚ। ਭਰਮਹਿ—ਭਰਮ ਵਿਚ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ੀ) ਵਰਤੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਨਾਵਣ ਚਲੇ 'ਤੀਰਥੀ' ਮਨਿ ਖੋਟੇ ਤਨਿ ਚੋਰ ॥

ਇਕੁ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇਭਾ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰ ॥੨॥੧੨॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੯)

'ਨੈਨੀ' ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਤਾਰੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੋਟਿਓ ਬਨਵਾਰੀ ॥੧॥੧੧॥੧੧॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੬੨)

ਸੁਰਤਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਦੁਇ 'ਕੰਨੀ' ਮੁੰਦਾ ਪਰਮਿਤਿ ਬਾਹਰਿ ਖਿੰਬਾ ॥

ਸੁੰਨ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਆਸਣੁ ਬੈਸਣੁ ਕਲਪ ਬਿਬਰਜਿਤ ਪੰਥਾ ॥੧॥੨॥੧੫੩॥

(ਗਉੜੀ ਕਥੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੩੪)

ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਚੇਤੇ ਨਾਹੀ ॥

ਭਰਮੇ ਝੂਲਾ ਬਹੁਤੀ 'ਰਾਹੀ' ॥੨॥੮॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੩੭੨)

ਵਡ ਭਾਰੀ ਪਾਏ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਲਾਭੇ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪੈ ॥

'ਗੁਰ ਚਰਣੀ' ਲਾਗੇ ਝੂਮ ਭਉ ਭਾਗੇ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪੈ ॥੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੪੫੩)

ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮਝੀ 'ਮਸਾਣੀ' ॥

ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥੨॥੯॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੬੭)

ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥

‘ਦੰਦੀ’ ਮੈਲੁ ਨ ਕੜੁ ਮਨਿ ਜੀਭੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੧॥੧॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੬੪੨)

ਤੀਰਥੀ—ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਤੇ। ਨੈਨੀ—ਨੈਨਾਂ ਵਿਚ।

ਕੰਨੀ—ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ। ਰਾਹੀ—ਰਾਹਾਂ ਵਿਚ।

ਗੁਰ ਚਰਣੀ—ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ।

ਮਸਾਣੀ—ਮਸਾਣਾਂ ਵਿਚ। ਦੰਦੀ—ਦੰਦਾਂ ਉੱਤੇ।

(੨) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹੁ) ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਾਥੇ ਮੇਰੇ ਊਪਰਿ ‘ਨੈਨਹੁ’ ਧੁਰਿ ਬਾਂਝਾਈ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਾ ਕੈ ਹਉ ਜਾਈ ॥੨॥੩॥੧੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੨੦੭)

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਬਚਨ ਨਾਦ ਮੇਰੇ ‘ਸ੍ਵਨਹੁ’ ਪੂਰੇ ਦੇਹਾ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥੪੪ਉ॥੮॥੩੧॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੧੦)

‘ਪਾਵਹੁ’ ਬੇੜੀ ਹਾਥਹੁ ਤਾਲ ॥

ਨਾਮਾ ਗਾਵੈ ਗੁਨ ਗੀਪਾਲ ॥੧੨॥੧॥੧੦॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੬)

ਨੈਨਹੁ—ਨੈਨਾਂ ਵਿਚ। ਸ੍ਵਨਹੁ—ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ।

ਪਾਵਹੁ—ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ।

(੩) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ‘ਤੇ’ (ਹੁ) ਲਗਾਈਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ਕੀਮਤਿ ਜਾਇ ਨ ਕਹੀ ॥

ਰਾਜਾ ਰੰਭੁ ਕਰੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ‘ਨੀਚਹੁ’ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ॥੧॥੬॥੧੮॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੬੬)

ਦਹਦਿਸ ਛੜੁ ਮੇਘ ਘਟਾ ਘਟ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਇਓ ॥

ਸੋਜ ਇਕੋਲੀ ਨੀਦ ਨਹੁ ‘ਨੈਨਹੁ’ ਪਿਰੁ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਇਓ ॥੧॥੧੧॥੬੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੨੪)

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮੋਟਿ ਸਮਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਵਗਣ 'ਗੁਣਹ' ਸਮਾਏ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥੩॥੩॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੧੧)

ਨੀਚਹ—ਨੀਚਾਂ ਵਿਚ। ਨੈਨਹ—ਨੈਨਾਂ ਵਿਚ। ਗੁਣਹ—ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ।

(੪) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ); ਅਸਲੀ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਜਿਵੇਂ :

ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਕਰਹੁ ॥

ਸੰਤਹ 'ਚਰਣ' ਹਮਾਰੇ ਮਾਥਾ ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਤਨਿ ਧੁਰਿ ਪਰਹੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩॥੧੧੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੮, ਪੰਨਾ ੮੨੮)

ਮੈ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਜੀ ਹਰਿ ਨਿਹਚਲੁ ਸੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸਭਿ ਅਪ੍ਰਵ ਡਿਠੇ ਜੀਉ ਤਾ 'ਚਰਨ ਕਮਲ' ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੪॥੧॥੧੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੮੫)

ਇਕਿ ਤਪਸੀ ਬਨ ਮਹਿ ਤਪੁ ਕਰਹਿ ਨਿਤ 'ਤੀਰਥ' ਵਾਸਾ ॥

ਆਪੁ ਨ ਚੀਨਹਿ ਤਾਮਸੀ ਕਾਹੇ ਤਏ ਉਦਾਸਾ ॥੫॥੧੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੯)

ਮਨਮੁਖੁ ਜੇ ਸਮਝਾਈਐ ਭੀ ਉਭੜਿ ਜਾਏ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਛੂਟਸੀ ਮਰਿ 'ਨਰਕ' ਸਮਾਏ ॥੫॥੧੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੦)

ਚਰਣ—ਚਰਣਾਂ ਉੱਤੇ। ਚਰਨ ਕਮਲ—ਕਮਲ ਵਰਗੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ।

ਤੀਰਥ—ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਤੇ। ਨਰਕ—ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ।

ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Adverb) ('ਹੀ') ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਕਾਰਕ ਦਾ ਅੰਤਮ ਚਿਹਨ (f) ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ 'ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ' ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸਭ ਮਹਿ ਜੀਉ ਜੀਉ ਹੈ ਸੋਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ 'ਘਰ ਹੀ' ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥੭॥੧॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੭੩)

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ 'ਮਨ ਹੀ' ਮੰਨੁ ਸਮਾਇਆ ॥
ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਤੀਜੈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥੪॥੪॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੩ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੫੯)

‘ਘਰ ਹੀ’ ਮੁੰਧਿ ਵਿਦੇਸਿ ਪਿਰੁ ਨਿਤ ਝੂਰੇ ਸਮਾਲੇ ॥
ਮਿਲਦਿਆ ਢਿਲ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇ ॥੧॥੨੦॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੯੪)

‘ਘਰ ਹੀ’ ਸਉਦਾ ਪਾਈਐ ਅੰਤਰਿ ਸਭ ਵਧੁ ਹੋਇ ॥
ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ਨਾਮੁ ਧਿਆਨੁ ਅਖੁਟ ਹੈ ਵਡਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥੯॥੪੨॥

(ਸਿਰੀਗਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੯)

ਮੇਰੇ ਮਨ ‘ਮਨ ਹੀ’ ਉਲਟਿ ਸਮਾਨਾ ॥
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਲਿ ਤਈ ਅਵਰੇ ਨਾਤਰੁ ਥਾ ਬੇਗਾਨਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੪੭॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੩)

ਗਜੀ ਨ ਮਿਨੀਐ ਤੋਲਿ ਨ ਤੁਲੀਐ ਪਾਚਨੁ ਸੇਰ ਅਢਾਈ ॥
ਜੋਕਰਿ ਪਾਚਨੁ ਬੇਗਿ ਨ ਪਾਵੈ ਝਗੜੁ ਕਰੈ ‘ਘਰ ਹਾਈ’ ॥੨॥੩॥੫੪॥
(ਹਾਈ—ਹੀ)

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਹਿ ਸੁ ਹਰਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ਮਰੈ ਨ ਜੰਮੈ ਨਾ ਦੁਖ ਪਾਏ ‘ਮਨ ਹੀ’ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੩॥੧॥੧੫॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੯)

ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ‘ਖੇਤ ਹੀ’ ਕਰਹੁ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ ਬਖਸਿ ਬੰਦੇ ਕਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਉਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੩॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੪)

ਘਰ ਹੀ—ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ। ਮਨ ਹੀ—ਮਨ ਵਿਚ ਹੀ।

ਘਰ ਹਾਈ—ਘਰ ਹੀ, ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ। ਖੇਤ ਹੀ—ਖੇਤ ਵਿਚ ਹੀ।

ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ (Vocative Singular)

(੧) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ, ਭਾਵ, ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ :

ਮੇਰੇ 'ਮਨ' ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩੦॥

(ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ ਮ: ੩ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੭੭)

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ੍ਹੀ ਅਰਾਧਿਆ

ਜਿਨ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

'ਨਾਨਕ' ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ਹ ਕਉ

ਜਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥੩੦॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੮)

ਮਨ—ਹੇ ਮਨ! ਨਾਨਕ—ਹੇ ਨਾਨਕ!

(੨) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (੧) ਲਾਇਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਆਪਿ ਉਪਾਏ 'ਨਾਨਕਾ' ਆਪੇ ਰਖੇ ਵੇਕ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾ ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ॥੧॥੨॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੩੭)

ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਸਾਰਾ ॥

ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਮਿਲ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭ 'ਨਾਹਾ' ॥੨॥੧॥੫॥

(ਸੁਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਸਿਖ ਮਤਿ ਸਭ ਭੁਧਿ ਤੁਮਾਰੀ ਮੰਦਰਿ ਛਾਵਾ ਤੇਰੇ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ 'ਸਾਹਿਬਾ' ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥੩॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੫)

ਨਾਨਕਾ—ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਾਹਾ—ਹੇ ਨਾਹ! ਹੇ ਨਾਥ!

ਸਾਹਿਬਾ—ਹੇ ਸਾਹਿਬ!

ਸੰਬੋਧਨ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੁ' ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ 'ਭਗਤਹੁ' ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ ॥

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੪੯)

ਆਵਹੋ ਸੰਤ 'ਜਨਹੁ' ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇਰੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਘਰਿ ਵਾਜਹਿ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ਰਾਮ ॥੧॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੫)

ਭਗਤਹੁ—ਹੇ ਭਗਤ (ਜਨੇ)! ਜਨਹੁ—ਹੇ ਜਨੇ!

(੨) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਂ) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਗੁਰੂ ਸੰਤ 'ਜਨੇ' ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਮਿਲਿਆ

ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਿ ਗਈਆਸ ॥੧॥੧॥੫॥

ਜਨੇ—ਹੇ ਜਨੇ!

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਨੋਟ: ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਨਾਂਵ' ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ 'ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ' ਭੀ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਪਰ ਅਰਥ ਅਤੇ ਭਾਵ ਵਿਚ ਇਹ ਲਫਜ਼ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਵਿਚ ਹਨ :

(੧) 'ਭੰਡ'—ਇਸਤ੍ਰੀ

ਇਹ ਲਫਜ਼ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲਫਜ਼ 'ਭਾਰਯਾ' (ਘਾਯੀ) ਤੋਂ ਵਿਗੜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ-ਰੂਪ 'ਭੰਡੁ' ਬਣ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ :

ਭੰਡਿ ਜੀਮੀਐ ਭੰਡਿ ਨਿਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ ॥

ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ ਰਾਹੁ ॥

ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ ॥

ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ ॥

ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੨॥੧੯॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(ੳ) ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ 'ਤੇ (_) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਭੰਡੁ’ ਮੁਆ। ‘ਭੰਡੁ’ ਭਾਲੀਐ। ‘ਭੰਡੁ’ ਉਪਜੈ।

(ਅ) ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅੰਤ ਵਿਚ (i) ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਭੰਡਿ’ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਯੁ ॥

(ੲ) ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਅੰਤ ਵਿਚ (i), ਜਿਵੇਂ:

‘ਭੰਡਿ’ ਜੰਮੀਐ। ‘ਭੰਡਿ’ ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ।

(੨) ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹੁ), ਜਿਵੇਂ:

‘ਭੰਡਹੁ’ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ।

(ਸ) ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅੰਤ ਵਿਚ (i) ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਭੰਡਿ’ ਨਿੰਮੀਐ।

(੨) ‘ਕਲਤ’—ਇਸਤ੍ਰੀ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਕਲਤੁ’

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥

ਜਿਥੈ ਪੁਤੁ ‘ਕਲਤੁ’ ਕੋਈ ਬੋਲੀ ਨਾਹੀ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਛਡਾਇਆ ॥੨॥੩॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੪ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੭੩)

ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਬਹੁ ਅਤਿ ਘਟਾ ਪੁਤ੍ਰ 'ਕਲਤੁ' ਨ ਸਾਥਿ ਕੋਈ ਜਾਸਿ॥
ਲੋਕਾ ਵਿਚਿ ਮੁਰੁ ਕਾਲਾ ਹੋਆ ਅੰਦਰਿ ਉਭੇ ਸਾਸਿ॥੧॥੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੩)

ਲਫਜ਼ 'ਕਲਤ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਲਫਜ਼ 'ਕਲੱਤ੍' ਹੈ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ' ਵਿਚ ਹੈ। ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਪੁਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੀ ਹਨ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਦੇ ਲਫਜ਼ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿੰਗ ਵਿਚ ਹੀ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਲਫਜ਼ 'ਕਲਤ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਵਿਚੋਂ ਹਟ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪੁਲਿੰਗ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਉ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ

(Words ending in 'ਉ')

'ਵਰਣ ਬੋਧ' ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ ਵਿਅੰਜਨ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਉ' ਬਣਦਾ ਗਿਆ। ਸੋ, ਏਸ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕਈ ਐਸੇ ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਂਵ' ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਉ' ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਉਦਉ	ਉਪਾਉ	ਅਨੁਰਾਉ	ਆਲਾਉ
ਅਮਿਉ	ਆਤਮ ਰਾਉ	ਸਾਉ	ਸੁਆਉ
ਸੰਪਉ	ਹਿਆਉ	ਕਾਉ	ਖਉ
ਗਾਂਉ	ਘਿਉ	ਘਾਉ	ਚਾਉ
ਠਾਂਉ	ਤਾਉ	ਥਾਂਉ	ਦਾਉ
ਨਾਂਉ	ਨਿਆਉ	ਨਿਹਚਉ	ਨਿਰਨਉ
ਪਾਂਉ	ਪਸਾਉ	ਪ੍ਰਿਉ	ਪਰਚਉ
ਪਰਲਉ	ਬਿਨਉ	ਭਉ	ਭਾਉ
ਵਾਉ			

(ਉ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ

ਦੀ

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ			ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ	ਕਾਰਕ	ਭਉ, ਨਾਮਦੇਇ, ਪ੍ਰਿਅ	ਜੀਅ, ਭੈ, ਸੈਇ
ਕਰਮ	,,	ਹੀਉ, ਹਿਆਉ	ਬਾਵ, ਉਪਾਵ
ਕਰਣ	,,	ਭਇ, ਘਿਇ	ਪਾਵ
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ	,,	ਨਿਰਭਉ, ਪੀਅ	
ਅਪਾਦਾਨ	,,	ਪ੍ਰਿਅ, ਭੈ, ਜੀਅਹੁ	
ਸੰਬੰਧ	,,	ਜੀਅ, ਨਿਆਵ	
ਅਧਿਕਰਣ	,,	ਭੈ, ਜੀਇ	ਪਾਈ
ਸੰਬੋਧਨ	,,	ਪ੍ਰਿਅ, ਜੀਅ	

ਉਦਾਹਰਣ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) 'ਉ-ਅੰਤ' ਲਫਜ਼ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ, ਜਿਵੇਂ:

'ਭਉ' ਭਾਗਾ ਨਿਰਭਉ ਮਨਿ ਬਸੈ॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੩)

ਤਪੈ 'ਹਿਆਉ' ਜੀਅੜਾ ਬਿਲਲਾਇ॥੧॥੩॥ (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੬੬੧)

'ਭਉ' ਭਾਗਾ—ਭਉ ਦੂਰ ਹੋਇਆ।

'ਹਿਆਉ' ਤਪੈ—ਹਿਆਉ (ਹਿਰਦਾ) ਤਪਦਾ ਹੈ।

(੨) ਲਫਜ਼ ਦਾ ਅੰਤਲਾ (ਉ) ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ (ਇ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

'ਨਾਮਦੇਇ' ਸਿਮਰਨੁ ਕਰ ਜਾਨਾਂ॥੨॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੮)

'ਨਾਮਦੇਇ'—ਨਾਮਦੇਉ ਨੇ।

ਜਿਵੇਂ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ (i-ਅੰਤ) ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆ (Transitive Verb) ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ (Past Tense) ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਥੇ ਭੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਨਾਮਦੇਇ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾਂ—ਨਾਮਦੇਉ ਨੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣ ਲਿਆ।

(੩) ਅੰਤਲਾ (ਉ) ਬਦਲ ਕੇ (ਅ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਬਾਹ ਪਕਰਿ 'ਪ੍ਰਿਅ' ਸੇਜੈ ਆਨੀ॥੧॥੭॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੨)

'ਪ੍ਰਿਅ' ਪੇਖੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ॥੩॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੨)

'ਪ੍ਰਿਅ' ਸੇਜੈ ਆਨੀ—'ਪ੍ਰਿਉ' ਨੇ ਸੇਜ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ।

'ਪ੍ਰਿਅ' ਪੇਖੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ—ਪ੍ਰਿਉ ਨੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤੱਕਿਆ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਅੰਤਲੇ (ਉ) ਦਾ (ਅ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸਭਿ 'ਜੀਅ' ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ॥੧॥੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੪੮)

ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ 'ਜੀਅ' ਕਿਥੈ ਫਿਰਿ ਪਹਿ॥੨॥੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੩੫੮)

'ਜੀਅ'—'ਜੀਉ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਸਭਿ ਜੀਅ—ਸਾਰੇ ਜੀਵ।

(੨) (ਉ) ਦੇ ਥਾਂ (ੈ) ਜਾਂ (ੈਇ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਭੈ' ਬਿਨਸੇ ਨਿਰਤਉ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ॥੫੬॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੧)

ਸਤਰਿ 'ਸੈਇ' ਸਲਾਹ ਹੈ ਜਾ ਕੇ॥੧॥੭॥੧੫॥

(ਭੋਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

ਭੈ—'ਭਉ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਸੈ—'ਸਉ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਭੈ ਬਿਨਸੇ—ਸਾਰੇ ਡਰ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ। ਸੈਇ—ਸੈਂਕੜੇ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅਸਲੀ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਹੀਉ’ ਦੇਉ ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਉ ॥੨॥੫॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੪)

‘ਹਿਆਉ’ ਨ ਕੈਹੀ ਠਾਹਿ ਮਾਣਕ ਸਭੁ ਅਮੋਲਵੇ ॥੧੨੯॥

(ਸਲੋਕ ਵਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੪)

‘ਹੀਉ’ ਦੇਉ—ਮੈਂ ਹੀਉ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦਿਆਂ।

‘ਹਿਆਉ’ ਨ ਕੈਹੀ ਠਾਹਿ—ਕਿਸੇ ਦਾ ਹਿਆਉ (ਹਿਰਦਾ) ਨਾ ਢਾਹ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਅੰਤਲੇ (ਉ) ਦਾ ‘ਵ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਥਾਵ’ ਸਗਲੇ ਸੁਖੀ ਵਸਾਇਆ ॥੧॥੧੭॥੮੧॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੨੮)

ਕੀਏ ‘ਉਪਾਵ’ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਕਾਰਨਿ ॥੨॥੨॥੬॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੭੦੩)

‘ਥਾਵ’ ਸਗਲੇ—ਸਾਰੇ ਥਾਉ।

ਕੀਏ ‘ਉਪਾਵ’—(ਕਈ) ਉਪਾਉ ਕੀਤੇ।

ਕਰਣ-ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅੰਤਲੇ (ਉ) ਤੋਂ (ਇ) ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ‘ਭਇ’ ਦੁਸਮਨ ਭਾਗੀ ॥੨॥੩॥੬੭॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ‘ਭਇ’ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ..... ॥ਰਹਾਉ॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੫੭)

ਭਿਭੁ ‘ਘਿਇ’ ਹੋਮ ਜਗ ਸਦ ਪੂਜਾ ਪਇਐ ਕਾਬਜੁ ਸੋਹੈ ॥੧॥੨੬॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੫੦)

ਕਾਮ 'ਸੁਆਇ' ਗਜ ਬਸਿ ਪਰੇ
ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਅੰਕਸੁ ਸਹਿਓ ਸੀਸ ॥੧॥੧॥੬॥੫੭॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਹਰਿ ਜਪੀਐ 'ਭਇ' ਸਚਿ ਪਿਆਰਿ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥੮॥੩॥੨੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੪)

'ਭਇ'—ਭਉ ਦੇ ਕਾਰਨ। 'ਘਿਇ'—ਘਿਉ ਦੇ ਨਾਲ।
'ਸੁਆਇ'—ਸੁਆਉ (ਸੁਆਦ) ਦੇ ਕਾਰਨ।

ਕਰਣ-ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤਲੇ (ਉ) ਦਾ (ਵ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਪਾਵ' ਜੁਲਾਈ ਪੰਧ ਤਉ ਨੈਣੀ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਲਿ ॥੪॥੧॥੪॥

(ਸੁਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੦ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੬੧)

'ਪਾਵ'—'ਪਾਉ' ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ।

'ਪਾਵ' ਜੁਲਾਈ—ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੱਲਾਂ (ਤੁਰਾਂ)।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(ਉ) ਤੋਂ (ਅ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਧੰਨਿ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜੋ 'ਪੀਅ' ਭਾਵੈ ॥੩॥੮॥੩੦॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੩)

'ਪੀਅ' ਭਾਵੈ—ਪ੍ਰਿਉ (ਪੀਉ) ਨੂੰ ਭਾਵੈ।

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਅੰਤਲੇ (ਉ) ਤੋਂ (ਅ) ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਏਕੈ ਹੀ 'ਪ੍ਰਿਅ' ਮਾਂਗੈ ॥੧॥੨੨੫॥੨੮॥

ਪ੍ਰਿਅ—ਪ੍ਰਿਉ ਤੋਂ।

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੯)

(੨) (ਉ) ਤੋਂ (ੈ) ਬਣਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਗਿਰਿ ਤਰ ਜਲ ਜੁਆਲਾ 'ਭੈ' ਰਾਖਿਓ

ਰਾਜਾ ਰਾਮਿ ਮਾਇਆ ਫੇਰੀ॥੩॥੩॥੬॥

ਭੈ—ਭਉ ਤੋਂ।

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

(੩) (ਉ) ਤੋਂ (ਅਹੁ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਇਹ ਬਾਣੀ ਜੋ 'ਜੀਅਹੁ' ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॥੧॥੨੫੭॥੪॥

ਜੀਅਹੁ—ਜੀਉ ਤੋਂ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (ਉ) ਤੋਂ (ਅ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਜੀਅ' ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਤੁਮ ਕਾਰਣ ਕਰਣ॥੨॥੩੦॥੧੧੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੭)

ਪੂਛਉ ਪੂਛਉ ਦੀਨ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਕੋਊ ਕਹੈ 'ਪ੍ਰਿਅ' ਦੇਸਾਂਗਿਓ॥੨॥੫॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੦੪)

ਕੈਸੇ ਕਹਉ ਮੋਹਿ 'ਜੀਅ' ਬੇਦਨਾਈ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ 'ਪ੍ਰਿਅ' ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ

ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਮਕਾਈ॥੧॥੧੫॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੬)

'ਨਾਮਦੇਅ' ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲੋਭੁ ਛੀਪਾ ਕਹੈ ਬੁਲਾਇ॥੩॥੧॥੮॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੬, ਪੰਨਾ ੭੩੩)

'ਜੀਅ' ਜੁਗਤਿ—ਜੀਉ ਦੀ ਜੁਗਤਿ। 'ਪ੍ਰਿਅ' ਦੇਸਾਂਗਿਓ—ਪ੍ਰਿਉ ਦਾ ਦੇਸ।

'ਜੀਅ' ਬੇਦਨਾਈ—ਜੀਉ ਦੀ ਬੇਦਨ। 'ਪ੍ਰਿਅ' ਪ੍ਰੀਤਿ—ਪ੍ਰਿਉ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ।

'ਨਾਮਦੇਅ' ਪ੍ਰੀਤਿ—ਨਾਮਦੇਉ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ।

(੨) (ਉ) ਤੋਂ (ਵ), ਜਿਵੇਂ :

ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ 'ਨਿਆਵ' ਕੀ ਪੜਿਆ ਸਬੁ ਧਿਆਨੁ॥੨॥੭॥

(ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੦)

ਫਰੀਦਾ ਮਉਤੇ ਦਾ ਬੰਨਾ ਏਵੇ ਦਿਸੈ ਜਿਉ 'ਦਰੀਆਵੈ' ਢਾਹਾ ॥੯੮॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੩)

'ਦਰੀਆਵੈ' ਢਾਹਾ—ਦਰੀਆਉ ਦੀ ਢਾਹ।

ਨੋਟ: ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਦੇ ਥਾਂ ਜੇ (ਉ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ-ਵਾਚਕ 'ਸੰਬੰਧਕ' (Preposition) ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਤਦੋਂ ਭੀ (ਉ) ਤੋਂ (ਵ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

'ਨਿਆਵ' ਕੀ ਚੁਲੀ। 'ਨਿਆਉ' ਤੋਂ 'ਨਿਆਵ' ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (ਉ) ਦੇ ਥਾਂ (ੈ) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਇ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਜਾਇ ॥

'ਭੈ' ਰਾਏ ਸਚ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੫੭)

ਨਿਰਭਉ 'ਭੈ' ਮਨੁ ਹੋਇ ਹਉਮੈ ਮੇਲੁ ਗਵਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥੨॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੭੭੩)

ਭੈ—ਭਉ ਵਿਚ।

(੨) (ਉ) ਦੇ ਥਾਂ (ਇ) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਜੇ 'ਜੀਇ' ਹੋਇ ਸੁ ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਢਾਉ ॥੨॥੨੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੭੪)

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਜੋ ਜਪੈ 'ਹਿਆਇ' ॥ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਕੈਸਾ ਨਾਉ ॥੨॥੧॥੬॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੧੨੫੬)

ਹਮਰੈ 'ਜੀਇ' ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਹੋਤ ਹੈ ਹਮ ਕਰਮਹੀਣ ਕੁੜਿਆਰੀ ॥੧॥੫॥

(ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੫੨੮)

ਜੀਇ—ਜੀਉ ਵਿਚ। ਹਿਆਇ—ਹਿਆਉ (ਹਿਰਦੇ) ਵਿਚ।

(੩) ਕਦੇ ਕਦੇ (ਉ) ਤੋਂ (ਅ) ਭੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਸਾਹਨਿ ਸਤੁ ਕਰੈ 'ਜੀਅ' ਅਪਨੇ ॥੨॥੨੩॥

ਜੀਅ—ਜੀਉ ਵਿਚ।

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੮)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) (ਉ) ਤੋਂ (ਈ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਨਵ ਨਿਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਹਰਿ ਲਾਗਿ ਰਹੀ ਜਨ 'ਪਾਈ' ॥੧॥੨॥੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੮, ਪੰਨਾ ੬੭੯)

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗੇ ਮਨਿ ਮੀਠੇ ॥

ਨਿਰਬਿਘਨ ਹੋਇ ਸਭ 'ਬਾਈ' ਝੂਠੇ ॥੩॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੮੦੧)

ਪਾਈ—ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ('ਪਾਉ' ਤੋਂ 'ਪਾਈ')।

ਬਾਈ—ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ('ਬਾਉ' ਤੋਂ 'ਬਾਈ')।

(੨) (ਉ) ਤੋਂ (ੈ), ਜਿਵੇਂ :

ਭੂੰ ਆਪੇ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ 'ਸੈ' ਹਥਾ ਵਿਚਿ ਗੁਲਾਲੁ ॥੭॥

(ਸਿਰੀਗਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫)

ਸੈ--'ਸਉ' ਤੋਂ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਸੈ ਹਥਾ ਵਿਚਿ—ਸੈਕੜੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ।

ਸੰਬੋਧਨ

(੧) (ਉ) ਤੋਂ (ਅ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਚੈ 'ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ' ਮੁਖਿ ਟੇਰੇ

ਜਿਉ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਲੋਭਾਰੈ ॥੧॥੫॥੨੮॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੦)

ਰੇ 'ਜੀਅ' ਨਿਲਜ ਲਾਜ ਹੁਹਿ ਨਾਹੀ ॥੩੮॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੩੦)

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ 'ਪ੍ਰਿਅ' ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੨੮॥

(ਦੇਵਗੋਧਾਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੩੪)

ਪ੍ਰਿਅ—ਹੇ ਪ੍ਰਿਉ ! ਜੀਅ—ਹੇ ਜੀਓ !

ਆਕਾਰਾਂਤ (੧-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ

ਦੀ

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਕਰਤਾ, ਕਰਤੈ, ਭਰੋਸਉ, ਹਉਰੋ, ਦਾਤੋ	ਧੰਧੇ, ਵਣਜਾਰਈ, ਕੁਤੀ, ਮੁੰਡੀਅਨ
ਕਰਮ ,,	ਕਰਤਾ, ਦੂਲਹੁ	
ਕਰਣ ,,	ਭਾਣੈ	
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ,,	ਬਿਟਵਹਿ	ਨਿਭਵਿਆਹ, ਚਾਟੜਿਆ
ਅਪ੍ਰਦਾਨ ,,	ਤੋਇਅਹੁ, ਖੰਨਿਅਹੁ	
ਸੰਬੰਧ ,,	ਕਰਤੇ	ਮੁੰਡੀਅਨ
ਅਧਿਕਰਣ ,,	ਧੰਧੈ, ਤੋਇ	ਸਉਦੀ
ਸੰਬੋਧਨ ,,	ਕਰਤਾ, ਪਾਡੇ	ਅੰਧਿਰੋ

ਕਰਤਾ-ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (੧-ਅੰਤ); ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਚਖਿ ਛੋਡੀ ਸਹਸਾ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ਬਾਪੁ ਇਸੈ ਵੇਜਾਤਿ ਨ ਹੋਇ॥

ਏਕੇ ਕਉ ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ॥ 'ਕਰਤਾ' ਕਰੇ ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ॥੩॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੯੬)

'ਕਰਤਾ' ਰਾਖੇ ਕੀਤਾ ਕਉਨੁ॥੨॥੭॥੧੮॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

(੨) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤਲੇ (੧) ਦਾ (ੈ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਦਾਤੈ' ਦਾਤਿ ਰਖੀ ਰਥਿ ਅਪਣੈ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਈ॥੪॥੧੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੬੦੪)

'ਕਰਤੈ' ਆਪਿ ਵਸਾਇਆ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ

ਪੁਤ ਭਾਈ ਸਿਖ ਬਿਗਾਸੇ॥੧॥੬॥੯॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੩)

‘ਧੰਨੈ’ ਸੇਵਿਆ ਬਾਲ ਭੁਧਿ ॥੫॥੧॥ (ਬਸੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੯੨)

‘ਨਟੂਐ’ ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇਆ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰਾ ॥੪॥੨੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੨)

ਰੂਪਿ ਕੰਨਿਆ ਸੁੰਦਰਿ ਬੇਧੀ ‘ਸਸੈ’ ਸਿੰਘ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥੩॥੬॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੭)

(੧-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ ਦਾ ਇਹ ਰੂਪ ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆ (Transitive Verb) ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ (Past Tense) ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

‘ਦਾਤੈ’ ਦਾਤਿ ਰਖੀ—ਦਾਤੇ ਨੇ ਦਾਤਿ ਰੱਖੀ।

‘ਕਰਤੈ’ ਵਸਾਇਆ—ਕਰਤੇ ਨੇ (ਨਗਰ) ਵਸਾਇਆ।

‘ਧੰਨੈ’ ਸੇਵਿਆ—ਧੰਨੇ ਨੇ (ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ) ਸੇਵਿਆ।

‘ਨਟੂਐ’ ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇਆ—ਨਟੂਏ ਨੇ ਸਾਂਗ ਬਣਾਇਆ।

‘ਸਸੈ’ ਸਿੰਘ ਗੁਨ ਗਾਏ—ਸਸੇ ਨੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗੁਨ ਗਾਏ।

(੩) ਅੰਤਲੇ (੧) ਤੋਂ (ੳ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਅਬ ਭਉ ਭਾਨਿ ‘ਭਰੋਸਉ’ ਆਵਾ ॥੩੦॥

ਰਣਿ ‘ਰੂਤਉ’ ਤਾਜੈ ਨਹੀ ‘ਸੂਰਉ’ ਬਾਰਉ ਨਾਉ ॥੩੪॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੨)

‘ਭਰੋਸਉ’ ਆਵਾ—ਭਰੋਸਾ ਆਇਆ।

‘ਸੂਰਉ’ ਬਾਰਉ ਨਾਉ—ਸੂਰਾ ਬਾਰਾ ਨਾਮ ਹੈ।

(੪) (੧) ਤੋਂ (ੌ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਹਉ ‘ਹਉਰੋ’ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ‘ਗਉਰੋ’ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਛਾਨੀ ॥੩॥੬॥੧੩੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੧, ਪੰਨਾ ੪੦੪)

‘ਹਉਰਾ’ ਤੋਂ ‘ਹਉਰੋ’। ‘ਗਉਰਾ’ ਤੋਂ ‘ਗਉਰੋ’।

(੫) (੧) ਤੋਂ (ੌ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਤੂੰ ‘ਦਾਤੋ’ ਹਮ ਜਾਢਕਾ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਨ ਮੰਦਰੁ ਭੀਜੈ ॥੧॥੪੨੪ਉ॥੧੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੯)

ਤੂੰ 'ਗੁਣਦਾਤੋ' ਨਿਰਮਲੋਂ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਨਿਰਗੁਣੇ ਭਾਈ ਕੁਝ ਹੀ ਤੇ ਗੁਣੁ ਸੋਇ ॥੧॥੪॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੬)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) (੧) ਤੋਂ (), ਜਿਵੇਂ:

‘ਧੰਧੇ’ ਕਹਾ ਬਿਆਪਹਿ ਤਾਹੂ ॥ ਜੋ ਏਕ ਛਾਡਿ ਅਨ ਕਤਹ ਨ ਜਾਹੂ ॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੧)

ਪਾਸਿ ‘ਦਮਾਮੇ’ ਛਤੁ ਸਿਰਿ ਭੇਰੀ ਸਭੋ ਰਭ ॥

ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣ ਮਹਿ ਬੀਏ ਅਤੀਮਾ ਗਭ ॥੪੫॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੦)

(੨) (੧) ਦੇ ਥਾਂ (ਈ) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਵਸਤੁ ਲਈ ‘ਵਣਜਾਰਈ’ ਵਖਰੁ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥

ਕੇਈ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥੩॥

(ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਪੰਨਾ ੧੨੩੮)

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਮਹਾ ਮੀਤੁ ਤਿਸ ਸਿਉ ਤੇਰਾ ਭੇਦੁ ॥

ਬੀਧਾ ਪੰਚ ‘ਬਣਵਾਰਈ’ ਉਪਜਿਓ ਮਹਾ ਖੇਦੁ ॥੩॥੨੮॥੫੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੫)

(੩) (੧) ਦੇ ਥਾਂ (ੀ) ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਗੈ ਖਸਮੈ ਸਾ ਪੁਰਸਾਈ ॥

ਰਤਨ ਵਿਗਾਡਿ ਵਿਗੋਏ ‘ਕੁਤੀ’ ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ ॥੨॥੫॥੩੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੬, ਪੰਨਾ ੩੬੦)

(੪) (੧) ਦੇ ਥਾਂ (ਨ) ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਇਨ ‘ਮੁੰਡੀਅਨ’ ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਧੁੰਧਰਾਵਾ ॥

ਬਿਟਵਹਿ ਰਾਮ ਰਮਉਆ ਲਾਵਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

ਅੰਕਿ ਨੰਬਰ (੨), (੩), (੪) ਵਿਚ ਦਿਤੇ ਗਏ (ਈ-ਅੰਤ), (ੀ-ਅੰਤ)

ਅਤੇ (ਨ-ਅੰਤ) ਸਕਰਮਕ ਕ੍ਰਿਆ (Transitive Verb) ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ (Past Tense) ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣਜਾਰਈ—ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਨੇ ਵਸਤੁ ਲਈ। ‘ਵਣਜਾਰਾ’ ਤੋਂ ‘ਵਣਜਾਰਈ’।

ਬੀਧਾ ਪੰਚ ਬਟਵਾਰਈ—ਪੰਜ ਬਟਵਾਰਿਆਂ ਨੇ (ਤੈਨੂੰ) ਵਿੰਨਿਆ। ‘ਬਟਵਾਰਾ’ ਤੋਂ ‘ਬਟਵਾਰਈ’।

ਰਤਨ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀ—ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੇ ਰਤਨ ਵਿਗੋਏ। ‘ਕੁਤਾ’ ਤੋਂ ‘ਕੁਤੀ’।

ਮੁੰਡੀਅਨ ਘਰੁ ਧੁੰਧਰਾਵਾ—ਮੁੰਡੀਆਂ ਨੇ ਘਰੁ ਵਿਗਾੜਿਆ। ‘ਮੁੰਡੀਆ’ ਤੋਂ ‘ਮੁੰਡੀਅਨ’।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (੧-ਅੰਤ) ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਕਰਤਾ’ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ਜਨਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਮਨਿ ਭਾਵੈਦਾ ਕੰਤੁ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਬਿਰੁ ਹੋਆ ਸੁਹਾਗੁ ਜੀਉ ॥੭॥੪॥੩੮॥

(ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੩੨)

ਸੇਤਾ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥ ਜਿਤੁ ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ ਨ ਜਾਈਐ ॥

‘ਤੇਸਾ’ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੈ ਤੇਰੇ ਬੁਲਹਿ ਨ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ਜੀਉ ॥੧॥੪॥੩੮॥

(ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੩੨)

‘ਗੈਡਾ’ ਮਾਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੇ ॥

ਮਾਸੁ ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ਨਕੁ ਪਕੜਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ॥੨॥੨੫॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੮੯)

(੨) (੧) ਦੇ ਥਾਂ () ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਗਦਹੁ’ ਚੰਦਨਿ ਖਉਲੀਐ ਭੀ ਸਾਹੂ ਸਿਉ ਪਾਣੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕੂੜੈ ਕਤਿਐ ਕੂੜਾ ਤਣੀਐ ਤਾਣੁ ॥੧॥੧੪॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੯੦)

ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਮਹਿ ਖੇਦੀ ਰਚਿ ਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਉਚਾਰਾ ॥

ਰਾਮ ਰਾਇ ਸੋ 'ਦੁਲਹੁ' ਪਾਇਓ ਅਸ ਬਡ ਭਾਗ ਹਮਾਰਾ ॥੨॥੨॥੨੪॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

‘ਗਦਹਾ’ ਤੋਂ ‘ਗਦਹੁ’। ‘ਦੁਲਹਾ’ (ਦੁਲਹਾ) ਤੋਂ ‘ਦੁਲਹੁ’।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਤੋਂ (ੈ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਇਕਨਾ ‘ਭਾਣੈ’ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨਾ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਏਵ ਭਿ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੇ ਰਾਸਿ ॥੩॥੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਸੂਹੈ’ ਵੇਸਿ ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਰ ਪਿਰੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥

ਪਿਰੁ ਛੋਡਿਆ ਘਰਿ ਆਪਣੇ ਮੋਹੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥੧੧॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੫)

ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਨੀਰਿ ਤਰਾਇ ॥

ਜਿਤੁ ‘ਦੀਵੈ’ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੭॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੭੮)

‘ਭਾਣਾ’ ਤੋਂ ‘ਭਾਣੈ’। ‘ਸੂਹਾ’ ਤੋਂ ‘ਸੂਹੈ’ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ)।

‘ਦੀਵਾ’ ਤੋਂ ‘ਦੀਵੈ’।

ਭਾਣੈ—ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ—ਸੂਹੇ ਵੇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ।

ਜਿਤੁ ਦੀਵੈ—ਜਿਸ ਦੀਵੇ ਨਾਲ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਤੋਂ (ਹਿ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਇਨ ਮੁੰਡੀਅਨ ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਉਧਰਾਵਾ ॥

‘ਬਿਟਵਹਿ’ ਰਾਮ ਰਮਉਆ ਲਾਵਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

‘ਬਿਟਵਾ’ ਤੋਂ ‘ਬਿਟਵਹਿ’।

ਬਿਟਵਹਿ—ਬਿਟਵੇ ਨੂੰ, ਅੰਵਾਣ ਬੇਟੇ ਨੂੰ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਜਿਨਾ ਭਉ ਭਿਨ ਨਾਹਿ ਭਉ ਮੁਝ ਭਉ 'ਨਿਭਵਿਆਹ' ॥

ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਪਟੇਤਰਾ ਤਿਤੁ ਦੀਬਾਣਿ 'ਗਇਆਹ' ॥੧॥੮॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੮)

ਪਾਧਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀਐ 'ਚਾਟੜਿਆ' ਮਤਿ ਦੇਇ ॥

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਰਹੁ ਲਾਹਾ ਜਗ ਮਹਿ ਲੇਇ ॥੫੪॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੮)

'ਨਿਭਵਾ' ਤੋਂ 'ਨਿਭਵਿਆਹ'। 'ਚਾਟੜਾ' ਤੋਂ 'ਚਾਟੜਿਆ'।

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਤੋਂ (ਹੁ) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਪਾਛੇ ਤੂੰ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪੰਨਾ ॥

'ਤੋਇਅਹੁ' ਅੰਨੁ ਕਮਾਏ ਕਪਾਹਾ ਤੋਇਅਹੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ ॥੨॥੨੫॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੦)

'ਵਡਹੁ' ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਪੈਧੈ ਲਾਇਦਾ ॥

ਨਦਰਿ ਉਪਨੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥੧੬॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਵਾਟ ਹਮਾਰੀ ਖਰੀ ਉਡੀਟੀ ॥

'ਖੰਨਿਅਹੁ' ਤਿਖੀ ਬਹੁੜੁ ਪਿਠੀਟੀ ॥੪॥੧॥ (ਸੂਹੀ ਫਰੀਦ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

'ਤੋਆ' ਤੋਂ 'ਤੋਇਅਹੁ'। 'ਵਡਾ' ਤੋਂ 'ਵਡਹੁ'।

'ਖੰਨਾ' ਤੋਂ 'ਖੰਨਿਅਹੁ'।

ਤੋਇਅਹੁ—ਤੋਏ (ਜਲ) ਤੋਂ। ਵਡਹੁ—ਵਡੇ ਤੋਂ।

ਖੰਨਿਅਹੁ—ਖੰਨੇ (ਖੰਡੇ) ਤੋਂ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਤੋਂ (ੇ) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

'ਕਰਤੇ' ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਬੁਝਹੁ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਲਿਖਿਆ ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੀਐ ਜਿਉ ਭਾਵੀ ਤਿਉ ਸਾਰਿ ॥੫੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੭)

ਜੈ ਘਰਿ 'ਕਰਤੇ' ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਹਿ ॥੧॥੨੫੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੭)

‘ਕਰਤੇ’ ਹਥਿ—ਕਰਤਾ (ਕਰਤੇ) ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ।

‘ਕਰਤੇ’ ਕੀਰਤਿ—ਕਰਤਾ (ਕਰਤੇ) ਦੀ ਕੀਰਤੀ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਸੁਨਿ ਅੰਧੁਲੀ ਲੋਈ ਬੇਪੀਰ ॥

ਇਨ੍ ‘ਮੁੰਡੀਅਨ’ ਭਜਿ ਸਰਨਿ ਕਬੀਰ ॥੪॥੩॥੬॥

(ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

‘ਮੁੰਡੀਅਨ’ ਸਰਨਿ—ਮੁੰਡੀਆਂ ਦੀ ਸਰਨ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (੧) ਤੋਂ (੧), ਜਿਵੇਂ:

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਲਚ ਕਰਦਾ ਫਿਰੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਾ ਜਾਇ ॥

‘ਧੰਧੈ’ ਬੁਝਿ ਵਿਆਪਿਆ ਜਮਪੁਰਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥੩॥੩॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੯੪)

ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁਬਿਧਿ ਹਛਾ ‘ਤੋਐ’ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡਿ ਹੋਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥੨॥੨੫॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੦)

‘ਸੁਪਨੈ’ ਊਭੀ ਭਈ ਗਹਿਓ ਕੀ ਨ ਅੰਚਲਾ ॥

ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਰਾਜਤ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬੰਬੁਲਾ ॥੧੩॥

(ਭੁਨਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬੨)

ਸਸੁਰੈ ‘ਪੇਈਐ’ ਭੈ ਵਸੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਨਿਸੰਗ ॥

ਪਰਹਰਿ ਕਪੜੁ ਜੇ ਪਿਰ ਮਿਲੈ ਖੁਸੀ ਰਾਵੈ ਪਿਰੁ ਸੀਗਿ ॥੧॥੧॥

(ਸੋਗਠਿ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੬੪੨)

ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ‘ਭਾਣੈ’ ਪਾਇ ॥ ਦੇਖੇ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥੨॥੫॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਧੰਧਾ’ ਤੋਂ ‘ਧੰਧੈ’। ‘ਤੋਆ’ ਤੋਂ ‘ਤੋਐ’। ‘ਸੁਪਨਾ’ ਤੋਂ ‘ਸੁਪਨੈ’।

‘ਪੇਈਆ’ ਤੋਂ ‘ਪੇਈਐ’। ‘ਝਾਟਾ’ ਤੋਂ ‘ਝਾਟੈ’।

ਧੰਧੈ—ਧੰਧੇ ਵਿਚ। ਤੋਐ—ਤੋਏ (ਜਲ) ਵਿਚ। ਸੁਪਨੈ—ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ।

ਪੇਈਐ—ਪੇਈਏ (ਪੋਕੇ) ਵਿਚ। ਝਾਟੈ—ਝਾਟੇ ਵਿਚ।

(੨) (੧) ਤੋਂ (੧) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਤਤੀ ‘ਤੋਇ’ ਨ ਪਲਵੈ ਜੇ ਜਲਿ ਟੁਬੀ ਦੇਇ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਭੋਹਗਣਿ ਰਬ ਦੀ ਝੁਰੇਦੀ ਝੁਰੇਇ॥੬੨॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੧)

‘ਤੋਆ’ ਤੋਂ ‘ਤੋਇ’।

ਤੋਇ—(ਜਲ) ਵਿਚ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਤੋਂ (੧) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸਗਲੀ ‘ਸਉਦੀ’ ਤੋਟਾ ਆਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ॥੫॥੨੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੬)

ਕਾਚੀ ‘ਸਉਦੀ’ ਤੋਟਾ ਆਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਟਹੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਸਲਾਮਤਿ ਬੁਕਾ ਜਮ ਕਾ ਵਾਹਾ ਹੇ॥੧੦॥੬॥੧੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੨)

‘ਸਉਦਾ’ ਤੋਂ ‘ਸਉਦੀ’।

ਸਉਦੀ—ਸਉਦਿਆਂ ਵਿਚ।

ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (੧-ਅੰਤ), ਅਸਲੀ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਕਰਤਾ’ ਤੂ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਆਣੇ॥

ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ॥ਰਹਾਉ॥੫॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੬੬)

‘ਕਰਤਾ’ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ ॥

ਇਕ ਦਖਿਣਾ ਹਉ ਤੈ ਪਹਿ ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੨੯)

ਕਰਤਾ—ਹੇ ਕਰਤਾ! ਹੇ ਕਰਤੇ!

(੨) (੧) ਤੋਂ (੨) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਪਾਂਡੇ’ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਨਾਮੇ ਸੁਭਿ ਨਾਮੇ ਪਛਉ ਨਾਮੇ ਚਰੁ ਆਚਾਰ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੨੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੫)

‘ਪਾਂਡਾ’ ਤੋਂ ਸੰਬੋਧਨ (ਹੇ) ਪਾਂਡੇ!

ਸੰਬੋਧਨ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਤੋਂ (ਹੇ), ਜਿਵੇਂ:

ਲਾਲਚੁ ਛੋਡਹੁ ‘ਅੰਧਿਹੋ’ ਲਾਲਚਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥੫॥੧੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੯)

ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ‘ਰੰਗਿ ਰਾਤਿਹੋ’ ਭਾਈ

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ਰਹਾਉ॥੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੯)

‘ਅੰਧਾ’ ਤੋਂ ‘ਅੰਧਿਹੋ’। ‘ਰੰਗਿ-ਰਾਤਾ’ ਤੋਂ ‘ਰੰਗਿ-ਰਾਤਿਹੋ’।

ਅੰਧਿਹੋ—ਹੇ ਅੰਧੇ ਜੀਵੇ! ਰੰਗਿ-ਰਾਤਿਹੋ—ਹੇ ਰੰਗਿ-ਰਾਤੇ (ਸੱਜਣੋ)!

ਈਕਾਰਾਂਤ (੧-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਅਸਲੀ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ:

ਨਾਨਕ ‘ਗਿਆਨੀ’ ਜਗੁ ਜੀਤਾ ਜਗਿ ਜੀਤਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥੨॥

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੪੮)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ (ਏ) ਲਗਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ :

ਆਵਹਿ ਇਸੁ ਰਾਸੀ ਕੇ 'ਵਾਪਾਰੀਏ' ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥੪॥੧੪॥੩੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੯)

‘ਵਾਪਾਰੀ’ ਤੋਂ ‘ਵਾਪਾਰੀਏ’।

(੨) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ਈ) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸੇਵ ਕੀਤੀ 'ਸੰਤੋਖੀਈ ਜਿਨ੍ਹ ਸਚੇ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ॥੭॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਸੰਤੋਖੀ’ ਤੋਂ ‘ਸੰਤੋਖੀਈ’।

ਸੰਤੋਖੀਈ—ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਨੇ।

(੩) ਅਖੀਰ 'ਤੇ (ਅਣਿ) ਲਗਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ :

ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਸੁਜਸੁ ਕਲੁ 'ਕਵੀਅਣਿ' ਬਖਾਣਿਅਉ ॥੪॥

ਕਵੀਅਣਿ—ਕਵੀਆਂ ਨੇ।

(ਸਵਈਏ ਮ: ਪੰਜਵੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੭)

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅਸਲੀ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਪਾਣੀ’ ਚਿਤੁ ਨ ਧੋਪਈ ਮੁਖਿ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥੨॥੭॥

ਪਾਣੀ—ਪਾਣੀ ਨਾਲ।

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੦)

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਿਉ ਤਰੁਨਿ ਭਰਤ ਪਰਾਨ ॥ ਜਿਉ 'ਲੋਭੀਐ' ਧਨੁ ਦਾਨੁ ॥੭॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੮)

ਤੇ ਗੁਣ ਵਿਸਰਿ ਗਏ 'ਅਪਰਾਧੀ' ਮੈ ਬਝਿਰਾ ਕਿਆ ਕਰਉ ਹਰੇ ॥

ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਇਆਲੁ ਸਭੈ ਸਿਰਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦਾਤਿ ਸਮਾਰਿ ਕਰੇ ॥੨॥੮॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੩)

ਲੋਭੀਐ—ਲੋਭੀ ਨੂੰ। ਅਪਰਾਧੀ—ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਹਸਤੀ’ ਸਿਰਿ ਜਿਉ ਅੰਕੁਸੁ ਹੈ ਅਹਰਣਿ ਜਿਉ ਸਿਰੁ ਦੇਇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿ ਕੈ ਊਭੀ ਸੇਵ ਕਰੇਇ ॥

ਇਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਸਭੁ ਰਾਜੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਲੇਇ ॥੧॥੧੪॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੭)

ਹਸਤੀ ਸਿਰਿ—ਹਸਤੀ (ਹਾਥੀ) ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ‘ਤੇ (ਐ) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਜਿਮੀ ਵਸੰਦੀ ‘ਪਾਣੀਐ’ ਈਧਣੁ ਰਖੇ ਭਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਹੁ ਆਹਿ, ਜਾ ਕੈ ਆਬਲਿ ਹਭੁ ਕੋ ॥੨॥੧੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੦)

ਪਾਣੀਐ—ਪਾਣੀ ਵਿਚ।

ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਸੁਣਿ ‘ਵਡਭਾਗੀਆ’ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਜਿਨ੍ ਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖੀ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ ਰਾਮ ॥੩॥੨॥੫॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੪੫)

ਵਡਭਾਗੀਆ—ਹੇ ਵਡਭਾਗੀ !

ਸੰਬੋਧਨ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਉਦਮੁ ਕਰਹੁ ‘ਵਡਭਾਗੀਹੋ’

ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭ ਸੁਖ ਹੋਵਹਿ

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭੁਖੁ ਜਾਇ ॥੧॥੩॥੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੪੫੬)

ਵਡਭਾਗੀਹੋ—ਹੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਨੋ !

ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਨਾਂਵ

ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ)

ਦੀ

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ			ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ	ਕਾਰਕ	ਮਹਲ, ਧਨ	ਬਾਤੀ, ਗਲੀ, ਗਲੀਈ
ਕਰਮ	,,	ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਧਨਹਿ	
ਕਰਣ	,,	ਬਾਤਹਿ	
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ	,,	ਧਨਹਿ, ਧਨ	
ਅਪਾਦਾਨ	,,	ਕਪਾਹਹੁ, ਮਾਰਉ	
ਸੰਬੰਧ	,,		
ਅਧਿਕਰਣ	,,	ਕਾਰੈ, ਜੀਭੈ	

ਨੋਟ : ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਨਾਂਵਾਂ ਦੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਧਿਆਨ-ਜੋਗ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਪੁਲਿੰਗ ਵਿਚ ਹੀ () ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੁਲਿੰਗ		ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਧਨੁ, ਮਨੁ, ਜਗੁ	ਧਨ, ਕਾਰ, ਸਾਧਨ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਧਨੁ, ਨਾਮੁ, ਕਾਗਦੁ	ਧਨ, ਮੁੰਹ

ਧਨ—ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਸਾਧਨ’ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਨਿਸਿ ਭੇਹੁ ॥੫॥੨॥੧੦॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੫)

‘ਮਹਲ’ ਕੁਚਸੀ ਮੜਵੜੀ ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਸੁਧ ॥੧॥੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੮੮)

ਜੋ ਪਿਰੁ ਕਰੈ ਸੋ ‘ਧਨ’ ਤਤੁ ਮਾਨੈ ॥੨॥੧॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੨)

‘ਧਨ’ ਬਿਗਸੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਵਤ ਕੰਤ ॥੨॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੪)

‘ਠਾਕ’ ਨ ਸਚੈ ਬੋਹਿਥੈ ਜੇ ਗੁਰੁ ਧੀਰਕ ਦੇਇ ॥੩॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੮੭)

ਗੁਣ ‘ਜੰਵ’ ਲਾੜੇ ਨਾਲਿ ਸੋਹੈ ਪਰਖਿ ਮੋਹਣੀਐ ਲਇਆ ॥੧॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੪, ਪੰਨਾ ੭੬੫)

ਉਂਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ‘ਨਾਂਵ’ ‘ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ’ ਹਨ
ਅਤੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ :

ਸਾਧਨ, ਧਨ, ਜੰਵ, ਮਹਲ, ਠਾਕ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ‘ਤੇ’ (ਹਿ), ਜਿਵੇਂ :

ਜੋ ਪਿਰੁ ਕਰੈ ਸੋ ਧਨ ਤਤੁ ਮਾਨੈ ॥

ਪਿਰੁ ‘ਧਨਹਿ’ ਸੀਗਾਰਿ ਰਖੈ ਸੰਗਾਨੈ ॥੨॥੧॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੨)

(੨) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ ਆਪਣੇ ਹੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਇਹ ‘ਬਖਸੀਸ’ ਖਸਮ ਤੇ ਪਾਵਾ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋਤਿ ਧਿਆਵਾ ॥੧੬॥੧॥੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੭)

ਚੜਿ ਬੋਹਿਥੈ ਚਾਲਸਉ ਸਾਗਰੁ ਲਹਰੀ ਦੇਇ ॥

ਠਾਕ ਨ ਸਚੈ ਬੋਹਿਥੈ ਜੇ ਗੁਰੁ ‘ਧੀਰਕ’ ਦੇਇ ॥੩॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੮੭)

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹਿ) ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਿ॥

ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਤਹੂ 'ਬਾਤਹਿ' ਅੰਤਿ ਪਰਤੀ ਹਾਰਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧੦੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੨੫)

ਕਤਹੂ ਬਾਤਹਿ—ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਨਾਲ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ' (ੀ) ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਗਲੀ’ ਸੈਲ ਉਠਾਵਤ ਚਾਹੈ ਓਇ ਊਹਾ ਹੀ ਹੈ ਧਰੇ॥

ਜੇਰੁ ਸਕਤਿ ਨਾਨਕ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਿ ਪਰੇ॥੨॥੭॥੧੨॥

(ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੪)

ਰੂੜੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗੇ ਲੋੜੇ॥ ‘ਗਾਲੀ’ ਹਰਿ ਨੀਹੁ ਨ ਹੋਇ॥ਰਹਾਉ॥੧॥੧੮॥

(ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੫)

ਲਬ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਤੀ ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ॥

ਇਨੀ ‘ਬਾਤੀ’ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਭਈ ਕਾਮਣਿ ਇਆਣੀ॥੨॥੪॥

(ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੨੨)

(੨) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ 'ਤੇ' (ੀ) ਅਤੇ (ਈ), ਜਿਵੇਂ :

ਗਿਆਨੁ ਨ ‘ਗਲੀਈ’ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ॥

ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰੁ॥੨॥੪॥

(ਅਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਗਲ’ ਤੋਂ ‘ਗਲੀ’ (ਗੱਲੀ)। ‘ਗਾਲ’ ਤੋਂ ‘ਗਾਲੀ’ (ਗਾਲੀ)।

‘ਬਾਤ’ ਤੋਂ ‘ਬਾਤੀ’ (ਬਾਤੀ)। ‘ਗਲ’ ਤੋਂ ‘ਗਲੀਈ’ (ਗੱਲੀਈ)।

ਉਪਰਲੇ ਚਹੁਆਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਅਰਥ ਹੈ—ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ, ਬਾਤਾਂ ਨਾਲ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ (ਹਿ), ਜਿਵੇਂ :

ਜੋ ਪਿਰੁ ਕਰੇ ਸੋ ਧਨ ਤਤੁ ਮਾਨੈ ॥ ਪਿਰੁ ਧਨਹਿ ਸੀਗਾਰਿ ਰਖੈ ਸੰਯਾਨੈ ॥

ਮਿਲਿ ਏਕਤ੍ਰੁ ਵਸਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਿਉ ਦੇ 'ਧਨਹਿ' ਦਿਲਾਸਾ ਹੇ ॥੨॥੧॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸ਼ਲੋਕ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੨)

ਪ੍ਰਿਉ ਦੇ 'ਧਨਹਿ' ਦਿਲਾਸਾ—ਪ੍ਰਿਉ 'ਧਨ ਨੂੰ' ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

(ਧਨ—ਇਸਤ੍ਰੀ)

(੨) ਲਫਜ਼ ਅਸਲੀ ਹੀ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਜਿਵੇਂ :

ਪਿਰੁ 'ਧਨ' ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੬੮੯)

ਪਿਰੁ 'ਧਨ' ਭਾਵੈ—ਪਿਰ 'ਧਨ' (ਇਸਤ੍ਰੀ) ਨੂੰ ਭਾਵੈ।

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਲਫਜ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਹੁ), ਜਿਵੇਂ :

ਤਗੁ 'ਕਪਾਹੁ' ਕਤੀਐ ਬਾਮਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥

ਕੁਹਿ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੇ ਆਖੈ ਪਾਇ ॥੨॥੧੫॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਸੰਤ ਭਾਗਿ ਓਹ ਪਾਛੈ ਪਰੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ 'ਮਾਰਹੁ' ਡਰੈ ॥੩॥੪॥੭॥

(ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੨)

ਕਪਾਹੁ—ਕਪਾਹ ਤੋਂ। ਮਾਰਹੁ—ਮਾਰ ਤੋਂ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ੈ) ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਮੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦਸਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਮੰਨੇ ॥

ਹਉ ਮੁਰਖ 'ਕਾਰੈ' ਲਾਈਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਮੇ ॥੩॥੨॥੯॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੪੯)

ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਣੀ ਜੇ ਸਚਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥
ਦੰਦੀ ਮੈਲੁ ਨ ਕਤੁ ਮਨਿ 'ਜੀਭੈ' ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੧॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੬੪੨)

ਭੁਖਿਆ ਦੇਇ ਨ ਮਰਦਿਆ ਰਖੈ ॥ ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧੀ 'ਸਥੈ' ॥੧॥੯॥
(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੧)

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਜਗ੍ਹ ਪੁੰਨ ਕੀਏ 'ਹਿਵੈ' ਗਾਲਿ ਗਾਲਿ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥
ਅਤੁਲਾ ਤੋਲੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਪੁਜੈ ਨ ਤੋਲੁ ਭੁਲੀਜੈ ॥੭॥੩॥
(ਕਲਿਆਨ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੩੨੫)

ਕਾਰੈ—ਕਾਰ ਵਿਚ। ਜੀਭੈ—ਜੀਭ ਉਤੇ।
ਸਥੈ—ਸਥ ਵਿਚ। ਹਿਵੈ—ਹਿਵ (ਬਰਫ) ਵਿਚ।

ਲਫਜ਼ 'ਕਾਰ', 'ਜੀਭ', 'ਸਥ' ਅਤੇ 'ਹਿਵ' ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ
ਹਨ।

SIKHBOOKCLUB.COM

ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਅਕਾਰਾਂਤ (੮-ਅੰਤ)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਆਈ 'ਆਗਿਆ' ਪਿਰਹੁ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ਨਾ ਧਨ ਪੁਛੀ ਨ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ ॥
ਊਠਿ ਸਿਧਾਇਓ ਛੁਟਰਿ ਮਾਟੀ ਦੇਖੁ ਨਾਨਕ ਸਿਥਨ ਮੋਹਾਸਾ ਹੇ ॥੧੦॥੧॥੨॥
(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੩)

ਆਗਿਆ—ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਦੁਖਿਧਾ ਨ ਪੜਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਨ ਪੂਜਉ ਮਝੈ ਮਸਾਣਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਚਿ ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ 'ਤ੍ਰਿਸਨਾ' ਨਾਮਿ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥੧॥
(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੪)

ਤ੍ਰਿਸਨਾ—ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰਵਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਗਾਉ 'ਰਸਨਾ' ਗੀਤਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਰਸਨਾ—ਰਸਨਾ ਨਾਲ।

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੬੩੧)

ਰਸਨਾ—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਦੁਬਿਧਾ’ ਨ ਪੜਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਹੋਰੁ ਨ ਪੂਜਉ

ਮਝੈ ਮਸਾਣਿ ਨ ਜਾਈ ॥

‘ਤ੍ਰਿਸਨਾ’ ਰਾਚਿ ਨ ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਵਾ

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਮਿ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥੧॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੪)

ਜਿਹਵਾ ਰੰਗਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਜਬ ਬੋਲੈ ਤਬ ਫੀਕੇ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ‘ਨਿੰਦਾ’ ਵਿਆਪਸਿ ਪਸੁ ਭਏ

ਕਏ ਹੋਰਿ ਨ ਨੀਕੇ ॥੨॥੩॥੪॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੨੬)

‘ਦੁਬਿਧਾ’, ‘ਤ੍ਰਿਸਨਾ’, ‘ਨਿੰਦਾ’—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਰੇ ‘ਜਿਹਬਾ’ ਕਰਉ ਸਤ ਖੰਡ ॥

ਜਾਮਿ ਨ ਉਚਰਸਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ॥੧॥੧॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੩)

‘ਜਿਹਵੇ’ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਹਰਿ ਗਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਕੀ

ਉਚਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਨਾਉ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੭੬॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੯)

ਜਿਹਬਾ—ਹੇ ਜਿਹਬਾ! ਜਿਹਵੇ—ਹੇ ਜਿਹਵਾ!

ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਇਕਾਰਾਂਤ (i-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਪੰਡਿਤ ਦੂਜੇ ਭਾਇ 'ਬਰਕਤਿ' ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਪਤਿ ਥਕੇ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਇਓ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਵਿਹਾਇ ॥੨॥੧੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੭)

ਬਰਕਤਿ—ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਾਣੀ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ 'ਅਗਨੀ' ਖੇਡਹਿ ਵਿਡਾਣੀ ॥੧॥੩॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਜਿਨਿ ਕਰਤੇ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥

ਨਾਨਕ 'ਮਤੀ' ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੬੭)

ਮਾਹਾ ਮਾਹ 'ਮੁਮਾਰਖੀ' ਚੜਿਆ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ॥

ਪਰਫੁਲ੍ਹ ਚਿਤ ਸਮਾਲਿ ਸੋਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥੧॥੧॥

(ਬਸੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੬੮)

ਝੜ ਝਖੜ ਓਹਾੜ 'ਲਹਰੀ' ਵਹਨਿ ਲਖੇਸਰੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਅਲਾਇ ਥੇਕੇ ਡੁਬਾਇ ਨਾਹਿ ਭਉ ॥੪॥

(ਮ: ੧, ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ, ਪੰਨਾ ੧੪੧੦)

'ਦਾਤੀ' ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥

ਇਕਿ ਜਾਗੰਦੇ ਨਾ ਲਹੰਨਿ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ ॥੧॥੨॥

(ਮ: ੧, ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੩)

ਕੇਤੀਆ ਤੇਰੀਆ 'ਕੁਦਰਤੀ' ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਜੀਤਿ ਸਿਫਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇਤੇ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ॥੩॥੧੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੮)

'ਅਗਨਿ' ਤੋਂ 'ਅਗਨੀ'। 'ਮਤਿ' ਤੋਂ 'ਮਤੀ'। 'ਮੁਮਾਰਖਿ' ਤੋਂ 'ਮੁਮਾਰਖੀ'।

'ਲਹਰਿ' ਤੋਂ 'ਲਹਰੀ'। 'ਦਾਤਿ' ਤੋਂ 'ਦਾਤੀ'। 'ਕੁਦਰਤਿ' ਤੋਂ 'ਕੁਦਰਤੀ'।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਚੜਿ ਬੋਹਿਥੈ ਚਾਲਸਉ ਸਾਗਰੁ 'ਲਹਰੀ' ਦੇਇ ॥

ਠਾਕਿ ਨ ਸਚੈ ਬੋਹਿਥੈ ਜੇ ਗੁਰੁ ਧੀਰਕ ਦੇਇ ॥੩॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੦੮੭)

ਧਰਮਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਢਰੇ ਤਬ ਕਿਆ ਜਬਾਬੁ ਕਰੇਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਜੈ ਪਹਰੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨੁ 'ਲਹਰੀ' ਦੇਇ ॥੨॥੧॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਪਹਰੇ, ਪੰਨਾ ੭੭)

‘ਲਹਰਿ’ ਤੋਂ ‘ਲਹਰੀ’।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਅਕਲੀ’ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ‘ਅਕਲੀ’ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

‘ਅਕਲੀ’ ਪੜਿ ਕੈ ਬੁਝੀਐ ‘ਅਕਲੀ’ ਕੀਚੈ ਦਾਨੁ ॥੧॥੨੦॥

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੫)

ਕੁੰਗੁ ਕੀ ਕਾਇਆ ਰਤਨਾ ਕੀ ਲਲਿਤਾ ਅਗਰਿ ਵਾਸੁ ਤਨਿ ਸਾਸੁ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਾ ਮੁਖਿ ਟਿਕਾ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਮਤਿ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਓਤੁ ‘ਮਤੀ’ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸਬੁ ਨਾਮੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥੧॥੮॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੭)

ਨਾਨਕ ਬੇੜੀ ਸਚ ਕੀ ਤਰੀਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹੀ ਪੂਰਿ ਭਰੇ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥

ਮਨ ਹਠਿ ‘ਮਤੀ’ ਬੁਝੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬੁ ਸੁ ਤਾਰਿ ॥੧॥੧੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੦)

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਪੰਡਿਤ ਤਿਨ ਕੀ ‘ਬਰਕਤੀ’ ਸਤੁ ਜਗਤੁ ਖਾਇ ਜੋ ਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨॥੧੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੭)

ਢੇਲਿ ਪਿਵਾਇਆ ਕਤਿ ਢੁਟਾਇਆ ॥

ਕਟਿ ਕੁਟਿ ਕਰਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਇਆ ॥

ਲੋਹਾ ਵਢੇ ਦਰਜੀ ਪਾੜੇ ਸੁਈ ਧਾਗਾ ਸੀਵੈ ॥

ਇਉ ਪਤਿ ਪਾਟੀ 'ਸਿਫਤੀ' ਸੀਪੇ ਨਾਨਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵੈ ॥੧॥੧੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੫੫)

ਕਿਤਹਿ ਅਸਥਾਨਿ ਤੂ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖੀ 'ਆਖੀ' ॥

ਸੰਤਾ ਬਿਨੁ ਤੈ ਕੋਇ ਨ ਛਾਡਿਆ ਸੰਤ ਪਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪਾਖੀ ॥੧॥੯੯॥੧੧੨॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੨੭)

ਅਕਲੀ—ਅਕਲਿ ਦੁਆਰਾ। ਮਤੀ—ਮਤਿ ਦੇ ਕਾਰਨ।

ਅਕਲੀ, ਮਤੀ—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਬਰਕਤੀ, ਸਿਫਤੀ, ਆਖੀ—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

'ਬਰਕਤਿ' ਤੋਂ 'ਬਰਕਤੀ' (ਬਰਕਤੀ)। 'ਸਿਫਤਿ' ਤੋਂ 'ਸਿਫਤੀ' (ਸਿਫਤੀ)। 'ਆਖਿ' (ਅਖਿ) ਤੋਂ 'ਆਖੀ' (ਅੱਖੀ)।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਿਉ ਭੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ 'ਰਜਾਇ' ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੮॥੨॥

ਰਜਾਇ—ਰਜਾਇ ਵਿਚ। (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੮੬)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੋਟਿ ਨ 'ਦਾਤੀ' ਸਗਲੀ ਤਿਨਹਿ ਉਪਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥੫॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੫)

ਨਾਉ ਨੀਰੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਸਤੁ ਪਰਮਲੁ ਤਨਿ ਵਾਸੁ ॥

ਤਾ ਮੁਖੁ ਰੇਵੈ ਉਜਲਾ ਲਖ 'ਦਾਤੀ' ਇਕ ਦਾਤਿ ॥੩॥੫॥

(ਸਿਰੀਗਾਰੂ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੬)

'ਦਾਤਿ' ਤੋਂ 'ਦਾਤੀ' (ਦਾਤੀ)।

ਸੰਬੋਧਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਮਹਿ 'ਦੁਇ' ਹੂੰ ਬਹੀ ਅਬਧ ॥

ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੰਸੇ ਪਰੇ ਅਰੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ॥੨੦੨॥

ਦੁਇ—ਹੇ ਦੁਇ! (ਹੇ ਦ੍ਵੈਤ!)। (ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੫)

ਈਕਾਰਾਂਤ (ਈ-ਅੰਤ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਨਾਂਵ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਗੁਣ ਜੰਵ ਲਾਭੇ ਨਾਲਿ ਸੋਹੈ ਪਰਖਿ 'ਮੋਹਣੀਐ' ਲਇਆ ॥੧॥੧॥

ਮੋਹਣੀਐ—ਮੋਹਣੀ ਨੇ। (ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੭੬੫)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

‘ਕੜਛੀਆ’ ਫਿਰੰਨ੍ਹ ਸੁਆਉ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹ ਸੁਵੀਆ ॥

ਸੇਈ ਮੁਖ ਦਿਸੰਨ੍ਹ ਨਾਨਕ ਰਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ॥੧॥੧੨॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੧)

ਬਹਿ ‘ਸਖੀਆ’ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਗਾਵਣਹਾਰੀਆ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੫)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਗੁਰੁ ‘ਬਾਣੀ’ ਕਹੈ ਸੇਵਕੁ ਜਨੁ ਮਾਨੈ ਪਰਤਖਿ ਗੁਰੁ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੫॥੪॥

(ਨਟ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੮੨)

‘ਬਾਣੀ’—ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਚਹੁ ਪੀੜੀ ਆਇ ਜੁਗਾਇ ‘ਬਖੀਲੀ’ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ

ਹਰਿ ਸੇਵਕੁ ਭਾਇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੨॥੯॥

ਬਖੀਲੀ—ਬਖੀਲੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ। (ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੭੩੩)

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਾ ਕੇ ਲਹਣੇ ਮਹਰਾਜ ਰੀ ‘ਗਾਠੜੀਓ’

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗਰਭਾਸਿ ਨ ਪਉੜਿਓ ਰੇ ॥੨॥੨॥੧੯॥

ਗਾਠੜੀਓ—ਗਾਠੜੀ ਤੋਂ।

(ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੫)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਸਾਜਨ ਚਲੇ ਪਿਆਰਿਆ ਕਿਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ ॥

ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਹਿ 'ਗੰਠੜੀਐ' ਮੇਲੇਗਾ ਸੋਈ ॥੨॥੨॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੨੯)

ਪਿਰੁ ਉਚੜੀਐ 'ਮਾੜੜੀਐ' ਤਿਹੁ ਲੋਆ ਸਿਰਤਾਜਾ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੫)

ਸਾਧਨ ਆਸਾ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ 'ਸੇਜੜੀਐ' ਆਈ ॥੩॥੨॥੬॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਫਰੀਦਾ 'ਗਲੀਏ' ਚਿਕੜੁ ਦੂਰਿ ਘਰੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ ॥

ਚਲਾ ਤ ਭਿਜੈ ਕੰਬਲੀ ਰਹਾ ਤ ਤੁਟੈ ਨੇਹੁ ॥੨੪॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

ਗੰਠੜੀਐ—ਗੰਠੜੀ ਵਿਚ। ਮਾੜੜੀਐ—ਮਾੜੜੀ ਵਿਚ।

ਸੇਜੜੀਐ—ਸੇਜੜੀ ਉਤੇ। ਗਲੀਏ—ਗਲੀ ਵਿਚ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਪਾਤਾਲੀ 'ਪੁਰੀਈ' ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥੩॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੌਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੩)

'ਪੁਰੀ' ਤੋਂ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ 'ਪੁਰੀਈ'।

ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਨਿਰਗੁਣਵੰਤੜੀਏ' ਪਿਰੁ ਦੇਖਿ ਹਸੁਰੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ 'ਮੁਈਏ' ਪਿਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਰਾਮੁ ॥੨॥੧॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੭)

ਨਿਰਗੁਣਵੰਤੜੀਏ—ਹੇ ਨਿਰਗੁਣਵੰਤੜੀ ! ਮੁਈਏ—ਹੇ ਮੁਈ !

ਸੰਬੋਧਨ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ 'ਸਹੇਲੀਹੋ' ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੇ ਰਾਮ ॥੨॥੧॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੫੪੨)

ਸਹੇਲੀਹੋ—ਸੰਬੋਧਨ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਉਕਾਰਾਂਤ (_-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੁਝ 'ਨਾਂਵ' ਐਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (_) ਹੈ, ਪਰ ਉਵ ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ-ਲਿੰਗ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਅੰਤਲਾ (_) ਕਿਸੇ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਭੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੰਬੰਧਕ (Preposition) ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਇਹ ਅੰਤਲਾ (_) ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 'ਕਰਣ ਕਾਰਕ' ਅਤੇ 'ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ' ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ (_) ਦੇ ਥਾਂ (_) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

ਕਰਣ ਕਾਰਕ

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਰੰਗੁ ਭਸੁ ਹੁ ਭਸੁ ਖੇਹ ॥

ਭਸੇ ਭਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ 'ਭਸੁ' ਭਰੀਐ ਦੇਹ ॥

ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਕਚੀਐ 'ਭਸੁ' ਭਰਿਆ ਜਾਇ ॥

ਅਗੈ ਲੇਖੇ ਮੰਗਿਐ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਪਾਇ ॥੨॥੮॥

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੦)

ਫਰੀਦਾ ਏ ਵਿਸੁ ਗੰਦਲਾ ਧਰੀਆ 'ਖੰਡੁ' ਲਿਵਾੜਿ ॥

ਇਕਿ ਰਾਹੇਦੇ ਰਹਿ ਗਏ ਇਕਿ ਰਾਧੀ ਗਏ ਉਜਾੜਿ ॥੩੭॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

ਭਸੁ—ਭੱਸੁ ਨਾਲ। ਭਸੁ—ਭੱਸੁ ਨਾਲ।

ਖੰਡੁ—ਖੰਡੁ ਨਾਲ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜੋ ਜੋ ਦੀਸੈ ਵਡਾ ਵਡੇਰਾ ਸੋ ਸੋ 'ਖਾਕੁ' ਰਲਸੀ ॥੧॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੦੮)

ਅਨ ਕੇ ਕੀਜੈ ਮਿਤੜਾ 'ਖਾਕੁ' ਰਲੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥

ਬਹੁ ਰੰਗ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥੬॥੧॥੨॥

ਖਾਕੂ—ਖਾਕ ਵਿਚ। ਖਾਕੁ—ਖਾਕ ਵਿਚ। (ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੯, ਪੰਨਾ ੭੫੧)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਨਾਂਵ

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਵਿਅੰਜਨ ਹੋਵੇ (ਵੇਖੋ ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੰ: ੧ ਦਾ ਨੋਟ), ਪਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਬਥੇਰੇ ਹਨ। 'ਸੂਰ-ਅੰਤ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ 'ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ' 'ਵਿਅੰਜਨ-ਅੰਤ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ 'ਸਾਧਨਾ' ਨਾਲੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ 'ਚਿਹਨ' (ਲਗਾਂ) 'ਸੂਰ-ਅੰਤ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਥਾਈਂ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੁਝ ਥਾਣੀ ਐਸੀ ਭੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਚਿਹਨ ਦੇ ਕੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਏ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨ'

	ਇਕ-ਵਚਨ	ਦੋ-ਵਚਨ	ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਹ	ਐ	ਅਹ
ਕਰਮ "	ਅੰ	"	"
ਕਰਣ "	ਆ	ਭਿਆਂ	ਭਿਹ
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ "	ਏ	"	ਭਿਅਹ
ਅਪਾਦਾਨ "	ਅਹ	"	"
ਸੰਬੰਧ "	"	ਓਹ	ਆਂ
ਅਧਿਕਰਣ "	ਇ	"	ਸੁ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ

ਪਰਮਾਣੇ ਪਰਜੰਤ 'ਆਕਾਸ਼ਹ' ਦੀਪ ਲੋਅ 'ਸਿਖੰਡਟਹ' ॥

ਗਛੇਟ ਨੈਣ ਭਾਰੇਟ ਨਾਨਕ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਨ ਸਿਧੁਭੇ ॥੨॥

(ਮ: ੫ ਗਾਥਾ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੦)

ਆਕਾਸ (ਸੰ:) ਆਕਾਰਾਂਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿਖੰਡਿਨ੍ ਵਿਅੰਜਨ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।

‘ਆਕਾਸ’ ਤੋਂ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ‘ਆਕਾਸਹ’; ਸਿਖੰਡਿਨ੍ ਤੋਂ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਸਿਖੰਡਣਹ, ਸਿਖੰਡਿਨ੍+ਅਹ—ਸਿਖੰਡਣਹ।

ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੈਣਹ ॥ ਜੇਣ ਮਧੁ ਹਰਿ ‘ਕੀਰਤਨਹ’ ॥

ਮੁਕਤੇ ਰਮਣ ਗੋਬਿੰਦਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਲਬਧੁ ਬਡ ‘ਭਾਗਣਹ’ ॥੧੨॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬੦)

‘ਕੀਰਤਨ’ ਅਕਾਰਾਂਤ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਕ-ਵਚਨ ‘ਕੀਰਤਨਹ’। ਭਾਗਿਨ੍ ਵਿਅੰਜਨ-ਅੰਤ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ ‘ਭਾਗਣਹ’ ਹੈ।

ਕਤੰਚ ਮਾਤਾ ਕਤੰਚ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ‘ਸੁਤਹ’ ॥੧॥

ਸੁਤ ਤੋਂ ਸੁਤਹ।

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੩)

ਅਹੇ ਜਸੁ ਰਖੇਣ ‘ਗੋਪਾਲਹ’ ਨਾਨਕ ਰੋਮ ਨ ਛੇਦੁਤੇ ॥੬॥

ਗੋਪਾਲ ਤੋਂ ਗੋਪਾਲਹ।

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੪)

ਸ਼ਬਦ ਰੋਮਨ੍ ਵਿਅੰਜਨ-ਅੰਤ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਰਮਨ੍, ਵਰਮਨ੍, ਜਨਮਨ੍, ਨਾਮਨ੍, ਵਿਓਮਨ੍, ਪ੍ਰੇਮਨ੍, ਧਾਮਨ੍, ਇਹ ਸਭ ਵਿਅੰਜਨ (ਨ-ਅੰਤ) ਹਨ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ (Neuter Gender) ਹਨ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਲਿੰਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਉਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅੰਤਲਾ ‘ਨ੍’ ਉਡਾ ਦਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ‘ਰੋਮ’, ‘ਚਰਮ’, ‘ਵਰਮ’, ‘ਜਨਮ’, ‘ਨਾਮ’, ‘ਵਿਓਮ’, ‘ਪ੍ਰੇਮ’, ‘ਧਾਮ’ ਆਦਿਕ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਹੇ ਜਸੁ ਰਖੇਣ ਗੋਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ‘ਰੋਮ’ ਨ ਛੇਦੁਤੇ ॥੬॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੪)

ਰੋਮ—ਕਰਤਾ-ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ

ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ‘ਅੰ’ ਹੈ। ਸੁਰ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ

ਨਾਲ ਇਸ ਚਿਹਨ ਦੇ 'ਅ' ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ 'ਅਨੁਸਾਰ' ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਤੰਥ ਚਪਲ ਮੋਹਨੀ 'ਰੂਪ' ਪੇਖੰਤੇ 'ਤਿਆਗੀ' ਕਰੋਤਿ ॥੧॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੪)

'ਰੂਪ' ਤੋਂ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ 'ਰੂਪ'।

'ਤਿਆਗ' ਤੋਂ 'ਤਿਆਗੀ'।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਿਜ ਨਿਹਕੇਵਲਾ ਰਿਦ 'ਕਰਮਣਾ' 'ਬਚਸਾ' ॥

ਜੋਗੇਨ ਕਿੰ ਜਗੇਨ ਕਿੰ ਦਾਨੇਨ ਕਿੰ 'ਤਪਸਾ' ॥੪॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

ਕਰਮਨ੍ ਅਤੇ ਵਚਸ੍ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਵਿਅੰਜਨ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਹਨ; ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ (ਆ) ਕਿਸੇ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਕਰਮਨ੍ ਤੋਂ ਕਰਮਣਾ; ਕਰਮਨ੍ + ਆ = ਕਰਮਣਾ।

ਬਚਸ੍ ਤੋਂ ਬਚਸਾ; ਬਚਸ੍ + ਆ = ਬਚਸਾ।

ਤਪਸ੍ ਤੋਂ ਤਪਸਾ; ਤਪਸ + ਆ = ਤਪਸਾ।

ਪਰ ਇਹ ਚਿਹਨ (ਆ) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵਾਂ ਨਾਲ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 'ਇਨ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅੰਤਲਾ 'ਅ' ਅਤੇ ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨ ਦੀ ਮੁਢਲੀ 'ਇ' ਮਿਲ ਕੇ ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ 'ਗੁਣ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ () ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋਗ, ਜਗ, ਦਾਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਅਕਾਰਾਂਤ ਹਨ। ਸੋ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ 'ਇਨ' ਲਾਇਆ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਜੋਗ + ਇਨ = ਜੋਗੇਨ। ਜਗ + ਇਨ = ਜਗੇਨ।

ਦਾਨ + ਇਨ = ਦਾਨੇਨ।

ਨ ਦਨੋਤਿ 'ਜਸਮਰਣੇਨ' ਜਨਮ ਜਰਾਧਿ ਮਰਣ ਭਇਅੰ ॥੧॥

(ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਗੁਜਰੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

ਸਮਰਣ (ਸੰ:) 'ਅਕਾਰਾਂਤ' ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ 'ਸਮਰਣੇਨ' ਹੈ।

ਨੋਟ: ਸ਼ਬਦ 'ਜਸ' (ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ 'ਜਸ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਯਸ੍ਯ' ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਜੱਸ' ਪੜਨਾਵ 'ਜੋ' (ਸੰ: ਯਤ) ਤੋਂ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ (ਅਰਥ—'ਜਿਸ ਦਾ')। ਲਫਜ਼ 'ਜਸਮਰਣੇਨ' ਵਿਚ 'ਸ' ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਆ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਇਕ 'ਸ' ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੜ੍ਹੁ ਭੁਰਿਜੇਣ ਝੜੀਯੈ ਨਹ ਜੜੀਯੈ ਪੇਛੁ 'ਸੰਪਤਾ' ॥੮॥

(ਮ: ੫ ਗਾਥਾ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੦)

'ਸੰਪਤ੍' (ਸੰਪਤ੍) ਵਿਅੰਜਨ-ਅੰਤ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ 'ਸੰਪਤਾ' ਹੈ।

ਹੋਰ ਅਕਾਰਾਂਤ ਸ਼ਬਦ

'ਗਰਬ' ਤੋਂ 'ਗਰਬੇਣ'। 'ਭਾਰ' ਤੋਂ 'ਭਾਰੇਣ'। 'ਸੰਗ' ਤੋਂ 'ਸੰਗੇਣ'। 'ਭਰਮ' ਤੋਂ 'ਭਰਮੇਣ'। 'ਮਰਨ' ਤੋਂ 'ਮਰਣੇਨ'।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ

ਇਸ ਕਾਰਕ ਦਾ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ 'ਏ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅਕਾਰਾਂਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ 'ਅਯ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਏ' ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੇ ਅਬੁਤੁ ਸਰਣਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਤੇ 'ਭਗਵਾਨਏ' ਨਮਹ ॥੧੧॥

(ਸਲੋਕ ਸ਼ਰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੫)

'ਭਗਵਾਨ' ਤੋਂ 'ਭਗਵਾਨਏ'—ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ (ਨਮਹ)।

ਨੋਟ: ਜਿਸ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ 'ਨਮਹ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ, ਉਹ 'ਨਾਂਵ' 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 'ਵਾਕ-ਰਚਨਾ'; ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ)।

ਆਇ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਜੁਗਾਇ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ ॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੬੨)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ

‘ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ’ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ‘ਅਹ’ ਹੈ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਅਕਾਰਾਂਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ ‘ਸ੍ਯ’ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰੀ ‘ਸ੍ਯ’ ਅਤੇ ਕਈ ਥਾਈਂ ‘ਅਹ’ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹੋਵੰਤਿ ਆਗਿਆ ਭਗਵਾਨ ‘ਪੁਰਖ’ ਨਾਨਕ ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤੇ ॥੭॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੪)

ਬ੍ਰਿਥਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹੇ ‘ਗੋਬਿੰਦਹ’ ਜਸ੍ਹ ਸਿਮਰਣ ਰਿਦੰਤਰਹ ॥੨੫॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੬)

ਸਹਣ ਸੀਲ ਸੰਤੋ ਸਮ ‘ਮਿਤ੍ਰਸ੍ਹ’ ਦੁਰਜਨਹ ॥੨੭॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੬)

ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ—ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਦੀ। ਗੋਬਿੰਦਹ—ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ।

ਮਿਤ੍ਰਸ੍ਹ—ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ‘ਸ਼ੁ’ ਹੈ, ਜੋ ਅਕਾਰਾਂਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਖੁ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਚਿਹਨ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ‘ਇ’ ਹੋਰ ਵਧਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਤਲਾ ‘ਅ’ ਇਸ ‘ਇ’ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ () ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਿਤ੍ਰ + ਇ + ਖੁ = ‘ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ’।

ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਭਰਮੇਣ ਇਸਟ ‘ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ’ ਬਾਧਵਹ ॥੪॥

(ਮ: ੫ ਗਾਥਾ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੦)

‘ਮਿਤ੍ਰ’ ਤੋਂ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਬਹੁ-ਵਚਨ ‘ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ’।

ਵਿਰੋਧਾਰਥਕ ਨਾਂਵ

ਕਈ ‘ਨਾਂਵਾਂ’ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਅਗੇਤਰ (Prefix) ਲਾਇਆਂ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਉਲਟ ਅਰਥ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ‘ਨਾਂਵ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧਾਰਥਕ ਨਾਂਵ, ਭਾਵ ਵਿਰੋਧੀ ਅਰਥ ਵਾਲਾ ‘ਨਾਂਵ’ ਆਖਦੇ ਹਨ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਗੇਤਰ 'ਵਿਰੋਧਾਰਥਕ ਨਾਂਵ' ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀਏ ਹਨ :

ਅ, ਅਉ, ਅਵ, ਅਵਿ, ਅਪ, ਕਾ, ਕੁ, ਅਨ, ਬਿ, ਵੇ, ਪਰ।

ਬਲੁ, ਅਬਲੁ :

ਇਹ ਸ਼ੁਪਨੀ ਤਾ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥

‘ਬਲੁ’ ‘ਅਬਲੁ’ ਕਿਆ ਇਸ ਤੇ ਹੋਈ ॥੪॥੬॥੧੯॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੦)

ਰਾਸਿ, ਵੇਰਾਸਿ :

ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ‘ਰਾਸਿ’ ॥

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ ‘ਵੇਰਾਸਿ’ ॥੫॥੨੨॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਪਤਿ, ਅਪਤਿ :

‘ਪਤਿ’ ‘ਅਪਤਿ’ ਤਾ ਕੀ ਨਹੀ ਲਾਜ ॥

ਤਬ ਜਾਨਹੁਗੇ ਜਬ ਉਘਰੈਗੋ ਪਾਜ ॥੩॥੩॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੪)

ਚਾਰ, ਅਚਾਰ :

ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ ॥

‘ਚਾਰ’ ‘ਅਚਾਰ’ ਰਹੇ ਊਰਝਾਇ ॥੨॥੯॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

ਗੁਣ, ਅਵਗੁਣ—ਸਰ, ਅਪਸਰ :

‘ਅਵਗੁਣ’ ਛੋਡਿ ‘ਗੁਣ’ ਕਉ ਧਾਵਹੁ ਕਰਿ ਅਵਗੁਣ ਪਛੁਤਾਹੀ ਜੀਉ ॥

‘ਸਰ’ ‘ਅਪਸਰ’ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕੀਚ ਭੁਡਾਹੀ ਜੀਉ ॥੨॥੯॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੮)

ਜਸੁ, ਅਪਜਸੁ :

‘ਅਪਜਸੁ’ ਮਿਟੇ ਹੋਵੈ ਜਗਿ ਕੀਰਤਿ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਪਾਈਐ ॥

ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸੁ ਨਾਸ ਹੋਇ ਖਿਨ ਮਹਿ

ਸੁਖ ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥੧॥੧੩॥੨੨॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੦੦)

ਬੋਲ, ਕਾਬੋਲ :

ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ ਨਾਹਿਨ 'ਕਾਬੋਲ' ਕਰਤ ॥

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਉ ਹੀਏ ਮੇਰੇ ਤੇ ਬਿਸਰਤ ਜਾਈ ਹਉ ਮਰਤ ॥੧॥੩॥

(ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੯)

ਬਰਨ, ਅਬਰਨ :

ਮਨਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਸਦਹੂੰ ॥

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਜਪਤ ਉਧਾਰੈ 'ਬਰਨ' 'ਅਬਰਨ' ਸਭਹੂੰ ॥੪॥

(ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੨੯)

ਕੂਅਣਾ, ਅਕੂਅਣਾ :

ਰਾਹੁ ਦਸਾਈ ਨ ਜੁਲਾਂ ਆਖਾ ਅੰਮੜੀਆਸੁ ॥

ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਿ 'ਅਕੂਅਣਾ' ਕਿਉ ਥੀਵੈ ਘਰੁ ਵਾਸੁ ॥੩॥੨॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੫੭)

ਜਾਤਿ, ਅਜਾਤਿ :

'ਜਾਤਿ' 'ਅਜਾਤਿ' ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ, ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੩॥੪॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੪ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੭੪)

ਭਾਉ, ਅਭਾਉ—ਆਨ, ਆਪਨ :

ਜਉ ਲਉ 'ਭਾਉ' 'ਅਭਾਉ' ਇਹੁ ਮਾਨੈ ਤਉ ਲਉ ਮਿਲਣੁ ਦੂਰਾਈ ॥

'ਆਨ' 'ਆਪਨ' ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ ਤਉ ਲਉ ਬੀਬੁ ਬਿਖਾਈ ॥੧॥੩॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੦੯)

ਮਹਲੁ, ਕੁਮਹਲੁ :

'ਮਹਲੁ', 'ਕੁਮਹਲੁ' ਨ ਜਾਣਨੀ ਮੂਰਖ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ ॥੨॥੧੮॥

(ਸੋਗਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੯)

ਆਤਮਾ, ਪਰਾਤਮਾ :

'ਆਤਮਾ' 'ਪਰਾਤਮਾ' ਏਕੈ ਕਰੈ ॥

ਅੰਤਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਅੰਤਰਿ ਮਰੈ ॥੧॥੨॥੪॥ (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੬੬੧)

ਰੂਪੁ, ਅਨਰੂਪੁ :

ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਛੋਰਿ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦੁ ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੇ ਦੀਨ ॥
 ‘ਰੂਪੁ’ ‘ਅਨਰੂਪੁ’ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ
 ਪ੍ਰੇਮ ਗਹਿਓ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨ ॥੧॥੧॥੨੦॥

(ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੬)

ਜਾਤਿ, ਵੇਜਾਤਿ :

ਚਖਿ ਛੋਡੀ ਸਹਸਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
 ਬਾਪੁ ਦਿਸੈ ‘ਵੇਜਾਤਿ’ ਨ ਹੋਇ ॥੩॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੬)

ਜਾਤਿ, ਅਉਜਾਤਿ :

ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਉ ਕੀਬੀਰੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ‘ਅਉਜਾਤਿ’
 ਰਵਿਦਾਸੁ ਚਮਿਆਰੁ ਚਮਈਆ ॥
 ਜੋ ਜੋ ਮਿਲੈ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੰਗਤਿ
 ਧਨੁ ਧੰਨਾ ਜਟੁ ਸੈਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਦਈਆ ॥੭॥੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੩੫)

ਸੰਤੁ, ਅਸੰਤੁ :

‘ਸੰਤੁ’ ਮਿਲੈ ਕਿਛੁ ਸੁਨੀਐ ਕਹੀਐ ॥
 ਮਿਲੈ ‘ਅਸੰਤੁ’ ਮਸਟਿ ਕਰਿ ਰਹੀਐ ॥੧॥੧॥ (ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੦)

ਸਤਿ, ਅਸਤਿ :

‘ਸਤਿ’ ਹੋਤਾ ‘ਅਸਤਿ’ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਜੋ ਬਿਨਸਤੁ ਸੋ ਨਿਹਚਲੁ ਜਾਨਬ ॥
 ਪਰ ਕੀ ਕਉ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਪਕਰੀ ਐਸੇ ਭੂਲ ਭੁਲਾਨਬ ॥੩॥੧॥੧੦॥
 (ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੦੧)

ਕਾਲੁ, ਬਿਕਾਲੁ :

‘ਕਾਲੁ’ ‘ਬਿਕਾਲੁ’ ਭਏ ਦੇਵਾਨੇ ॥ ਸਬਦੁ ਸਹਜ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨੇ ॥
 ਆਪੇ ਮੁਕਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਵਰਦਾਤਾ ਤਗਤਿ ਭਾਇ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥੧॥
 (ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੧)

ਗਤਿ, ਅਵਿਗਤ :

ਇਕਿ ਨਾਗੇ ਭੂਖੇ ਭਵਹਿ ਭਵਾਏ ॥ ਇਕਿ ਹਨੁ ਕਰਿ ਮਰਹਿ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਏ ॥

‘ਗਤਿ’ ‘ਅਵਿਗਤ’ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਬੂਝੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ ਹੋ ॥੧੩॥੫॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੌਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੫)

ਭਾਵ ਵਾਚਕ ਨਾਂਵ

(Abstract Noun)

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ‘ਨਾਂਵ’, ‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’, ‘ਪੜਨਾਂਵ’ ਜਾਂ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਤੋਂ ‘ਭਾਵ ਵਾਚਕ’ ਨਾਂਵ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਪਿਛੇਤਰ ਲਾਇਆਂ ਬਣਾਈਦਾ ਹੈ :

ਈ, ਤੁ, ਤਾ, ਪ, ਤਣੁ, ਪਨੁ, ਪੋ, ਨੁ, ਨਾ।

ਈ—‘ਚਤੁਰ’ ਤੋਂ ‘ਚਤੁਰਾਈ’। ‘ਬਡਾ’ ਤੋਂ ‘ਬਡਾਈ’। ‘ਬੁਰਾ’ ਤੋਂ ‘ਬੁਰਾਈ’। ‘ਠਗ’ ਤੋਂ ‘ਠਗਾਈ’। ‘ਢੀਠ’ ਤੋਂ ‘ਢੀਠਾਈ’। ‘ਮੋਕਲਾ’ ਤੋਂ ‘ਮੋਕਲਾਈ’।

ਭੀਸ਼ਹੁ ‘ਮੋਕਲਾਈ’ ਕੀਤੀਅਨੁ ਸਭ ਰਖੇ ਕੁਟੈਬੈ ਨਾਲਿ ॥

ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਭਾਨਿ ॥੧॥੩॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੭)

ਮੋਹਿ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨਿ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਕਰਉ ਬਰਾਬਰਿ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਸੀਗਿ ਰਾਤੀ ਇਹ ਰਉਮੇ ਕੀ ‘ਢੀਠਾਈ’ ॥੧॥੨॥੧੬॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੬੭)

ਕਰਹਿ ਬੁਰਾਈ ‘ਠਗਾਈ’ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ ॥

ਕਣੁ ਨਾਹੀ ਤੁਹ ਗਾਹਣ ਲਾਗੇ ਧਾਇ ਧਾਇ ਦੁਖ ਪਾਂਹੀ ॥੨॥੧੬॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੭)

ਤੁ—‘ਆਪ’ ਤੋਂ ‘ਆਪਤੁ’। ‘ਸਮ’ ਤੋਂ ‘ਸਮਤੁ’।

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਪੇਖਿ ‘ਸਮਤੁ’ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਗਲ ਸੰਭਾਖਨ ਜਾਪੁ ॥੧॥੮੬॥੬੯॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੮)

ਜੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਖਸਮੇ ਭਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ‘ਆਪਤੁ’ ਗਵਾਵੈ ॥੨॥੨੨॥

(ਮ: ੩, ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੮, ਪੰਨਾ ੧੨੮੭)

ਤਾ—‘ਦ੍ਰਿੜ’ ਤੋਂ ‘ਦ੍ਰਿੜਤਾ’।

ਪ—‘ਸਿਆਣਾ’ ਤੋਂ ‘ਸਿਆਣਪ’। ‘ਇਆਨਾ’ ਤੋਂ ‘ਇਆਨਪ’।

ਤਣ—‘ਕਉੜਾ’ ਤੋਂ ‘ਕਉੜਤਣ’।

ਤਉ ‘ਕਉੜਤਣ’ ਬੁਕਸਿ ਮਾਇ ॥੨॥੧੫॥

(ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੩)

ਨਾਨਕ ‘ਬਾਲਤਣਿ’ ਰਾਭੇਪਾ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਧਨ ਕੁਮਲਾਣੀ ॥੧॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

ਬਾਲਤਣਿ—(ਬਾਲਤਣ ਵਿਚ) ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ‘ਬਾਲਤਣ’ ਤੋਂ।

ਪਨੁ, ਪੋ—‘ਬਾਲ’ ਤੋਂ ‘ਬਾਲਪਨੁ’। ‘ਤਰਨ’ ਤੋਂ ‘ਤਰਨਾਪੋ’।

‘ਤਰਨਾਪੋ’ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਖੋਇਓ ‘ਬਾਲਪਨੁ’ ਅਗਿਆਨਾ ॥੧॥੩॥੮੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੯੦੨)

ਨ—‘ਕੀਰਤ’ (ਸੰ: ਕ੍ਰੀਤ) ਤੋਂ ‘ਕੀਰਤਨੁ’। ‘ਪਤ’ ਤੋਂ ‘ਪਤਨੁ’।

ਜੋ ਜਨ ਕਰੈ ‘ਕੀਰਤਨੁ’ ਗੋਪਾਲ ॥

ਤਿਸ ਕਉ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮ ਕਾਲੁ ॥੨॥੧੪॥੧੬॥

(ਗੋਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੭)

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੋ ਨਿੰਦੈ ਤਿਸ ਕਾ ‘ਪਤਨੁ’ ਹੋਇ ॥੩॥੧੬॥੧੮॥

(ਗੋਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੭)

ਨਾ—‘ਖਸਮ’ ਤੋਂ ‘ਖਸਮਾਨਾ’।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ‘ਖਸਮਾਨਾ’ ਕੀਆ ਜਿਸ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ ॥੩॥੬॥੯॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੩)

ਅਲਪਾਰਥਕ ਨਾਂਵ

(Diminutive Noun)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਅਲਪ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਥੋੜਾ, ਨਿੱਕਾ, ਛੋਟਾ’। ਸੋ, ਅਲਪਾਰਥਕ (ਅਲਪ + ਅਰਥਕ) ਨਾਂਵ, ਉਹ ਨਾਂਵ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਸਲੀ ਅਰਥ ਨੂੰ ‘ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ’ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਏ।

ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਾਲ 'ਪਿਆਰਾ' ਲੱਗਦਾ ਹੈ, 'ਸੋਹਣਾ' ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਤੇ 'ਕੋਮਲ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੋ, ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਕੋਈ 'ਪਿਆਰ', 'ਸੁਹਣੱਪ' ਜਾਂ 'ਕੋਮਲਤਾ' ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਅਲਪਾਰਥਕ' ਬਣਾ ਲਈਦਾ ਹੈ।

ਇਹ 'ਅਲਪਾਰਥਕ' ਸ਼ਬਦ ਉਥੇ ਭੀ ਵਰਤ ਸਕੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਕਿਸੇ ਵਲ ਰਤਾ ਘੁਟਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੁਹਜ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ 'ਨਾਂਵ' ਜਾਂ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਨੂੰ 'ਅਲਪਾਰਥਕ' ਬਣਾਣ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਕ' ਲਗਾ ਦੇਈਦਾ ਹੈ।

'ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ' ਵਿਚ 'ਅਲਪਾਰਥਕ-ਰੂਪ' ਬਣਾਉਣ ਲਈ 'ਰਾ', 'ਲਾ', 'ਯਾ' ਆਦਿਕ ਵਰਤੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ—ਹਿਯਰਾ, ਜਿਯਰਾ, ਲਲਾ, ਕਨ੍ਯਾ ਆਦਿਕ।

'ਖੜੀ' ਬੋਲੀ ਵਿਚ 'ੜਾ' ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ—ਮੁਖੜਾ, ਬਛੜਾ। 'ਅਵਧੀ' ਵਿਚ 'ਵਾ', 'ਨਾ' ਆਦਿਕ ਵਰਤੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ 'ਕਰੇਜਵਾ' ਆਦਿਕ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ 'ਅਲਪਾਰਥਕ' ਸ਼ਬਦ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਪਿਛੇਤਰ ਲਗਾ ਕੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ :

ਆ, ਕਾ, ਟਾ, ਨਾ, ਰਾ, ਲਾ, ਵਾ, ਝਾ।

(੧) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਆ' ਲਾਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

ਇਹੁ 'ਮਨੁਆ' ਦਹਿਦਸਿ ਧਾਵਦਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇਆ॥੩॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੬੦੦)

ਉਦਮੁ ਮਤਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਰੇ ਤਿਉ ਕਰਨਾ॥

ਜਿਉ 'ਨਟੁਆ' ਤੰਤੁ ਵਜਾਏ ਤੰਤੀ ਤਿਉ ਵਾਜਹਿ ਜੰਤ ਜਨਾ॥੧॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੮)

ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਅਪਨੀ ਨਉਬਤਿ ਚਲੇ ਬਜਾਏ॥

ਇਤਨਹੁ 'ਖਟੀਆ' ਗਠੀਆ ਮਟੀਆ ਸੰਗਿ ਨ ਬਛੁ ਲੇ ਜਾਇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੬॥

(ਕੇਦਾਰਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੨੪)

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਏਕੁ ਧਿਆਏ॥

'ਜਮੁਆ' ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਏ॥੫॥੧॥

(ਗੋਡ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੬੬)

ਪੰਚ ਬੇਲ 'ਗਡੀਆ' ਦੇਹਧਾਰੀ ॥

ਰਾਮ ਕਲਾ ਨਿਬਰੇ ਪਤਿ ਸਾਰੀ ॥੨॥੧੧॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੭੯)

ਛੀਜੇ ਜੋਬਨ 'ਜਰੂਆ' ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ॥

ਕਾਇਆ ਛੀਜੇ ਭਈ ਸਿਬਾਲੁ ॥੨੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੨)

ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰਣ ਰਾਮ ਹਮਾਰਾ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ 'ਰਮਈਆ' ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥੧॥੩॥੯॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੮)

‘ਮਨ’ ਤੋਂ ‘ਮਨੂਆ’। ‘ਨਟ’ ਤੋਂ ‘ਨਟੂਆ’। ‘ਖਟੀ’ ਤੋਂ ‘ਖਟੀਆ’। ‘ਜਮ’ ਤੋਂ ‘ਜਮੂਆ’। ‘ਗਡੀ’ ਤੋਂ ‘ਗਡੀਆ’। ‘ਜਰ’ ਤੋਂ ‘ਜਰੂਆ’। ‘ਰਾਮ’ ਤੋਂ ‘ਰਮਈਆ’।

(੨) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਕਾ’ ਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

ਤਨੁ ਕਰਿ ‘ਮਟੁਕੀ’ ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਿਲੋਈ ॥

ਇਸੁ ਮਟੁਕੀ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਸੰਜੋਈ ॥੨॥੧੦੧॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੮)

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਘੀਐ ਹੋਈਐ ਆਰੋਗ ॥

ਰਾਮ ਓਦ ਕੀ ‘ਲਸਟਿਕਾ’ ਜਿਨਿ ਮਾਰਿਆ ਰੋਗੁ ॥੬੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

ਪ੍ਰਾਨੁ ਜੁ ਥਾਕੇ ਬਿਰੁ ਨਹੀ ਕੈਸੇ ਬਿਰਮਾਵਉ ॥

ਬੁਝਿ ਮੁਏ ‘ਨਉਕਾ’ ਮਿਲੈ ਕਹੁ ਕਾਹਿ ਚਢਾਵਉ ॥੩॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਸਧਨਾ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੮)

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਇਹ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪਾਵਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ‘ਰੇਣੁਕਾ’ ਲੈ ਮਾਥੈ ਲਾਵਉ ॥੪੫॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੨)

ਸਿੰਧੁ ਸਮਾਇਓ ‘ਘਟੁਕੇ’ ਮਾਹਿ ॥

ਕਰਣਹਾਰ ਕਉ ਕਿਛੁ ਅਚਰਜੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥੪੦॥੫੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੯)

‘ਮਟ’ ਤੋਂ ‘ਮਟੁਕੀ’। ‘ਲਸਟਿ’ ਤੋਂ ‘ਲਸਟਿਕਾ’ (ਲਸਟਿ—ਲਾਠੀ)। ‘ਨਾਉ’

ਤੋਂ 'ਨਉਕਾ'। 'ਰੇਣੁ' ਤੋਂ 'ਰੇਣੁਕਾ'। 'ਘਟ' ਤੋਂ 'ਘਟੁਕਾ'।

(੩) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਟਾ' ਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

ਅੰਤਰਿ 'ਖੂਹਟਾ' ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ ਸਥਦੇ ਕਾਥਿ ਪੀਐ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥੨॥੫॥

ਖੂਹਟਾ—ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਖੂਹ। (ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੭੦)

ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕਵੀ 'ਦਮੋਦਰ' ਭੀ ਇਹ ਰੂਪ ਵਰਤਦਾ ਹੈ :

ਲਿਖਿਆ ਖੜੁ ਜੋ ਮੋਜਮ ਸੰਦਾ, 'ਫੁਮੇਟੈ' ਦਿਤਾ ਤਾਹੀ।

ਆਖਿ ਦਮੋਦਰ ਮੂਹੋਂ ਨ ਬੋਲੈ ਚਿਠੀ ਕਾਥਿ ਪੜਾਈ ॥੧੧੬॥

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

‘ਫੁਮ’ ਤੋਂ ‘ਫੁਮੇਟਾ’।

ਬੀਰ ਬਿਰੰਡੇ ਬਿਸੀਅਰ ਸੁਕਨਿ ਏ ਸਭ ਮਿਤ੍ਰ ਤੁਸਾਹੀਂ।

ਆਖਿ ਦਮੋਦਰ ਕਾਮਲੁ ‘ਰੰਝੇਟਾ’ ਮਹਿਰਮ ਬੀਆ ਸਭ ਜਾਹੀਂ ॥੨੭੭॥

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

‘ਰਾਂਝਾ’ ਤੋਂ ‘ਰੰਝੇਟਾ’।

(੪) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਨਾ' ਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਲਾਲਨੁ’ ਰਾਵਿਆ ਕਵਨ ਗਤੀ ਹੀ ॥

ਸਖੀ ਬਤਾਵਹੁ ਮੁਝਹਿ ਮਤੀ ਹੀ ॥੧॥੪॥੧੦॥ (ਸੁਹੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੩੯)

ਲਾਲੁ ‘ਚੋਲਨਾ’ ਤੈ ਤਨਿ ਸੋਹਿਆ ॥

ਸੁਰਿ ਜਨ ਭਾਨੀ ਤਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ॥੧॥੫੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੩੮੪)

ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਮਣ ਦੇਹੁਰੀ ਚਲੈ ਪਾਣੀ ਅੰਨਿ ॥

ਆਇਓ ਬੰਦਾ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਵਤਿ ‘ਆਸੂਣੀ’ ਬੰਨ੍ਹ ॥੧੦੦॥

(ਸਲੋਕ ਵਹੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੩)

ਲਾਲਨੁ—ਸੋਹਣਾ ਲਾਲ। ਚੋਲਨਾ—ਸੋਹਣਾ ਚੋਲਾ।

ਆਸੂਣੀ—ਨਿਕੀ ਜਿਹੀ ਆਸ।

ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕਾਮਲੁ ਮੁਰਬਿਏ ਪਾਇਆ, ਕੁਝ ਲੁੜੀਂਦਾ ਨਾਹੀਂ।

ਬੋਝੀ ਪੀਘਾਂ ਤੁਸਾਂ ਮੁਮਾਰਖ, ਅਸਾਂ ‘ਰਾਂਝਨ’ ਸਾਈਂ ॥੨੩੧॥

ਰਾਂਝਨ—ਸੋਹਣਾ ਰਾਂਝਾ।

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

(੫) 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਰਾ' ਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਗਿ ਨਾਮਦੇਉ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ॥

ਆਖ ਦਾਮ ਕੇ 'ਛੀਪਰੇ' ਹੋਇਓ ਲਾਖੀਣਾ ॥੨॥

(ਆਸਾ ਪੰਨਾ ਜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੮੭)

ਬੁਨਨਾ ਤਨਨਾ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਕਬੀਰਾ ॥

ਨੀਚ ਕੁਲਾ 'ਜੋਲਾਹਰਾ' ਭਇਓ ਗੁਨੀਯ ਗਹੀਰਾ ॥੧॥੨॥

(ਆਸਾ ਪੰਨਾ ਜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੮੭)

ਇਹ ਬਿਧਿ ਸੁਨਿ ਕੈ 'ਜਾਟਰੇ' ਉਠਿ ਭਗਤੀ ਲਾਗਾ ॥

ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਤਖਿ ਗੁਸਾਈਆ ਪੰਨਾ ਵਡਭਾਗਾ ॥੪॥੨॥

(ਆਸਾ ਪੰਨਾ ਜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੮੭)

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਭੁਧਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੇ ॥

ਨਾਮਦੇਉ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਕਬੀਰ 'ਦਾਸਰੇ' ਮੁਕਤਿ ਭਇਓ ਚਮਿਆਰੇ ॥੨॥੧॥੧੦॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੪੯੮)

ਮੇਰੀ 'ਬਹੁਰੀਆ' ਕੋ ਧਨੀਆ ਨਾਉ ॥

ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਰਾਮ ਜਨੀਆ ਨਾਉ ॥੧॥੩॥੩੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੮)

ਹਰਿ ਕਾ 'ਬਾਗਰਾ' ਨਾਚੈ ਪਿਧੀ ਮਹਿ ਸਾਗਰਾ ॥੧॥੪॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੩)

ਹਉ ਨਾ ਛੋਡਉ ਕੰਤ 'ਪਾਸਰਾ' ॥

ਸਦਾ ਰੰਗੀਲਾ ਲਾਲੁ ਪਿਆਰਾ ਏਹੁ ਮਹਿੰਜਾ ਆਸਰਾ ॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੬੧)

ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਜਿਉ 'ਦੇਹੁਰੀ' ਕਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ॥

ਦਰਸ ਬਿਹੂਨਾ ਸਾਧ ਜਨੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣ ਨ ਆਵੈ ॥੩॥੧॥

(ਕੇਦਾਰਾ ਛੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੨੨)

ਕੇਹਕੇ ਲਬਕਰ ਚੜ੍ਹਸਨਿ ਪਿਛੋਂ, ਜੇ ਅਸੀ ਤਹੰਬਲ ਦੀਹਾ।

ਟੁੱਕਰ ਖੋਸਿ 'ਚਕੋਰੇ' ਲੀਤਾ, ਅਸੀ ਗਲਹੁ ਕਲੰਕੁ ਚੁਕੀਹਾ ॥੨੬੯॥

ਚਕੋਰੇ—ਭੈੜੇ ਚਾਕ ਨੇ।

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

‘ਛੀਪਾ’ ਤੋਂ ‘ਛੀਪਰੋ’। ‘ਜੋਲਾਹਾ’ ਤੋਂ ‘ਜੋਲਾਹਰਾ’। ‘ਜਾਟ’ ਤੋਂ ‘ਜਾਟਰੋ’। ‘ਦਾਸ’ ਤੋਂ ‘ਦਾਸਰੋ’। ‘ਬਹੂ’ ਤੋਂ ‘ਬਹੁਰੀਆ’। ‘ਬਾਗ’ ਤੋਂ ‘ਬਾਗਰਾ’। ‘ਪਾਸਾ’ ਤੋਂ ‘ਪਾਸਰਾ’। ‘ਦੇਹ’ ਤੋਂ ‘ਦੇਹੁਰੀ’।

(੬) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਲਾ’ ਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

ਜਲ ਕੀ ‘ਮਛਲੀ’ ਤਰਵਰਿ ਬਿਆਈ॥

ਦੇਖਤ ਕੁਤਰਾ ਲੈ ਗਈ ਬਿਲਾਈ॥੨॥੯॥੨੨॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੧)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ॥

ਮਨਮੁਖ ‘ਅੰਧੁਲੇ’ ਗਿਆਨ ਵਿਬੁਠੇ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਖੁਆਈ॥੨॥੩॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੯)

ਬਈਅਰਿ ਬੋਲੈ ‘ਮੀਨੁਲੀ’ ਭਾਈ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਪਿਰ ਭਾਇ॥

ਬਿਰਹੈ ਬੇਧੀ ਸਚਿ ਵਸੀ ਭਾਈ ਅਧਿਕ ਰਹੀ ਹਰਿ ਨਾਰਿ॥੯॥੪॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੭)

ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਬੰਧੁ ‘ਬੇੜੁਲਾ’ ਜਿਤੁ ਲੰਘਹਿ ਵਹੇਲਾ॥

ਨਾ ਸਰਵਰੁ ਨਾ ਊਛਲੈ ਐਸਾ ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲਾ॥੧॥੨॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੨੯)

‘ਬਾਬੁਲਿ’ ਦਿਤੜੀ ਦੂਰਿ ਨਾ ਆਵੈ ਘਰਿ ਪੇਈਐ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ॥੪॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੪)

ਰੂਪ ਨ ਧੂਪ ਨ ਗੰਧ ਨ ਦੀਪਾ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਮਉਲੀ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਰਵੀ ਸੁਹਾਗਨਿ

ਅਤਿ ਨੀਕੀ ਮੇਰੀ ਬਨੀ ‘ਖਟੋਲੀ’॥੨॥੩॥੯॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੨)

ਜਾ ਪ੍ਰਤ ਕੀ ਹਉ ‘ਚੇਰੁਲੀ’ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਾ ਕਾ ਕਾਂਚੀਐ ਬੋਰਾ ਅਰੁ ਮੂਚਾ॥੧॥੧੫॥੧੧੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੦)

ਦਯ ਗੁਸਾਈ ‘ਮੀਨੁਲਾ’ ਤੂੰ ਸੰਗਿ ਹਮਾਰੈ ਬਾਸੁ ਜੀਉ॥੧॥੨੪੭॥੧੧੬॥

(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੩)

ਨੋਟ : ‘ਲਾ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ()

ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

‘ਮਛ’ ਤੋਂ ‘ਮਛਲੀ’। ‘ਅੰਧਾ’ ਤੋਂ ‘ਅੰਧੁਲਾ’। ‘ਮੀਠਾ’ ਤੋਂ ‘ਮੀਠੁਲਾ’।
‘ਬੇੜਾ’ ਤੋਂ ‘ਬੇੜੁਲਾ’। ‘ਬਾਬਾ’ ਤੋਂ ‘ਬਾਬੁਲਾ’। ‘ਚੇਰੀ’ ਤੋਂ ‘ਚੇਰੁਲੀ’।

(੭) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਵਾ’ ਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

ਇਨ੍ਹ ਮੁੰਡੀਅਨ ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਧੁੰਧਰਾਵਾ ॥

‘ਬਿਟਵਹਿ’ ਰਾਮ ਰਮਉਆ ਲਾਵਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

‘ਬੇਟਾ’ ਤੋਂ ‘ਬਿਟਵਾ’।

(੮) ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ੜ’ ਲਾਉਣ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮੇਰੀ ‘ਜਿੰਦੁੜੀਏ’ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੇ ਰਾਮ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੀਧਾ ਹਰਿ ਮਨੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਨਾਮਿ ਭਕੈਲੇ ਰਾਮ ॥੧॥੧॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੭੩)

‘ਨਿਰਗੁਣਵੰਤੜੀਏ’ ਪਿਤੁ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰੇ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਮੁਈਏ ਪਿਤੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ਰਾਮ ॥੨॥੧॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੭)

ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੇ ਸਾ ਧੰਨੁ ਸਾਥਾਸੇ ਹੁਰਿ ਪਾਇਆ ਕਿਰਤੁ ਜੁਝੰਦਾ ॥

ਚੜ੍ਹਿ ‘ਦੇਹੜਿ’ ਘੋੜੀ ਬਿਖਮੁ ਲਘਾਏ ਮਿਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੪॥੧॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੪ ਘੋੜੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੭੫)

ਦੇਹ ‘ਤੇਜਨੜੀ’ ਹਰਿ ਨਵ ਰੰਗੀਆ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੰਗੀਆ ਰਾਮ ॥੧॥੨॥੬॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੪ ਘੋੜੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੭੬)

ਬਈਅਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁੰਹਾਗਣੀ ਸਬੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੋ ॥

ਗਾਵਹੁ ਗੀਤੁ ਨ ‘ਬਿਰਹੜਾ’ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ ॥੮॥੩॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੮੧)

‘ਸਾਬੀਅੜਾ’ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਦੂਸਰੁ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥

ਬਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਆਪਿ ਜਲਿ ਬਲਿ ਪੂਰ ਸੋਇ ॥੩॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੦੪)

ਤਿਆਗੇ ਮਨ ਕੀ 'ਮਤਝੀ' ਵਿਸਾਰੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਜੀਉ ॥

ਇਉ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ 'ਦਰਸਾਵੜਾ' ਨਹ ਲਗੈ ਤਤੀ ਵਾਉ ਜੀਉ ॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਗੁਣਵੰਤੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

ਕੰਧੀ ਉਤੇ 'ਰੁਖੜਾ' ਕਿਚਰਕੁ ਬੰਨ੍ਹੇ ਧੀਰ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਚੈ ਭਾਭੈ ਰਖੀਐ ਕਿਚਰੁ ਤਾਂਈ ਨੀਰੁ ॥੬੬॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੨)

'ਜਿੰਦੁ' ਤੋਂ 'ਜਿੰਦੜੀ'। 'ਦੇਹ' ਤੋਂ 'ਦੇਹੜੀ'। 'ਤੇਜਨ' ਤੋਂ 'ਤੇਜਨੜੀ'।
'ਬਿਰਹਾ' ਤੋਂ 'ਬਿਰਹੜਾ'। 'ਸਾਬੀ' ਤੋਂ 'ਸਾਬੀਅੜਾ'। 'ਮਤਿ' ਤੋਂ 'ਮਤੜੀ'। 'ਰੁਖ'
ਤੋਂ 'ਰੁਖੜਾ'।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਅਲਪਾਰਥਕ

(੧) 'ਲਾ' ਵਰਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ:

ਬਈਅਰਿ ਬੋਲੈ 'ਮੀਠਲੀ' ਭਾਈ ਸਾਬੁ ਕਰੈ ਪਿਰ ਭਾਇ ॥੮॥੪॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੭)

ਮਨਮੁਖ 'ਅੰਧਲੇ' ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥੨॥੩॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੯)

ਸੁਨਿ 'ਅੰਧਲੀ' ਲੋਈ ਬੇਪੀਰ ॥੪॥੩॥੬॥ (ਗੋਬ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਮੀਠਲੀ। ਅੰਧਲੇ। ਅੰਧਲੀ।

(੨) 'ਟਾ' ਵਰਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ:

'ਨਿਕੁਟੀ' ਦੇਹ ਦੇਖਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਮਾਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਭੂਝੈ ॥੫॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਬੇਟੀ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੩)

'ਨਿਕੀ' ਤੋਂ 'ਨਿਕੁਟੀ'।

(੩) 'ਆ' ਵਰਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ:

ਤੁਮ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਉਚੇ, ਹਉ ਇਤਨੀਕ 'ਲਗੁਰੀਆ' ਰਾਮ ॥੨॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੯)

(੪) 'ੜਾ' ਵਰਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

(ੳ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ :

ਮੁੰਧ 'ਨਵੇਲੜੀਆ' ਗੋਇਲ ਆਈ ਰਾਮ ॥੧॥

ਸਚਿ 'ਨਵੇਲੜੀਏ' ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ॥੨॥

ਸ੍ਰੀਧਰ 'ਮੋਹਿਅੜੀ' ਪਿਰ ਸੀਗਿ ਸੂਤੀ ਰਾਮ ॥੩॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੩)

'ਸਾਹੁਰੜੀ' ਵਧੁ ਸਤੁ ਕਿਛੁ ਸਾਝੀ ਪੇਖਕੜੈ ਧਨ ਵਖੇ ॥੧॥੨॥੧੦॥

(ਬਸੰਤੁ ਹਿਰੋਲੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੭੧)

'ਭਿੰਨੜੀ' ਬੈਣਿ ਭਲੀ ਦਿਨਸ ਸੁਹਾਏ ਰਾਮ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ 'ਸੂਤੜੀਏ' ਪਿਰਮੁ ਜਗਾਏ ਰਾਮ ॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੪)

ਜਾਗੁ 'ਸਲੋਨੜੀਏ' ਬੋਲੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਾਮ ॥੩॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੪)

(ਅ) ਪੁਲਿੰਗ :

ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੰਠਿ ਲਾਇਦਾ 'ਲਹੁੜੇ' ਬਾਲਕ ਪਾਲਿ ॥੧॥੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੫੭)

ਕਮਰਿ ਕਟਾਰਾ 'ਬੋਰੁੜਾ' ਬੰਕੇ ਕਾ ਅਸਵਾਤੁ ॥੩॥੧੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੫੬)

ਭਵਨੁ 'ਸੁਹਾਵੜਾ' ਧਰਤਿ ਸਭਾਗੀ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੬)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਲੇ ਲਾਲੁ ਹੈ ਜਿਉ ਰੰਗਿ ਮਜੀਠ 'ਸਚੜਾਉ' ॥੧॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

'ਕ੍ਰਿਆ' ਤੋਂ ਅਲਪਾਰਥਕ

ਜਾਗੁ ਸਲੋਨੜੀਏ ਬੋਲੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਾਮ ॥

ਜਿਨਿ ਸੁਣਿ 'ਮੰਨਿਅੜੀ' ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਰਾਮ ॥੩॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੪)

ਭਵਨੁ ਸੁਹਾਵੜਾ ਧਰਤਿ ਸਭਾਗੀ ਰਾਮ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਘਰਿ 'ਆਇਅੜਾ' ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੀ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੬)

'ਮੰਨੀ' ਤੋਂ 'ਮੰਨਿਅੜੀ'। 'ਆਇਆ' ਤੋਂ 'ਆਇਅੜਾ'।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Adjective)

ਗੁਣ ਵਾਚਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Adjective of Quality)

‘ਗੁਣ ਵਾਚਕ’ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦਾ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਵਚਨ ਉਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਨਾਂਵ (Noun Qualified) ਦਾ ਹੈ।

ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਪੁਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ, ‘ਸਾਚੁ’ ‘ਨਾਇ’ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰ॥

(ਜਪੁਜੀ, ਪਉੜੀ ੪)

‘ਅਮੁਲ’ ਧਰਮੁ, ‘ਅਮੁਲੁ’ ਦੀਬਾਣੁ॥

(ਜਪੁਜੀ, ਪਉੜੀ ੨੬)

ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਗੁਣ ‘ਬੇਅੰਤ’ ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ॥੧੦॥੧੫॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੫)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਏਥੁ ਸਬਦੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ‘ਨਿਰੋਧੁ’, ਗੁਰੁ ਦੇਵੈ ਪਤਿ ਮਤੀ॥੧੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੮੩੧)

ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਭੈ ਦੂਰਿ ਕਰਤਾ ਪਾਪ ਹਰਤਾ 'ਦੁਸਹ' ਦੁਖ ਭਵ ਖੰਡਨੇ ॥੧॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੯੨੫)

ਆਕਾਰਾਂਤ (੧-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਭਗਤਾ ਕੈ ਘਰਿ ਕਾਰਜੁ 'ਸਾਚਾ' ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਵਖਾਣੇ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੯)

'ਸਾਚੇ' ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਥੁ ਭੁਝਾਇਆ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥੨॥੨॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੬੯)

'ਸਾਚਉ' ਰੇਗਿ ਰੰਗਾਵਲੇ ਸਖੀ ਹਮਾਰੇ ਕੰਤੁ ॥੪॥੨॥੧੦॥

(ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੦੧੫)

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਸਾਚੇ' ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ, ਮਰੇ ਨ ਕੋਈ, ਗਰਭਿ ਨ ਜੂਨੀ ਵਾਸਾ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ, ਸਚਿ ਸਮਾਈ, 'ਸਚਿ' ਨਾਇ ਪਰਗਾਸਾ ॥੨॥੨॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੯)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਸੂਹੇ' ਫੇਸਿ ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਰ ਪਿਰੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥੧॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੫)

(ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਗੁਹਜ' ਗਲ ਜੀਅ ਕੀ ਕੀਚੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਸਿ ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਇ 'ਸਭ' ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਈਐ ॥੩॥

(ਮ: ੧, ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੫੦)

ਬਾਹਰਿ ਧੰਤੀ ਤੂਮਰੀ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ 'ਨਿਕੋਰ' ॥੨॥੧੨॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੯)

ਨੋਟ: ਸ਼ਬਦ 'ਵਿਸੁ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੈ, ਵੇਖੋ 'ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ'।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਧਾਤੁਰ' ਬਾਜੀ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥੧੨॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੦੯)

ਈਕਾਰਾਂਤ (ਈ-ਅੰਤ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਉਰਾ ਬਿਖਿਆ 'ਮੀਠੀ' ॥

ਸਾਕਤ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨੈਨਹੁ ਡੀਠੀ ॥੨॥੧੧॥੩੨॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੨)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਅਗਲੀ' ਕਿਛੁ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਰੇਵਨਹਾਰੁ ਤਿ ਉਠਿ ਸਿਧਾਈ ॥੨॥੧੦॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੫)

ਅਧਕ-ਤਮ ਅਵਸਥਾ

(Superlative Degree)

(੧) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ 'ਗੁਣ-ਵਾਚਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਤੋਂ 'ਅਧਕ-ਤਮ' ਅਵਸਥਾ ਬਨਾਣ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਇਸ਼ਟ' ਲਗਾਈਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਇਹ ਰੂਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ 'ਪਾਪਿਸ਼ਟ'।

ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ ਤੇ ਨਰ ਭੁਰਿਆਈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਚਰਸਨੁ ਨ ਕਰਹੁ 'ਪਾਪਿਸ਼ਟ' ਹਤਿਆਰੀ ॥੨੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੫੧)

(੨) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਕੇ ਭੀ 'ਅਧਕ-ਤਮ ਗੁਣ-ਵਾਚਕ' ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ

‘ਨਿ’ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ‘ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ’।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨੈ ਸੋ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਵਿਣੁ ਮੰਨੈ ‘ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ’ ॥੧॥੬॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੬੫੦)

ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Numeral Adjective)

ਨਿਸਚਿਤ ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Definite Numeral Adjective)

ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਈ ‘ਨਿਸਚਿਤ ਸੰਖਿਅਕ’ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਖਾਸ ਬੱਝਵੇਂ ਰੂਪ ਸਨ; ਜਿਵੇਂ ‘ਦੁਇ’, ‘ਤਿਨਿ’, ‘ਤੀਨਿ’, ‘ਚਾਰਿ’, ‘ਸਠਿ’, ‘ਸਤਰਿ’, ‘ਕੋਟਿ’, ‘ਬਹਤਰਿ’, ‘ਕਰੋੜਿ’ ਇਹ ਸਦਾ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਹਨ। ‘ਪੰਜਿ’ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਭੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ (ਪੰਜ) ਭੀ। ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ‘ਛੇ’ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਰੂਪ ਮਿਲਦੇ ਹਨ—‘ਛਿਅ’, ‘ਖਟੁ’ ਅਤੇ ‘ਖਟ’। ‘ਬਾਰ੍ਹਾਂ’ ਵਾਸਤੇ ‘ਬੇਦਸ’ (ਬੇ=ਦੋ ਅਤੇ ‘ਦਸ’ ਮਿਲ ਕੇ ‘ਬਾਰ੍ਹਾਂ’) ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਉਪਰਲੇ ‘ਸੰਖਿਅਕ’ ਪੁਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਏਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੰਖਿਅਕ ‘ਲਾਖੁ’ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਸਦਾ ਏਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

‘ਸਉ’ (ਇਕ-ਵਚਨ) ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ (‘ਭਉ’ ਵਾਂਗ) ‘ਸੈ’ ਅਤੇ ‘ਸੈਇ’ ਹੈ।

‘ਚਾਰਿ’ ਮੁਕਤਿ ‘ਚਾਰੈ’ ਸਿਧਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਦੂਲਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਇਓ ‘ਚਉਹੁੰ’ ਜੁਗ ਜਾਨਿਓ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਮਾਥੈ ਛਤ੍ਰੁ ਧਰਿਓ ॥੧॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੫)

‘ਬੇਦਸ’ ਮਾਹ ਭੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ॥੧੭॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੧੦੬)

ਦੇਖਣਿ ਆਏ ‘ਤੀਨਿ’ ਲੋਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਭਿ ਆਇਆ ॥੩॥੪॥੧੦॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੧੧੬)

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ 'ਤਿਹੁ' ਲੋਇ ॥੩॥੧੦॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੧੩੦)

ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਸਹਜੇ ਪਰਜਾਲੀ 'ਏਕਹਿ' ਚੋਟ ਸਿਝਾਇਆ ॥

(ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਲੈ ਲਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤੋਰੇ 'ਦੁਇ' ਦਰਵਾਜਾ ॥੫॥੧੭॥

(ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

'ਅਠਸਠਿ' ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਨਾਏ ਧੂਡਿ ॥੨॥੧॥

(ਸਾਰੰਗ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੬੯)

ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ 'ਚਹੁ' ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ ॥੨॥੨॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੭੯)

'ਸਤਰਿ' 'ਸੈਇ' ਸਲਾਰ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ॥ ਸਵਾ 'ਲਾਖੁ' ਪੈਕਾਬਰ ਤਾ ਕੇ ॥

ਸੇਖਚੁਕਹੀਅਹਿਕੋਟਿਅਠਾਸੀ ॥ਛਪਨ'ਕੋਟਿ'ਜਾਕੇਖੇਲਖਾਸੀ ॥੧॥੭॥੧੫॥

(ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ 'ਸੈ' ਹਥਾ ਵਿਚਿ ਗੁਲਾਲੁ ॥੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫)

‘ਇਕ’

ਸੰਖਿਅਕ ‘ਇਕ’ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਵਾਂਗ ਪੁਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਵਿਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਪੁਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ—‘ਇਕੁ’, ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ—‘ਇਕ’।

(ੳ) ‘ਇਕੁ’ ਪੁਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਇਕੁ’ ਸੰਸਾਰੀ ‘ਇਕੁ’ ਭੰਡਾਰੀ ‘ਇਕੁ’ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ ॥੩੦॥

(ਜਪੁ ਜੀ)

‘ਇਕੁ’ ਮਨੁ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ ਜਿਤੁ ਲਗੈ ਸੋ ਬਾਇ ਪਾਇ ॥੨॥੭॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੩)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਇਕੁ’ ਉਤਮ ਪੰਥੁ ਸੁਨਿਓ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਮਿਲੰਤ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥੪॥੫੮॥
(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੬)

‘ਏਕੁ’ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧੦॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੮)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ**ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ**

‘ਇਕ’ ਅਰਦਾਸਿ ਭਾਟ ਕੀਰਤ ਕੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੫੮॥
(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੬)

‘ਇਕ’ ਅਵਘਟ ਘਾਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਤਿਹ ਚੰਕਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰ ॥੧੬੫॥
(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੩)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਇਕ’ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਜੀਉ ਸੁਣਿ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥੨॥੧॥
(ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੪੭)

‘ਇਕ’ ਬਾਤ ਅਨੂਪ ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਭਾਈ ॥੪॥੮॥
(ਮਾਰੂ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੯੧)

ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
(Indefinite Numeral Adjective)

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ**ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ**

ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਓ ‘ਸਭੁ’ ਕੀਆ
ਕਰਤੈ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਤਾਖਿਆ ॥੩॥੨॥
(ਤੁਧਾਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੧੧੫)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ 'ਹੋਰਿ' ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ ॥੨॥੪॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

'ਜੇਤੇ' ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥੧੮॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

'ਸਭਿ' ਘਟ ਮੇਰੇ ਹਉ ਸਭਨਾ ਅੰਦਰਿ ਜਿਸਹਿ ਖੁਆਈ ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ਕਹੈ ॥੧॥੧੨॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੨)

'ਇਕਿ' ਸਜਣ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲਿ ਗਏ ਰਹਦੇ ਭੀ ਫੁਨਿ ਜਾਇ ॥੨॥੨॥

(ਮ: ੩, ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੮੬)

'ਅਵਰਿ' ਦਿਵਾਜੇ ਦੁਨੀ ਕੇ ਬੂਠੇ ਅਮਲ ਕਰੇਹੁ ॥੧॥੬॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੦)

ਨੋਟ: ਅਨਿਸਚਿਤ ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਅਵਰ', 'ਹੋਰ', 'ਸਭ', 'ਇਕ'—ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪੁਲਿੰਗ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (i) ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਪਰ 'ਸਗਲ', 'ਸਰਬ' ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ 'ਨਾਵ' ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਾ ਕੈ ਰਾਮ ਕੋ ਬਲੁ ਹੋਇ ॥

'ਸਗਲ' ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਤਾਹੁ ਕੇ ਦੂਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੯੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੨੩)

'ਸਰਬ' ਨਿਧਾਨ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥੨॥੨੪॥੯੩॥

(ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੩)

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ 'ਹੋਰਤੁ' ਬਿਧਿ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥੩॥੧੦॥

(ਸੂਰੀ ਮ: ੪, ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੭੩੩)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕੁ ਕਢਦਾ 'ਹੋਰਤੁ' ਹਟਿ ਨ ਵਧੁ ਨ ਵੇਸਾਹੁ ॥੭॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੨)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੁ, 'ਹੋਰ' ਭੁਤਿ ਨ ਕਾਈ॥੪॥੧੦॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੧੩੦)

‘ਕੇਤੀਆ’ ਕੰਨ੍ਹ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ॥੨॥੪॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਉਪਰ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਕੇਤੇ, ਜੇਤੇ, ਏਤੇ, ਹੋਰ, ਅਵਰ, ਸਭ, ਸਗਲ, ਇਕ, ਸਰਬ—ਇਹ ਅਨਿਸਚਿਤ ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਹਨ।

(ੳ) ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ, ਪੁਲਿੰਗ:

ਕੇਤਾ, ਜੇਤਾ, ਏਤਾ, ਹੋਰ, ਅਵਰ, ਸਭ।

(ਅ) ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਪੁਲਿੰਗ:

ਕੇਤੇ, ਜੇਤੇ, ਏਤੇ, ਹੋਰਿ, ਅਵਰਿ, ਸਭਿ, ਇਕਿ, ਸਗਲ, ਸਰਬ।

(ੲ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ:

ਕੇਤੀ, ਜੇਤੀ, ਏਤੀ, ਹੋਰ, ਅਵਰ, ਸਭ।

(ਸ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ:

ਕੇਤੀਆ, ਹੋਰ, ਸਭ।

ਨੋਟ: ‘ਹੋਰ’, ‘ਸਭ’, ‘ਇਕ’ ਦੀ ‘ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ’ ਲਈ ਵੇਖੋ ‘ਅਨਿਸਚਿਤ ਪੜਨਾਂਵ’ ਦਾ ਹਾਲ।

ਗੁਣਾ-ਵਾਚਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

‘ਦੇਵਰ’ ਕੋਟ ਅਰੁ ‘ਤੇਵਰ’ ਖਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧੭॥

(ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

ਅਗੈ ਲੇਖੇ ਮੰਗਿਐ ਹੋਰ ‘ਦਸੁਣੀ’ ਪਾਇ॥੨॥੮॥

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੪੦)

‘ਦੂਟੀ’ ‘ਚਉਟੀ’ ਕਰਮਾਤਿ ਸਚੇ ਕਾ ਸਚਾ ਢੋਆ॥੮॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਸਤੇ ਬਲਵੰਡਿ ਆਖੀ, ਪੰਨਾ ੯੬੮)

ਗਜ ਸਾਢੇ ਤੈ ਤੈ ਧੋਤੀਆ ‘ਤਿਹਰੇ’ ਪਾਇਨਿ ਤਗ॥੧॥੨॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੫)

ਨਾਨਕ ਵੇਖੇ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਚੜੈ 'ਚਵਗਣ' ਵੰਨੁ ॥੪॥੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੬੬)

ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਤੇ 'ਦੁਗੁਣੇ' ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਨਾਇ ॥੫॥੧॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੦)

'ਦੋਵਰ'। 'ਤੇਵਰ'। 'ਦਸੂਣੀ'। 'ਦੂਣੀ'। 'ਚਉਣੀ'। 'ਤਿਹਰੇ'। 'ਚਵਗਣ'।
'ਦੁਗੁਣੇ'।

ਨਿਸਚਿਤ ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਅਵਰਿ ਨ ਸੁਝਸਿ 'ਬੀਜੀ' ਕਾਰਾ ॥੮॥੨॥

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੩੪੩)

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਵਸਹਿ ਤੂਹੇ ਬਿਧਿ ਜਾਣਹਿ 'ਬੀਜਉ' ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥੯॥੧॥੪॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੭੫)

'ਤ੍ਰਿਤੀਆ' ਬਿਵਸਥਾ ਸਿੱਚੇ ਮਾਇ ॥੨॥੧੨॥੨੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੦)

'ਬੀਜੀ'। 'ਬੀਜਉ'। 'ਤ੍ਰਿਤੀਆ'।

ਨਿਸਚੇ-ਵਾਚਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

(Demonstrative Adjective)

ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਪੁਲਿੰਗ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਏਹੁ, ਇਹੁ, ਅਹਿ	ਏ, ਓਈ
ਕਰਣ ਕਾਰਕ		ਇਨ੍ਹੀ
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ		ਏਨ੍ਹਾ (ਕੈ)
ਅਧਿਕਰਣ	ਐਤੁ, ਏਤੁ, ਇਤੁ	

ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਏਹੀ, ਏਹਾ, ਏਉ,
ਯਹ, ਏਹਾ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਏਹ

‘ਅਹਿ’ ਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ‘ਅਹਿ’ ਕਰੁ ਪਾਏ ॥੩॥੫॥੧੪੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੬)

‘ਏਹੁ’ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਤਰੰਮਿਆ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥੪॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਹਉਮੈ ‘ਏਹਾ’ ਜਾਤਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹਉਮੈ ‘ਏਈ’ ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥੨॥੭॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਏਨ੍ਹਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥੧੧॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ

‘ਇਨ੍ਹੀ’ ਨੇਤ੍ਰੀ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥੧੩॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥

ਉਨ੍ਹਾ ਭਿ ਆਵਹਿ ‘ਓਹੀ’ ਸਾਦ ॥੨॥੧੬॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਵੀ ‘ਏਹ’ ਕਰੇਇ ॥੧॥੧੭॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ‘ਐਤ੍ਰ’ ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੋਵੀਐ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ ‘ਏਹੋ’ ਬੁਝੀਐ ॥੧੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਭੁਲੀ ਮਾਲਨੀ ਹੈ ‘ਏਉ’ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਦੇਉ ॥੧॥੧੯॥੧੪॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੯)

‘ਏ’ ਬਾਰਿਕ ਕੈਸੇ ਜੀਵਹਿ ਰਘੁਰਾਈ ॥੧॥੨॥

(ਗੁਜਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੪)

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ ਜਗ ਰਚਨਾ ‘ਯਹ’ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬਿਚਾਰਿ ॥੨॥੨॥

(ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੫੩੬)

ਜੋ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕੰਠਿ ਲਾਵੈ 'ਇਹੁ' ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਦਾ ॥੪॥੧॥੪॥
(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੪੪)

ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤੂਝੁ ਕੀਆ ਮੀਠਾ 'ਏਤੁ' ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ॥੧॥੨॥
(ਵਭਹੰਸੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੬)

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭਾਈ 'ਏਹਾ' ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੧॥੨॥
(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੦੮)

ਕਹਉ ਕਹਾ 'ਯਿਆ' ਮਨ ਬਉਰੇ ਕਉ ਇਨ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥੨॥੯॥
(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੬੩੩)

'ਏਤੁ' ਜਨਮਿ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਿਓ ਭਾਈ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਜਾਇ ॥੭॥੩॥
(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੯)

ਭੂਖੈ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥ 'ਯਹ' ਮਾਲਾ ਅਪਨੀ ਲੀਜੈ ॥੧॥੧॥
(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ 'ਯਾ' ਸੰਕਟ ਮੇ ਕੋ ਅਬ ਹੋਤੁ ਸਹਾਈ ॥੧॥੨॥
(ਮਾਰੂ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੦੦੮)

'ਇਤੁ' ਰੰਗਿ ਸਾਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥੮॥੮॥੨੨॥
(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੬)

ਪੰਚ ਕ੍ਰਿਸਾਨ 'ਵਾ' ਭਾਗਿ ਗਏ ਲੈ ਬਾਧਿਓ ਜੀਉ ਦਰਬਾਰੀ ॥੨॥੭॥
(ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੪)

ਚਿਤਵਉ 'ਵਾ' ਅਉਸਰ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੯੫॥
(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੨੨)

ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Pronominal Adjective)

ਜਿਸੁ, ਕਿਸੁ, ਤਿਸੁ, ਤੇਰਾ, ਮੇਰਾ

ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਕਿਸੇ ਐਸੇ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਭੀ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਹੀ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

ਲਫਜ਼ 'ਜਿਸੁ' ਤੋਂ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ 'ਜਿਤੁ'।

'ਕਿਸੁ' ਤੋਂ 'ਕਿਤੁ'। 'ਤਿਸੁ' ਤੋਂ 'ਤਿਤੁ'। 'ਤੇਰਾ' ਤੋਂ 'ਤੇਰੈ'। 'ਮੇਰਾ' ਤੋਂ 'ਮੇਰੈ'।

ਨੋਟ : ਲਫਜ਼ 'ਜਿਸੁ', 'ਕਿਸੁ', 'ਤਿਸੁ' ਅਤੇ 'ਜਿਤੁ', 'ਕਿਤੁ', 'ਤਿਤੁ' ਦੇ ਜੋੜ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ () ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ 'ਜਿਤੁ' ਰੁਪੁ ਸਮਾਲੀ ॥

ਸੋ ਕੰਮੁ ਸੁਹੇਲਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਘਾਲੀ ॥

ਸੋ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ 'ਜਿਤੁ' ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਭੁਠਾ ਸਭਨਾ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ਜੀਉ ॥੧॥੯॥

(ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੭)

'ਜਿਤੁ' ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਪਜੈ ਭਾਈ ਸੇ ਤਨ ਹੋਏ ਛਾਰ ॥੧॥੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੦੮)

'ਜਿਤੁ' ਦਰਿ ਤੁਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਣਾ ॥

'ਤਿਤੁ' ਦਰਿ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਪਛਾਤਾਣਾ ॥੧॥੭॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੭੨)

'ਜਿਤੁ' ਰਿਦੈ—'ਜਿਸੁ' ਰਿਦੈ ਵਿਚ। 'ਜਿਤੁ' ਤਨਿ—'ਜਿਸੁ' ਤਨ ਵਿਚ।

'ਜਿਤੁ' ਦਰਿ—'ਜਿਸੁ' ਦਰ 'ਤੇ'। 'ਤਿਤੁ' ਦਰਿ—'ਤਿਸੁ' ਦਰ 'ਤੇ'।

'ਕਿਤੁ' ਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ॥੩॥੨੦॥੯੦॥

'ਕਿਤੁ' ਮੁਖਿ—'ਕਿਸੁ' ਮੂੰਹ ਨਾਲ ? (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੯)

'ਕਿਤੁ'—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਨੋਟ : ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਭੀ 'ਕਿਸੁ', 'ਜਿਸੁ', 'ਤਿਸੁ' ਤੋਂ 'ਕਿਤੁ', 'ਜਿਤੁ' ਅਤੇ 'ਤਿਤੁ' ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ।

'ਕਿਤੁ' ਕਾਰਣਿ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥੧॥੧੧॥

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੧)

'ਕਿਤੁ' ਕਾਰਣਿ—'ਕਿਸੁ' ਕਾਰਣ ਕਰ ਕੇ ?

ਤੇਰਾ, ਮੇਰਾ

'ਤੇਰੈ' ਹਥਿ ਨਿਬੇਝੁ ਤੂ ਹੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੨੬॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੦)

‘ਤੇਰੇ’ ਹੁਕਮੇ ਸਾਢਣੁ ਆਇਆ ॥੨॥੨॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੩)

‘ਤੇਰੇ’ ਹੁਕਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ਤਉ ਕਰਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥੪॥੧੮॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੫)

‘ਮੇਰੇ’ ਹਾਥਿ ਪਦਮੁ ਆਗਨਿ ਸੁਖ ਬਾਸਨਾ ॥

ਸਖੀ ‘ਮੇਰੇ’ ਕੰਠਿ ਰਤਨੁ ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਨਾਸਨਾ ॥੭॥

(ਫੁਨਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬੨)

‘ਮੇਰੇ’ ਹਿਰਦੈ ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਵਿਸਰਿ ਗਈ,

ਮਨ ਆਸਾ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥੪॥੧॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

‘ਤੇਰੇ’ ਹਥਿ—ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ। ‘ਤੇਰੇ’ ਹੁਕਮੇ—ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ।

‘ਤੇਰੇ’ ਹੁਕਮਿ—ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ। ‘ਮੇਰੇ’ ਹਾਥਿ—ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ।

‘ਮੇਰੇ’ ਕੰਠਿ—ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਵਿਚ। ‘ਮੇਰੇ’ ਹਿਰਦੈ—ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ।

ਸੋ, ਸੋਈ, ਸਾ, ਸਾਈ

‘ਸੋ’ ਅਤੇ ‘ਸੋਈ’ ‘ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ‘ਸਾ’ ਅਤੇ ‘ਸਾਈ’ ‘ਇਸ਼ਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਸੋਈ’ ਚੰਦੁ, ਚੜ੍ਹਹਿ ਸੇ ਤਾਰੇ, ‘ਸੋਈ’ ਦਿਨੀਅਰੁ ਤਪਤ ਰਹੈ ॥

‘ਸਾ’ ਧਰਤੀ ‘ਸੋ’ ਪਉਣੁ ਤੁਲਾਰੈ ਜੁਗ ਜੀਅ ਖੇਲੈ ਥਾਵ ਕੈਸੇ ॥੧॥੧੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੦੨)

ਤਿਸ ਹੀ ਚਚੁ ਸੀਰਾਗੁ ਸਭੁ ‘ਸਾਈ’ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਿ ਗੀ ॥

‘ਸਾਈ’ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਭਾਣੀ ਕਰਤਾਰ ਗੀ ॥੪॥੧੬॥੧੧੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੦)

‘ਸੋ’ ਸਿਖੁ ਸਖਾ ਬੰਧੁ ਹੈ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ॥੧॥੬॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੬੦੧)

‘ਸਾ’ ਧਰਤੀ ਭਈ ਹਰਿਆਵਲੀ ਜਿਥੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥੨॥੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੦)

‘ਨਾਂਵ’ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਬਨਾਣਾ

ਕਈ ‘ਨਾਂਵਾਂ’ ਤੋਂ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਰਤ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :
ਅਤਿ, ਆਣ, ਆਰ, ਆਵ, ਿ, ਈ, ਇਨ।

ਸ। ਕ, ਗ, ਗਿ। ਨਿ।

ਮੈ, ਮਇ, ਮਣੀ, ਮਾਨ। ਰ, ਲ, ਵੇ (ਬੇ), ਵਾਣੀ, ਵਤ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ‘ਸ’, ‘ਨਿ’ ਅਤੇ ‘ਵੇ’ (‘ਬੇ’) ‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਦੇ ‘ਪ੍ਰਤੀ’ ਪਿਛੋਂ ਲਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਣ :

ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ‘ਬੇਦੀਆਣੀ’ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੁ॥੧॥੧੬॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੩)

ਫੇਰਿ ਫਜਾਇਆ ‘ਫੇਰੁਆਣਿ’ ਸਤਿਗੁਰਿ ਖਾਡੁ॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ, ਸਤੋ ਬਲਵੰਭ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੬੭)

ਬੇਦੀਆਣੀ—ਬੇਦਾਂ ਦੀਆਂ।

ਫੇਰੁਆਣਿ—ਫੇਰੁਆਣ ਨੇ, ਫੇਰੂ ਦੇ (ਪੁੱਤਰ) ਨੇ।

ਇਕਨ੍ਹ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰ ਬੰਦਿ ‘ਰਬਾਣੀਐ’॥੨੧॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੮੭)

ਰਬਾਣੀਐ—ਰਬ ਆਣੀ, ਰੱਬ ਦੀ।

ਹਉ ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਏ॥ ਤੇਤੇ ਬੰਧ ‘ਗਲਾਣੇ’॥੩॥੧॥੧੧॥

ਗਲਾਣੇ—ਗਲ ਦੇ।

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੦੪)

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦਿਤਾ ਭਵਜਲੁ ਜਿਤਾ ਚੁਕੀ ਕਾਣਿ ‘ਜਮਾਣੀ’॥੧॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੪, ਪੰਨਾ ੫੭੬)

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕੀ ਓਟ ਸਤਾਣੀ॥

ਸਭ ਚੁਕੀ ਕਾਣਿ ‘ਲੋਕਾਣੀ’॥੨॥੫੫॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੨੨)

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਾਣਾ॥ ਤਾ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ‘ਰਮਾਣਾ’॥੧॥੧੫॥੭੬॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੨੨)

ਰਾਮ ਰਮੇ ਸੋਈ ‘ਰਮਾਣਾ’॥ਰਹਾਉ॥੪॥੭੧॥੧੪੦॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੯੪)

ਅਤਿ :

‘ਨਾਵ’ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ :

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ‘ਅਤਿ ਰਸੁ’ ਹੋਇ ॥੪॥੩॥੪੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬੧)

ਆਰ—ਮੋਹ + ਆਰ = ਮੋਹਾਰ (ਮੋਹ ਦਾ)

ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਮਨ ਮੀਠ ‘ਮੋਹਾਰ’ ॥੧॥

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੩੪੭)

ਮਿਥਨ ‘ਮੋਹਾਰ’ ਬੂਠੁ ਪਸਾਰਾ ॥੧॥੨॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੭੭)

ਆਵ :

‘ਦਰਵੇਸ’ ਤੋਂ ‘ਦਰਵੇਸਾਵੀ’ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)।

‘ਸਚ’ ਤੋਂ ‘ਸਚਾਵਾ’ (ਪੁਲਿੰਗ)।

ਇਕਨਿ ਕਿਨੈ ਚਾਲੀਐ ‘ਦਰਵੇਸਾਵੀ’ ਗੀਤਿ ॥੧੧੮॥

ਅਲਹ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਏਹੁ ‘ਸਚਾਵਾ’ ਸਾਜੁ ॥੧੦੮॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੩)

ਿ: ‘ਦਾਨ’ ਤੋਂ ‘ਦਾਨਿ’। ‘ਬਲ’ ਤੋਂ ‘ਬਲਿ’। ‘ਸੁਰਾਪਾਨ’ ਤੋਂ ‘ਸੁਰਾਪਾਨਿ’।

ਨੋਟ : ਇਹ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ‘ਇਨ੍ਹ’ ਹੈ, ਅੰਤਲੇ ਵਿਅੰਜਨ (ਨ੍) ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

‘ਦਾਨਿ’ ਬਡੋ ਅਤਿਵੰਤੁ ‘ਮਹਾਬਲਿ’

ਸੇਵਕਿ ਦਾਸਿ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਤਬੁ ॥੭॥੪੯॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਮਥੁਰਾ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੪)

‘ਮਹਾ ਦਾਨਿ’ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ਨ ਹੁਟੈ ॥੭॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇਂ ਕੇ, ਕਲ੍ਹ ਸਹਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੭)

ਕਬੀਰ ਭਾਂਗ ਮਾਛੂਲੀ ‘ਸੁਰਾਪਾਨਿ’ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਖਾਹਿ ॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭੈ ਰਸਾਤਲ ਜਾਇ ॥੨੩੩॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੭)

ਅੰਤਰੁ 'ਮਲਿ' ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਕੀਨਾ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ॥੧॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਕ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੫)

ਦਾਨਿ—ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਮਹਾਬਲਿ—ਮਹਾ ਬਲ ਵਾਲਾ।

ਮਹਾਦਾਨਿ—ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਸੁਰਾਪਾਨਿ—ਸੁਰਾਪਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣ ਵਾਲਾ।

ਮਲਿ—ਮਲ ਵਾਲਾ, ਮਲੀਨ।

ਨਾਂਵ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਿ) ਲਗਾ ਕੇ (ਨ), ਜਿਵੇਂ :

‘ਮਲੁ’ ਤੋਂ ‘ਮਲੀਨ’ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)।

‘ਮਲਿਨ’ ਤਈ ਮਤਿ ਮਾਧਵਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ॥੨॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੬)

ਈ—‘ਬਿਖੁ’ ਤੋਂ ‘ਬਿਖਈ’।

ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਮੇਲਾਵਉ ਨਿਰਕੁਣ ‘ਬਿਖਈ’ ਜੀਉ॥੧॥੪॥੧੦੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੭)

ਸ—‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ :

ਕਾਮ ਕਰੋਧੁ ‘ਸਬਲ’ ਸੰਸਾਰਾ॥੧੩॥੨੧੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੦)

ਓਟ ‘ਸਤਾਣੀ’ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮੇਰੈ॥੧॥੧੪੭॥੧੫੦॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੪)

ਕ—‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ :

ਤੂੰ ਬਾਮਨ ਮੈ ‘ਕਾਸੀਕ’ ਜੁਲਹਾ ਬੁਝਹੁ ਮੇਰ ਗਿਆਨਾ॥੩॥੩॥੨੬॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਮੈ ‘ਕਾਸੀਕ’ ਜੁਲਹਾ ਮੇਰਿ ਤੇਰਿ ਬਰਾਬਰੀ ਕੈਸੇ ਕੈ ਬਨਹਿ॥੩॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੦)

ਤੇ ਸ੍ਵਾਨ ਭਲੇ ‘ਸੋਭਨੀਕ’ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁਬੀਏ

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣਹਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਰਾਮ॥੨॥੪॥

(ਬਿਹਾਗਤਾ ਮ: ੪ ਛੰਤੁ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੫੪੦)

ਗੁ: ਗਿ :

ਨੋਟ: 'ਗੁ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਧਾਤੂ 'ਗੜ' ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਜਾਨਣਾ'। 'ਗੁ'='ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ'।

ਪੁਨਿਤ ਲਲਿਤ 'ਗੁਨਗੁ' ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥੧॥੩॥੨੫॥ (ਮਲਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੭੨)

ਕਰਤ ਰਹੇ 'ਕੁਤਗੁ' ਕਰੁਣਾਮੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗਿਨ ॥੨॥੨॥੨੧॥

(ਕਾਨੜਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੧੩੦੨)

ਕਰਹੁ ਤਪਾਵਸੁ ਪ੍ਰਭ 'ਸਰਬਾਗਿ' ॥੭॥੧॥

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੩੪੭)

ਨਿ—'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ (ਨਿ) ਵਰਤਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ :

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗ ਆਤਮ 'ਨਿਕੋਰ' ॥੨॥੧੦॥

(ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫)

ਜਿਨਾ ਭਉ ਤਿਨ ਨਾਹਿ ਭਉ ਮੁਝੁ ਭਉ 'ਨਿਭਵਿਆਹ' ॥੧॥੮॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੮)

ਬਾਹਰਿ ਧੌਤੀ ਤੂਮਝੀ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ 'ਨਿਕੋਰ' ॥੨॥੧੨॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੯)

ਮੈ, ਮਇ :

ਅਨਲ ਅਗਮ ਜੈਸੇ 'ਲਹਰਿਮਇ' ਓਦਧਿ ਜਲੁ ਕੇਵਲ ਜਲ ਮਾਹੀ ॥੧॥੧॥

(ਸੋਗਠਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੭)

'ਗਗਨਮੈ' ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ ॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧ ਆਰਤੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੩)

ਨਾਨਕ ਭਗਤ 'ਆਨੰਦਮੈ' ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਧੀਰ ॥੨॥੮॥੭੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੮)

'ਕਰਣਮੈ' ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਜੀਵਨ ਪਦ

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ॥੨॥੨॥੧੧੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੮)

ਮਣੀ :

ਸਹਜ ਅਵਲਿ 'ਪ੍ਰਿਥਿਮਣੀ' ਗਾਡੀ ਚਾਲਤੀ ॥੧॥੩॥

(ਬਸੰਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

ਮਾਨ :

'ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਮਾਨ' ਹੈ ਸਗਲ ਮਿਥੇਨਾ ॥੧੮॥੨॥੧੧॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੮੩)

'ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਮਾਨ' ਸਭੁ ਬਿਨਸੀਐ ਕਿਆ ਲਗਹਿ ਗਵਾਰ ॥੨॥੧॥੩੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੮)

ਰ :

'ਧਾਤੁਰ' ਬਾਜੀ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥੧੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੦੯)

'ਧਾਤੁ' ਤੋਂ 'ਧਾਤੁਰ' (ਧਾਤੁ ਦੀ, ਮਾਇਆ ਦੀ)।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਧਾਰੀ ॥ ਓਹ ਪੈਰਿ 'ਲੋਹਾਰੀ' ॥੩॥੧॥੧੭॥

ਲੋਹਾਰੀ—ਲੋਹੇ ਦੀ, ਭਾਵ, ਬੇੜੀ।

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੦੪)

ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ ਸੰਤਾ ਸੰਗੁ ਨਾਨਕ ਰੇਨੁ 'ਦਾਸਾਰਾ' ॥੪॥੬॥੨੨॥

ਦਾਸਾਰਾ—ਦਾਸਾਂ ਦੀ।

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੦੬)

ਲ :

ਬਲਵੰਡ ਖੀਵੀ ਨੇਕ ਜਨ ਜਿਸੁ ਬਹੁਤੀ ਛਾਉ 'ਪੜਾਲੀ' ॥

ਲੰਗਰਿ ਦਉਲਤਿ ਵੰਡੀਐ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੀਰਿ 'ਘਿਆਲੀ' ॥੩॥

(ਸਤੇ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ, ਰਾਮਕਲੀ, ਪੰਨਾ ੯੬੭)

....ਸਤਿਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਪਰਾ 'ਪੂਰਬਲਾ' ॥੨੦॥੨॥੧੧॥

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੮੩)

ਬਾਲਕੁ ਮਰੈ, ਬਾਲਕ ਕੀ ਲੀਲਾ ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਰੋਵਹਿ ਬਾਲੁ 'ਰੰਗੀਲਾ' ॥੭॥੧॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੦੨੭)

ਪਿਰੁ 'ਰਲੀਆਲਾ' ਜੋਬਨੁ ਬਾਲਾ ਅਨਦਿਨੁ ਕੰਤਿ ਸਵਾਰੀ ॥੪॥੧॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੮)

ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤ ਨਾਥ ਹੇ,

ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਣਿ ਅਨਾਥ ਹੇ, ਮਿਲੁ ਚਾਉ 'ਚਾਈਲੇ' ਪ੍ਰਾਨ ॥੪॥੧॥੧੪॥੩੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੪੬੨)

ਵਡੀ ਕੋਮ ਵਸਿ ਭਾਗਹਿ ਨਾਹੀ ਮੁਹਕਮ ਫੌਜ 'ਹਠਲੀ' ਰੇ ॥੨॥੩॥੧੩੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੧, ਪੰਨਾ ੪੦੪)

ਦੇਖਿ ਕਸੁੰਭਾ 'ਰੰਗੁਲਾ' ਕਾਹੇ ਭੂਲਿ ਲਾਗੇ ॥੩੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੯)

ਵੇ, ਬੇ—'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ('ਵੇ') ਜਾਂ ('ਬੇ'):

'ਵੇਦੀਨਾ' ਕੀ ਦੋਸਤੀ ਵੇਦੀਨਾ ਕਾ ਖਾਣੁ ॥੧॥੧੪॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੯੦)

ਗੁਣ 'ਬੇਅੰਤ' ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ ॥੧੫॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੫)

ਜੇ ਇਕ ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ 'ਵੇਰਾਸਿ' ॥੫॥੨੨॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

'ਵੇਤਗਾ' ਆਪੇ ਵਡੇ ॥੪॥੧੫॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਅਗੈ ਗਏ ਨ ਮੰਨੀਅਨਿ ਮਾਰਿ ਕਵਹੁ 'ਵੇਪੀਰ' ॥੪॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੫)

ਬਾਪੁ ਦਿਸੈ 'ਵੇਜਾਤਿ' ਨ ਹੋਇ ॥੩॥੩॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੯੬)

ਵਾਣੀ:

ਸ੍ਰੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਫਿਰੈ ਮਾਤੀ ਉਦਰੁ 'ਗੰਗਾਵਾਣੀ' ॥੮॥੨॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੭)

ਨੈਨਹੁ ਨੀਰੁ ਬਹੈ ਤਨੁ ਖੀਨਾ ਭਏ ਕੇਸੁ 'ਦੁਧਵਾਨੀ' ॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਭੀਖਣ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੯)

ਕਰਣੀ ਕਾਗਦੁ ਮਨੁ 'ਮਸਵਾਣੀ' ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਲੇਖ ਪਏ ॥੧॥੩॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੯੦)

ਗੰਗਾ—ਗੰਗਾਵਾਣੀ। ਦੁਧ—ਦੁਧਵਾਣੀ। ਮਸੁ—ਮਸਵਾਣੀ।

ਵਤ :

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ 'ਬਿਖੁਵਤ' ਅਤਿ ਭਉਜਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥੧੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੩)

ਸਮਾਸ

(Compound Word used as Adjective)

ਬਹੁਬੀਹੀ ਸਮਾਸ

ਇਸ 'ਸਮਾਸ' ਵਿਚ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੂਜੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਹੋ ਕੇ ਸਮੁੱਚਾ 'ਸਮਾਸਿਤ ਸ਼ਬਦ' ਕਿਸੇ ਹੋਰ 'ਨਾਂਵ' ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : 'ਕਾਲਮੁਖਾ'—ਕਾਲਾ ਹੈ ਮੁਖ ਜਿਸ ਦਾ।

ਨੋਟ : ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਮਾਸ ਦੇ ਅੰਗ ਵਖੋ-ਵਖ ਕਰੀਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਪੜਨਾਂਵ 'ਜੋ', 'ਜਿਸੁ' ਆਦਿਕ ਵਰਤਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਬਦਿ ਫਿਰਾਸਿਆ ਜਪਿ 'ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ' ॥੩॥੧॥੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੪੯)

ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ—'ਅਨਤ' (ਅਨੇਕ) ਹਨ 'ਤਰੰਗ' ਜਿਸ (ਹਰੀ) ਦੇ।

ਤੇਰਾ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜੀਉ 'ਸਹਜ ਧੁਨਿ' ਬਾਣੀ ॥

ਚਿਰੁ ਹੋਆ ਦੇਖੇ 'ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ' ॥੨॥੮॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬)

ਸਹਜ ਧੁਨਿ—'ਸਹਜ' ਹੈ 'ਧੁਨਿ' ਜਿਸ ਦੀ, ਉਹ ਬਾਣੀ।

ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ—'ਸਾਰੰਗ' ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ 'ਪਾਣਿ' (ਹੱਥ) ਵਿਚ।

ਨਾਨਕ 'ਸਿਰਖੁਬੇ' ਸੈਤਾਨੀ ਏਨਾ ਗਲ ਨ ਭਾਣੀ ॥੧॥੨੬॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੫੦)

ਸਿਰਖੁਬੇ—'ਖੁਬੇ' (ਹੋਏ) ਹਨ 'ਸਿਰ' ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ।

ਧਰਮਗਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ ਤਉ 'ਕਾਲਮੁਖਾ' ਉਠਿ ਜਾਈ ॥੩॥੨॥੧੬॥

ਕਾਲਮੁਖਾ—'ਕਾਲਾ' ਹੈ 'ਮੁਖੁ' ਜਿਸ ਦਾ। (ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੭)

ਚਰਨ ਕਮਲ ਉਰਧਾਰੇ ਚੀਤ ॥ 'ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ' ਚੇਤਨੁ ਨਿਤ ਨੀਤ ॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੯੩੨)

ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ—'ਚਿਰੁ' (ਸਦਾ ਥਿਰ) ਹੈ 'ਜੀਵਨ' ਜਿਸ ਦਾ।

‘ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ’ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥੪॥੫॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੨੫੯)

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ—‘ਜੀਵਨ’ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ‘ਮੁਕਤਿ’ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸ਼ਟੁ ਹੈ ‘ਨਕਵਢੇ’ ਨਕ ਵਢਾਇਆ ॥੧੭॥

(ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੪)

ਨਕਵਢੇ—‘ਵਢੇ’ (ਹੋਏ) ਹਨ ‘ਨੱਕ’ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ।

ਝੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ‘ਪਉਣ ਵੇਗ’ ਹਰਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥੧੮॥

ਪਉਣ ਵੇਗ—ਪਉਣ (ਜਿਤਨਾ) ਵੇਗ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ। (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਪਹਿਲੇ ਪਹਰੇ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ‘ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ’ ਅਚੇਤੁ ॥੧॥

(ਸਿਰੀਗਾਰੁ ਮ: ੧ ਪਹਰੇ, ਪੰਨਾ ੭੫)

ਬਾਲਕ ਬੁਧਿ—ਬਾਲਕ (ਵਰਗੀ) ਬੁਧਿ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ (ਉਹ ਅਚੇਤੁ ਜੀਵ)।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ‘ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ’ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥੨॥੧੩॥ (ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫)

ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ—ਬਿਗੜਿਆ (ਹੋਇਆ) ਹੈ ਰੂਪ ਜਿਸ ਦਾ।

ਲਾਲ ‘ਬਹੁ ਗੁਣਿ’ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ ॥੩॥੫॥ (ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੯)

ਬਹੁ ਗੁਣਿ—ਬਹੁ (ਬਹੁਤੇ) ਹਨ ਗੁਣ ਜਿਸ ਦੇ (ਤੂੰ ਹੈ ਲਾਲ!)

‘ਭਾਗ ਸੁਲਖਣਾ’ ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਹਮਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਅਨਹਦ ਬਾਜਿਤ੍ਰਾ ਤਿਸੁ ਧੁਨਿ ਦਰਬਾਰਾ ਰਾਮ ॥੧॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੪੬)

ਭਾਗ ਸੁਲਖਣਾ—ਸੁਲੱਖਣੇ ਭਾਗ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ (ਉਹ ਕੰਤੁ)।

‘ਮਿਠਬੋਲੜਾ’ ਜੀ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸੁਆਮੀ ਮੋਰਾ ॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੮੪)

ਮਿਠਬੋਲੜਾ—ਮਿਠੇ ਹਨ ਬੋਲ ਜਿਸ ਦੇ।

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁਖੁ ਜੇ ਸੇਵਹੁ ਤਉ ‘ਲਾਜਲੋਨੁ’ ਹੋਇ ਜਾਈਐ ॥੧॥੨੬॥੪੬॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੪)

ਲਾਜਲੋਨੁ—ਲਾਜ (ਵਾਲੇ) ਹਨ ਲੋਇਨ (ਲੋਨ) ਜਿਸ ਦੇ।

‘ਦੁਧਾਥਣੀ’ ਨ ਆਵਈ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਮੇਲਾ ॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੯੪)

ਦੁਧਾਥਣੀ—ਦੁਧ ਹੈ ‘ਥਣਾਂ’ ਵਿਚ ਜਿਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ, ਉਹ ਅਵਸਥਾ।

ਮੈਂ ਮਤ ਜੋਬਨਿ ਗਰਬਿ ਗਾਲੀ 'ਦੁਧਾਬਣੀ' ਨ ਆਵਏ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਨੀਦ ਨ ਆਵਏ॥੧੦॥

(ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਛੰਡ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੪੨)

ਨਿਰਮਲ ਵਾਜੈ 'ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ' ਬਾਣੀ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵਣਿਆ॥੪॥੧੬॥੨੦॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੧)

ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ—ਇਕ-ਰਸ (ਅਨਹਦ) ਹੈ ਧੁਨਿ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਬਾਣੀ।

ਕਵੀ ਦਮੋਦਰ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਸਨ। ਸ਼ਬਦ 'ਦੁਧ' ਉਸ ਨੇ ਭੀ ਬਹੁਬੀਹੀ ਸਮਾਸ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਰਾਂਝੇ ਦਾ ਪਿਉ ਮਰਨ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਭੁਇੰ ਭਾਂਡਾ ਵੰਡਣ ਲੱਗੇ, ਤਾਂ ਰਾਂਝਾ ਆਖਦਾ ਹੈ :

ਸੁਣਿ ਤਾਹਰ ! ਤੂੰ ਜਾ ਬਾਪ ਦੀ, ਮੈਨੂੰ ਖਬਰਿ ਨ ਕਾਈ।

ਮੈਂ 'ਦੁਧਵਾਤਾ', ਲੱਜ ਰੁਸਾਨੂੰ ਮਿਹਰ ਰੰਝੇਟੇ ਪਾਈ॥੧੪੧॥

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

ਦੁਧਵਾਤਾ—ਦੁੱਧ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਤ (ਮੁਖ) ਵਿਚ।

ਪੜਨਾਂਵ

ਪੁਰਖ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ (Personal Pronoun)

(ੳ) ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ (First Person)

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

	ਇਕ-ਵਚਨ	ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਹਉ, ਮੈ, ਮੋਹਿ, ਮੂੰ, ਮੂੰ	ਹਮ, ਹਮਹੁ, ਅਸੀ
ਕਰਮ ,,	ਮੋਹਿ	ਹਮਹਿ
ਕਰਣ ,,		
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ,,	ਮੈ, ਮੋਹਿ, ਮੂੰ, ਮੁਹਿ, ਮੁਝੈ, ਮੁਝਹਿ, ਮਾਝੈ	ਹਮ, ਹਮਹੁ
ਅਪਾਦਾਨ ,,	ਮੰਝਹੁ	
ਸੰਬੰਧ ,,	ਮੈ, ਮੈਡਾ, ਮਹਿੰਡਾ, ਮਹਿੰਜਾ, ਮੰਵ, ਮੂੰ, ਮਾ, ਮੋਹਿ, ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ, ਮੇਰਲਾ	ਹਮਰਾ, ਹਮਾਰਾ, ਹਮਰੋ, ਅਸਾਡਾ, ਅਸਾ
ਅਧਿਕਰਣ ,,	ਮੰਝ, ਮੁਝ, ਮੁਝੈ	

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਹਉ’, ‘ਮੈ’, ‘ਮੋਹਿ’, ‘ਮੂੰ’, ‘ਮੂੰ’

‘ਹਉ’ ਆਇਆ ਦੂਰਹੁ ਚਲਿ ਕੈ ‘ਮੈ’ ਤਕੀ ਤਉ ਸਰਣਾਇ ਜੀਉ ॥

‘ਮੈ’ ਆਸਾ ਰਖੀ ਚਿਤ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੇ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇ ਜੀਉ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਗੁਣਵੰਤੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

‘ਮੋਹਿ’ ਅਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥੨॥੧੦॥ (ਬਸੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੮੩)

ਜਿਨਾ ਪਛਾਤਾ ਸਚੁ ਚੁੰਮਾ ਪੈਰ ‘ਮੂੰ’ ॥੩॥੧॥ (ਆਸਾ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

‘ਮੂੰ’ ਬੀਆਊ ਤਖਤੁ ਪਿਰੀ ਮਹਿਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਪਾਵ ਮਿਲਾਵੈ ਕੋਲਿ ਕਵਲ ਜਿਵੈ ਬਿਗਸਾਵਦੇ ॥੧॥੧੩॥

(ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ, ਡਬਣੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੯੮)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

‘ਹਮ’, ‘ਹਮਰੁ’, ‘ਅਸੀ’

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

‘ਹਮ’ ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਣ ਪਖਾਲਦੇ ਧੁਡਿ ਘੋਲਿ ਘੋਲਿ ਪੀਜੈ ॥੧੨॥੨॥

(ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੨੬)

ਇਸੁ ਸੁਖ ਤੇ ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮ ਡਰਾਨਾ ॥

ਸੋ ਸੁਖੁ ‘ਹਮਰੁ’ ਸਾਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ॥੨॥੧॥੩੬॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੩੩੦)

‘ਅਸੀ’ ਖਤੇ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੨੯॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ, ਪੰਨਾ ੧੪੧੬)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਮੋਹਿ’—ਮੈਨੂੰ

‘ਮੋਹਿ’ ਨ ਬਿਸਾਰਹੁ ਮੈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥੧॥ (ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੫)

ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ‘ਮੋਹਿ’ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥੧॥੪॥੩੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੫੯)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

‘ਹਮਹਿ’—ਅਸਾਨੂੰ

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਨਾਨਕ ‘ਹਮਹਿ’ ਆਪਹਿ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥੩੨॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੭)

ਤੇਰੇ ਧਨੁਖ ਕਾਜ ਨਹਿ ਸਰਈ।

ਜੀਵਤ ‘ਹਮਹਿ’ ਕੁੰਵਰਿ ਕੇ ਫਰਈ ॥੩੧॥

(ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲਕਾਂਡ)

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਈ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਦੋ ‘ਕਰਮ’ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ‘ਕਥਿਤ’ ਤੇ ਦੂਜਾ ‘ਅਕਥਿਤ’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ‘ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ, ‘ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ’, ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਤੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ)।

ਕਈ ‘ਅਕਰਮਕ’ ਧਾਤੂਆਂ (Intransitive Verb) ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ’ ਦੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ‘ਇਕ-ਵਚਨ’ ਦਾ ਰੂਪ ‘ਮਹਜ਼ੈ’ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ‘ਮੱਝੈ’ ਬਣ ਗਿਆ।

ਸੋ ਸ਼ਬਦ ‘ਮੁਝੈ’, ‘ਮੁਝਹਿ’ ਅਤੇ ‘ਮਾਝੈ’ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਦੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਹਨ; ‘ਮੈ’, ‘ਮੂੰ’, ‘ਮੋਹਿ’, ‘ਮੁਹਿ’ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਰੂਪ ਹਨ, ਜੋ ‘ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਮੈ’ ਆਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਖਸਮੁ ਮੇਰਾ ‘ਮੈ’ ਤਾਣੁ ਤਕੀਆ ਤੇਰਓ ॥੪॥੨॥

‘ਮੈ’—ਮੈਨੂੰ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ ਦਖਣੀ, ਪੰਨਾ ੮੪੪)

‘ਮੋਹਿ’ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਮੇਰੇ ॥੩॥੧॥

‘ਮੋਹਿ’—ਮੈਨੂੰ।

(ਰਾਮਕਲੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੪)

ਜਿਨੀ ਮੈਡਾ ਲਾਲੁ ਗੀਝਾਇਆ ਹਉ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਮਨੁ ਡੇਹੀਆ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਬਿਨਉ ਸੁਹਾਗਣਿ ‘ਮੂੰ’ ਦਸਿ ਡਿਖਾ ਪਿਰੁ ਕੇਹੀਆ ॥੨॥੧॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੭੦੩)

ਸਗਲ ਸੀਗਾਰ ਹੁਣਿ 'ਮੁਝਹਿ' ਸੁਹਾਇਆ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੪॥੫॥

(ਸੁਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੩੭)

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ 'ਮੁਹਿ' ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰ ਸਰੀਤਾ ॥੪॥੭॥੩੭॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੦)

ਸੰਤ ਈ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ 'ਮਾਝੈ' ਦੀਜੈ ਦੇਵਾਦੇਵ ॥੧॥੨੫॥੨॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਮੈ, ਮੂ। ਮੋਹਿ, ਮਾਝੈ। ਮੁਹਿ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਰਿ 'ਹਮ' ਭਾਈਆ ਹਰਿ ਹੋਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੁ ॥੨॥੫॥

(ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੧੫)

ਸੁਖੁ ਮਾਗਤ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਆਵੈ ॥

ਸੋ ਸੁਖੁ 'ਹਮਹੁ' ਨ ਮਾਂਗਿਆ ਭਾਵੈ ॥੧॥੧॥੩੬॥

'ਹਮ'—ਅਸਾਨੂੰ। 'ਹਮਹੁ'—ਅਸਾਨੂੰ। (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੦)

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਸਹੀਆ ਤਊ ਅਸੰਖ 'ਮੰਝਹੁ' ਹਭਿ ਵਧਾਣੀਆ ॥੬॥੧॥੪॥

'ਮੰਝਹੁ'—ਮੈਥੋਂ।

(ਸੁਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੦ ਕਾਢੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੧)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਮੈ' ਸਹੁ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਭੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ॥੫੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬੫)

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ 'ਮੈਡਾ' ਸਾਈ ॥੫੩॥ (ਆਸਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੬੫)

ਦਾਨੁ 'ਮਹਿੰਡਾ' ਤਲੀ ਖਾਥੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ ॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ 'ਮੇਰੇ' ਗਨਹੁ ਨ 'ਮੋਹਿ' ਕਮਾਇਓ ॥੨॥੧੬॥੨੫॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੫੦੧)

ਲੋਇਣ ਲੋਈ ਡਿਠ, ਪਿਆਸ ਨ ਬੁਝੈ 'ਮੂ' ਘਣੀ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਅਖੜੀਆ ਬਿਆਨਿ ਜਿਨੀ ਡਿਸੰਦੇ 'ਮਾ' ਪਿਰੀ ॥੧॥੨॥

(ਸਲੋਕ ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੫੭੭)

ਸਦਾ ਰੰਗੀਲਾ ਲਾਲੁ ਪਿਆਰਾ ਏਹੁ 'ਮਹਿੰਜਾ' ਆਸਰਾ ॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੦ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੬੧)

ਕਿਸ ਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ 'ਮੰਝੁ' ਨਿਮਾਣੀ ਇਛੁ ਤੂ ॥੧॥੨੦॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੬੧)

ਇਸੁ ਤਨ ਮਨ ਮਧੇ ਮਦਨ ਚੋਰ ॥

ਜਿਨਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਹਿਰਿ ਲੀਨ 'ਮੋਰ' ॥੧॥੫॥

(ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੪)

ਸੰਤਹ ਚਰਨ 'ਮੋਰਲੋ' ਮਾਥਾ ॥੧॥੧੪॥ (ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੬)

ਮੈ, ਮੂ, ਮੈਡਾ, ਮਹਿੰਜਾ, ਮਹਿੰਡਾ, ਮੰਝੁ, ਮੋਹਿ, ਮੋਰ, ਮਾ, ਮੋਰਲੋ।

'ਸੰਬੰਧਕਾਂ' ਦੇ ਨਾਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ 'ਉਤਮ ਪੁਰਖ' ਦੇ ਰੂਪ ਇਹ ਹਨ—'ਮੈ', 'ਮੇ', 'ਮੋ', ਜਿਵੇਂ :

'ਮੈ' 'ਕੀ' ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਹੀ ਵਸਹਿ ਹਭੀਆ ਨਾਲਿ ॥੩॥੧॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੫੭)

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸੁਨਿ ਆਇਓ ਗੁਰ ਤੇ ॥

'ਮੋ' 'ਕਉ' ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਭੁਝਾਇਓ ॥੧੩੨॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੮)

ਨਿਬਾਹਿ ਲੇਹੁ 'ਮੋ' 'ਕਉ' ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਓੜਿ ਪਹੁਚਾਵਹੁ ਦਾਤੇ ॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੦)

'ਦਾ, ਦੇ, ਦੀ' ਸੰਬੰਧਕ ਦੇ ਥਾਂ 'ਡਾ, ਡੇ, ਡੀ' ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ 'ਜਾ, ਜੇ, ਜੀ' ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਪੜਨਾਵ 'ਮੈ' ਦੇ ਨਾਲ 'ਸੰਬੰਧਕ' 'ਕੀ' ਵੇਖ ਚੁਕੇ ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ 'ਮੈਡਾ', 'ਮਹਿੰਡਾ' 'ਮਹਿੰਜਾ' ਹਨ।

ਸੰਬੰਧਕ 'ਦਾ' ਆਦਿਕ ਵਾਂਗ ਕਈ ਥਾਈਂ 'ਰਾ, ਰੇ, ਰੀ' ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ "ਮਹਰਾਜ 'ਰੀ' ਮਾਇਆ" (ਵੇਖੋ ਸੰਬੰਧਕ)।

ਇਸ 'ਰਾ' ਆਦਿਕ ਦੇ ਨਾਲ 'ਉਤਮ ਪੁਰਖ' ਦਾ ਰੂਪ 'ਮੇ' ਜਾਂ 'ਮੋ'

ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ’ ਆਦਿਕ।

‘ਉਤਮ ਪੁਰਖ’ ਦਾ ਇਹ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਰੂਪ (ਮੋਰ) ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ ਵਿਚ ਆਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

‘ਮੋਰ’ ਮਨੋਰਥ ਜਾਨਹੁ ਨੀਕੇ॥

ਬਸਹੁ ਸਦਾ ਉਚ ਪੁਰ ਸਥ ਹੀ ਕੇ॥

(ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲਕਾਂਡ)

ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ‘ਮੰਤ੍ਰ’ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ‘ਤੇ ਮਰਾਠੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਇਹ ਰੂਪ ‘ਮਾਝ’ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ, (ਮੀ ਤਯਾਲਾ ‘ਮਾਝਾ’ ਬਾਂਟਾ ਦੇਈਨ = ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰਾ (ਆਪਣਾ) ਬਾਂਟਾ ਦੇ ਦਿਆਂਗਾ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

‘ਹਮਾਰਾ’, ‘ਹਮਰੇ’, ‘ਅਸਾਡੜਾ’, ‘ਅਸਾ’

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ‘ਹਮਾਰਾ’॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੬)

‘ਹਮਰੇ’ ਭਰਤਾ ਬਡੇ ਬਿਬੇਕੀ ਆਪੇ ਸੰਤੁ ਕਹਾਵੈ॥

ਚਿਹੁ ‘ਹਮਾਰੈ’ ਮਾਥੈ ਕਾਇਮੁ ਅਉਰੁ ‘ਹਮਰੈ’ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥੩॥੪॥

(ਅਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੬)

ਜੇ ਤੂ ਮਿਤ੍ਰ ‘ਅਸਾਡੜਾ’ ਹਿਕ ਭੋਰੀ ਨ ਵੇਛੋੜਿ॥੧॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੯੪)

‘ਅਸਾ’ ਜੇਰੁ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਹਮ ਸਾਕਹੁ,

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬਖਸਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੪॥੧੫॥੨੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੭੩੬)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਮੰਤ੍ਰ’ ਕੁਚਜੀ ਅੰਮਾਵਟਿ ਭੋਸੜੇ ਹਉ ਕਿਉ ਸਹੁ ਰਾਵਟਿ ਜਾਉ ਜੋਉ॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਕੁਚਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੨)

‘ਮੁਖੁ’ ਅਫਗਨ ਸਹ ਨਾਹੀ ਦੋਸੁ॥੧॥੧॥ (ਸੂਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

ਕੰਤੁ ਲੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਮੇ ਤੇ ਵਧਵੀ ਏਹ ॥

ਸੇ ਗੁਣ 'ਮੁਝੈ' ਨ ਆਵਨੀ ਕੈ ਜੀ ਦੋਸੁ ਧਰੇਹ ॥੪॥੧॥

(ਤਿਲੋਗ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੭੨੫)

ਮੰਵ, ਮੁਝ, ਮੁਝੈ।

(ਅ) ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ (Second Person)

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਤੂੰ, ਤਉ, ਤੈ, ਤੁਧੁ,	ਤੁਮ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਤੋਹਿ, ਤੋਹੀ, ਤੁਹਿ,	
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਤਉ, ਤੁਧ, ਤੁਝ, ਤੁਝਹਿ	ਤੁਸਾ
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਤੁਧੁ, ਤੁਝ, ਤੁਝਹਿ,	
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ	ਥੈ, ਥੇ, ਤੈ,	
	ਤੁਧਹੁ	
	ਥਾਹੀ, ਤੋਰ, ਤੋਰੋ, ਤੁਅ,	ਤੁਮਾਰੀ
	ਤੈਡਾ, ਤਉ, ਤਹਿੰਜੀ,	
	ਤਿਹਾਰੈ, ਤੋਹਿ, ਤੇਰਉ, ਤੂ	
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਤੁਝਹਿ	

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜੇ ਤਨੁ 'ਤੇ' ਅਪਨੇ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਅਰੁ ਸੁੰਦਰ ਗ੍ਰਿਹਿ ਨਾਰੀ ॥੧॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੨੦)

‘ਤੂੰ’ ਸਤਵੰਤੀ ਤੂੰ ਪਰਧਾਨ ॥੩॥੫੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੪)

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ, ‘ਤਉ’ ਆਪੇ ਲਾਇਆ ਕਰਮੁ ਕਰਿ ॥੧੩॥

(ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ, ਸਲੋਕ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੪੨੨)

ਜਿਥੇ ਜਾਇ ‘ਤੁਧੁ’ ਵਰਤਣਾ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹਿ ॥੩॥੩॥੭੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੩)

‘ਤੁਧੁ’ ਸੰਸਾਰੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਸਿਰੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੧)

ਤੈ, ਤਉ, ਤੁਧੁ, ਤੂੰ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ‘ਤੁਮ’ ਆਏ ਹਰੁ ਸੇ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਾ ਹੇ ॥੬॥੧॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੩)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਢਨੁ ਰੀਝਾਵੈ ‘ਤੇਹੀ’ ॥੧੨੮॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੭)

‘ਤੇਹੀ’—ਤੇਨੂੰ।

ਚਲੁ ਰੇ, ਬੈਠੁਨ ‘ਤੁਝਹਿ’ ਲੇ ਤਾਰਉ ॥੨॥੩੧॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੯)

ਰੇ ਮਨ ਮੈ ‘ਤਉ’ ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਮਝਾਵਾ ॥

ਤਹਿ ਛਾਡਿ ਕਤ ਆਪੁ ਬਧਾਵਾ ॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

ਰੇ ਬਉਰੇ ‘ਤੁਹਿ’ ਘਰੀ ਨ ਰਾਖੇ ਕੋਈ ॥੯॥ (ਆਸਾ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੪੭੭)

ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਦਰਸੁ ਸੋਈ ‘ਤੁਧੁ’ ਜਾਣੈ ॥੧੧॥੧॥੩॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੪)

ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ ‘ਤੁਝ’ ਸੰਮਲਾ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਾਰੇਉ ॥੩॥੧੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੦)

ਤੇਹੀ, ਤੁਹਿ। ਤੁਝਹਿ, ਤੁਧੁ। ਤਉ, ਤੁਝ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਤੇਰੇ ਕੀਆ ‘ਤੁਝਹਿ’ ਕਿਆ ਅਰਪਉ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਤੁਹੀ ਚਵਰ ਚੋਲਾਏ ॥੩॥੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੪)

ਸੁਣਿ ਮਨ ਤਨ ‘ਤੁਝੁ’ ਸੁਖੁ ਦਿਖਲਾਵਉ ॥

ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਬਿੰਜਨ ‘ਤੁਝੁ’ ਭੋਗੁ ਭੁੰਚਾਵਉ ॥੨੭॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੪੨)

ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਜੋ 'ਤੁਧੁ' ਭਾਵੈ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੧॥੧॥੪੮॥
(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੪੭)

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਸਿ ਰੂੜੀ ਬਾਣਿ ॥
'ਥੈ' ਭਾਵੈ ਦਰੁ ਲਹਸਿ ਪਿਰਾਣਿ ॥੨॥੧॥੪੯॥
(ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੨੭੫)

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਨੀਤਰੁ ਝਰੈ ਅਮਰ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ॥
ਨਾਨਕੁ ਜਲ ਕੋ ਮੀਨੁ ਸੈ 'ਥੈ' ਭਾਵੈ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੫॥੧੩॥
(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੩੧)

ਫਰੀਦਾ ਜੋ 'ਤੈ' ਮਾਰਨਿ ਮੁਕੀਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਨ ਮਾਰੇਹਿ ਘੁੰਮਿ ॥੭॥
(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੮)

ਤੁਝਹਿ, ਥੈ। ਤੁਝ, ਥੈ। ਤੁਧੁ, ਤੈ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਅਤਿ ਭਲਾ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ ਰਸੁ ਖਾਇ ॥
ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ 'ਤੁਸਾ' ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ॥੧॥੫॥੬੯॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੪੧)

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਪ੍ਰਭ 'ਤੁਧਹੁ' ਖਾਲੀ ਕੋ ਨਹੀ ਦਰਿ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੋ ਸਾਬਸਿ ॥੪॥੧॥੬॥
'ਤੁਧਹੁ'—ਤੇਰੇ (ਦਰ) ਤੋਂ। (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੪੦)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਦੀਬਾਨੁ ਹਮਾਰੇ ਤੁਹੀ ਏਕ ॥ ਸੇਵਾ 'ਬਾਰੀ' ਗੁਰਹਿ ਟੇਕ ॥੧੪੧॥
(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੦)
ਤੂੰ ਪਿੰਜਰੁ ਹਉ ਸੁਅਟਾ 'ਤੇਰ' ॥੨॥੨॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੩)
ਮੰਦਭਾਗੀ 'ਤੇਰੇ' ਦਰਸਨੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥੨॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੩)
ਜੋਗੀਸਰ ਪਾਵਹਿ ਨਹੀ 'ਤੁਅ' ਗੁਣ ਕਥਨੁ ਅਪਾਰ ॥੩॥੧॥
(ਗਉੜੀ ਪੁਰਬੀ ਰਵਿਦਾਸ, ਪੰਨਾ ੩੪੬)

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਹਿਬਾ ਤੂ ਮੈ ਹਉ 'ਤੈਡਾ' ॥੧॥੧੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੮)

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੰਤ ਦਾਸੀ 'ਤਉ' ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਮਿਲੈ ॥੨॥੨॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੫੪੩)

ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਦਾਨਿ ਮਤਿ ਪੂਰਾ ਹਮ 'ਬਾਰੇ' ਤੇਖਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੭)

ਜੇ ਭੁਲੀ ਜੇ ਚੁਕੀ ਸਾਂਦੀ ਭੀ 'ਤਹਿਜੀ' ਕਾਢੀਆ ॥੧॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੦ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੬੧)

ਸੰਗਿ 'ਤਿਹਾਰੈ' ਕਿਛੁ ਨ ਚਾਲੈ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੈ ॥੧॥੧॥

(ਬਸੰਤ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੧੮੬)

ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਨਿਸਿਦਿਨ ਉਚਰੈ ਭਾਰ ਅਠਾਰ ॥

ਤਿਨਿ ਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ 'ਤੋਹਿ' ॥

ਨਾਮ ਬਿਹੁਣ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥੩॥੧॥ (ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੩੭)

ਅਸਥਿਰੁ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਦੇਹ, ਸੋ ਤਉ 'ਤੇਰਉ' ਹੋਇ ਹੈ ਖੋਹ ॥

ਕਿਉ ਨ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ ਮੁਰਖ ਨਿਲਾਜ ਰੇ ॥੧॥੪॥

(ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੩੫੩)

ਆਪੁਨੇ ਭਾਵਨੁ ਕਰਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਨ ਦੂਸਰੇ ਧਰਿ

ਓਪਤਿ ਪਰਲੋ ਏਕੈ ਨਿਮਖ 'ਤੁ' ਘਰਿ ॥੨॥

(ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੫)

ਥਾਰੀ, ਤਉ, ਤੇਰਉ, ਤੋਰ, ਤਹਿਜੀ, ਤੂ, ਤੇਰੋ, ਤਿਹਾਰੈ, ਤੈਡਾ,
ਤੁਅ, ਤੋਹਿ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ

ਤੁਧੁ ਨੋ ਸੇਵਹਿ ਸੇ 'ਤੁਝਹਿ' ਸਮਾਵਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧॥੩॥੧੦॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੌਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੦)

'ਤੁਝਹਿ'—ਤੇਰੇ ਵਿਚ।

ਸੰਬੰਧ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ (Relative Pronoun)

ਅਤੇ

ਅਨੁਸੰਬੰਧ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ (Co-relative Pronoun)

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

	ਇਕ-ਵਚਨ	ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਜਿਨਿ, ਜਿਨਹਿ, ਜੋ, ਜਿਹ	ਜਿਨ, ਜਿਨੀ, ਜਿਨ੍ਹ, ਜਿਨੀ, ਜੋ, ਜਿਨੀ, ਜੋ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਜਿਸੁ, ਜਿਸਹਿ, ਜਾਸੁ	ਜਿਨ, ਜਿਨ੍ਹ, ਜਾਹਿ
ਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਜਿਹ, ਜਿਤੁ	
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਜੈ, ਜਿਸੁ, ਜਿਸਹਿ,	ਜਿਨ, ਜਿਨ੍ਹ, ਜਿਨਾ
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ		
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ	ਜਿਸੁ, ਜਾਸੁ, ਜਾ (ਜਾ ਕੈ, ਜਾ ਮਹਿ)	ਜਿਨ, ਜਿਨ੍ਹ
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਜਿਤੁ	

ਨੋਟ: ਹਰੇਕ ਰੂਪ ਦੇ ਜੋੜ ਵਲ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਲਫਜ਼ 'ਜਿਨਿ' ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ਤੇ 'ਜਿਨ' ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ।

'ਜਿਸੁ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ () ਹੈ ਅਤੇ 'ਜਿਤੁ' ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਵੀ ()

ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਤਿਨਿ, ਤਿਨਹਿ, ਤਿਨਹੀ	ਤਿਨ, ਤਿਨ੍
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਤਿਸੁ, ਤਿਸਹਿ, ਤਾਸੁ, ਤਾਹਿ, ਤਿਸੈ, ਤਿਹ	ਤਿਨ, ਤਿਨ੍
ਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਤਿਤੁ	
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਤਿਸੁ, ਤਿਸਹਿ, ਤੈ	ਤਿਨ, ਤਿਨ੍
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ		
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ	ਤਿਸ, ਤਾਸੁ, ਤਿਸਹਿ, ਤਿਸੈ, ਤਿਹ, ਤਾ	ਤਿਨ, ਤਿਨ੍, ਤੰਨਿ (ਖੇ), ਤਿਨਾੜਾ
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਤਿਤੁ, ਤਿਹਿ, ਤਾਸ	

ਨੋਟ : ਹਰੇਕ ਰੂਪ ਦੇ 'ਜੋੜ' ਵਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
ਲਫਜ਼ 'ਤਿਨਿ' ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ਤੇ 'ਤਿਨ' ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ।
ਲਫਜ਼ 'ਤਿਤੁ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ () ਹੈ।

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਜੀਵਿਆ 'ਜਿਨਿ' ਇਕੁ ਪਛਾਤਾ ॥੬॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਤੁਸਿ ਨਾਨਕੁ ਦੇਵੈ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ 'ਤਿਨਿ' ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਮਾਣਿਆ ॥੭॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਸਾਧਾ ਸਰਣੀ 'ਜੋ' ਪਵੈ 'ਸੋ' ਛੁਟੈ ਬਧਾ ॥੧੦॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੦)

'ਜਿਨਿ' ਰਾਮੁ ਜਾਨਿਆ 'ਤਿਨਹਿ' ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਜਿਉ ਗੁੰਗੇ ਸਾਕਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥੧੮॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੭)

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਜਿਸੁ ਤੂਠਾ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ 'ਤਿਨਹੀ' ਭੀਠਾ ॥੪॥੮॥੧੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥
‘ਜੋ’ ਸੁਣੈ ਕਮਾਵੈ ‘ਸੁ’ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥੪॥੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰ ੨, ਪੰਨਾ ੩੭੦)

ਸਗਲਿਆ ਕੀ ਹਉ ਬਹਿਨ ਤਾਨਜੀ ‘ਜਿਨਹਿ’ ਬਗੈ ਤਿਸੁ ਚੇਰੀ ॥੨॥੪॥
(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੭੦)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਮੁਠੜੇ ‘ਸੇਈ’ ਸਾਬ ‘ਜਿਨੀ’ ਸਬੁ ਨ ਲਦਿਆ ॥
ਨਾਨਕ ‘ਜੋ’ ਸਾਬਸਿ ‘ਜਿਨੀ’ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥੨॥੫॥
(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਭਿਠਕੋ ਹਭ ਠਾਇ ਊਟ ਨ ਕਾਈ ਜਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਲਧਾ ‘ਤਿਨ੍ਹ’ ਸੁਆਉ ‘ਜਿਨ੍ਹ’ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ॥੧॥੪॥
(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਤਿਨ੍ਹ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਗਣੀ ‘ਜਿਨ੍ਹੀ’ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਧਾ ॥੧੦॥
(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੦)

ਕਪੜ ਭੋਗ ਵਿਕਾਰ ਏ ਹਭੇ ਹੀ ਛਾਰ ॥
ਖਾਭੁ ਲੁੰਝੇਦਾ ਤੰਨਿ ਖੇ ‘ਜੋ’ ਰਤੇ ਦੀਦਾਰ ॥੨॥੧੧॥
(ਮ: ੫, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੯੮)

‘ਜਿਨ’ ਸੇਵਿਆ ‘ਜਿਨ’ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀਉ
‘ਤੇ’ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ ॥
ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ‘ਜਿਨ’ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥੩॥੧॥੨॥ (ਆਸਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੪੮)

ਜਿਨ, ਤਿਨ, ਜੋ, ਜਿਨ੍ਹ, ਤਿਨ੍ਹ, ਸੇ, ਜਿਨੀ, ਤਿਨੀ, ਤੇ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਮਿਲਿ ਪੀਵਹੁ ਭਾਈ ॥
‘ਜਿਸੁ’ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਈ ॥੩॥
(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੮)

ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ ਸੰਗਿ ਰਾਇ ॥

‘ਜਿਸਹਿ’ ਦੇਖਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ ॥੧॥੫॥

(ਬਸੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੮੧)

‘ਤਿਸੈ’ ਸਰੇਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਉ ਪਲੈ ॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੦)

ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ॥

‘ਜਾਸੁ’ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਦੂਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੬੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੭, ਪੰਨਾ ੩੮੬)

ਰੇ ਮਨ ਮੈ ਤਉ ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਮਝਾਵਾ ॥

‘ਤਾਹਿ’ ਭਾਡਿ ਕਤ ਆਪੁ ਬਧਾਵਾ ॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

ਜਿਸੁ, ਤਿਸੁ, ਜਿਸਹਿ, ਤਿਸੈ, ਜਾਸੁ, ਤਾਹਿ ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

‘ਜਾਹਿ’ ਸਵਾਰੈ ਸਾਝ ਬਿਆਲ ॥

ਇਤ ਉਤ ਮਨਮੁਖ ਬਾਧੇ ਕਾਲ ॥੩॥੧੧॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੪)

‘ਜਾਹਿ’—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ।

ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਆਰ ਨਹੀ ‘ਜਿਹ’ ਤੋਪਉ ॥ ਨਹੀ ਰਾਂਬੀ ਠਾਉ ਰੋਪਉ ॥੧॥੭॥

(ਸੋਰਠਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੯)

ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੋਡੀਐ ‘ਜਿਤੁ’ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ ॥੧੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਜਿਹ’—ਜਿਸ ਨਾਲ। ‘ਜਿਤੁ’—ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜਜਮਾਨੁ ‘ਤਿਸਹਿ’ ਭੁਖ ਨ ਮੂਲਿ ॥੨॥੨੧॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੩)

ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਚੀ ਰਾਸਿ ਹੈ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ ॥

‘ਤਿਸੈ’ ਪਰਾਪਤਿ ਭਾਇਰਹੁ ‘ਜਿਸੁ’ ਦੇਇ ਬਿਧਾਤਾ ॥੬॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

‘ਜਿਸੁ’ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥੧੩॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੧)

ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ‘ਤਿਸੁ’ ਮਿਤ੍ਰ ਵਿਚੋਲੇ ‘ਜੈ’ ਮਿਲਿ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਾ ॥੧॥੧੫॥

(ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੪)

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈਆ ਭਾਈ ‘ਜੈ’ ਭਾਵੈ ‘ਤੇ’ ਦੇਇ ॥੭॥੧੬॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੭)

ਜਿਸੁ, ਤਿਸੁ, ਜੈ, ਤਿਸਹਿ, ਤੈ, ਤਿਸੈ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ‘ਜਿਨ’ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ‘ਤਿਨ’ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥੩॥੧॥੨॥

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੩੪੮)

ਦਾਸ ਦਾਸਤਣ ਭਾਇ ਮਿਟਿਆ ਤਿਨਾ ਗਉਣੁ ॥

ਵਿਸਰਿਆ ‘ਜਿਨਾ’ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾੜਾ ਹਾਲੁ ਕਉਣੁ ॥੩॥੪॥੧੦੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੭)

ਜਿਨ, ਤਿਨ, ਜਿਨਾ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ‘ਤਿਸਹਿ’ ਸਰੀਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੪॥੫॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੭)

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਨਾਨਕਾ ‘ਤਿਸੁ’ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੧)

ਜੋ ਜਨੁ ਗਾਇ ਧਿਆਇ ਜਸੁ ਠਾਕੁਰ ‘ਭਾਸੁ’ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਥਾਨਾਨਾ ॥

‘ਤਿਹ’ ਬਡਭਾਗ ਬਸਿਓ ਮਨਿ ਜਾ ਕੈ ਕਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਥਾਨਾਨਾ ॥੩॥੭੪॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੯)

ਸਿਵ ਸਨਕਾਇ 'ਜਾਸੁ' ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ
ਤਾਸੁ ਬਸਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੭੪॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੯)

ਮੁਕਾਮੁ ਤਿਸ ਨੇ ਆਖੀਐ 'ਜਿਸੁ' ਸਿਸਿ ਨ ਹੋਵੀ ਲੇਖੁ ॥
ਅਸਮਾਨੁ ਧਰਤੀ ਚਲਸੀ ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕੁ ॥੭॥੧੭॥

(ਸਿਰੀਗਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੪)

ਜਿਸੁ, ਤਿਸੁ ਜਾਸੁ, ਤਿਸਹਿ, ਤਿਹ, ਤਾਸੁ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਮਾਣਸਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜ ॥
ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ ਗਲਿ ਤਾਗ ॥
'ਤਿਨ' ਘਰਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੁਰਹਿ ਨਾਦ ॥
ਉਨਾ ਭੀ ਆਵਹਿ ਓਹੀ ਸਾਦ ॥੨॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਨਾਨਕ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ 'ਜਿਨ੍ਹ' ਹਰਿ ਭੁਠਾ ਚਿਤਿ ॥੧॥੧੨॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੦)

ਲਾਹਾ ਜਗ ਮਹਿ ਸੇ ਖਟਹਿ 'ਜਿਨ' ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥੧੫॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੧)

ਦਾਸ ਦਾਸਤਣ ਭਾਇ ਮਿਟਿਆ 'ਤਿਨ੍ਹ' ਗਉਣੁ ॥

ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ 'ਤਿਨਾੜਾ' ਹਾਲੁ ਕਉਣੁ ॥੩॥੪॥੧੦੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੬੭)

ਜਿਨ, ਤਿਨ, ਜਿਨ੍ਹ, ਤਿਨ੍ਹ, ਤਿਨਾੜਾ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਆਂਧੀ ਪਾਛੈ ਜੋ ਜਲੁ ਬਰਖੈ 'ਤਿਹਿ' ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਭੀਨਾ ॥੨॥੪੩॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੨)

ਸਿਵ ਸਨਕਾਇ ਜਾਸੁ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ

'ਤਾਸੁ' ਬਸਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੭੪॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੯)

ਧੰਨੁ ਸੁ ਗ੍ਰਿਹੁ 'ਜਿਤੁ' ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇ ॥੪॥੩॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੩੭੧)

ਜਿਤੁ, ਤਿਹਿ, ਤਾਸੁ।

‘ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ’ ਦੇ ਥਾਂ ਸੰਬੰਧਕ ‘ਤੇ’ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਗੁਰ ਤੇ’ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥

‘ਗੁਰ ਤੇ’ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੪)

ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਤੇ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਤੋਂ’ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪੜਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਤੇ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਦੂ’ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਇਕਦੂ’ ਇਕ ਚੜਦੀਆ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਕੁਚਰੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੨)

‘ਇਕਦੂ’ ਜੀਭੋ ਲਖ ਹੋਇ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥੩੨॥

(ਜਪੁਜੀ)

ਪੜਨਾਵ ‘ਜਿਸੁ’ ਅਤੇ ‘ਤਿਸੁ’ ਦਾ ਰੂਪ ਇਸ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਜਿ’ ਅਤੇ ‘ਤਿ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ‘ਜਿਦੂ’ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਸੋਇ ॥੩॥੧੧॥੪੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੦)

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ ‘ਜਿਦੂ’ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੪॥੨੭॥੬੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੭)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ

ਨਿਹਫਲੇ ‘ਤਸ੍ਰ’ ਜਨਮਸ੍ਰ ਜਾਵਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਬਿੰਦਤੇ ॥

ਸਾਗਰੰ ‘ਸੰਸਾਰਸ੍ਰ’ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਕੇ ॥੨॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੫੩)

‘ਤਸ੍ਰ’—ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਅਰਥ—‘ਉਸ ਦਾ’)

ਪ੍ਰਸ਼ਨ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ (Interrogative Pronoun)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਵਨੁ, ਕੁਨੁ, ਕਵਨੈ, ਕਿਨਿ, ਕੋ

ਤੁਝ ਬਿਨੁ 'ਕਵਨੁ' ਹਮਾਰਾ॥੧੨੮॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੬)

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ 'ਕਿਨਿ' ਗਤਿ ਪਾਈ॥੧੨੯॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੪)

ਪੁਕ੍ਰ ਕਲਕ੍ਰ ਲਛਮੀ ਮਾਇਆ॥

ਇਨ ਤੇ ਕਹੁ 'ਕਵਨੈ' ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥੧੩੦॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੨)

ਤੂ 'ਕੁਨੁ' ਰੇ॥ ਮੇ, ਜੀ ਨਾਮਾ॥

ਹੋ ਜੀ ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਜਮ ਕਾਰਣਾ॥੧੩੧॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੩)

ਨੋਟ : 'ਕੁਨੁ' ਮਰਾਠੀ ਵਿਚ 'ਕਵਨੁ' ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ।

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜਪਤ 'ਕੋ' 'ਕੋ' ਨ ਭਰਿਓ॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੫)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਤਾ ਤਉ ਕੇਹਾ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ 'ਕਿਸੁ' ਸਾਲਾਹੀ॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੨)

ਮਨ ਕੇ ਅੰਧੇ ਆਪਿ ਨ ਬੁਝਹੁ 'ਕਾਹਿ' ਬੁਝਾਵਹੁ ਭਾਈ॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੩)

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਦੇਖਉ ਮੀਤ॥ 'ਕਿਸੁ' ਸੇਵਉ ਕਿਸੁ ਦੇਵਉ ਚੀਤੁ॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੧)

ਕਿਸੁ, ਕਾਹਿ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਦਰੁ ਬੀਤਾ ਮੈ ਨੀਮਿ 'ਕੇ' 'ਕੈ' ਕਰੀ ਸਲਾਮੁ॥ਰਹਾਉ॥੧੪॥

'ਕੈ'—ਕਿਸ ਨੂੰ। (ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੧੮)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਿਸੁ ਪੁਛਉ 'ਕਿਸੁ' ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥ 'ਕਿਸੁ' ਉਪਦੇਸਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੫॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੧)

'ਕਿਸੁ' ਭਰਵਾਸੈ ਬਿਚਰਹਿ ਭਵਨ॥

ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਤੇਰਾ ਸੰਗੀ ਕਢਨ॥੧॥੩੭॥੪੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੮)

(੨) 'ਸੰਬੰਧਕਾਂ' ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ ਦੇ ਰੂਪ :

ਹੋਛੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ॥

ਕਹੁ ਮੀਤਾ ਹਉ 'ਕੈ' ਪਹਿ ਜਾਈ॥੩॥੪॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੩੭੧)

ਕਉਣ ਗੁਰੂ 'ਕੈ ਪਹਿ' ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ 'ਕੈ ਪਹਿ' ਮੁਲੁ ਕਰਾਵਾ॥੧॥੨॥੯॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੩੦)

ਆਪਸ ਕਉ ਮੁਨਿ ਵਰ ਕਰਿ ਥਾਪਹੁ 'ਕਾ ਕਉ' ਕਹਹੁ ਕਸਾਈ॥੨॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੩)

ਦੂਸਰੁ ਨਾਹੀ ਠਾਉ 'ਕਾ ਪਹਿ' ਜਾਈਐ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ॥੨॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੦੪)

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ॥ 'ਕਿਸੁ ਆਗੈ' ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ॥੨॥੧॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ, ਪੰਨਾ ੧੧੨੫)

'ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ' ਓਹੁ ਟਿਕਟਿਕੈ 'ਕਿਸ ਨੋ' ਜੋਰੁ ਕਰੇਇ॥

'ਕਿਸ ਨੋ' ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸ ਨੋ ਕਰਤਾ ਦੇਇ॥੧॥੧੦॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੧)

ਨੋਟ : 'ਕਿਸੁ' ਦੇ () ਦਾ ਲੋਪ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ, ਵੇਖੋ : ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ (ਜਿਸੁ, ਤਿਸੁ, ਕਿਸੁ)।

ਨਿਸਚੇ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ (Demonstrative Pronoun)

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਓਹੁ, ਇਹੁ, ਉਨਿ, ਇਨਿ	ਓਇ, ਓਹਿ, ਏਹਿ, ਉਨ, ਇਨ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ		ਉਇ
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ		ਉਨ
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ		ਉਨ
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਵਾਹੂ	

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਇਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਕਰੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ 'ਓਹੁ' ਤਰੈ ॥੪॥੧੮॥੨੯॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੨)

ਲੋਗ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਗੀਤੁ ਹੈ 'ਇਹੁ' ਤਉ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਜਿਉ ਕਾਸੀ ਉਪਦੇਸੁ ਹੋਇ ਮਾਨਸ ਮਰਤੀ ਬਾਰ ॥੩॥੪॥੫੫॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਉ ਇਹੁ ਜਗੁ ਬਪਕੈ 'ਇਨਿ' ਦੂਜੇ ਭਗਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੮)

ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਡਿਭੁ ਹੋਇ ਬੈਠਾ 'ਉਨਿ' ਹਰਿ ਪਹਿ ਕਿਆ ਲੀਨਾ ॥੩॥੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੪)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਜਿਥੈ ਬੈਸਨਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੋ ਬਾਨੁ ਸੁਹੰਦਾ ॥

'ਓਇ' ਸੇਵਨਿ ਸੰਮ੍ਰਿਥੁ ਆਪਣਾ ਬਿਨਸੈ ਸਭੁ ਮੰਦਾ ॥੫॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

‘ਓਇ’ ਜੁ ਦੀਸਹਿ ਅੰਬਰਿ ਤਾਰੇ ॥

ਕਿਨਿ ਓਇ ਚੀਤੇ ਚੀਤਨਹਾਰੇ ॥੧॥੨੯॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੯)

ਭੁੰਡਿਤ ਮੁੰਡਿਤ ਏਕੈ ਸਬਦੀ ‘ਏਹਿ’ ਕਹਹਿ ਸਿਧਿ ਪਾਈ ॥੧॥੭॥੫੧॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੪)

ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਗੋਪਿਆ ਆਪਣਾ ਤੇ ਨਰ ਬੁਰਿਆਰੀ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨ ਕਰਹੁ ਪਾਪਿਸਟ ਹਤਿਆਰੀ ॥

‘ਓਹਿ’ ਘਰਿ ਘਰਿ ਫਿਰਹਿ ਕੁਸੁਧ ਮਨਿ ਜਿਉ ਧਰਕਟ ਨਾਰੀ ॥੨੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੫੧)

ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ॥

ਲੈਤ ਦੇਤ ‘ਉਨ’ ਮੁਕਰਿ ਪਰਨਾ ॥੧॥੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੩੭੨)

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੇਦੇਉ ਨਾਮਾਂ ॥

ਭਗਤਿ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ‘ਇਨ’ ਹੀ ਹੈ ਜਾਨਾਂ ॥੫॥੧॥੩੬॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੩੩੦)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਓਇ ਜੁ ਦੀਸਹਿ ਅੰਬਰਿ ਤਾਰੇ ॥

ਕਿਨਿ ‘ਓਇ’ ਚੀਤੇ ਚੀਤਨਹਾਰੇ ॥੧॥੨੯॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੯)

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਉਭੇ ਉਭਿ ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ ਛਰਿਆ ॥

‘ਉਨ’ ਕਵਨੁ ਖਲਾਵੈ ਕਵਨੁ ਚੁਗਾਵੈ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿਆ ॥੩॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੪੯੫)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਸਾਧ ਸਤਾ ਮਹਿ ਅਨਦ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ॥

‘ਉਨ’ ਸੰਗੁ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਾਮ ॥੩॥੨॥੨੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੬੭੬)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਨਾਮੁ ਸੰਗੀ ਸੋ ਮਨਿ ਨ ਬਸਾਇਓ ॥

ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ 'ਵਾਹੁ' ਚਿਤੁ ਨਾਇਓ ॥੨॥੧॥੧੬॥

(ਟੋਡੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੧੫)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਮੁਖਿ ਬੇਰਾਵੈ ਅੰਤਿ ਠਗਾਵੈ ॥

ਇਕਤੁ ਠਉਰ 'ਓਹ' ਕਹੀ ਨ ਸਮਾਵੈ ॥੩॥੧੮॥੨੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੨)

ਝੰਡਾ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਸਨੇਹੁ ਕਰਿ ਨਿਰਵਾਰੋ ਸੰਦੇਹ ॥

ਨਾਹੀ ਦੇਖਿ ਨ ਭਾਜੀਐ ਪਰਮ ਸਿਆਨਪ 'ਏਹ' ॥੧੧॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

ਏਹ, ਓਹ।

- (੩) 'ਸੰਬੰਧਕ' ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਸਚੇ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਵ ਦੇ ਰੂਪ:

'ਉਹ' ਕਉ ਕਹੀਐ ਸਹਜ ਮਤਵਾਰਾ ॥

ਪੀਵਤ ਰਾਮ ਰਸੁ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੨੭॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੮)

ਮਨੁ ਰੇ ਛਾਡਹੁ ਭਰਮੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ ਨਾਚਹੁ 'ਇਆ' ਮਾਇਆ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥

ਸੁਤੁ ਕਿ ਸਨਮੁਖ ਰਨ ਤੇ ਡਰਪੈ ਸਤੀ ਕਿ ਸਾਂਚੈ ਭਾਂਡੇ ॥੧॥੭॥੬੮॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੮)

ਆਸ ਪਾਸ ਘਨ ਤੁਰਸੀ ਕਾ ਬਿਰਵਾ ਮਾਝ ਬਨਾ ਗਸਿ ਗਾਉ ਰੇ ॥

'ਉਆ' ਕਾ ਸਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਮੋਹੀ ਗੁਆਰਨ

ਮੋਕਉ ਛੋਡਿ ਨ ਆਉ ਨ ਜਾਹੁ ਰੇ ॥੧॥੨॥੧੫॥੬੬॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੮)

ਮਾਥੇ ਪੀਰ ਸਗੀਰਿ ਜਲਨਿ ਹੈ ਕਰਕ ਕਰੇਜੇ ਮਾਹੀ ॥

ਐਸੀ ਬੇਦਨ ਉਪਜਿ ਖਰੀ ਭਈ 'ਵਾ' ਕਾ ਅਉਖਧੁ ਨਾਹੀ ॥੨॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਭੀਖਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੯)

ਹਸਤਿ ਨ ਤੇਰੈ ਧਰੈ ਧਿਆਨੁ ॥ ‘ਵਾ’ ਕੇ ‘ਰਿਦੈ’ ਬਸੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥੨॥੧॥੪॥

(ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਜਿਉ ਬੇਸਾ ਕੇ ਪਰੈ ਅਖਾਰਾ ॥ ਕਾਪਭੁ ਪਹਿਰਿ ਕਰਹਿ ਸੰਗਾਰਾ ॥

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ॥ ‘ਵਾ’ ਕੇ ਗਲੇ ਜਮ ਕਾ ਹੈ ਫਾਸ ॥੩॥੨॥੮॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

ਅਨਿਸਚਿਤ ਪੜਨਾਵ (Indefinite Pronoun)

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਕੋਈ, ਕੋ, ਕੋਊ, ਕਿਨੈ, ਕਿਨਹਿ, ਕਿਨਹੂ, ਕਿਸ ਹੀ, ਕਛੁ, ਕਿਹੁ	ਕੋਈ, ਕੇ, ਕਿਤੀ, ਕਿਨਹੀ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਕਿਸਹਿ	
ਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਕਾਹੂ, ਕਿਨੈ	
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਕਿਸੈ, ਕਹੀ	

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

‘ਅਵਰ’, ‘ਹੋਰ’

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਅਵਰ, ਅਉਰੁ, ਹੋਰੁ	ਹੋਰਿ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਅਵਰਹਿ	ਅਵਰਾ
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਹੋਰਨਿ	
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ	ਅਵਰ	

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ
‘ਇਕਿ’, ‘ਏਕ’, ‘ਹਿਕ’

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਏਕੁ, ਇਕੁ, ਹਿਕੁ	ਇਕਿ, ਹਿਕਿ, ਹਿਕਨੀ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਹਿਕੁ, ਹਿਕੋ, ਇਕੁ, ਏਕਸੈ	ਇਕਨਾ
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ		ਇਕਨਾ
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ		ਇਕਨੀ

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ
‘ਸਭ’

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਸਭੁ	ਸਭਿ, ਸਭਨੀ
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਸਭਸੁ, ਸਭਸੈ	
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ		ਹਭਾਹੁੰ
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ	ਸਭਸੈ	ਸਭਨਾ

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਈਹਾ ਊਹਾ ਤੁਮ ਰਖੇ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ‘ਕੋ’ ਲਖੇ ॥੩॥੫॥੧੪੫॥

(ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੧)

ਕਕਾ ਕਾਰਨ ਕਰਤਾ ਸੋਊ ॥ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਨ ਮੇਟਤ ‘ਕੋਊ’ ॥੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੩)

‘ਕੋਈ’ ਗਾਵੇ ‘ਕੋ’ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਚਿਤ੍ਰ ਲਾਇ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਨਹੀ ਅੰਤਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਇ ॥੪॥੧॥੪॥੫੫॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੋਧਿ ਸਭਿ 'ਕਿਨੈ' ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀ ॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਜਿਉ ਉਦਿਆਨ ਕੁਸਮ ਪਰਫੁਲਿਤ 'ਕਿਨਹਿ' ਨ ਘ੍ਰਿਉ ਲਇਓ ॥੨॥੧॥੮॥੫੯॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੬)

ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਕਠਨੁ ਹੈ 'ਕਿਨਹੁ' ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਾ ॥੨॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੧੯)

'ਏਕੁ' ਤੂ ਹੋਰਿ ਵੇਸ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਣੈ ਚੋਜ ਨ ਤੇਰੇ ॥੪॥੨੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੬)

ਨਹੀ ਹੋਤ 'ਕਛੁ' ਦੋਊ ਬਾਰਾ ॥੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੩)

ਓਸ ਨੋ 'ਕਿਹੁ' ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੀ ਜਿਸ ਨਉ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਾਵਏ ॥੨੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੨੦)

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ 'ਅਵਰੁ' ਨ ਕੋਇ ॥੩॥੯॥੪੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬੩)

ਦੂਜਾ ਨਹੀ 'ਅਉਰੁ' ਕੋ ਤਾ ਕਾ ਭਉ ਕਰੀਐ ॥੨॥੧੪॥੧੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੯)

'ਕਿਸ ਹੀ' ਧੜਾ ਕੀਆ ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ ਨਾਲਿ ਆਪਣੈ ਸੁਆਈ ॥

ਹਮਾਰਾ ਧੜਾ ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥੨॥੫੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੩੬੬)

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

'ਕਿਤੀ' ਇਤੁ ਦਰੀਆਇ ਵੰਞਨਿ ਵਹਦਿਆ ॥੧॥੮॥੧੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੮)

'ਕੇਈ' ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥੩॥

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੩੪)

ਕਰਮੀ ਆਪੇ ਆਪਣੀ 'ਕੇ' ਨੇੜੇ 'ਕੇ' ਦੂਰਿ ॥੧॥ (ਸਲੋਕੁ, ਜਪੁਜੀ)

‘ਕਿਨਹੀ’ ਬਨਜਿਆ ਕਾਸੀ ਤਾਂਬਾ ‘ਕਿਨਹੀ’ ਲਉਗ ਸੁਪਾਰੀ ॥੧॥੨॥
(ਕੇਦਾਰਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੨੩)

ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ ‘ਇਕਿ’ ਚੁਲੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥੧॥੨੪॥
(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਹਿਕਨੀ’ ਲਦਿਆ ‘ਹਿਕਿ’ ਲਦਿ ਗਏ ‘ਹਿਕਿ’ ਭਾਰੇ ਭਰਨਾਲਿ ॥੭॥੨॥੧੦॥
(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੫)

ਏਭੁ ਤੂ ‘ਹੋਰਿ’ ਵੇਸ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥੪॥੨੫॥ (ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੬)

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ‘ਸਭਨੀ’ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥੨॥
(ਆਸਾ ਮ: ੪, ਸੋ ਪੁਰਖ, ਪੰਨਾ ੧੧)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ‘ਕਿਸਹਿ’ ਭੁਝਾਈ ॥੪॥੩॥੧੨॥ (ਮਲਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੫੫)

‘ਹਿਕੋ’ ਚਿਤਿ ਵਸਾਇ ਕਢੇ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ॥੩॥੫॥੧੦੭॥
(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੭)

‘ਇਕੁ’ ਬਿੰਨਿ ਦੁਗਣੁ ਜੁ ਤਉ ਰਹੈ ਜਾ ਸੁਮੰਤ੍ਰਿ ਮਾਨਵਹਿ ਲਹਿ ॥੫॥੧੪॥
(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਜਾਲਪ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੫)

ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ ‘ਏਕਸੈ’ ॥੪॥੨॥
(ਬਸੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੬੮)

ਜਬ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ
ਤਉ ‘ਅਵਰਹਿ’ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥੨॥੨॥੧੩੧॥
(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧੧, ਪੰਨਾ ੪੦੪)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਆਪਿ ਮਰੈ ‘ਅਵਰਾ’ ਨਹ ਮਾਰੀ ॥੪॥੨੫॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੫੬)

‘ਅਵਰ’ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ ॥ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥੭॥੫॥
(ਸੁਖਮਨੀ, ਪੰਨਾ ੨੬੬)

‘ਇਕਨ੍ਹ’ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

‘ਇਕਨ੍ਹ’ ਭਾਣੈ ਕਥਿ ਲਏ ਇਕਨ੍ਹ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਕਾਹੂ’ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਰੈ ਆਧੇ ॥੧੭॥ (ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੩)

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੋਝੀ ‘ਕਿਨੈ’ ਨ ਹੋਈ ॥੧੨॥੨॥੧੪॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੫)

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਕਾਰਣੁ ਧਾਰਿਆ ‘ਸਭਸੈ’ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ ਜੀਉ ॥੮॥੧॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੯, ਪੰਨਾ ੭੫੧)

ਆਪਣ ਵਾਰੀ ‘ਸਭਸੈ’ ਆਵੈ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਲੁਣੀਐ ॥੫॥੨॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੧੦)

ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਕਰਿ ਆਸ ਮਨ ਜਿਸ ਕਾ ‘ਸਭਸੁ’ ਵੇਸਾਰੁ ॥੧॥੭॥੭੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੪)

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ‘ਹੋਰਨਿ’ ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਈ ॥੩॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੧)

ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਪਸਾਰਾ ‘ਹੋਰਨਿ’ ਹੁਕਮੁ ਨ ਹੋਈ ਹੇ ॥੪॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੪੫)

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸੰਸਾਰ ‘ਹਭਾਹੂ’ ਬਾਹਰਾ ॥੪॥੩॥੧੦੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੭)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ‘ਕਿਸੈ’ ਨ ਲਥੈ ਦੁਖੁ ॥੧॥੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਹਿਆਉ ਨ 'ਕੈਹੀ' ਠਾਹਿ ਮਾਣਕ ਸਭ ਅਮੋਲਵੇ ॥੧੨੯॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੮੪)

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਨ ਕਾ ਤਾਕੁ ਨ ਉਘੜੈ 'ਅਵਰ' ਨ ਕੁੰਜੀ ਹਥਿ ॥੧॥੧॥

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੩੭)

ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ 'ਅਵਰ' ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਈ ਹੈ

ਤਿਭੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਜਸੁ ਘਾਟੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੭॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੯੭)

ਫੁਠੈ ਅੰਨੁ ਕਮਾਏ ਕਪਾਹਾ 'ਸਭਸੈ' ਪੜਦਾ ਹੋਵੈ ॥੧॥੨੬॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੫੦)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਇਕਨ੍ਹ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ 'ਇਕਨ੍ਹ' ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਇਕਨ੍ਹ ਭਾਣੈ ਕਥਿ ਲਏ 'ਇਕਨ੍ਹ' ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਸਬੁ 'ਸਭਨਾ' ਹੋਇ ਦਾਬੁ ਪਾਪ ਕਥੇ ਧੋਇ ॥੨॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

'ਇਕਨ੍ਹ' ਦੁਹੁ ਸਮਾਈਐ ਇਕਿ ਬੁਲੈ ਰਹਿਨੁ ਚੜੇ ॥੧॥੨੪॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਇਕਸੁ ਦੁਹੁ ਚਹੁ ਕਿਆ ਗਈ 'ਸਭ' ਇਕਤੁ ਸਾਇ ਮੁਠੀ ॥

ਇਕੁ ਅਪੁ ਨਾਇ ਰਸਮੀਅਯਾ ਕਾ ਫਿਰਲੀ ਸਾਇ ਫੁਠੀ ॥੩॥੧॥੧੬੯॥

(ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੮)

ਨਿਜ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ (Reflexive Pronoun)

‘ਆਪਿ’

ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ	
ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ	ਆਪਿ, ਆਪੇ, ਆਪੀਨੈ, ਆਪਹਿ
ਕਰਮ ਕਾਰਕ	ਆਪੁ, ਆਪਾ
ਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਆਪੈ (ਨਾਲਿ)
ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਆਪੈ, ਆਪਸ (ਕਉ)
ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ	ਆਪਹੁ, ਆਪਸ (ਤੇ), ਆਪੋ
ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ	ਅਪੁਨਾ, ਅਪਨੈ, ਆਪਨ, ਅਪਨੀ, ਅਪ
ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ	ਆਪਹਿ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਮੰਗਣਾ ਤ ਸਬੁ ਇਕੁ, ਜਿਸੁ ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ‘ਆਪਿ’ ॥੨॥੧੫॥

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਾ ਹੈ ‘ਆਪਿ’ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰੇ ॥੨॥੨੦॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੩)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਾ ਪਹਿ ਜਾਉ ‘ਆਪੁ’ ਛੁਟਕਾਵਨਿ ਤੇ ਬਾਧੇ ਬਹੁ ਫੰਧਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੫੧॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੪)

ਤਾਹਿ ਛਾਡਿ ਕਤ ‘ਆਪੁ’ ਬਧਾਵਾ ॥੧੩॥

(ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

ਜਬ ਲਗੁ ਜੋਤਿ ਕਾਂਇਆ ਮਹਿ ਬਰਤੈ ‘ਆਪਾ’ ਪਸੁ ਨ ਬੂਝੈ ॥੨॥੨੨॥

(ਪਨਾਸਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੨)

ਨੋਟ : ‘ਨਿਜ-ਵਾਚਕ’ ਪੜਨਾਂਵ ਤੋਂ ‘ਭਾਵ-ਵਾਚਕ ਨਾਂਵ’ ਬਣ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ‘ਆਪੁ’ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਭੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਆਪਣੇ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਰੈ ਕਹਾਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ 'ਆਪੁ' ਨ ਜਾਈ ॥੮॥੧॥੧੮॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੫)

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਆਪੈ’ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ ॥੧॥੫॥੩੬॥
(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੬੦)

ਨੋਟ : ਧਾਤੂ ‘ਦੇਣਾ’ ਦੇ ਦੋ ‘ਕਰਮ’ ਹਨ—‘ਕਥਿਤ’ ਅਤੇ ‘ਅਕਥਿਤ’।
‘ਦੋਸੁ’ ਕਥਿਤ (Direct) ਕਰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ‘ਆਪੈ’ ਅਕਥਿਤ (Indirect) ਕਰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ, ‘ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ’—ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ)।

ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਇਕਨਾ ਨੇ ਤੂੰ ਮੇਲਿ ਲੇਹਿ ਇਕਿ ‘ਆਪਹੁ’ ਭੁਧੁ ਖੁਆਇਆ ॥੧੧॥
(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਆਪਹੁ’ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵਤ ਭਾਈ ॥
ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਪਾਈ ॥੩॥੧੦॥੧੫॥
(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੮, ਪੰਨਾ ੮੦੫)

ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ‘ਆਪੈ’ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥੨੧॥ (ਜਪੁਜੀ)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮੁ ‘ਅਪਨਾ’ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥੧੯॥
(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੭)

‘ਅਪਨੀ’ ਮਾਇਆ ਆਪਿ ਪਸਾਰੀ ਆਪਹਿ ਦੇਖਨਹਾਰਾ ॥੨॥੧॥੨॥
(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੫੩੭)

‘ਅਪਨੈ’ ਬੀਚਾਰਿ ਅਸਵਾਰੀ ਕੀਜੈ ॥੩੧॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੯)

ਨੋਟ : ਪੜਨਾਂਵ ‘ਆਪ’ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਦਾ ਰੂਪ ਉਸ ਦੇ ‘ਸੰਬੰਧ-ਮਾਨ’ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਪੁਨਾ ਰਾਮੁ—‘ਰਾਮੁ’ ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ। ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ—
‘ਮਾਇਆ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਅਪਨੈ ਬੀਚਾਰਿ—‘ਬੀਚਾਰਿ’ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ,
ਇਕ-ਵਚਨ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ :

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜਿਨ੍ਹ ‘ਅਪੁਨਾ’ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥੨॥੧॥੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੦੨)

ਜਿਨ੍ਹ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ—‘ਪ੍ਰਭੁ’ ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਆਪੇ ਭਗਤਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ‘ਆਪਨ’ ਸੰਗਿ ਰਤਾ ॥੨॥੧॥੧੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੪੯੮)

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਦੁਖ ਮਾਇਆ, ਕਰਿ ਲੀਨੇ ‘ਅਪ’ ਦਸੇ ॥੧੯॥

(ਜੋਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੧੦)

ਨਵੈ ਕਾ ਸਿਹਜਾਸਣੀ, ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਣੈ ‘ਅਪ’ ਬਲੁ ॥੩॥੧॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੮)

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਆਪਨ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥

ਇਸਟ ਮੀਤ ‘ਆਪ’ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਈ ॥੨॥੩੭॥੧੦੬॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੭)

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਾਇਆ ਸੋਧੈ ‘ਆਪਹਿ’ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੦॥੮॥੨੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੬੬)

(੨) ਸ਼ਬਦ ‘ਆਪ’ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਆਤਮਨ’ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ‘ਨਿਜਵਾਚਕ’ ਪੜਨਾਵ ਤੋਂ ਛੁਟ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਸੇ ਹੀ ਅਰਥ ਵਾਲਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪੜਨਾਵ ਭੀ ਹੈ—ਸ੍ਰ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਦੋ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਜੇ ਅੰਤਲਾ ਅੱਖਰ ‘ਵ’ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ (_) ਵਿਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :
ਸ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਸੁਦੇਸ਼। ਸਰਵਸ੍ਰ ਤੋਂ ਸਰਬਸ੍ਰ।

ਜਦੋਂ ‘ਨਿਜਵਾਚਕ ਪੜਨਾਵ’ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸੇ ਹੀ ਅਰਥ ਵਾਲਾ ਦੂਜਾ ਸ਼ਬਦ

‘ਸ੍ਰ’ ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ (ਸ਼) ਵਿਚ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ‘ਆਪਸ ਤੇ’ ਜੋ ਪਾਈਐ ॥੧॥੨੩॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਆਪਸ ਕਉ’ ਮੁਨਿਵਰ ਕਰਿ ਬਾਪਹੁ ਕਾ ਕਉ ਕਹਹੁ ਕਸਾਈ ॥੨॥੧॥
(ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੩)

‘ਆਪਸ ਕਉ’ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਝਮ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੩॥੧॥
(ਮਲਾਰ ਛੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੭੮)

‘ਆਪਸ ਕਉ’ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥੩॥੧੨॥ (ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੭੮)

‘ਆਪਸ’ ਤੇ ਉਪਰਿ ਸਭ ਜਾਣਹੁ ਤਉ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ॥੧॥੨॥
(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੮੮੩)

ਨੋਟ : ਉਪਰ ਵੇਖ ਚੁਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ‘ਆਪਸ’ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ‘ਆਤਮਨ’ ਅਤੇ ‘ਸ੍ਰ’ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ; ਸੋ, ਇਸ ਮਿਲਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—‘ਆਪਣਾ ਆਪ’।

‘ਆਪਸ ਤੇ’—ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ। ‘ਆਪਸ ਕਉ’—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ।

(ੳ) ਪਰ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਲਾ ਸ਼ਬਦ ‘ਆਪ’ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਆਪੇ’ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣੀ ॥੧੨॥
(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੩)

‘ਅਵਿਐ’ (Indeclinable) ‘ਹੀ’ ਕਿਸੇ ਸ਼ਬਦ ‘ਤੇ ਜੋਰ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ’ (Syntax) ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਹਾਲ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ‘ਹੀ’ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਾਰਕ ਚਿਹਨ (‘f’), (‘_’) ਆਦਿਕ ਗਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। (ਵੇਖੋ ‘ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ’—‘ਹੀ’)। ਇਸ ‘ਹੀ’ ਦੀ ਆਪਣੀ (ੀ) ਭੀ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ (f) ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਿਜਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ ‘ਆਪ’ ਨਾਲ ਭੀ ਇਹ ‘ਹੀ’ ਬਹੁਤ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

ਅਪਨੀ ਮਾਇਆ ਆਪਿ ਪਸਾਰੀ ‘ਆਪਹਿ’ ਦੇਖਨਹਾਰਾ ॥੨॥੧॥੨॥
(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੮, ਪੰਨਾ ੫੩੭)

ਆਪਹਿ = ਆਪਿ + ਹਿ, ਆਪਿ ਹੀ—ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਆਪਹਿ’ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੋਜ ॥

‘ਆਪਹਿ’ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥੮॥੨੧॥

(ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੨)

ਆਪਹਿ = ਆਪਿ ਹੀ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਆਪ ਹੀ’ ਕਰਤਾ ਬੀਨੁਲ ਦੇਉ ॥੩॥

(ਪਰਭਾਤੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੫੧)

ਆਪ ਹੀ = ਆਪਿ ਹੀ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

(ਅ) ਕਈ ਵਾਰੀ ਇਸ ‘ਹੀ’ ਦਾ ‘ਹ’ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਿਛੇ ਕੇਵਲ ‘ੀ’ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ‘ਅੰਤਲੇ’ (ਅ) ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗੁਣ-ਸੰਧੀ ਦੀ ਰਾਹੀਂ () ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ, ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ)।

ਸ਼ਬਦ ‘ਆਪਿ’ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਨਾਲ ‘ਹੀ’ ਦੇ ਵਰਤਣ ਕਰਕੇ ‘ਆਪਿ’ ਦੀ (ਿ) ਉੱਡ ਕੇ ‘ਆਪ’ ਰਹਿ ਗਿਆ, ‘ਹੀ’ ਦਾ ‘ਹ’ ਉੱਡ ਕੇ ‘ੀ’ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲਿਆਂ ‘ਆਪ’ + ‘ੀ’—‘ਆਪੇ’ ਬਣ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਆਪੇ’ ਰਸੀਆ ਆਪਿ ‘ਰਸੁ’ ‘ਆਪੇ’ ਰਾਵਣਹਾਰੁ ॥

‘ਆਪੇ’ ਹੋਵੈ ਚੋਲੜਾ ‘ਆਪੇ’ ਸੇਜ ਭਤਾਰੁ ॥੧॥੨੫॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੩)

(ੲ) ‘ਹੀ’ ਦਾ ‘ਹ’ ਉੱਡ ਕੇ ‘ੀ’ ਰਿਹਾ, ਕਈ ਵਾਰੀ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ (ਿ) ਨਹੀਂ ਗਿਰਦੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ (ਿ) ਮਿਲ ਕੇ (ੀ) ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਆਪੀਨੈ’ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ‘ਆਪੀਨੈ’ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥੧॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਇਕ ‘ਆਪੀਨੈ’ ਪਤਲੀ ਸਹ ਕੇ ਰੇ ਬੋਲਾ ॥੨॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

ਨੋਟ : ਉੱਪਰ ਲਿਖੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸੰਯੁਕਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਆਪੀਨੈ’ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜੀਏ। ‘ਨ’ ਦੇ ਹੇਠ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ‘੍’ ਦਾ ਖਿਆਲ ਭੀ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ :

ਆਪੀਨੈ = ਆਪਿ + ਈ + ਨੈ

(ਨੋਟ: ਇਹ ਅੰਤਲਾ ਅੱਧਾ ‘ਹ’ ਅਸਲ ਵਿਚ ‘ਹੀ’ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਇਥੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ)।

= ਆਪਿ + ਹੀ + ਨੈ

ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਚ ਦੇ ‘ਆਪੀਨੈ’ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਿਆ :

“ਇਕ ਆਪਿ ਹੀ ਨੈ ਪਤਲੀ ਸਹ ਕੇ ਰੇ ਬੋਲਾ” ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਰਤਕ-ਰੂਪ (Prose-Order) ਇਉਂ ਹੈ :

ਇਕ ਪਤਲੀ ਨੈ ਆਪਿ ਹੀ ਸਹ ਕੇ ਰੇ ਬੋਲਾ (ਪਾਇਆ)।

ਨੋਟ: ਇਸ ਤੁਕ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਹੇਠਲੀ ਤੁਕ ਨਾਲ ਕਰੋ :

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਸਹ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੋਲਾ॥

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੭੨੯)

SIKHBOOKCLUB.COM

ਕ਼ਿਆ (Verb)

ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਨਾਂਵ, ਪੜਨਾਂਵ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਚਨ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ਕ਼ਿਆ ਵਿਚ ਭੀ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਵਚਨ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਦੋ’ ‘ਵਚਨ’ ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ‘ਵਚਨ’ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਧਾਤੂ ਦੇ ਪਦਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ : ‘ਆਤਮਨੇ-ਪਦ’ ਅਤੇ ‘ਪਰੱਸਮੈ ਪਦ’। ਇਸ ਤੋਂ ਛੁਟ ਦਸ ‘ਗਣ’ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਵੱਖਰਾ ‘ਚਿਹਨ’ ਹੈ, ਜੋ ਧਾਤੂ ਨਾਲ ਕ਼ਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੋ, ‘ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ’ ਵਿਚ ‘ਕ਼ਿਆ’ ਦਾ ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਬੜਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਤੇ ਕਠਿਨ ਜਿਹਾ ਹੈ। ‘ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ’ ਵਿਚ ਇਹ ਗੁੰਝਲਾਂ ਇਤਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਜਿਹੜੀਆਂ ਹੈਸਨ ਭੀ, ਉਹ ਭੀ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਘਟਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤੇ ਆਖਰ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ‘ਆਤਮਨੇ ਪਦ’ ਉੱਡ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਸ ‘ਗਣਾਂ’ ਦੇ ਥਾਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਕਿਸਮਾਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ। ‘ਕ਼ਿਆ’ ਦੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਮਿਟ ਕੇ ਅੰਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਰੂਪ ਰਹਿ ਗਏ—ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਭਵਿੱਖਤ ਅਤੇ ਭੂਤ-ਕਾਲ, ਕਰਤਰੀ ਵਾਚ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਾਚ, ਕਾਰਦੰਤਕ।

ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ (Present Tense)

ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ‘ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ’ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ, ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ‘ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ’ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਵੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਇਹਨਾਂ ਚਹੁੰਆਂ ਹੀ ਬੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ‘ਵਰਤਮਾਨ-ਕਾਲ’ ਦੀ ‘ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ’

ਹੇਠ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

**ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ
ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ
ਰੂਪ-ਸਾਧਨਾ**

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਠ ਪੁਰਖ Third Person	ਬਸਇ, ਲਏਇ, ਜੀਵਈ, ਬੁਝਏ, ਲਾਗੈ, ਭਣਤਿ, ਬਿਨਵੰਤਿ, ਸਉਪੈ, ਮੇ ਰਵਦਿ (ਫ਼ਾਰਸੀ)	ਚੁਗਹਿ, ਪੇਖਹ, ਧਿਆਵਹੇ, ਲਗਾਹੀ, ਰਖਨਿ, ਪਾਇਨੀ, ਲੁੜੇਨਿ, ਹੈ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ Second Person	ਪੜ੍ਹਾਵਸਿ, ਹੈਂ, ਬੀਵਹਿ, ਪਾਵਹੇ, ਸੇਵਹੀ	ਕਰਹੁ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ First Person	ਕਰਉ, ਜੀਵਉ, ਜੀਵਾ, ਪੁਕਾਰੀ	ਸਰੇਵਹ, ਵਿਗਾੜਹਿ, ਜਾਣਹਾ

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ

ਰੂਪ-ਸਾਧਨਾ ਨੰ: ੧

ਧਾਤੂ 'ਪੁੱਛ'

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਠ ਪੁਰਖ	ਪੁੱਛਦਿ, ਪੁੱਛਇ	ਪੁੱਛੰਤਿ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ	ਪੁੱਛਸਿ	ਪੁੱਛਹ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ	ਪੁੱਛਮਿ	ਪੁੱਛਾਮੇ

ਰੂਪ-ਸਾਧਨਾ ਨੰ: ੨

ਧਾਤੂ 'ਕਹ'

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਨ ਪੁਰਖ	ਕਹੇਇ	ਕਹੇਤਿ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ	ਕਹੇਸਿ	ਕਹੇਹ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ	ਕਹੇਮਿ	ਕਹੇਮੇ

ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼

ਧਾਤੂ 'ਪੁੱਛ'

ਅੱਨ ਪੁਰਖ	ਪੁੱਛੇਇ	ਪੁਛਹਿ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ	ਪੁੱਛਸਿ, ਪੁਛਹਿ	ਪੁਛਹੁ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ	ਪੁਛਉ	ਪੁਛਹੂ

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ

ਧਾਤੂ ਗਮ (ਗੱਛ)

ਪਰੱਸਮੈ-ਪਦ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਨ ਪੁਰਖ	ਗੱਛਤਿ	ਗੱਛੰਤਿ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ	ਗੱਛਸਿ	ਗੱਛਥ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ	ਗੱਛਮਿ	ਗੱਛਾਮਹ

ਧਾਤੂ 'ਰਚ' (ਰੋਚ)

ਆਤਮਨੇ ਪਦ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਨ ਪੁਰਖ	ਰੋਚਤੇ	ਰੋਚੰਤੇ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ	ਰੋਚਸੇ	ਰੋਚਧੇ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ	ਰੋਚੇ	ਰੋਚਾਮਹੈ

(੩) ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ 'ਹਿ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਸਿ' ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ 'ਹ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੋਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਥ' ਹੈ।

ਅੱਨ-ਪੁਰਖ ਇਕ-ਵਚਨ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਚਿਹਨ (੧) ਹੈ, ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਦਾ 'ਅਇ', ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਅਇ' ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ 'ਤਿ' ਹੈ।

ਅੱਨ-ਪੁਰਖ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਹਿ' ਜਾਂ 'ਨਿ' ਹੈ, ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚ 'ਅੰਤਿ' ਅਤੇ 'ਅੰਹਿ' ਹਨ; ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਅੰਤਿ' ਤੇ 'ਏਤਿ' ਹਨ; ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਅੰਤਿ' ਹੈ।

ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ 'ਉ' ਹੈ। ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚ 'ਅਉ' ਅਤੇ 'ਅਮਿ', 'ਆਮਿ' ਤੇ 'ਏਮਿ' ਹਨ; ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ '+ ਮਿ' ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ (੧) ਅਤੇ (੨) ਹਨ।

ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ('ਹ') ਜਾਂ (ਹਿ) ਹੈ। (੧+ਐ) ਜਾਂ ('੧ ਜੈ') ਭੀ ਹੈ। ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚ 'ਇੱਜਇ', ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਇੱਜਇ' ਅਤੇ 'ਈਅਇ' ਹਨ; ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਇਯਤੇ' ਹੈ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

ਸ਼:	ਪ੍ਰਾ:	ਪੰ:
ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਯੇ	ਦੀਸਦਿ, ਦਿੱਸਦਿ, ਦਿੱਸਇ, ਦੀਸਇ	ਦੀਸੇ, ਦਿੱਸੈ, ਦਿੱਸਦਾ (ਹੈ)
ਜਾਨਾਤਿ	ਜਾਣਾਦਿ, ਜਾਣਾਇ	ਜਾਣੈ, ਜਾਣਦਾ (ਹੈ)
ਤੁਰਤਯੇ	ਤੁਵਰਦਿ, ਤੁਵਰਇ	ਤੁਰੈ, ਤੁਰਦਾ (ਹੈ)
ਉੱਤਿਸ਼ਠਤਿ	ਉੱਠੇਦਿ, ਉੱਠਇ	ਉੱਠੈ, ਉੱਠਦਾ (ਹੈ)
ਭਵਾਮਿ	ਹੋਮਿ	ਹੋਵਉ, ਹੋਵਾਂ
ਦਾਦਾਮਿ	ਦੇਮਿ	ਦੇਵਉ, ਦੇਵਾ, ਦੇਈ
ਤਰਕਯਾਮਿ	ਤੱਕੇਮਿ	ਤੱਕਉ, ਤੱਕਾਂ
ਨਿਤਯਤਿ	ਣੱਚਦਿ, ਣੱਚਇ	ਨੱਚੈ
ਭ੍ਰਮਾਮਿ	ਭਵਾਮਿ	ਭਵਾਂ

ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ 'ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ' ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਇ' :

‘ਬਸਇ’ ਕਰੋਧੁ ਸਗੋਰਿ ਚੰਡਾਰਾ ॥੩॥ (ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀ, ਪੰਨਾ ੭੫੯)

ਸਦਾ ਚਾਇ ਹਰਿ ਤਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਆਪੇ ‘ਜਾਣਇ’ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸਾਇ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਚੰਗੁ ‘ਮਾਣਇ’ ॥੫॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਬਲੀ ਨ ‘ਹੁਣਇ’ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹੁ ਅਮਿਅ ਧਾਰਾ ਰਸੁ ‘ਗੁਣਹਿ’ ॥੮॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੭)

ਗੁਨ ਗਾਇ ਸੁਨਿ ਲਿਖਿ ‘ਦੇਇ’ ॥ ਸੇ ਸਰਬ ਫਲ ਹਰਿ ‘ਲੇਇ’ ॥੧੦॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੮)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਰਿ ‘ਕਰੋਇ’ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਖਸੇ ਨਦਰਿ ਕਰੋਇ ॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ‘ਲੇਇ’ ॥੧॥੩॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੨੫੮)

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ‘ਸਮੋਇ’ ॥੪॥੫॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੨੫੯)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਈ’ :

ਹਰਿ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਕਿਉ ਵਿਛੋੜਾ ‘ਬੀਵਈ’ ਬਲਿਰਾਮ ਜੀਉ ॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੭੮)

ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਤੂ ਮੇਲਾ ਕਦੇ ਨ ‘ਹੋਵਈ’ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥੧॥੨॥

(ਵਾਰ ਸੂਹੀ, ਪੰਨਾ ੭੮੫)

ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਨ ‘ਚਲਈ’ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਾ ਹੋਇ ॥੨॥੭॥

(ਵਾਰ ਸੂਹੀ, ਪੰਨਾ ੭੮੭)

ਦੁਧਾਬਣੀ ਨ 'ਆਵਈ' ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਮੇਲਾ ॥੨॥੨॥

(ਸੁਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ 'ਦੇਈ' ਲਿਵ ਲਾਗਣਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਵਿਸਾਰੇ ॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੯੬)

ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ 'ਬੂਝਈ' ਆਪੁ ਗਨੈ ਬਿਗਾਨਾ ॥੧॥੨੦॥੫੦॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੩)

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੋ ਜਨੁ ਜਪੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦ ਜਾਗੈ ॥

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਨ 'ਜੋਹਈ' ਤਿਤੁ ਚਾਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥੪॥੬੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

(੩) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਏ':

ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ਕੋ ਫਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ 'ਬੂਝਏ' ॥

ਓਹ ਸਬਦਿ ਸਮਾਏ ਆਪਿ ਗਵਾਏ ਤ੍ਰਿਤਵਣ ਸੋਝੀ 'ਸੂਝਏ' ॥੩॥੮॥੪੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ ਦਖਣੀ, ਪੰਨਾ ੮੪੪)

ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਗੰਝੈ ਸਬਦਿ ਸੀਝੈ ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਨਾਥੁ 'ਪਛਾਣਏ' ॥

ਮਨੁ ਭੀਗਿ ਭੋਲਿ ਨ ਜਾਇ ਕਤਹੀ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ 'ਜਾਣਏ' ॥੪॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ ਦਖਣੀ, ਪੰਨਾ ੮੪੪)

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਇਆ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ 'ਭਾਵਏ' ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ 'ਪਾਵਏ' ॥੮॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੋ ਆਖਿ 'ਵਖਾਣਏ' ॥੧੨॥

ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁ 'ਪਾਵਏ' ॥

ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹੁ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨ 'ਵਸਾਵਏ' ॥੩॥

ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਆਹਾਰੁ 'ਪਹੁਚਾਵਏ' ॥

ਓਸ ਨੋ ਕਿਹੁ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੀ ਜਿਸ ਨਉ ਆਪਣੀ ਲਿਵ 'ਲਾਵਏ' ॥੨੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ)

(੪) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ (ੈ):

ਤੋਟਿ ਨ 'ਆਵੈ' ਕਦੇ ਮੂਲਿ ਪੂਰਨ ਭੰਡਾਰ ॥੨॥੩॥੬੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ 'ਲਾਗੈ' ॥੨॥੩॥੬੭॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

ਉਚਰਤ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਜਸੁ ਦੂਰ ਤੇ ਜਮੁ 'ਭਾਗੈ' ॥੧॥੪॥੬੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮਨੁ 'ਗਾਵੈ' ਰਸਿ ਰਸਾਲ ਰਸਿ ਸਬਦੁ ਰਵਈਆ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਧਾਰ 'ਬੁਝੈ' ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ

ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖ ਲਹੀਆ ॥੬॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੩੫)

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਸੋ 'ਪੀਐ' ਜਿਸੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਸੀ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ 'ਮੇਲੈ' ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚਖਾਸੀ ॥੧॥੫॥੧੨॥

(ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ, ਪੰਨਾ ੧੨੦੨)

ਮਨ ਮੇਰੇ ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ

ਜੋ ਤੁਧੁ 'ਉਪਕਰੈ' ਦੁਖਿ ਸੁਖਾਸਾ ॥੩॥੨॥ (ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੮੬੦)

'ਪ੍ਰਣਵੈ' ਨਾਮਦੇਉ ਤਾ ਚੀ ਆਣਿ ॥੫॥੧॥

(ਮਲਾਰ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੨)

(੫) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਤਿ':

'ਪ੍ਰਣਵਤਿ' ਨਾਨਕੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥੪॥੧॥ (ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੪)

'ਭਟਤਿ' ਨਾਨਕੁ ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ ॥੫॥੮॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੯੧)

'ਬਦਤਿ' ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਸੁਨੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਣ ਬਿਨੁ ਗਾਹੁ ਕਿ ਪਾਹੀ ॥੪॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

(੬) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਤਿ':

'ਬਿਨਵਤਿ' ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਤੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ॥੪॥੨॥੩॥੨੭॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਛੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੦੫)

(੭) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ' ':

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਨਉ ਕਿਰਪਾ 'ਕਰੇ' ਰਜਾਇ ॥੩॥੫॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੮)

ਸੋ ਸੇਵਯੁ ਹਰਿ ਆਖੀਐ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ 'ਸਉਪੇ' ਆਗੈ 'ਧਰੇ' ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥੩॥੬॥੩੯॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੮)

ਜਾ ਕਉ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ 'ਦੇ' ॥

ਸੋ ਉਬਰਿਆ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਤੇ ॥੩॥੭॥੧੪੫॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੧)

ਫਾਰਸੀ ਬੋਲੀ

ਹਮ ਜੇਰ ਜਿਮੀ ਦੁਨੀਆ ਪੀਰਾਂ ਮਸਾਇਕਾ ਰਾਇਆ ॥

'ਮੇ ਰਵਾਇ' ਬਾਇਸਾਹਾ ਅਫਜੂ ਖੁਦਾਇਆ ॥੧॥੧੩॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੪੩)

'ਅਸਤਿ' ਏਕੁ ਦਿਗਰਿ ਕੁਈ ॥ ਏਕੁ ਤੁਹੀ ਏਕੁ ਤੁਹੀ ॥੩॥੧੩॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੪)

(੧) ਬਸਇ—ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਜਾਣਹਿ—ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਮਾਣਇ—ਮਾਣਦਾ ਹੈ।
ਹੁਟਇ—ਹੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਗੁਟਹਿ—ਚੁੱਖਦਾ ਹੈ। ਕਰੇਇ—ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਲਏਇ—ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

(੨) ਜੀਵਈ—ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੀਵਈ—ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਵਈ—ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਚਲਈ—ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਆਵਈ—ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੋਹਈ—ਜੋਹਦਾ ਹੈ।

(੩) ਬੁਝਏ—ਬੁਝਦਾ ਹੈ। ਭਾਵਏ—ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਸਾਵਏ—ਵਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਲਾਵਏ—ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(੪) ਆਵੈ—ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਗੈ—ਭੱਜਦਾ ਹੈ। ਮਾਨੈ—ਮੰਨਦਾ ਹੈ।
ਚੁਐ—ਚੋਂਦਾ ਹੈ। ਪੀਐ—ਪੀਂਦਾ ਹੈ।

(੫) ਭਣਤਿ—ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਣਵਤਿ—ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਦਤਿ—
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

(੬) ਬਿਨਵਤਿ—ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(੭) ਕਰੇ—ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਉਪੇ—ਸਉਪਦਾ ਹੈ। ਧਰੇ—ਧਰਦਾ ਹੈ।
ਦੇ—ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਅੱਨ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹਿ':

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੀਐ ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥

ਕਿਲਵਿਖ 'ਉਤਰਹਿ' ਸੁਧੁ ਹੋਇ ਸਾਧੁ ਸਰਣਾਈ॥੩॥੨੩॥੫੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੪)

ਜੈ ਜੈ 'ਜਇਅੰਪਹਿ' ਸਗਲ ਜਾ ਕਉ ਕਰੁਨਾਪਤਿ ਗਤਿ ਕਿਨਿ ਲਖਹੁ॥੩॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੭)

ਤਤੁ 'ਬੁਗਹਿ' ਮਿਲਿ ਏਕਸੇ ਤਿਨ ਕਉ ਫਾਸ ਨ ਰੰਚ॥

'ਉਡਹਿ' ਤ ਬੇਗੁਲ ਬੇਗੁਲੇ, 'ਤਾਕਹਿ' ਚੋਗ ਘਟੀ॥੩੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੩੪)

ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ ਅਨੇਕ 'ਹਰਿ' ਜੋਉ ਕਰੇ ਵਸੇਰਾ॥੩॥੬॥੨੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੫)

ਨੋਟ: ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ ਵਿਚ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ:

ਬਾਜੇ ਨਭ ਗਹ ਗਹੇ ਨਿਸਾਨਾ। ਦੇਵਦਧੂ 'ਨਾਚਹਿ' ਕਰਿ ਗਾਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸੁਰ ਸਿੱਧ ਮੁਨੀਬਾ। ਪ੍ਰਭੁਹਿ 'ਪ੍ਰਬੰਸਹਿ' 'ਦੇਹ' ਅਸੀਸਾ।

'ਵਰਬਹਿ' ਸੁਮਨ ਰੰਗ ਬਹੁ ਮਾਲਾ। 'ਗਾਵਹਿ' ਕਿੰਨਰ ਗੀਤ ਰਸਾਲਾ।

(ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹ':

ਤਿਨ ਨਾਹਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਨਿਤ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸੁ॥

ਤੇ ਜਮੁ ਨ 'ਪੇਖਹ' ਨੈਨ॥ ਸੁਨਿ ਮੋਹਿ ਅਨਹਤ ਬੈਨ॥੫॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧੨, ਪੰਨਾ ੮੩੭)

ਇਕਿ ਪੜਹਿ ਸੁਣਹਿ 'ਗਾਵਹ' ਪਰਭਾਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਇਸਨਾਨੁ॥੪॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਗਯੰਦ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੨)

(੩) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੇ':

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ 'ਧਿਆਵਹੇ'॥

ਜਿਸ ਨੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ ਸਿ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ 'ਪਾਵਹੇ'॥੧੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ, ਪੰਨਾ ੮੧੯)

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ 'ਗਾਵਹੇ' ॥੩॥੧॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੭, ਪੰਨਾ ੪੫੯)

ਸੁਰਿ ਨਰ ਸੁਖਭ ਸੁਜਾਣ ਗਾਵਹਿ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ 'ਭਾਵਹੇ' ॥੨॥੨॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੬)

(੪) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੀ':

ਕਾਹੂ ਸੀਗਿ ਨ 'ਚਾਲਹੀ' ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥੨॥੧੧॥੨੯॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੭)

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੋਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਸਚੈ ਨਾਮਿ 'ਸਮਾਹੀ' ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਰਿਦੁ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ 'ਲਗਾਹੀ' ॥੨॥੪॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੨੫੯)

ਘਰੇ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਵਧੁ ਹੈ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ 'ਖੁਲਾਹੀ' ॥੧॥੬॥੨੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੫)

ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ 'ਜਾਣਹੀ'

ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥੫॥੨੨॥੧੫॥੩੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੩੦)

(੫) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਨਿ':

ਮਨਮੁਖਾ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ ॥

ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਭਜਿ 'ਜਾਨਿ' ਕਦੇ ਨ 'ਪਾਇਨਿ' ਬੰਧੁ ॥

ਜਿਓਰੁ ਪੈਨਨਿ ਖਾਵਨੇ ਤਿਓਰੁ 'ਰਖਨਿ' ਗੰਧੁ ॥

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵਈ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ 'ਬੋਲਨਿ' ਗੰਧੁ ॥੨॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੯)

ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਿਚਿ ਰੰਗੁ ਰਖਿਓਨੁ ਸਚੈ ਅਲਖਿ ਅਪਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ 'ਸੇਵਨਿ' ਆਪਣਾ ਸਚੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥੫॥੮॥੩੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੬)

ਇਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ 'ਸਵਾਰਨਿ' ਆਪਣਾ ਕੁਲ ਕਾ 'ਕਰਨਿ' ਉਧਾਰ ॥੧॥੧੧॥
 (ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੨)

ਨੋਟ : ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉੱਪਰਲਾ ਚਿਹਨ 'ਨਿ' ਹੈ, 'ਣਿ' ਨਹੀਂ। ਇਸ ਚਿਹਨ ਦਾ 'ਨ' ਬਦਲ ਕੇ 'ਣ' ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਸਦਾ 'ਨ' ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਵੇਖੋ :

ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ 'ਕਹਨਿ' ਇਕ ਵਾਰੁ ॥੨੨॥ (ਜਪੁ ਜੀ)

ਇਥੇ ਲਫਜ਼ 'ਕਹਨਿ' ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ।
 ਪਰ :

ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ 'ਕਹਣਿ' ਨ ਅੰਤੁ ॥੨੩॥ (ਜਪੁ ਜੀ)

ਇਥੇ ਲਫਜ਼ 'ਕਹਣਿ' ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ 'ਕਹਣ' ਤੋਂ।
 'ਕਹਣਿ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਕਹਣ ਵਿਚ'।

(੬) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਨੀ' :

ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਰ ਨ 'ਜਾਣਨੀ' ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧ ॥੨੪॥
 (ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

ਖੋਟੇ ਠਵਰ ਨ 'ਪਾਇਨੀ' ਰਲੇ ਜੂਠਾਨੈ ॥੨੫॥
 ਖੋਟੇ ਨਦਰਿ ਨ 'ਆਵਨੀ' ਲੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈਐ ॥੨੬॥
 (ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੨੧)

ਘਰ ਮਹਿ ਪੰਚ ਵਰਤਦੇ ਪੰਚੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥
 ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸਿ ਨ 'ਆਵਨੀ' ਨਾਮਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥੨੭॥
 (ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੨੫)

ਨੋਟ : ਇਸ 'ਚਿਹਨ' ਦਾ ਭੀ 'ਨ' ਇਸੇ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਰਹੇਗਾ, 'ਣ' ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(੭) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਨਿ' :

ਅਠੇ ਪਹਰ ਇਕਤੈ ਲਿਵੈ 'ਮੰਨੇਨਿ' ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥੨੮॥
 (ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇਲ ਕਰੇ ਨਿਤ ਕਾਮਣਿ ਅਵਰਿ 'ਲੁਟੇਨਿ' ਸੁ ਪੰਚ ਜਨਾ ॥੨॥੧੪॥

(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੫)

ਕਾਮਣਿ ਲੋੜੈ ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਮਿਤ੍ਰ 'ਲੋੜੇਨਿ' ਸੁ ਖਾਧਾਤਾ ॥੪॥੨॥੧੪॥

(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੫)

ਨੋਟ: ਇਥੇ ਭੀ ਚਿਹਨ ਦਾ 'ਨ' ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, 'ਣ' ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(੮) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਨਿ':

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ 'ਪਾਇਨਿ' ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਏ ॥੧॥੫॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਫਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੧)

(੯) ਕਿਤੇ ਟਾਵੇਂ ਟਾਵੇਂ ਥਾਂ ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ 'ੈ' (ਏ) ਭੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ:

ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ 'ਹੈ' ਸਭ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ ॥੭॥੩॥੨੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੬)

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਡਹੰਸ 'ਹੈ' ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੧॥

(ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਫਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੮੫)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਬਾਰੇ ॥

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ 'ਗਾਵੈ' ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ

ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥੨॥੧੧॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੫)

(੧) ਉਤਰਹਿ—ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਚੁਗਹਿ—ਚੁਗਦੇ ਹਨ। ਤਾਕਹਿ—ਤੱਕਦੇ ਹਨ। ਹਹਿ—ਹਨ।

(੨) ਪੇਖਹ—ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਗਾਵਹ—ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।

(੩) ਧਿਆਵਹੇ—ਧਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਹੇ—ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਵਹੇ—ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਵਾਵਹੇ—ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

(੪) ਚਾਲਹੀ—ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਹੀ—ਸਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਹੀ—ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

- (੫) ਜਾਨਿ—ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਇਨਿ—ਪਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੋਲਨਿ—ਬੋਲਦੇ ਹਨ।
ਸੇਵਨਿ—ਸੇਵਦੇ ਹਨ। ਕਰਨਿ—ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਵਾਰਨਿ—ਸਵਾਰਦੇ
ਹਨ।
(੬) ਜਾਣਨੀ—ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਪਾਇਨੀ—ਪਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਵਨੀ—ਆਉਂਦੇ
ਹਨ।
(੭) ਮੰਨੇਨਿ—ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਲੁਟੇਨਿ—ਲੁਟਦੇ ਹਨ। ਲੋੜੇਨਿ—ਲੋੜਦੇ ਹਨ।
(੮) ਪਾਇਨਿ—ਪਾਂਦੇ ਹਨ।
(੯) ਗਾਵੈ—ਗਾਵੈ, ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈ—ਹੈ, ਹਨ।

ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸਿ':

ਮੋ ਕਉ ਕਹਾ 'ਪੜ੍ਹਾਵਸਿ' ਆਲ ਜਾਲ ॥

ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦਿਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥੧॥੪॥

(ਬਸੰਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੪)

ਹ੍ਰਿਦੈ ਕਪਟੁ ਮੁਖ ਗਿਆਨੀ ॥

ਬੂਠੇ ਕਹਾਂ 'ਬਿਲੋਵਸਿ' ਪਾਨੀ ॥੧॥

ਕਾਇਆ 'ਮਾਂਜਸਿ' ਕਉਨ ਗੁਨਾ ॥

ਜਉ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹੈ ਮਲਨਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹਿ':

ਜਿਉ ਤੂ 'ਰਾਖਹਿ' ਤਿਉ ਰਹਾ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥੩॥੨੭॥੫੭॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੫)

ਜਿਉ ਤੂ 'ਚਲਾਇਹਿ' ਤਿਵ ਚਲਹ ਸੁਆਮੀ, ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ 'ਲਾਇਹਿ' ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੇ ॥

ਜਿਸ ਨੋ ਕਥਾ 'ਸੁਣਾਇਹਿ' ਆਪਣੀ ਸਿ ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੇ ॥੧੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੧੯)

(੩) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੇ' :

ਅੰਤਿ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ 'ਜਾਣਹੇ' ॥੧੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੧੮)

ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵੈ ਚਲਹ ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ 'ਪਾਵਹੇ' ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬੁ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ 'ਚਲਾਵਹੇ' ॥੧੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੧੯)

ਸਾਚਾ ਮੁਰਾਰੀ ਤਾਮਿ ਜਾਪਹਿ ਜਾਮਿ ਮੰਨਿ 'ਵਸਾਵਹੇ' ॥

ਭਰਮੇ ਭੁਲਾਵਾ ਤੁਝਹਿ ਕੀਆ ਜਾਮਿ ਏਹੁ 'ਬੁਕਾਵਹੇ' ॥੫॥੨॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧ ਛੰਤੁ, ਪੰਨਾ ੫੬੭)

(੪) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੀ' :

ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਨਹ 'ਸੇਵਹੀ' ਕਾਇਆ ਕਾਕ ਗ੍ਰਸਨਾ ਰਾਮ ॥

ਭ੍ਰਮਿ ਮੋਹੀ ਦੂਖ ਨ 'ਜਾਣਹੀ' ਕੋਟਿ ਜੋਨੀ ਬਸਨਾ ਰਾਮ ॥੩॥੧॥੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤੁ ਮੰਗਲ, ਪੰਨਾ ੮੪੮)

ਦਰਿ ਸੇਵਕੁ ਦਰਵਾਨੁ ਦਰਦੁ ਤੂੰ 'ਜਾਣਹੀ' ॥

ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਹੈਰਾਨੁ ਦਰਦੁ 'ਗਵਾਵਹੀ' ॥੩॥੨੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੨)

(੫) ਧਾਤੂ 'ਹੋਣਾ' ਤੋਂ ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ ਇਕ-ਵਚਨ 'ਹੈ' ਹੈ :

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਪਿਤਾ 'ਹੈ' ਦੇ ਮਤਿ ਸਮਝਾਏ ॥੪॥੩॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੫੦)

(੧) ਪੜ੍ਹਾਵਸਿ—ਤੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਲੋਵਸਿ—ਤੂੰ ਬਿਲੋਂਦਾ ਹੈ।
ਮਾਂਜਸਿ—ਤੂੰ ਮਾਂਜਦਾ ਹੈ।

(੨) ਤੂ ਰਾਖਹਿ—ਤੂੰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਚਲਾਇਹਿ—ਤੂੰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਲਾਇਹਿ—ਤੂੰ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਾਇਹਿ—ਤੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(੩) ਤੂ ਜਾਣਹੇ—ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੂ ਪਾਵਹੇ—ਤੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਚਲਾਵਹੇ—ਤੂੰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਸਾਵਹੇ—ਤੂੰ ਵਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਚੁਕਾਵਹੇ—ਤੂੰ ਚੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(੪) (ਤੂ) ਸੇਵਹੀ—ਤੂੰ ਸੇਵਦਾ ਹੈ। (ਤੂ) ਜਾਣਹੀ—ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।
ਗਵਾਵਹੀ—ਤੂੰ ਗਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(੫) ਹੈ—ਤੂੰ ਹੈ।

ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਹੁ’ :

ਡਭੇ ਡੰਭੁ ‘ਕਰਹੁ’ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸਭੁ ਚਲਣਾ ॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ, ਪੰਨਾ ੪੩੩)

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲੋਭ ਬਹੁ ਝੂਠੇ ਬਾਹਰਿ ‘ਨਾਵਹੁ’ ਕਾਹੀ ਜੀਉ ॥੩॥੯॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੮)

ਤੁਮ ਸੁਖਦਾਈ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਤੁਮ ‘ਰਾਖਹੁ’ ਅਪੁਨੇ ਬਾਲਾ ॥੩॥੬॥੧੭॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੬੧੩)

ਹਰਿ ‘ਦੇਵਹੁ’ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲਿ ਹੋਇ ਵਿਚਿ ਪਾਬਰ ਕ੍ਰਿਮ ਜੰਤਾ ॥੨੦॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੫੦)

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਤੁਮਹੀ ‘ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੁ’ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮਰੇ ਧਾਰੇ ॥੧॥੧੨॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੪)

ਕਰਹੁ—ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਨਾਵਹੁ—ਤੁਸੀਂ ਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਰਾਖਹੁ—ਤੁਸੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਹੁ—ਤੁਸੀਂ ਦੇਂਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹੁ—ਤੁਸੀਂ ਪਾਲਦੇ ਹੋ।

ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਉ’ :

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਚੂਢਤ ਫਿਰਿ ਰਹੀ ਮਨ ਮਹਿ ‘ਕਰਉ’ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ, ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੯੩੬)

ਸਭਸੈ ਊਪਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਹੋਰ ਕਥਨੀ ‘ਬਦਉ’ ਨ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ॥੨॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੦੪)

ਹਉ ‘ਮਾਗਉ’ ਸਰਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧॥੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੪੯)

‘ਮਿਲਉ’ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ ॥

ਬਿਨਉ ‘ਕਰਉ’ ਕਰ ਜੋਕਿ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ 'ਮਾਗਉ' ਚਰਣ 'ਲਾਗਉ' ਮਾਨੁ 'ਤਿਆਗਉ' ਤੁਮ ਦਇਆ ॥
ਕਤਹੂੰ ਨ 'ਧਾਵਉ' ਸਰਣਿ 'ਪਾਵਉ' ਕਰੁਣਾਮੈ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥੧॥੫॥੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੪੫੭)

ਜਹ 'ਦੇਖਉ' ਤਹ ਸੰਗਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੩॥੬॥੯॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੪੫੮)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਉ':

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨ 'ਜੀਵਉ' ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥੨੬॥

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੪੮)

ਆਪਿ ਕੁਚਲੀ ਦੋਸੁ ਨ 'ਦੇਉ' ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ ਰਖੇ ॥੧॥੨॥੧੦॥

(ਬਲੈਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੭੧)

ਸੇਵਾ ਕਛੂ ਨਾ 'ਜਾਨਉ' ਨੀਚੁ ਮੂਰਖਾਰੇ ॥੧॥੪॥੩੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੬)

(੩) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਾ':

ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ 'ਰਹਾ' ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੧)

ਹਉ 'ਜੀਵਾ' ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹਿ ਮੈ ਟੇਕ ਅਧਾਤੁ ਤੂੰ ॥੨॥੨੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੮ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੨)

ਤੁਧੁ ਬਾਤੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ 'ਸਾਕਾ' ਕਹਣਿ ਸੁਨਣਿ ਨ ਧੀਜਏ ॥੨॥੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੪੩੭)

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜਹ 'ਦੇਖਾ' ਤਹ ਸੋਈ ॥੨॥੩॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੪੩੬)

ਪੰਥੁ 'ਦਸਾਵਾ' ਨਿਤ ਖੜੀ ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥੨॥੨॥੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੪੬)

ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ 'ਜੀਵਾ' ਸਾਧ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ

ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੫॥

(ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੫੨੮)

(੪) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ੀ' :

ਇਕ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਹਉ 'ਪੁਕਾਰੀ' ਦਰਿ ਖਲੀ ॥੩॥੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੪੩੬)

ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਥੈ ਹਉ 'ਜਾਈ' ਸਾਚਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥੧॥੧॥੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੪੩੮)

ਤਿਸੁ 'ਜੋਹਾਰੀ' ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥੧॥੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(੧) ਕਰਉ—ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਦਉ—ਮੈਂ ਬਦਦਾ ਹਾਂ। ਹਉ ਮਾਗਉ—ਮੈਂ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ਮਿਲਉ—ਮੈਂ ਮਿਲਦਾ ਹਾਂ। ਲਾਗਉ—ਮੈਂ ਲੱਗਦਾ ਹਾਂ। ਤਿਆਗਉ—ਮੈਂ ਤਿਆਗਦਾ ਹਾਂ।

(੨) ਜੀਵਉ—ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਉ—ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਾਨਉ—ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।

(੩) ਰਹਾ—ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੀਵਾ—ਮੈਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਰਹਿ ਸਾਕਾ—ਮੈਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਖਾ—ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਦਸਾਵਾ—ਮੈਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ।

(੪) ਪੁਕਾਰੀ—ਮੈਂ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹਾਂ। ਜਾਈ—ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੋਹਾਰੀ—ਮੈਂ ਜੋਹਾਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹ' :

ਭਿਨ੍ ਹਮ ਚਰਣ 'ਸਰੇਵਰ' ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਗ 'ਧੋਵਰ'

ਜਿਨ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਜੀਉ ॥੨॥੩॥੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੪੪੬)

ਹਰਿ ਨਾਮੁ 'ਸਲਾਹਹ' ਇਨੁ ਰਾਤਿ ਏਹਾ ਆਸ ਆਧਾਰੋ ॥੩॥੩॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੫੦)

ਸੋ ਹਮ 'ਕਰਹ' ਜੁ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥੪॥੭॥੧੬॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੪੯੪)

ਜਿਉ ਚਲਾਏ ਤਿਉ 'ਚਾਲਹ' ਭਾਈ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੇ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ॥੬॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੫)

ਹਮ ਢਾਵੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਖਸਮ ਕੇ ਨਿਤ 'ਗਾਵਹ' ਹਰਿ ਗੁਣ ਛੰਤਾ॥
ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ 'ਕਰਹ' ਹਰਿ ਜਸੁ 'ਸੁਣਹ' ਤਿਸੁ ਕਵਲਾਕੰਤਾ॥੨੦॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੫੦)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹਿ':

ਹਮ ਭੂਲਿ 'ਵਿਗਾੜਹਿ' ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਏ॥੪॥੩॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੫੦)

ਜਿਉ ਬੋਲਾਵਹਿ ਤਿਉ 'ਬੋਲਹਿ' ਸੁਆਮੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ ਹਮਾਰੀ॥੮॥੧॥੮॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੦੭)

(੧) ਸਰੇਵਹ—ਅਸੀ ਸੇਵਦੇ ਹਾਂ। ਧੋਵਹ—ਅਸੀ ਧੋਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਲਾਹਹ—ਅਸੀ
ਸਲਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਰਹ—ਅਸੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਚਾਲਹ—ਅਸੀ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ।
ਗਾਵਹ—ਅਸੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੁਣਹ—ਅਸੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ।

(੨) ਵਿਗਾੜਹਿ—ਅਸੀ ਵਿਗਾੜਦੇ ਹਾਂ। ਬੋਲਹਿ—ਅਸੀ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ।

(੩) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹਾ':

ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਿਛੁਅ ਨ 'ਜਾਣਹਾ' ਕਿਥ ਪਾਵਹ ਪਾਰੇ॥੩॥੧੦॥੧੭॥

ਜਾਣਹਾ—ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। (ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੫੦)

(੪) ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਰਦੰਤਕ (Present Participle) ਦੇ ਨਾਲ 'ਹੋਣਾ'
ਧਾਤੂ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਰੂਪ ਲਗਾਇਆਂ ਭੀ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਮਾਟੀ ਕੇ ਪੁਤਰਾ ਕੈਸੇ 'ਨਚੜੁ' ਹੈ॥

ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਸੁਨੈ ਬੋਲੈ ਦਉਰਿਓ 'ਫਿਰੜੁ' ਹੈ॥੧॥੪੫੫॥੧॥

ਜਬ ਕਛੁ ਪਾਵੈ ਤਬ ਗਰਬੁ 'ਕਰੜੁ' ਹੈ॥

ਮਾਇਆ ਗਈ ਤਬ ਰੋਵਨੁ 'ਲਗੜੁ' ਹੈ॥੧॥੬॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੭)

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸਭ ਕੋਈ 'ਲੋੜੁ' ਹੈ ਜੇਤੀ ਆਵਣ ਜਾਣੀ॥੫॥੧॥੨੩॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੩)

ਸਿੰਚਨਹਾਰੇ ਏਕੈ ਮਾਲੀ ॥ ਖਬਰਿ ‘ਕਰਤੁ’ ਹੈ ਪਾਤ ਪਤ ਡਾਲੀ ॥੨॥੫॥੫੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੭, ਪੰਨਾ ੩੮੫)

ਜਨਨੀ ਜਾਨਤ ਸੁਤੁ ਬਡਾ ‘ਹੋਤੁ’ ਹੈ ॥

ਇਤਨਾ ਭੁ ਨ ਜਾਨੈ ਜਿ ਦਿਨ ਦਿਨ ਅਵਧ ‘ਘਟਤੁ’ ਹੈ ॥੧॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੧)

ਜਿਉ ਬੇਸੁਆ ਕੇ ਘਰਿ ਪੂਤੁ ‘ਜਮਤੁ’ ਹੈ

ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਧ੍ਰੁਕਟੀ ॥੧॥੨॥੬॥

(ਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੨੮)

ਨਚਤੁ ਹੈ—ਨੱਚਦਾ ਹੈ। ਫਿਰਤੁ ਹੈ—ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਕਰਤੁ ਹੈ—ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਲਗਤੁ ਹੈ—ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਲੇਤੁ ਹੈ—ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੇਤੁ ਹੈ—ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਮਤੁ

ਹੈ—ਜੰਮਦਾ ਹੈ।

ਨੋਟ: ਕਦੇ ਕਦੇ ਨਿਰਾ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਰਦੰਤਕ ਹੀ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਓਥੇ ‘ਹੋਣਾ’ ਧਾਤੂ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਲੋਪ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਪਾਵਤੁ’ ਰਲੀਆ ਜੋਬਨਿ ਬਲੀਆ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਰਲੀਆ ॥੧॥੪॥੫੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੭, ਪੰਨਾ ੩੮੫)

ਸੋਹ ਚੀਕੜਿ ਫਾਥੇ ਨਿਘਰਤ ਹਮ ‘ਜਾਤੇ’

ਹਰਿ ਬਾਂਹ ਪ੍ਰਭੁ ਪਕਰਾਇ ਜੀਉ ॥੪॥੩॥੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੪੪੬)

ਸੋਜੈ ‘ਰਮਤੁ’ ਨੈਨ ਨਹੁ ਪੇਖਉ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਕਾ ਸਉ ਕਹਉ ਰੇ ॥੨੫॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

ਭੂਤ ਕਾਲ (Past Tense)

(੧) ਜੋ ਆਰੀਆ ਲੋਕ ਦੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹਿੰਦੂਕਸ਼ ਪਰਬਤ ਦੇ ਰਸਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇਸ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਆਰੀਆ ਅਜਿਹੇ ਭੀ ਸਨ, ਜੋ ਪਹਾੜ ਪਾਸੇ ਚਿਤਰਾਲ ਤੇ ਗਿਲਗਿਤ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਧਰੋਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਉਤਰ ਆਏ ਸਨ।

ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਵਰਤਮਾਨ ਬੋਲੀਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀਆਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਬੋਲੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਆਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਐਸ ਵੇਲੇ ਭੀ ਮੱਧ-ਦੇਸ ਦੇ ਚਹੁਵੀਂ ਪਾਸੀਂ ਖਿੱਲਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਬੋਲੀਆਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਪਿਛੋਂ ਆਏ ਆਰੀਆਂ ਨਾਲ ਹੈ।

ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਮੁਖ ਹਿੱਸੇ ਬਣਦੇ ਹਨ :

੧. ਅੰਤਰੰਗ, ਮਧ ਦੇਸ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ;

੨. ਬਹਿਰੰਗ, ਉਹ ਬੋਲੀਆਂ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਸ਼ਮੀਰ, ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬ, ਸਿੰਧ, ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ, ਮੱਧ ਭਾਰਤ, ਉੜੀਸਾ, ਬਿਹਾਰ, ਬੰਗਾਲ ਤੇ ਆਸਾਮ। ਕੇਵਲ ਗੁਜਰਾਤ ਹੀ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਇਲਾਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਅੰਤਰੰਗ ਬੋਲੀਆਂ ਨਾਲ ਹੈ।

‘ਬਹਿਰੰਗ’ ਬੋਲੀਆਂ ਦੀ ਭੂਤ ਕਾਲ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਰੂਪ ਤੋਂ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪੁਰਖ (Person) ਜਾਂ ਵਚਨ (Number) ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਪਰ ‘ਅੰਤਰੰਗ’ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ‘ਪੁਰਖਾਂ’ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਰੂਪ ਇਕੋ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ‘ਮਰਾਠੀ’ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ‘ਗੇਲੋਂ’ ਤੋਂ ਹੀ ‘ਮੈਂ ਗਿਆ’ ਦਾ ਬੋਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ‘ਗੋਲਾ’ ਤੋਂ ‘ਉਹ ਗਿਆ’ ਦਾ :

ਨਾਵ ‘ਸਮਾਇਲੋਂ’ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ‘ਭੋਟਿਲੇ’ ਦੇਵਾ ॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

ਸਮਾਇਲੋਂ—ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹਾਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੋਟਿਲੇ—ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਪਰੰਤੂ ‘ਮੈਂ ਗਿਆ’, ‘ਤੂੰ ਗਿਆ’, ‘ਉਹ ਗਿਆ’—ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ‘ਗਿਆ’ ਸਮਾਨ ਹੈ।

‘ਅੰਤਰੰਗ’ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਮੁਖ ਹਿੱਸੇ ਹਨ—ਪੱਛਮੀ ਤੇ ਉੱਤਰੀ।

ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਚਾਰ ਬੋਲੀਆਂ ਹਨ—ਪੱਛਮੀ ਹਿੰਦੀ, ਰਾਜਸਥਾਨੀ, ਗੁਜਰਾਤੀ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ।

ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਬੋਲੀਆਂ ਹਨ—ਪੱਛਮੀ ਪਹਾੜੀ, ਮੱਧ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪਹਾੜੀ।

‘ਬਹਿਰੰਗ’ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੁਖ ਹਿੱਸੇ ਹਨ—‘ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ’, ਦੱਖਣੀ ਤੇ ਪੂਰਬੀ।

‘ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ’ ਵਿਚ ਚਾਰ ਬੋਲੀਆਂ ਹਨ—ਕਸ਼ਮੀਰੀ, ਕੋਹਿਸਤਾਨੀ, ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਸਿੰਧੀ।

ਦੱਖਣੀ ਵਿਚ—ਮਰਾਠੀ।

ਪੂਰਬੀ ਵਿਚ—ਉੜੀਆ, ਬਿਹਾਰੀ, ਬੰਗਲਾ ਤੇ ਆਸਾਮੀ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ‘ਅੰਤਰੰਗ’ ਅਤੇ ‘ਬਹਿਰੰਗ’ ਹਿੰਸਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸਾ ਹੈ—ਪੂਰਬੀ ਹਿੰਦੀ।

ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬੀ :

ਮੁਲਤਾਨ, ਝੰਗ, ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ‘ਬੋਲੀ’ ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ‘ਬਹਿਰੰਗ’ ਬੋਲੀ (ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬੀ) ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਬੰਨ ਭੀਹਵਲੈ ਹਿਕੁ ਸਾਥੀ ‘ਲਧਮੁ’ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੨॥੭॥

‘ਲਧਮੁ’—ਮੈਂ ਲੱਧਾ। (ਮ: ੫, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੧੯)

ਤੈਭੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹਤੁ ਕਿਛੁ ਲਧਮੁ ਬਿਖਮੁ ਨ ‘ਡਿਠਮੁ’ ਕੋਈ ॥੨॥੮॥

‘ਡਿਠਮੁ’—ਮੈਂ ਡਿੱਠਾ। (ਮ: ੫, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੦)

ਅੰਦਰੁ ਵਿਧਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਸਬੁ ‘ਡਿਠੋਮਿ’ ॥੨॥੨੨॥

‘ਡਿਠੋਮਿ’—ਮੈਂ ਡਿੱਠਾ। (ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੬)

‘ਢੰਢੋਲਿਮੁ’ ‘ਢੁਢਿਮੁ’ ਡਿਠੁ ਮੈ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਧੁਏ ਕਾ ਧਵਲਹਤੁ ॥੩॥੧॥

‘ਢੁਢਿਮੁ’—ਮੈਂ ਢੁੰਢਿਆ। (ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੮)

ਈਧਣੁ ਕੀਤੋ ਮੂ ਘਣਾ ਭੋਰੀ ‘ਦਿਤੀਮੁ’ ਭਾਇ ॥੨॥੫॥

‘ਦਿਤੀਮੁ’—ਮੈਂ ਦਿੱਤੀ। (ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੬)

ਪੇਖੰਦੜੋ ਕੀ ਭੁਲ ਤੁੰਮਾ ‘ਦਿਸਮੁ’ ਸੋਹਣਾ ॥੨॥੧੦॥

‘ਦਿਸਮੁ’—ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਸਿਆ। (ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੮)

ਤਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ ਗੁਰਿ ਬੋਹਿਥੈ 'ਤਾਰਿਆਮੁ' ॥੨॥੧੯॥

'ਤਾਰਿਆਮੁ'—ਮੈਨੂੰ ਤਾਰਿਆ।

(ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੧੦)

ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਕੇ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ 'ਭਰਮਿਓਹੁ' ਮੁਝੇ

ਮਮਤਾ ਲਾਗੇ ਤੁਧੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ॥੮॥੧॥੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਪਟੀ, ਪੰਨਾ ੪੩੫)

ਤਤੇ ਤਾਮਸਿ 'ਜਲਿਓਹੁ' ਮੁਝੇ ਬਥੈ ਬਾਨੁ ਭਰਿਸਟੁ ਹੋਆ ॥੯॥

ਸਚੈ ਆਪਿ 'ਖੁਆਇਓਹੁ' ਮੁਝੇ ਇਹੁ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ ਲੇਖੁ ਪਇਆ ॥੧੦॥

ਭਭੈ ਭਵਜਲਿ 'ਭੁਬੋਹੁ' ਮੁਝੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਗਲਤਾਨੁ ਭਇਆ ॥੧੧॥੧॥੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਪਟੀ, ਪੰਨਾ ੪੩੫)

ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਤੂੰ ਪਿਛੈ 'ਰਹੀਏਹਿ' ਛੁਟਿਛ 'ਹੋਈਅਹਿ' ਨਾਰੀ ॥੨॥

ਤੂੰ ਕਾਇਆ 'ਰਹੀਅਹਿ' ਸੁਪਨੰਤਰਿ ਤੁਧੁ ਕਿਆ ਕਰਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥੩॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਚੌਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੫)

ਨੋਟ: (ਰਹੀਅਹਿ, ਰਹੀਏਹਿ, ਹੋਈਅਹਿ—ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਹਨ)।

ਰੇ ਜਨ ਉਥਾਥੈ 'ਦਬਿਓਹੁ' ਸੁਤਿਆ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ॥੧॥੨੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੫੧)

ਛਿਠੇ ਸਭੇ ਬਾਵ ਨਹੀ ਤੁਧੁ ਜੇਹਿਆ ॥

'ਬਧੋਹੁ' ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਭੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸੋਹਿਆ ॥੧੦॥ (ਫੁਨਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬੨)

ਫਰੀਦਾ ਕਿਥੈ ਤੈਥੈ ਮਾਪਿਆ ਜਿਨ੍ਹੇ ਤੂੰ 'ਜਟਿਓਹਿ' ॥

ਤੈ ਪਾਸਹੁ ਓਇ ਲਇ ਗਏ ਤੂੰ ਅਜੇ ਨ 'ਪਤੀਏਹਿ' ॥੭੩॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੧)

ਫਰੀਦਾ ਪਿਛਲ ਰਾਤਿ ਨ 'ਜਾਗਿਓਹਿ' ਜੀਵਦਝਾ 'ਮੁਇਓਹਿ' ॥

ਜੇ ਤੈ ਰਬੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਤ ਰਬਿ ਨ 'ਵਿਸਰਿਓਹਿ' ॥੧੦੭॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੩)

'ਭਰਮਿਓਹੁ'—ਤੂੰ ਭਰਮਿਆ। 'ਜਲਿਓਹੁ'—ਤੂੰ ਜਲਿਆ। 'ਖੁਆਇਓਹੁ'—ਤੂੰ

ਖੁਝਾਇਆ ਗਿਆ। 'ਭੁਬੋਹੁ'—ਤੂੰ ਭੁੱਬਾ। 'ਰਹੀਏਹਿ'—ਤੂੰ ਰਹੀ। 'ਹੋਈਅਹਿ'—ਤੂੰ

ਹੋਈ। ‘ਦਬਿਓਹੁ’—ਤੂੰ ਦੱਬਿਆ ਗਿਆ। ‘ਬਧੋਹੁ’—ਤੂੰ ਬੱਧਾ ਗਿਆ।
 ‘ਜਣਿਓਹੁ’—ਤੈਨੂੰ ਜਣਿਆ। ‘ਪਤੀਣੋਹਿ’—ਤੂੰ ਪਤੀਜਿਆ। ‘ਜਾਗਿਓਹੁ’—ਤੂੰ
 ਜਾਗਿਆ। ‘ਮੁਇਓਹਿ’—ਤੂੰ ਮੁਇਆ। ‘ਵਿਸਰਿਓਹੁ’—ਤੂੰ ਵਿਸਰਿਆ।

ਅੱਨ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅੱਨ ਪੁਰਖ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਪੜਨਾਵ ‘ਉਹ’ ਜਾਂ ‘ਉਸ ਨੇ’ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਉਸ ਨੇ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਉਨਿ’ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਉਨਿ’ ਸੋਹੇ ਬਹੁਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਰਾਮਜਨੀ ਕੀਨੀ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥੩॥੧੮॥੨੯॥
 ‘ਉਨਿ’—ਉਸ ਨੇ। (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੨)

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਉਸ ਨੂੰ’, ‘ਉਸ ਦਾ’ ਜਾਂ ‘ਉਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ’ ਆਦਿਕ ਦੇ ਥਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਉਸੁ’ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਖਸਮੁ ਮਰੈ ਤਉ ਨਾਰਿ ਨ ਰੋਵੈ ॥
 ‘ਉਸੁ’ ਰਖਵਾਰਾ ਅਉਰੇ ਹੋਵੈ ॥੧॥੪॥੭॥
 ‘ਉਸੁ’—ਉਸ ਦਾ। (ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਨਾ ‘ਉਸੁ’ ਸੋਭੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਸੋਚਾ ॥
 ਨਾ ‘ਉਸੁ’ ਲੇਪੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਪੋਚਾ ॥
 ਨਾ ‘ਉਸੁ’ ਭੂਖ ਨ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥
 ਜਾ ਉਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਤਾ ਹਮ ਜਚਨਾ ॥੩॥੩੨॥੮੩॥
 ‘ਉਸੁ’—ਉਸ ਨੂੰ। (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੧)

ਸੋ, ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪੜਨਾਵਾਂ ‘ਉਸੁ’ ਅਤੇ ‘ਉਨਿ’ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੂਤ ਕਾਲ, ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਰੂਪ ਭੀ ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ:

ਜਾ ‘ਸੁਧੋਸੁ’ ਤਾਂ ਲਹਣਾ ‘ਟਿਕਿਓਨੁ’ ॥੪॥
 (ਸਤੋਂ ਬਲਵੰਡ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੭)
 ‘ਸੁਧੋਸੁ’—ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ। ‘ਟਿਕਿਓਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਟਿੱਕਿਆ।

(੨) ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦਾ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਵਚਨ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ‘ਨਾਂਵ’ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੇ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਵਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ—‘ਮੈਂ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ’, ‘ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ।’ ਇਥੇ ‘ਖਾਧੀ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ‘ਰੋਟੀ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੈ; ‘ਪੀਤਾ’ ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ‘ਪਾਣੀ’ ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਨਿਯਮ ਉੱਪਰਲੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਰਲਵਾਂ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਭਾਵ, ਇਕ ਤਾਂ ‘ਬਹਿਰੰਗ’ ਬੋਲੀਆਂ ਵਾਂਗ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਵਿਚੇ ਹੀ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਪੁਰਖ ਦਾ ਰੂਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ‘ਨਾਂਵ’ ਦਾ ਲਿੰਗ ਭੀ ਵਿਚੇ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

(ੳ) ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੈ :

ਹੁਕਮੇ ਧਰਤੀ ‘ਸਾਜੀਅਨੁ’ ਸਚੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ॥੧॥

‘ਸਾਜੀਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਸਾਜੀ। (ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੫)

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ‘ਉਪਾਈਅਨੁ’ ਆਪੇ ਭੁਨਿ ਗੋਈ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੭)

‘ਉਪਾਈਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਉਪਾਈ।

ਜਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸਬੁ ‘ਬਖਸੀਅਨੁ’ ਸੋ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ॥੭॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੨)

‘ਬਖਸੀਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਬਖਸ਼ੀ।

ਮਲੁ ਭੂੜੀ ਨਾਮਿ ‘ਉਤਾਰੀਅਨੁ’ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਹੋਆ ਸਚਿਆਰੁ ॥੨॥੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੫੦)

‘ਉਤਾਰੀਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਉਤਾਰੀ।

ਆਪੇ ਤਾੜੀ ‘ਲਾਈਅਨੁ’ ਸਭ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸਾ ॥੧੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੫)

‘ਲਾਈਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਲਾਈ।

ਭੀੜਹੁ ਮੋਕਲਾਈ ‘ਕੀਤੀਅਨੁ’ ਸਭ ਰਖੇ ਭੁਟੈਥੈ ਨਾਲਿ ॥

ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸਭਾਲਿ ॥੧॥੩॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੭)

‘ਕੀਤੀਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ।

ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਭਗਤਿ ਵਿਰਲੇ 'ਦਿਤੀਅਨੁ' ॥

ਸਉਪੇ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰ ਫਿਰਿ ਪੁਛ ਨ 'ਲੀਤੀਅਨੁ' ॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੮)

'ਦਿਤੀਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਦਿੱਤੀ। 'ਲੀਤੀਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਲੀਤੀ।

ਕੁਦਰਤਿ ਅਹਿ 'ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ' ਜਿਣਿ ਐਵਡੁ ਪਿਡੁ ਠਿਣਕਿਓਨੁ ॥੪॥

'ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਾਲੀ। (ਸੱਤੋ ਬਲਵੰਡ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੭)

ਉਗਵਣਹੁ ਤੈ ਆਬਵਣਹੁ ਚਹੁ ਚਕੀ 'ਕੀਅਨੁ' ਲੋਆ ॥੮॥੧॥

(ਸੱਤੋ ਬਲਵੰਡ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੮)

'ਕੀਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ (ਲੋਅ) ਕੀਤੀ।

ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦਾ ਰੂਪ ਪੁਲਿੰਗ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ 'ਕਥਿਤ ਕਰਮ' (Direct Object) ਪੁਲਿੰਗ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ।

ਆਪੇ ਆਪਿ 'ਉਪਾਇਅਨੁ' ਆਪਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

'ਉਪਾਇਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਉਪਾਏ ਹਨ।

ਇਕਿ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ 'ਲਾਇਅਨੁ' ਗੁਰ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੯)

'ਲਾਇਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਲਾਏ ਹਨ।

ਇਕਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ 'ਖੁਆਇਅਨੁ' ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਵਿਆਪੇ ॥੧੩॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੯)

'ਖੁਆਇਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਖੁੰਝਾਏ ਹਨ।

ਅਪਣੇ ਬਾਲਕ ਆਪਿ 'ਰਖਿਅਨੁ' ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ ॥.....

ਰੋਗ ਮਿਟਾਇ 'ਜੀਵਾਲਿਅਨੁ' ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥

ਦੋਖ ਹਮਾਰੇ 'ਬਖਸਿਅਨੁ' ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ 'ਦਿਤੀਅਨੁ' ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੨॥੧੬॥੮੦॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੦)

'ਰਖਿਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਰੱਖੇ। 'ਜੀਵਾਲਿਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਜਿਵਾਲੇ।

'ਬਖਸਿਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਬਖਸ਼ੇ। 'ਦਿਤੀਅਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਦਿੱਤੇ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ 'ਮਿਲਾਇਅਨੁ' ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਚੇਇ ॥੨॥੪॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੦)

‘ਮਿਲਾਇਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਮਿਲਾਏ ਹਨ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ਹ ਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੈ ਜਿ ‘ਲਾਇਅਨੁ’ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥੧॥੯॥

‘ਲਾਇਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਲਏ ਹਨ। (ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੩)

ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਵਿਚਿ ‘ਪਾਇਅਨੁ’ ਕਰਤਾ ਅਲਗੁ ਅਪਾਰ ॥੪੯॥

‘ਪਾਇਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਪਾਏ ਹਨ। (ਓਅੰਕਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੩੭)

ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ‘ਉਪਾਇਅਨੁ’ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਰਤਣਿ ॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੪੮)

‘ਉਪਾਇਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਉਪਾਏ ਹਨ।

ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ‘ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ’ ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਅਸਰਾਉ ॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੪੯)

‘ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਵਿਛੋੜੇ ਹਨ।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ‘ਸਾਜਿਅਨੁ’ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਗਣਤ ਗਣੀਨੀ ॥੭॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੪੯)

‘ਸਾਜਿਅਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਸਾਜੇ ਹਨ।

ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ‘ਕਰਮ’ ਪੁਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦਾ ਲਿੰਗ ਤੇ ਵਚਨ ਭੀ ‘ਕਰਮ’ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ:

ਏਹੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ‘ਉਪਾਇਓਨੁ’ ਕਰਿ ਚੋਜ ਵਿਛਾਨੁ ॥

‘ਉਪਾਇਓਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਉਪਾਇਆ ਹੈ।

ਇਕਨ੍ਹ ਆਪਿ ‘ਬੁਝਾਇਓਨੁ’ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਤਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ‘ਬਖਸਿਓਨੁ’ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

‘ਬੁਝਾਇਓਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਬੁਝਾਇਆ ਹੈ (ਗਿਆਨ)।

‘ਬਖਸਿਓਨੁ’—ਉਸ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ।

ਜੇਹਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ 'ਪਾਇਓਨੁ' ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਿਤਾ ॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

'ਪਾਇਓਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ।

ਸਚਾ ਅਮਰੁ 'ਚਲਾਇਓਨੁ' ਕਰਿ ਸਬੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥੧੧॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

'ਚਲਾਇਓਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਚਲਾਇਆ ਹੈ।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਖੇਲੁ 'ਰਚਾਇਓਨੁ' ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਆਪੇ ॥੧੩॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੯੦)

'ਰਚਾਇਓਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਰਚਾਇਆ ਹੈ।

ਹਉਮੈ ਝਗੜਾ 'ਪਾਇਓਨੁ' ਝਗੜੇ ਜਗੁ ਮੁਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਝਗੜੁ 'ਚੁਕਾਇਓਨੁ' ਇਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੧੪॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੯੦)

'ਚੁਕਾਇਓਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਚੁਕਾਇਆ।

ਪੁਤੀ ਭਾਤੀਈ ਜਾਵਾਈ ਸਕੀ ਅਗਰੁ ਪਿਛਹੁ ਟੋਲਿ ਭਿਠਾ

'ਲਾਹਿਓਨੁ' ਸਭਨਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਪਉਦੀ ਭਿਤਿ ਦੇਖਿ ਕੈ ਸਭ ਆਇ ਪਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ

'ਲਾਹਿਓਨੁ' ਸਭਨਾ ਕਿਆਹੁ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੩)

'ਲਾਹਿਓਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਲਾਹਿਆ।

ਇਕਨਾ ਨੋ ਨਾਉ 'ਬਖਸਿਓਨੁ' ਅਸਥਿਰੁ ਹਰਿ ਸਤੀ ॥੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੪੮)

'ਬਖਸਿਓਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਆ।

ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ 'ਰਖਿਓਨੁ' ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਪਿਆਈ ॥੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੧)

'ਰਖਿਓਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਰੱਖਿਆ।

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਉਪਾਵਣਹਾਰੁ ॥ ਆਪੇ 'ਕੀਤੋਨੁ' ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੁ ॥੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩ ਵਾਰ ਸਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੨)

'ਕੀਤੋਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ।

ਹੋਰਿਓ ਗੰਗ ਵਹਾਈਐ ਦੁਨਿਆਈ ਆਖੈ ਕਿ 'ਕਿਓਨੁ' ॥੪॥

ਚਉਦਹ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲਿਅਨੁ 'ਕੀਤੋਨੁ' ਚਾਨਾਣੁ ॥੬॥

- 'ਕਿਓਨੁ', 'ਕੀਤੋਨੁ'—ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ। (ਸੱਤੋ ਬਲਵੰਡ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੮)

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ 'ਦਿਤੋਨੁ' ਰਿਜਭੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਹ ਸੂਤਰੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥੧੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਜੇਹਾ 'ਕੀਤੋਨੁ' ਤੇਹਾ ਹੋਆ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥੨॥੧੭॥੫੦॥

(ਸਿਰੀਗਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੩)

ਨੋਟ: ਜੇ ਉਪਰ-ਦਿਤੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚੋਂ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਪੜਨਾਂਵ ਨਿਖੇੜਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਹੇਠ-ਲਿਖੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣ ਜਾਏਗੀ:

(ੳ) ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਅਨੁ—ਉਨਿ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀ।

ਭੀੜਹੁ ਮੋਕਲਾਈ ਕੀਤੀਅਨੁ—ਉਨਿ ਭੀੜਹੁ ਮੋਕਲਾਈ ਕੀਤੀ।

ਮਲੁ ਕੂੜੀ ਉਤਾਰੀਅਨੁ—ਉਨਿ ਮਲੁ ਕੂੜੀ ਉਤਾਰੀ।

ਇਥੇ 'ਧਰਤੀ', 'ਮੋਕਲਾਈ', 'ਮਲੁ' ਆਦਿਕ 'ਕਰਮ' ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ 'ਸਾਜੀ', 'ਕੀਤੀ', 'ਉਤਾਰੀ' ਆਦਿਕ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦਾ ਲਿੰਗ ਭੀ 'ਇਸਤ੍ਰੀ' ਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਵਚਨ ਭੀ 'ਇਕ' ਹੀ ਹੈ।

(ਅ) ਬਾਲਕ ਰਖਿਅਨੁ—ਉਨਿ ਬਾਲਕ ਰੱਖੇ।

ਫਲ ਦਿਤਿਅਨੁ—ਉਨਿ ਫਲ ਦਿੱਤੇ।

ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਉਪਾਇਅਨੁ—ਉਨਿ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਉਪਾਏ।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸਾਜਿਅਨੁ—ਉਨਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸਾਜੇ।

ਇਥੇ 'ਬਾਲਕ', 'ਫਲ' ਆਦਿਕ 'ਕਰਮ' ਦੇ ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੂਤ ਕਾਲ ਭੀ ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ।

(ੲ) ਜਗੁ ਉਪਾਇਓਨੁ—ਉਨਿ ਜਗੁ ਉਪਾਇਆ।

ਗਿਆਨੁ ਬੁਝਾਇਓਨੁ—ਉਨਿ ਗਿਆਨੁ ਬੁਝਾਇਆ।

ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਓਨੁ—ਉਨਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਓਨੁ—ਉਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਆ।

ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤੋਨੁ—ਉਨਿ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤਾ।

ਨੋਟ: ਸੰਧੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ 'ਓ' ਦਾ 'ਸੰਧੀ-ਛੇਦ' ਆ + ਉ ਹੈ। ਸੋ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਅਖੀਰਲਾ ਪੜਨਾਂਵ ਵੱਖਰਾ

ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘ਉਪਾਇਆ ਉਨ’, ‘ਬੁਝਾਇਆ ਉਨ’, ‘ਬਖਸਿਆ ਉਨ’ ਆਦਿਕ।

ਇਥੇ ‘ਜਗੁ’, ‘ਗਿਆਨੁ’ ਆਦਿਕ ‘ਕਰਮ’ ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਕ੍ਰਿਆ ਵੀ ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕੋ-ਵਚਨ ਹੈ।

(੩) ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ‘ਭੂਤ ਕਾਲ ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜਨਾਂਵ ‘ਉਸੁ’ ਜੋੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਤਾਂ ਪੜਨਾਂਵ ‘ਉਨਿ’ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਹੈ, ਪਰ ਹੇਠਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਪੜਨਾਂਵ ‘ਉਸੁ’ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ‘ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ’ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਧਾਤੂ ‘ਅਕਰਮਕ’ ਹਨ, ਉਥੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਲਿੰਗ ਤੇ ਵਚਨ ‘ਕਰਤਾ’ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਧਾਤੂ ‘ਸਕਰਮਕ’ ਹੈ, ਉਥੇ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਲਿੰਗ ਤੇ ਵਚਨ ‘ਕਰਮ’ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਜਾਂ ‘ਸੁਧੋਸੁ’ ਤਾਂ ਲਹਣਾ ਟਿਕਿਓਨੁ ॥੪॥ (ਸੱਤੇ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੭)

ਸਹਿ ਟਿਕਾ ‘ਦਿਤੋਸੁ’ ਜੀਵਦੇ ॥੧॥ (ਸੱਤੇ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੬)

ਪੁਤ੍ਰ ਮੀਤ ਧਨੁ ਕਿਛੁ ਨ ‘ਰਹਿਓਸੁ’

ਛੋਡਿ ਗਇਆ ਸਭ ਭਾਈ ਸਾਕ ॥੨॥੧੮॥੧੦੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੫)

ਦੁਯੈ ਭਾਇ ਵਿਗੁਚੀਐ ਗਲਿ ‘ਪਈਸੁ’ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥੫॥

(ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਾਂਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੪)

ਸਭੇ ਧਿਰਾਂ ‘ਨਿਖੁਟੀਅਸੁ’ ਹਿਰਿ ‘ਲਈਅਸੁ’ ਧਰ ਤੇ ॥੩੨॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੭)

ਇਕ ਭਾਉ ਲਬੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇਭਾ ‘ਚੜੀਅਸੁ’ ਹੋਰ ॥੨॥੧੨॥

(ਸੂਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੯)

ਨੋਟ : ਜੇ ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ‘ਭੂਤ ਕਾਲ’ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪੜਨਾਂਵ ‘ਉਸੁ’ ਨਿਖੇੜਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਹੇਠ-ਲਿਖੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣ ਜਾਏਗੀ :

ਸਹਿ ਟਿਕਾ ਦਿਤੋਸੁ—ਸਹਿ ਟਿਕਾ ਦਿਤਾ ਉਸੁ। (‘ਉਸੁ’ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ)। ਉਸੁ—ਉਸ ਨੂੰ।

ਕਿਛੁ ਨ ਰਹਿਓਸੁ—ਕਿਛੁ ਨ ਰਹਿਆ ਉਸੁ। ‘ਉਸੁ’ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ। ਉਸੁ—ਉਸ ਦਾ।

ਗਲਿ ਪਈਸੁ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ—ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ਪਈ ਉਸੁ ਗਲਿ। ('ਉਸੁ' 'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ਅਤੇ 'ਪਈ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ਆਪਣੇ ਕਰਤਾ 'ਫਾਸ' ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ)।

ਸਭੇ ਧਿਰਾਂ ਨਿਖੁਟੀਅਸੁ—ਸਭੇ ਧਿਰਾਂ ਨਿਖੁਟੀਆ ਉਸੁ। ('ਉਸੁ' 'ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ਅਤੇ 'ਨਿਖੁਟੀਆ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਆਪਣੇ ਕਰਤਾ 'ਧਿਰਾਂ' ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ)।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ :

ਆਪਿ 'ਵਿਛੋੜੇਨੁ' ਸੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥੨॥੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੫)

'ਵਿਛੋੜੇਨੁ'—(ਜੋ ਜੋ) ਵਿਛੋੜੇ ਉਨਿ।

ਸਭੇ ਗਲਾ ਆਪਿ ਬਾਟਿ 'ਬਹਾਲੀਓਨੁ' ॥੨੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੩)

'ਬਹਾਲੀਓਨੁ'—ਬਹਾਲੀਆ ਉਨਿ।

ਮਰਾਠੀ

(੪) ਮਰਾਠੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਬੰਬਈ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਗੋਆ ਤਕ, ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਬਰਾਰ ਤਕ ਅਤੇ ਮੱਧ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੇਕ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਇਹੀ ਬੋਲੀ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮਰਾਠੀ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਰੂਪ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਲਾ' ਜਾਂ 'ਲ' ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ 'ਉਠਿਲਾ' (= ਉਹ ਉੱਠਿਆ)।

ਇਹ 'ਲਾ' ਜਾਂ 'ਲ' ਪਿਛੇਤਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ 'ਬਹਿਰੰਗ' ਬੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : 'ਉੜੀਆ' ਵਿਚ 'ਉਠਿਲਾ'; 'ਬੰਗਲਾ' ਵਿਚ 'ਉਠਿਲ' ਜਾਂ 'ਉਠਿਲੋ'; 'ਬਿਹਾਰੀ' ਵਿਚ 'ਉਠਲ' ਅਤੇ 'ਆਸਾਮੀ' ਵਿਚ 'ਉਠਿਲ'।

ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸੁਨਿਬੇ ਸਖੀ ਕੰਤਿ ਹਮਾਰੇ 'ਕੀਅਲੋ' ਖਸਮਾਨਾ ॥੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੨)

ਸਾਦ ਸਹਜ ਸੁਖ ਰਸ ਕਸ 'ਤਜੀਅਲੇ' ਕਾਪੜ ਛੋਡੇ ਚਮੜ ਲੀਏ ॥੩॥੧॥੩੩॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੪, ਪੰਨਾ ੩੫੮)

ਨਾਨਕ 'ਤਜੀਅਲੇ' ਅਵਰਿ ਜੰਜਾਲ ॥੪॥੫੨॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੦)

‘ਮਰਾਠੀ’ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੁਖ ਭਾਗ ਹਨ—ਦੇਸੀ, ਕੋਂਕਣੀ ਤੇ ਬਰਾਹੀ। ਅੱਜ-ਕਲ੍ਹ ਪੂਨੇ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੀ ਬੋਲੀ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਮਰਾਠੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਰਾਠੀ ਬੋਲੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਭਾਗ ਦੀ ਅਖੀਰਲੀ ਆਰੀਆ ਬੋਲੀ ਹੈ।

ਮਰਾਠੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਭੂਤ ਕਾਲ ਬਨਾਣ ਲਈ ਧਾਤੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ‘ਲਾ’ ਲਗਾਈਦਾ ਹੈ। ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਇਹ ‘ਲਾ’ ਲਗਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਹਰੇਕ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ (f) ਭੀ ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ‘ਸਕਰਮਕ’ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਲਾ’ ਦਾ ਵਰਤਣਾ ‘ਕਰਤਰੀ ਪ੍ਰਯੋਗ’ (Active Voice) ਅਖਵਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ‘ਸਕਰਮਕ’ ਧਾਤੂਆਂ ਨਾਲ ‘ਲੇ’ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ‘ਕਰਮ ਪ੍ਰਯੋਗ’ (Passive) ਅਖਵਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

ਛੀਪੇ ਕੇ ਘਰਿ ਜਨਮੁ ‘ਦੇਲਾ’ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ‘ਭੈਲਾ’ ॥

ਸੰਤਹ ਕੈ ਪਰਸਾਇ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ‘ਭੇਟੁਲਾ’ ॥੨॥੫॥

(ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਚਾਹਹਿ ਬਿਰਲੇ ਕਾਹੂ ‘ਭੀਨੁਲਾ’ ॥੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵੀ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੩)

ਜੈਸੇ ਗਾਇ ਕਾ ਬਾਛਾ ‘ਛੁਟਲਾ’ ॥

ਬਨ ਚੋਖਤਾ ਮਾਖਨੁ ‘ਘੂਟਲਾ’ ॥੨॥੪॥

(ਗੋਂਡ ਨਾਮਦੇਵੀ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੪)

ਨਾਮਾ ਸੁਲਤਾਨੇ ‘ਬਾਧਿਲਾ’ ॥ ਪਾਖੰਤਣ ਬਾਜ ‘ਬਜਾਇਲਾ’ ॥

ਗਰੁੜ ਚੜੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ‘ਆਇਲਾ’ ॥੧੫॥੧੦॥

(ਡੇਰਉ ਨਾਮਦੇਵੀ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

ਆਲਾਵੰਤੀ ਇਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜੋ ਹੈ ਮੁਝ ਉਪਰਿ ਸਭ ‘ਕੋਪਿਲਾ’ ॥੧॥

ਏ ਪੰਡੀਆ ਮੋ ਕਉ ਦੇਵ ਕਹਤ ਤੇਰੀ ਪੈਜ ਪਿਛੰਉਡੀ ‘ਹੋਇਲਾ’ ॥੩॥੨॥

(ਮਲਾਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੨)

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ 'ਜਪਲਾ' ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸੈ ਤਉਜਲੁ ਪਾਰਿ 'ਪਰਲਾ' ॥੨੭॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੧)

ਜੀਅ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਭੁ ਕਿਛੁ 'ਜਾਣਲਾ' ॥੧੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੫)

ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਰਾਜਤਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ 'ਬੰਚਲਾ' ॥੧੩॥

(ਫੁਨਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬੨)

'ਦੈਲਾ'—ਦਿੱਤਾ। 'ਭੈਲਾ'—ਭਇਆ। 'ਭੇਟਲਾ'—ਭੇਟਿਆ। 'ਭੀਨੁਲਾ'—
ਭਿਨਾ। 'ਛੂਟਲਾ'—ਛੁੱਟਿਆ। 'ਘੁਟਲਾ'—ਚੁੰਘਿਆ। 'ਬਾਧਿਲਾ'—ਬੰਨ੍ਹਿਆ।
'ਬਜਾਇਲਾ'—ਵਜਾਇਆ। 'ਆਇਲਾ'—ਆਇਆ।

ਨੋਟ: ਮਰਾਠੀ ਦੇ ਲਫਜ਼ 'ਆਇਲਾ' ਤੇ 'ਆਲਾ' ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

'ਆਇਲਾ'—ਕ੍ਰਿਆ 'ਆ' ਤੋਂ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਅੱਠ-ਪੁਰਖ ਦਾ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ।

'ਆਲਾ'—ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਆਲਯ' ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਘਰ'।
'ਕੋਪਿਲਾ'—ਗੁੱਸੇ ਹੋਇਆ। 'ਹੋਇਲਾ'—ਹੋਈ। 'ਲਾਗਿਲਾ'—ਲੱਗਿਆ।
'ਭੇਇਲਾ'—ਭਇਆ। 'ਸਮਾਇਲਾ'—ਸਮਾਇਆ। 'ਜਪਲਾ'—ਜਪਿਆ।
'ਪਰਲਾ'—ਪਿਆ। 'ਜਾਣਲਾ'—ਜਾਣਿਆ। 'ਬੰਚਲਾ'—ਠੱਗਿਆ ਗਿਆ।

ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਤਵਣੁ 'ਭਸੀਅਲੇ' ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਡੀਠੀ ॥੧੯॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੦)

ਦੇਵਾ ਪਾਹਨ 'ਤਾਰੀਅਲੇ' ॥

ਤਾਰੀਲੇ ਗਨਿਕਾ ਬਿਨੁ ਰੂਪ ਬੁਝਿਆ ਬਿਆਧਿ ਅਜਾਮਲੁ 'ਤਾਰੀਅਲੇ' ॥

(ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੫)

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਤਬ ਬਿਸਰਿ ਗਇਆ ਜਾਂ 'ਤਜੀਅਲੇ' ਸੰਸਾਰੇ ॥੩॥੨॥

ਆਜੁ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਹੈ 'ਪੇਖੀਅਲੇ' ਧਰਮਰਾਓ ॥੪॥੨॥

(ਸਿਰੀਗਗੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੨)

ਰਾਮਾ ਭਗਤਹ 'ਚੇਤੀਅਲੇ' ਅਚਿੰਤ ਮਨੁ ਰਾਖਸੀ ॥੧॥੫॥

(ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਉ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਤਾ ਤੇ 'ਸੇਵੀਅਲੇ' ਰਾਮਨਾ ॥੫॥ (ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੬)

ਮੂੰਦਿ ਲੀਏ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ॥

'ਬਾਜੀਅਲੇ' ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ॥੧॥੧੦॥ (ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

ਪੂਰਬਲੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮੁ ਨ ਮਿਟੈ ਗੀ ਘਰ ਗੋਹਣਿ

ਤਾ ਚੇ ਮੋਹਿ 'ਜਾਪੀਅਲੇ' ਰਾਮ ਚੇ ਨਾਮੰ ॥੬॥੧॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੫)

ਆਦਿ ਕਉ ਕਵਨੁ ਬੀਚਾਰੁ 'ਕਬੀਅਲੇ' ਸੁੰਨ ਕਹਾ ਘਰ ਵਾਸੈ ॥

ਕਾਲ ਕਾ ਠੀਗਾ ਕਿਉ 'ਜਲਾਈਅਲੇ' ਕਿਉ ਨਿਰਭਉ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥੨੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੦)

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਚਲੁ ਹਿਰਦੈ 'ਵਸੀਅਲੇ' ਹੁਰਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ ॥੬੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੫)

'ਆਨੀਲੇ' ਕੁੰਤ 'ਭਰਾਈਲੇ' ਉਦਕ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਇਸਨਾਨ ਕਰਉ ॥੧॥

'ਆਨੀਲੇ' ਫੂਲ 'ਪਰੇਈਲੇ' ਮਾਲਾ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਪੂਜ ਕਰਉ ॥੨॥

'ਆਨੀਲੇ' ਦੂਧ 'ਗੰਧਾਈਲੇ' ਖੀਰ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਨੈਵੇਦੁ ਕਰਉ ॥੩॥੨॥

(ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੫)

'ਤਜੀਲੇ' ਬਨਾਰਸਿ ਮਤਿ ਭਈ ਬੋਗੀ ॥੧੫॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੬)

ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਰੈ ਕਾਮਨੀ ਲੋਚਨ 'ਭਰੀਲੇ' ਉਸਾਸਾ ॥੧॥੬੫॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੭)

ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ 'ਲਾਗੀਲੇ' ਪੂਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੫॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੪)

'ਦਾਪੀਲੇ' ਲੰਕਾਗੜ੍ਹ 'ਉਪਾੜੀਲੇ' ਰਾਵਣਬਣੁ

ਸਲਿਬਿਸਲਿ ਆਣਿ 'ਤੋਪੀਲੇ' ਹਰੀ ॥੫॥੧॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ, ਪੰਨਾ ੬੬੫)

ਡਸੀਅਲੇ, ਤਾਰੀਅਲੇ, ਤਜੀਅਲੇ, ਪੇਖੀਅਲੇ, ਚੇਤੀਅਲੇ, ਸੇਵੀਅਲੇ,
ਬਾਜੀਅਲੇ, ਜਾਪੀਅਲੇ, ਕਬੀਅਲੇ, ਜਲਾਈਅਲੇ, ਆਨੀਲੇ, ਭਰਾਈਲੇ,

ਪਰੋਈਲੇ, ਰੀਧਾਈਲੇ, ਤਜੀਲੇ, ਭਰੀਲੇ, ਲਾਗੀਲੇ, ਦਾਧੀਲੇ, ਉਪਾੜੀਲੇ, ਤੋਖੀਲੇ।

ਬੁਜਭਾਖਾ

ਇਸ ਬੋਲੀ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਆਕਾਰਾਂਤ ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਂਵ', 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਤੇ 'ਭੂਤ ਕਾਰਦੰਤਕ' ਤੇ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ 'ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਰਦੰਤਕ' ਭੀ ਓਕਾਰਾਂਤ (-ਅੰਤ) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ: ਘੋੜੇ, ਜਲਿਓ (ਚਲਯੋ), ਕਿਯੋ।

ਸ਼:	ਪ੍ਰਾ:	ਬ੍ਰਜ
ਘੋਟਕ:	ਘੋੜਓ	ਘੋੜੇ
ਚਲਿਤ	ਚਲਿਅਉ	ਚਲਯੋ (ਚਲਿਓ)

ਭੂਤ ਕਾਲ, ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ (ਕਰਨੋ, ਕਰਿਬੋ, ਕੀਬੋ)

ਸਭ ਪੁਰਖਾਂ ਵਾਸਤੇ—ਕਿਯੋ, ਕੀਨੋ, ਕਰਿਓ (ਕਰਯੋ)।

ਅਕਰਮਕ ਧਾਤੂ

ਜਾਨਾ

	ਪੁਲਿੰਗ	ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ
ਸਾਰੇ ਪੁਰਖਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਕ-ਵਚਨ	ਗਯੋ	ਗਈ
ਬਹੁ-ਵਚਨ	ਗਏ	ਗਈਂ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਇਹ ਕ੍ਰਿਆ ਕਈ ਥਾਈਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਵੇਖੋ:

ਜਿਹ ਘਰਿ ਕਥਾ ਹੋਤ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ 'ਕੀਨੋ' ਮੈ ਫੇਰਾ ॥੩॥੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੧)

'ਕੀਓ' ਸਿੰਗਾਰੂ ਮਿਲਨ ਕੇ ਤਾਈ ॥੧॥੮॥੩੦॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੩)

ਜੋ ਜੋ 'ਕੀਨੋ' ਆਪਨੇ ਭਿਸੁ ਅਭੇਦਾਨੁ ਦੀਤਾ ॥੨॥

ਜਿੰਘੁ ਬਿਲਾਈ ਹੋਇ 'ਗਇਓ' ਤ੍ਰਿਣੁ ਮੇਰੁ ਦਿਖੀਤਾ ॥੩॥੧॥੩੭॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੦)

ਚਰਣ ਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ 'ਦੀਨੋ' ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ॥੧॥੩॥੬੭॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

ਮਨ ਰੇ 'ਸਰਿਓ' ਨ ਏਕੈ ਕਾਜਾ ॥ 'ਭਜਿਓ' ਨ ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਜਾ ॥੧॥੨੭੭॥੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੪)

ਕੀਨੋ, ਕੀਓ, ਦੀਨੋ, ਗਇਓ, ਸਰਿਓ, ਭਜਿਓ।

ਅਵਧੀ

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਈ ਧਾਤੂ ਐਸੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 'ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ' ਵਾਲੇ 'ਣ' ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 'ਉ' ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : ਆਉਣਾ, ਸਉਣਾ, ਨ੍ਹਾਉਣਾ। ਧਾਤੂਆਂ (Root) ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ (Causative) ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਦਾ ਅੰਤਲੇ 'ਣ' ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 'ਉ' ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ : ਪਾਉਣਾ, ਸਮਝਾਉਣਾ, ਕਰਾਉਣਾ ਆਦਿਕ। ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ 'ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ' ਦਾ ਇਹ 'ਉ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਵ' ਤੋਂ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚ ਭੀ 'ਵ' ਹੀ ਹੈ। [ਵੇਖੋ, 'ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ' ਦਾ ਅੰਕ]।

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ 'ਉ' ਬਣ ਗਿਆ, ਪਰ ਹਿੰਦੀ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਭਾਖਾਵਾਂ ਵਿਚ ਉਹ 'ਵ' ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। 'ਆਉਣਾ' ਆਦਿਕ ਧਾਤੂ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਭੀ 'ਉ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਵ' ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ : ਆਵਨ, ਸਵਨ, ਨ੍ਹਾਵਨ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਦਾ ਇਹ ਰੂਪ ਭੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਰੂਪ ਬਹੁਤਾ ਅਵਧੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਜਹਾਂ ਬੋਲ ਤਹ ਅਛਰ 'ਆਵਾ' ॥

ਜਹ ਅਬੋਲ ਤਹ ਮਨੁ ਨ 'ਰਹਾਵਾ' ॥੨॥

ਕਕਾ ਕਿਰਟਿ ਕਮਲ ਮਹਿ 'ਪਾਵਾ' ॥

ਸਸਿ ਬਿਗਾਸ ਸੰਪਟ ਨਹੀ 'ਆਵਾ' ॥

ਅਰੁ ਜੇ ਤਹਾ ਕੁਸਮ ਰਸ ਪਾਵਾ ॥
 ਅਕਹ ਕਹਾ ਕਹਿ ਕਾ ਸਮਝਾਵਾ ॥੨॥
 ਖਖਾ ਇਹੈ ਖੇੜ ਮਨ 'ਆਵਾ' ॥
 ਖੇੜੇ ਛਾਡਿ ਨ ਦਹਦਿਸ 'ਧਾਵਾ' ॥੮॥
 ਤਾ ਘਟ ਮਾਹਿ ਘਾਟ ਜਉ 'ਪਾਵਾ' ॥
 ਸੋ ਘਟੁ ਛਾਡਿ ਅਵਘਟ ਕਤ 'ਧਾਵਾ' ॥੧੦॥
 ਰੇ ਮਨ ਮੈ ਤਉ ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਮਝਾਵਾ ॥
 ਤਾਹਿ ਛਾਡਿ ਕਤ ਆਪੁ 'ਬਧਾਵਾ' ॥੧੩॥
 ਕਤ ਝਖਿ ਝਖਿ ਅਉਰਨ 'ਸਮਝਾਵਾ' ॥
 ਝਗਰੁ ਕੀਏ ਝਗਰਉ ਹੀ 'ਪਾਵਾ' ॥੧੫॥
 ਦੇਖਿ ਅਟਲ ਟਲਿ ਕਤਹਿ ਨ 'ਜਾਵਾ' ॥
 ਰਹੈ ਲਪਟਿ ਘਟਿ ਪਰਚਉ 'ਪਾਵਾ' ॥੧੭॥
 ਜਿਨਿ ਠਗਿ ਠਗਿਆ ਸਗਲ ਜਗੁ 'ਖਾਵਾ' ॥
 ਸੋ ਠਗੁ ਠਗਿਆ ਠਉਰ ਮਨੁ 'ਆਵਾ' ॥੧੮॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

ਇਨ੍ ਮੁੰਡੀਅਨ ਮੇਰਾ ਘਰੁ 'ਧੁੰਧਰਾਵਾ' ॥
 ਬਿਟਵਹਿ ਰਾਮ ਰਮਉਆ 'ਲਾਵਾ' ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

ਬਰਤ ਨੇਮ ਕਰਮ ਖਟ ਕੀਨੇ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ 'ਦਿਖਾਵਾ' ॥
 ਗੀਤ ਨਾਦ ਮੁਖ ਰਾਗ ਅਲਾਪੇ ਮਨਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ 'ਗਾਵਾ' ॥੩॥੫੧॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੦੩)

ਨੋਟ : ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ 'ਆਵਾ', 'ਪਾਵਾ' ਆਦਿਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਰੂਪ 'ਆਇਆ', 'ਪਾਇਆ' ਆਦਿਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਰਾਮਾਇਣ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣ

ਸੁਨਿ ਗੁਰ ਬਚਨ ਚਰਣ ਸਿਰ 'ਨਾਵਾ'।
 ਹਰਖ ਵਿਖਾਦ ਨ ਕਛੁ ਉਰ 'ਆਵਾ' ॥੧੯੧॥

(ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)

ਕਹਹੁ ਕਾਹਿ ਯਹ ਲਾਤ ਨ 'ਭਾਵਾ'।
 ਕਾਹੂ ਨ ਬੰਕਰ-ਚਾਪ 'ਚਢਾਵਾ'।੨੮੬। (ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)
 ਕਹਹੁ ਜਾਇ ਜਾ ਕਹ ਜੋਇ ਭਾਵਾ।
 ਹਮ ਤੋ ਆਜੁ ਜਨਮ ਫਲ 'ਪਾਵਾ'।੨੮੭। (ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)
 ਕਹਹੁ ਨਾਥ! ਸੁੰਦਰ ਦੇਉ ਬਾਲਕ।
 ਮੁਨਿਕੁਲ-ਤਿਲਕ ਕਿ ਨਿਪਕੁਲ-ਪਾਲਕ।
 ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਨਿਗਮ ਨੇਤਿ ਕਹਿ 'ਗਾਵਾ'।
 ਉਭੈ ਵੇਸ ਧਰਿ ਜੋਇ ਕਿ 'ਆਵਾ'।੨੮੮। (ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ

‘ਭੂਤ ਕਾਲ’ ਵਿਚ ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ ਦੇ ਕੁਝ ਰੂਪ ਦੱਸਣ ਲੱਗਿਆਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ, ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਭੂਤ ਕਾਲ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਾਣ ਲਈ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ:

ਪ੍ਰੇਮ ਠਗਉਗੀ ਜਿਨ ਕਉ ਪਾਈ ਤਿਨ ਰਸੁ ‘ਪੀਅਉ’ ਭਾਰੀ॥੧॥੭॥੧੧॥
 (ਜੇਤਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੦੨)

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਪਾਛੈ ‘ਪਰਿਅਉ’ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ॥੮॥੨॥੮॥
 (ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੨)

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਭੇ ਧੰਨਿ ਜਨ ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ‘ਭਯਉ’॥
 ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ‘ਪਰਸਿਯਉ’ ਸਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਥੇ ਰਹਿਓ॥੫॥
 (ਸਵਯੋ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਾਕੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੬)

ਤੇ ‘ਪਚਿਅਉ’ ਇਕੁ ਮਨਿ ‘ਧਰਿਅਉ’ ਇਕੁ ਕਰਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਓ॥੩॥੧੨॥
 (ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਜਾਲਪ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੮)

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਾਨਕਿ ‘ਸੰਗ੍ਰਹਿਅਉ’॥
 ਤਾ ਤੇ ਅੰਗਦੁ ਲਹਣਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤਾਸੁ ਚਰਣਹ ਲਿਵ ‘ਰਹਿਅਉ’॥੧॥੧੫॥
 (ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੫)

ਆਪਿ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਗ ਮਹਿ 'ਪਰਵਰਿਯਉ' ॥

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਆਕਾਰੁ ਜੋਤਿ ਜਗ ਮੰਡਲਿ 'ਕਰਿਯਉ' ॥੨॥੧੬॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੫)

ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਰੂਪੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਜੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ 'ਕੀਅਉ' ॥

ਗੁਰੁ 'ਮਿਲ੍ਹਉ' ਸੋਇ ਭਿਖਾ ਕਹੈ ਸਹਜ ਰੰਗਿ ਦਰਸਨੁ 'ਦੀਅਉ' ॥੧॥੧੯॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੫)

'ਪੀਅਉ'—ਪੀਤਾ। 'ਪਰਿਅਉ'—ਪਇਆ। 'ਭਯਉ'—ਭਇਆ।

'ਪਰਸਿਯਉ'—ਪਰਸਿਆ। 'ਪਵਿਅਉ'—ਪਵਿਯਆ। 'ਧਰਿਅਉ'—ਧਰਿਆ।

'ਸੰਗ੍ਰਹਿਅਉ'—ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕੀਤਾ। 'ਰਹਿਅਉ'—ਰਹਿਆ। 'ਪਰਵਰਿਯਉ'—

ਪਰਵਰਤ ਹੋਇਆ। 'ਕਰਿਯਉ'—ਕੀਤਾ। 'ਕੀਅਉ'—ਕੀਤਾ। 'ਮਿਲ੍ਹਉ'—

ਮਿਲਿਆ। 'ਦੀਅਉ'—ਦਿੱਤਾ।

ਕਾਠਰੁ ਸ੍ਰੀਖੰਡ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਅਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਤਿਨ ਕੇ 'ਗਇਅ' ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨ ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਸੇ ਪਸੁ ਪਰੇਤੁ ਸੁਰਿ ਨਰ 'ਭਇਅ' ॥੨॥੬॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਨਲ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੯)

ਗਇਅ, ਭਇਅ—ਬਹੁ-ਵਚਨ = ਗਏ, ਭਏ।

ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ (Future Tense)

ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ, ਰੂਪ-ਸਾਧਨਾ

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਠ ਪੁਰਖ Third Person	ਜਾਸੀ, ਛੂਟਸਿ, ਢਹਗਿ, ਲਹਗੁ, ਜਾਇਗਾ, ਜਾਇਗੇ, ਕਰਿ ਹੈ, ਸਿਧਾਈ	ਪਉਸਨਿ, ਚਾਲਸਹਿ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ Second Person	ਹੋਵਹਿ, ਜਾਸਹਿ, ਉਧਰਸਿ, ਪਛੁਤਾਵਹੇ	ਪਾਵਹੁ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ First Person	ਸੇਵਸਾ, ਲੈਹਉ, ਕਰਿਹਉ, ਸਤਾਵਉਗੇ	ਕਰਸਹ

ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸੀ' :

ਹਥੁ ਨ ਨਾਇ ਕਸੁੰਭੈ ਜਲਿ 'ਜਾਸੀ' ਵੇਲਾ ॥੧॥੨੪੫॥

ਕਹੈ ਫਰੀਦੁ ਸਹੇਲੀਹੋ ਸਹੁ 'ਅਲਾਏਸੀ' ॥

ਹੰਸੁ 'ਚਲਸੀ' ਫੁੰਮਣਾ ਅਹਿ ਤਨੁ ਢੇਰੀ 'ਬੀਸੀ' ॥੩॥੨॥

(ਸੁਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੮੪)

ਜੇ ਘਟੁ ਜਾਇ ਤ ਭਾਉ ਨ 'ਜਾਸੀ' ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸਾ ॥੨॥੪॥

(ਸੁਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੮੩)

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ, ਸੋ ਪੀਐ ਜਿਸੁ ਰਾਮੁ 'ਪਿਆਸੀ' ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ 'ਚਖਾਸੀ' ॥੧॥੧੨॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੪ ਪੜਤਾਲ, ਪੰਨਾ ੧੨੦੨)

ਓਨ੍ਹ ਦੀ ਆਪਿ ਪਤਿ 'ਰਖਸੀ' ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ

ਸਰਨਾਗਤਿ ਪਏ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ॥੨॥੩੨॥

(ਮ: ੩, ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੪੯)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸਿ' :

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ 'ਛੁਟਸਿ' ਕੋਇ ॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੧੦, ਪੰਨਾ ੮੩੯)

ਧਰਮਰਾਇ ਜਬ 'ਪਕਰਸਿ' ਬਢਰੇ ਤਉ ਕਾਲਮੁਖਾ ਉਠਿ ਜਾਹੀ ॥੩॥੨॥੧੬॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੭)

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭ ਹੋਇ ਖੁਆਰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ 'ਉਤਰਸਿ' ਪਾਰਿ ॥੧॥੧੭॥

(ਸੁਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੧)

(੩) (ੳ) ਪੁਲਿੰਗ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਦੇ ਨਾਲ :

ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਗਾ' 'ਗੋ' 'ਗੁ' :

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਨਸਿ 'ਜਾਇਗਾ' ਉਬਰੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੧੧)

ਗਿਰਿ ਬਸੁਧਾ ਜਲ ਪਵਨ 'ਜਾਇਗੋ' ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ ॥੧॥੬॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੪)

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਭੂਭੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਾਜੁ 'ਲਹਗੁ' ਨਿਦਾਨਿ ॥੧॥੧॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੧੦, ਪੰਨਾ ੮੩੨)

ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਹੈ ਭੀ 'ਹੋਗੁ' ॥੧੧॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਬਿਤੀ, ਪੰਨਾ ੮੪੦)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਦੇ ਨਾਲ :

ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਗਿ' :

ਕਾਚੀ 'ਬਹਗਿ' ਦਿਵਾਲ ਕਾਹੇ ਗਭੁ ਲਾਵਹੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੭੧)

ਭਵ ਸਾਗਰ ਨਾਵੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਜੋ ਚੜੈ ਤਿਸੁ 'ਤਾਰਗਿ' ਰਾਮ ॥੩॥੩॥੬॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੮੧)

ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ 'ਹੋਵਗਿ' ਸਾਰ ॥੪॥੩॥ (ਬਸੰਤੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੬੬)

ਵਦੀ ਸੁ 'ਵਜਗਿ' ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਵੇਖੇ ਸੋਇ ॥੩॥੧੧॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਨੋਟ : ਪਿੱਛੇ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਹਾਲ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਕੁਝ 'ਅੰਤਰੰਗ' ਤੇ 'ਬਹਿਰੰਗ' ਬੋਲੀਆਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜਿਹਾ ਹਾਲ ਪੜ੍ਹ ਆਏ ਹਾਂ, ਤੇ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਕੁਝ ਰੂਪ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ 'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਭੀ ਉਹਨਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ 'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਨਾਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

'ਰਾਜਸਥਾਨੀ' ਬੋਲੀ ਵਿਚ, ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਪੱਛਮੀ ਹਿੰਦੀ' ਵਰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। 'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਵਿਚ 'ਰਾਜਸਥਾਨੀ' ਦੇ ਰੂਪ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ :

੧. ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਜਿਹੇ; ਜਿਵੇਂ : ਚਲਿੱਸਾਮਿ, ਚਲਸਯੁੰ, ਚਲਿਹਾਮਿ।

੨. 'ਗਾ' ਜਾਂ 'ਲਾ' ਵਰਤ ਕੇ; ਜਿਵੇਂ—ਚਲੁਲੇ, ਚਲਾਲਾ, ਚਲੁਲਾ, ਚਲੁੰਗੇ, ਚਲਾਂਗਾ।

'ਰਾਜਸਥਾਨੀ' ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ—ਚਲਸਾਂ, ਚਲਸੀ, ਚਲਾਂਗਾ—ਰੂਪ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਨੋਟ : ਉਪਰਲੇ ਦਿੱਤੇ ਅੰਕ (੩) ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਗਹੁ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਇਕ ਧਿਆਨ-ਜੋਗ ਨਿਯਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਚਿਹਨ 'ਗੁ' ਪੁਲਿੰਗ ਵਾਸਤੇ

ਹੈ, ਜਿਵੇਂ—‘ਪਾਜੁ ਲਹਗੁ’; ਅਤੇ ‘ਗਿ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਵਾਸਤੇ; ਜਿਵੇਂ—‘ਕਾਚੀ ਦਹਗਿ ਦਿਵਾਲ’।

(੪) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (‘ਫਿ’) ਲਗਾ ਕੇ ‘ਹੈ’ ਵਰਤਿਆਂ:

ਇਹ (‘ਫਿ’) ਕਈ ਧਾਤੂਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ (‘ਐ’) ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ—‘ਜੈ ਹੈ’। ਵੇਖੋ:

ਰੇ ਮਨ ਕਉਨ ਗਤਿ ‘ਹੋਇ ਹੈ’ ਤੇਰੀ॥ (ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੩੫੨)

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਚੇਤਿ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ‘ਹੋਇ ਹੈ’ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ॥੩॥੩॥੯੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੯੦੨)

ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ॥ ‘ਕਰਿ ਹੈ’ ਰਾਮ ‘ਹੋਇ ਹੈ’ ਸੋਇ॥੪॥੧॥੧੦॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

ਬੀਤਿ ‘ਜੈ ਹੈ’ ਬੀਤਿ ‘ਜੈ ਹੈ’ ਜਨਮੁ ਅਕਾਸ ਰੇ॥

(ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੩੫੨)

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਤੁਨਿ ਤੋਹਿ ‘ਗਸਿ ਹੈ’ ਸਮਝਿ ਰਾਖਹੁ ਚੀਤਿ॥੨॥੧॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੬੩੧)

(੫) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਈ’:

ਅਗਲੀ ਕਿਛੁ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ॥ ਰੋਵਨਹਾਰੁ ਤਿ ਉਠਿ ‘ਸਿਧਾਈ’॥੨॥੧੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੫)

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਤੂ ਜੀਵਹਿ, ਫਿਰਿ ਨ ‘ਖਾਈ’ ਮਹਾ ਕਾਲੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੫)

‘ਪੱਛਮੀ ਅਵਧੀ’ ਦੇ ‘ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਵਿਚ ‘ਅੱਨ-ਪੁਰਖ’, ‘ਇਕ-ਵਚਨ’ ਦਾ ਰੂਪ ‘ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ’ ਵਾਂਗ ‘ਹੈ’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ—‘ਕਰਿ ਹੈ’, ‘ਸੁਨਿ ਹੈ’। ਪਰ ‘ਪੂਰਬੀ ਅਵਧੀ’ ਵਿਚ ‘ਹਿ’ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ—‘ਹੋਇਹਿ’, ‘ਆਇਹਿ’, ‘ਜਾਇਹਿ’। ਸ਼ਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਇਸ ‘ਹਿ’ ਦੇ ‘ਹ’ ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣ ‘ਤੇ ਕੇਵਲ ‘ਫਿ’ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ‘ਫਿ’ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ‘ਐ’ ਬਣ ਗਿਆ; ਜਿਵੇਂ—‘ਆਈ’, ‘ਜਾਈ’, ‘ਕਰੀ’, ‘ਖਾਈ’।

ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ ਦਾ ਭਵਿੱਖਤ

	ਇਕ-ਵਚਨ	ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ	ਦੇਖੁੰਗੇ, ਦੇਖਿਹੋ	ਦੇਖੈਂਗੇ, ਦੇਖਿ ਹੈ
ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ	ਦੇਖੈਂਗੇ, ਦੇਖਿ ਹੈ	ਦੇਖੈਂਗੇ, ਦੇਖਿ ਹੋ
ਅੱਠ ਪੁਰਖ	ਦੇਖੈਂਗੇ, ਦੇਖਿ ਹੈ	ਦੇਖੈਂਗੇ, ਦੇਖਿ ਹੋ

ਹਿੰਦੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ-ਪ੍ਰਧਾਨ ਉਪਭਾਖਾ ਹਨ—ਅਵਧੀ, ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ ਤੇ ਖੜੀ।

‘ਖੜੀ’ ਅਤੇ ‘ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ’ ਵਿਚ ‘ਇ’ ਅਤੇ ‘ਉ’ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ‘ਆ’ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਅ’ ਅਤੇ ‘ਆ’ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ‘ਇ’ ਭੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦੇ। ਸੋ, ਅਵਧੀ ਵਿਚ ਭਵਿੱਖਤ—ਆਇ ਹੈ, ਜਾਇ ਹੈ, ਕਰਇ ਹੈ।

‘ਬ੍ਰਜ’ ਵਿਚ ਆਯ ਹੈ, ਜਾਯ ਹੈ।

ਜਾਂ

ਅਯ ਹੈ = ਐ ਹੈ; ਜਯ ਹੈ = ਜੈ ਹੈ।

‘ਅਵਧੀ’ ਤੇ ‘ਬ੍ਰਜ’ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਭਵਿੱਖਤ ਦੇ ਕਾਰਦੰਤਕ ਰੂਪ (Participles) ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ—ਕਰਿ ਹੈ, ਚਲਿ ਹੈ, ਹੋਯ ਹੈ।

ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ : ਕਰਿ ਹਇ, ਚਲਿ ਹਇ, ਹੋਇ ਹਇ;

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ : ਕਰਿਸਇ, ਚਲਿਸਇ, ਹੋਇਸਇ;

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ : ਕਰਿਸ਼ਯਤਿ, ਚਲਿਸ਼ਯਤਿ, ਭਵਿਸ਼ਯਤਿ;

‘ਅਵਧੀ’ ਵਿਚ ਉੱਚਾਰਨ ‘ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼’ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਪਰ ‘ਬ੍ਰਜ’ ਵਿਚ ‘ਇ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਯ’ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ : ਕਰਿਯ, ਹੋਯ, ਹਯ।

ਸੋ, ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਕ (੪) ਅਤੇ (੫) ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ‘ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਦੇ ਰੂਪ ਹਿੰਦੀ ਦੀ ‘ਅਵਧੀ’ ਸ਼ਾਖ ਦੇ ‘ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

(੧) ‘ਜਾਸੀ’—ਜਾਇਗਾ। ‘ਅਲਾਏਸੀ’—ਅਲਾਏਗਾ। ‘ਚਲਸੀ’—ਚੱਲੇਗਾ।

‘ਥੀਸੀ’—ਹੋਇਗਾ। ‘ਪਿਆਸੀ’—ਪਿਲਾਏਗਾ। ‘ਚਖਾਸੀ’—ਚਖਾਏਗਾ।

‘ਚਖਸੀ’—ਚੱਖੇਗਾ। ‘ਰਖਸੀ’—ਰੱਖੇਗਾ।

(੨) ‘ਛੁਟਸਿ’—ਛੁੱਟੇਗਾ। ‘ਪਕਰਸਿ’—ਪਕੜੇਗਾ। ‘ਉਤਰਸਿ’—ਉਤਰੇਗਾ।

(੩) (ੳ) 'ਜਾਇਗਾ', 'ਜਾਇਗੋ',
'ਲਹਗੁ', 'ਹੋਗੁ' }	ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ ਦੇ ਨਾਲ
(ਅ) 'ਢਹਗਿ'—ਢਹੇਗੀ।
'ਤਾਹਗਿ'—ਤਾਹੇਗੀ।
'ਹੋਵਗਿ'—ਹੋਵੇਗੀ।
'ਵਜਗਿ'—ਵੱਜੇਗੀ। }	ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਨਾਂਵ ਦੇ ਨਾਲ

- (੪) 'ਹੋਇ ਹੈ'—ਹੋਇਗੀ। 'ਹੋਇ ਹੈ'—ਹੋਇਗਾ। 'ਕਰਿ ਹੈ'—ਕਰੇਗਾ। 'ਜੈ ਹੈ'—ਜਾਹਿਗਾ। 'ਗ੍ਰਸਿ ਹੈ'—ਗ੍ਰਸੇਗਾ।
- (੫) 'ਸਿਧਾਈ'—ਸਿਧਾਇਗਾ। 'ਖਾਈ'—ਖਾਇਗਾ।

ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸਨਿ' :

ਤਲਬਾ 'ਪਉਸਨਿ' ਆਕੀਆ ਬਾਕੀ ਜਿਨਾ ਰਹੀ ॥੨॥੧੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੯੫੩)

ਮਨਮੁਖ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ 'ਜਾਸਨਿ' ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥੩॥੧੯॥੫੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੩)

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਦੇਹਿ ਬਿਨਸਸੀ ਤਿਤੁ ਵੇਲੈ 'ਕਹਸਨਿ' ਪ੍ਰੇਤੁ ॥੭॥

(ਬਾਰਮਾਹਾ ਸਾਂਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫)

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ ਕਿਆ ਮੁਹੁ 'ਦੇਸਨਿ' ਆਰੈ ਜਾਏ ॥੩॥੪॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩ ਅਲਾਹਣੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੮੪)

ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪੇ 'ਜਾਸਨਿ' ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥੩॥੫॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੬੦੧)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸਹਿ' :

ਇਕਿ ਚਾਲੇ ਇਕਿ 'ਚਾਲਸਹਿ' ਸਭਿ ਅਪਨੀ ਵਾਰ ॥੩॥੧॥੩੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੮)

(੧) 'ਪਉਸਨਿ'—ਪੈਣਗੀਆਂ। 'ਜਾਸਨਿ'—ਜਾਣਗੇ। 'ਕਹਸਨਿ'—ਕਹਿਣਗੇ। 'ਦੇਸਨਿ'—ਦੇਣਗੇ।

(੨) 'ਚਾਲਸਹਿ'—ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ।

ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹਿ':

ਵਿਣੁ ਵਜਾਈ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਾਜੇ ਜੋਗੀ ਸਾ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਜਾਇ ॥

ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ 'ਹੋਵਹਿ' ਜੋਗੀ ਸਾਚੇ 'ਰਹਹਿ' ਸਮਾਇ ॥੧੨॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੦੯)

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਤੂ 'ਜੀਵਹਿ' ਫਿਰਿ ਨ ਖਾਈ ਮਹਾ ਕਾਲੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੮੫)

ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ 'ਪਾਇਹਿ' ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੩॥੧੩॥੩੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੯)

(੨) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸਹਿ':

ਏਹਾ ਵੇਲਾ ਨ 'ਲਹਸਹਿ' ਮੂੜੇ ਫਿਰਿ ਤੂੰ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਪਇਆ ॥੧੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਪਟੀ, ਪੰਨਾ ੪੩੫)

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਹਰੁ ਸਾਲਾਹਣਾ 'ਜਾਸਹਿ' ਜਨਮੁ ਸਤੁ ਖੋਇ ॥੨॥੧॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੬੫)

(੩) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸਿ':

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਛਾਡਿ ਦੇਹ ਨਾਨਕ 'ਉਧਰਸਿ' ਨਾਇ ॥੨॥੧੦॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੨)

(੪) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੇ':

ਗਾਰਬਿ ਲਾਗਾ ਜਾਹਿ ਮੁਗਧ ਮਨ ਅੰਤਿ ਗਇਆ 'ਪਛੁਤਾਵਹੇ' ॥

ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਿਸਨਾ ਰੇਗੁ ਲਗਾ ਅਗੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ 'ਗਵਾਵਹੇ' ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਅਗੈ ਗਇਆ 'ਪਛੁਤਾਵਹੇ' ॥

ਇਉ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਤੂੰ ਗਾਰਬਿ ਅਟਿਆ ਗਾਰਬਿ ਲਦਿਆ 'ਜਾਵਹੇ' ॥੬॥੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਛੰਤ ਘਰੂ ੩, ਪੰਨਾ ੪੪੧)

(੧) 'ਹੋਵਹਿ'—ਤੂੰ ਹੋਹਿਗਾ। 'ਰਹਹਿ'—ਤੂੰ ਰਹੇਗਾ। 'ਜੀਵਹਿ'—ਤੂੰ ਜੀਵੇਗਾ। 'ਪਾਇਹਿ'—ਤੂੰ ਪਾਵੇਗਾ।

(੨) 'ਲਹਸਹਿ'—ਤੂੰ ਲਹੇਗਾ। 'ਜਾਸਹਿ'—ਤੂੰ ਜਾਹਿਗਾ।

(੩) 'ਉਧਰਸਿ'—ਤੂੰ ਉਧਰੇਂਗਾ।

(੪) 'ਪਛਤਾਵਹੇ'—ਤੂੰ ਪਛਤਾਏਂਗਾ।

'ਗਵਾਵਹੇ'—ਤੂੰ ਗਵਾਇੰਗਾ। 'ਜਾਵਹੇ'—ਤੂੰ ਜਾਹਿੰਗਾ।

ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੁ' :

ਮਰਿ ਜਾਇਬੇ ਕਉ ਕਿਆ 'ਕਰਹੁ' ਅਭਾਗੇ ॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੨)

ਤਿਸੈ 'ਸਰੇਵਹੁ' ਤਾ ਸੁਖੁ 'ਪਾਵਹੁ' ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਪਟੀ ਲਿਖੀ, ਪੰਨਾ ੪੩੩)

'ਕਰਹੁ'—ਤੁਸੀ ਕਰੋਗੇ। 'ਸਰੇਵਹੁ'—ਤੁਸੀ ਸੇਵੋਗੇ। 'ਪਾਵਹੁ'—ਤੁਸੀ ਪਾਉਗੇ।

ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਸਾ' :

ਹਉ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੈ ਕਿਆ 'ਹੋਸਾ' ਸਭ ਤੁਮ ਹੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥੨॥੨॥੨੫॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੦੯)

ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਤਿਸੁ 'ਸੇਵਸਾ' ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੩੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੪)

ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ 'ਖੇਲਸਾ' ॥

ਕਿਉ ਪਾਈ ਗੁਰੁ, ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਪਿਆਰਾ 'ਦੇਖਸਾ' ॥

ਹਰਿ ਦਾਤਛੇ, ਮੇਲਿ ਗੁਰੁ, ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ 'ਮੇਲਸਾ' ॥੬॥੧॥੧੪॥੨੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੪੫੨)

(੨) ਅੱਠ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਅੰਕ (੪) ਵਾਂਗ, ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ

(੧) ਲਗਾ ਕੇ 'ਹਉ' ਵਰਤਿਆ :

ਹਉ ਤਉ ਏਕ ਰਮਈਆ 'ਲੈ ਹਉ' ॥

ਆਨ ਦੇਵ ਬਦਲਾਵਨਿ 'ਦੈ ਹਉ' ॥੨॥੬॥

(ਗੋਂਡ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੪)

ਤਨੁ ਚੈਨੀ ਮਨੁ ਪੁਨਰਪਿ ‘ਕਰਿ ਹਉ’ ਪਾਚਉ ਤਤ ਬਰਾਤੀ ॥

ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਿਉ ਭਾਵਰਿ ‘ਲੈ ਹਉ’ ਆਤਮ ਤਿਹ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ॥੧॥੨॥੨੪॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

ਤੋ ਪਹਿ ਦੁਗਣੀ ਮਜ਼੍ਹਰੀ ‘ਦੈ ਹਉ’ ਮੇ ਕਉ ਬੇਢੀ ਦੇਹੁ ਬਤਾਈ ਹੋ ॥੧॥੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੭)

(੩) ‘ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ’, ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਗੋ’ :

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਨੰਤਾ ਗੀਤ ਕਥਿਤ ਨ ‘ਗਾਵਉਗੋ’ ॥

ਅਖੰਡ ਮੰਡਲ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਅਨਹਦ ਬੇਨੁ ‘ਬਜਾਵਉਗੋ’ ॥੧॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੨)

(੪) ਅੰਕ (੩) ਵਾਲਾ ‘ਗੋ’ ਹਟਾਇਆਂ ਨਿਰਾ ‘ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ’ ਹੀ ਕਦੇ ‘ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਤੀਰਥ ਦੇਖਿ ਨ ਜਲ ਮਹਿ ‘ਪੈਸਉ’ ਜੀਅ ਜੰਤ ਨ ਸਤਾਵਉਗੋ ॥੩॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੩)

(੧) ‘ਹੋਸਾ’—ਮੈਂ ਹੋਵਾਂਗਾ। ‘ਸੇਵਸਾ’—ਮੈਂ ਸੇਵਾਂਗਾ। ‘ਖੇਲਸਾ’—ਮੈਂ ਖੇਲਾਂਗਾ। ‘ਦੇਖਸਾ’—ਮੈਂ ਦੇਖਾਂਗਾ। ‘ਮੇਲਸਾ’—ਮੈਂ ਮੇਲਾਂਗਾ।

(੨) ‘ਲੈ ਹਉ’—ਮੈਂ ਲਵਾਂਗਾ। ‘ਦੈ ਹਉ’—ਮੈਂ ਦਿਆਂਗਾ। ‘ਕਰਿ ਹਉ’—ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।

(੩) ‘ਗਾਵਉਗੋ’—ਮੈਂ ਗਾਵਾਂਗਾ। ‘ਬਜਾਵਉਗੋ’—ਮੈਂ ਬਜਾਵਾਂਗਾ।

(੪) ‘ਪੈਸਉ’—ਮੈਂ ਪਵਾਂਗਾ।

ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

(੧) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਸਹ’ :

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਮੰਤਰੁ ਉਪਾਇਆ ‘ਕਰਸਹ’ ਅਉਧ ਘਨੇਗੇ ॥੩॥੩॥੬॥

‘ਕਰਸਹ’—ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ।

(ਭੋਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

‘ਅਵਧੀ’ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਨ’ ਜਾਂ ‘ਣ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਬ’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਰਹਉ 'ਚੜ੍ਹਾਉਬ' 'ਤੋਰਬ' ਭਾਈ।

ਤਿਲ ਭਰਿ ਭੂਮਿ ਨ ਸਕੇ ਛੁੜਾਈ॥੨੮੯॥ (ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)

ਭਾਵ, ਹੇ ਭਾਈ! (ਧਨੁੱਖ ਨੂੰ) ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਤੇ ਤੋੜਨਾ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ।

ਪ੍ਰਤੀਹਿ ਦੇਖਿ ਸਭ ਨਿਪ ਹਿਯ ਹਾਰੇ। ਜਨੁ ਰਾਕੇਸ਼-ਉਦੈ ਭਏ ਤਾਰੇ।

ਅਸ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਮਾਹੀ। ਰਾਮ ਚਾਪ 'ਤੋਰਬ' ਸਕ ਨਾਹੀ।

ਬਿਨੁ ਭੰਜੇਹੁ ਭਵ-ਧਨੁਖ ਵਿਸ਼ਾਲਾ। ਮੇਲਹਿ ਸੀਯ ਰਾਮ-ਉਰ ਮਾਲਾ॥੨੯੩॥

(ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)

ਇਹ 'ਬ' 'ਅਵਧੀ' ਦੇ 'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਵਿਚ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਹ ਬੋਲਿਆ ਭੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਸਾਹਿੱਤ ਵਿਚ ਇਹ ਕੇਵਲ ਅੱਨ-ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਹੀ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਦੇਵਿ ! ਤਜੀਏ ਸੰਸੈ ਅਸ ਜਾਨੀ। 'ਭੰਜਬ' ਧਨੁਖ ਰਾਮ, ਸੁਨੁ ਰਾਨੀ॥੨੯੪॥

'ਭੰਜਬ'—ਤੋੜੇਗਾ। (ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)

ਪਰਵਸ ਸਖਿਨ ਲਖੀ ਜਬ ਸੀਤਾ।

ਭਇਓ ਗਗਰੁ ਸਭ ਕਹਿਹਿ ਸਭੀਤਾ।

ਪੁਨਿ 'ਆਉਬ' ਇਹ ਬਿਰਯਾ ਕਾਲੀ।

ਅਸ ਕਹਿ ਮਨਿ ਵਿਹੰਸੀ ਇਕ ਆਲੀ॥੨੯੩॥ (ਰਾਮਾਇਣ, ਬਾਲ ਕਾਂਡ)

'ਆਉਬ'—ਆਵੇਗੀ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣ :

ਜਉ ਪੈ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਨ 'ਕਹਿਬੋ'॥

ਉਪਜਤ ਬਿਨਸਤ ਰੇਵਤ 'ਰਹਿਬੋ'॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

'ਕਹਿਬੋ'—ਕਹੇਗਾ। 'ਰਹਿਬੋ'—ਰਹੇਗਾ।

ਮੈ ਨ ਮਰਉ 'ਮਰਿਬੋ' ਸੰਸਾਰਾ॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਹੈ ਜੀਆਵਨਹਾਰਾ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧੨॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

'ਮਰਿਬੋ'—ਮਰੇਗਾ।

ਪਾਤੁ ਕੈਸੇ 'ਪਾਇਬੋ' ਰੇ ॥

ਮੇ ਸਉ ਕੋਊ ਨ ਕਹੇ ਸਮਝਾਇ ॥

ਜਾ ਤੇ ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਬਿਲਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਸੁਧ ਕਵਨ ਪਰ 'ਹੋਇਬੋ' ਸੁਚ ਕੁੰਚਰ ਬਿਧਿ ਬਿਉਹਾਰ ॥੪॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੬)

'ਪਾਇਬੋ'—ਪਾਏਗਾ। 'ਹੋਇਬੋ'—ਹੋਇਗਾ।

ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਸਿਵ ਲੋਕਹਿ 'ਜੈਬੋ' ॥

ਓਛੇ ਤਪ ਕਰਿ ਬਾਹਰਿ 'ਐਬੋ' ॥੧॥੪॥

'ਜੈਬੋ'—ਜਾਇਗਾ। 'ਐਬੋ'—ਆਇਗਾ। (ਧਨਾਸਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੨)

ਨਾ ਕਛੁ 'ਆਇਬੋ' ਨਾ ਕਛੁ 'ਜਾਇਬੋ' ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਪੀਪਾ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੫)

'ਆਇਬੋ'—ਆਇਗਾ। 'ਜਾਇਬੋ'—ਜਾਇਗਾ।

ਆਹਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮਰਾ ਜੇਰੁ ॥

ਕਾਜੀ 'ਬਕਿਬੋ' ਹਸਤੀ ਤੋਤੁ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥੪॥

'ਬਕਿਬੋ'—ਆਖੇਗਾ।

(ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੦)

ਕੂਚ ਬਿਚਾਰੇ ਫੂਟੇ ਫਾਲ ॥ ਇਆ ਮੁੰਡੀਆ ਸਿਰਿ 'ਚਢਿਬੋ' ਕਾਲ ॥੧॥੩॥੬॥

'ਚਢਿਬੋ'—ਚੜ੍ਹੇਗਾ।

(ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਧਨੁ ਓਇ ਸੰਤ ਜਿਨ ਐਸੀ ਜਾਨੀ ॥

ਤਿਨ ਕਉ 'ਮਿਲਬੋ' ਸਾਰੰਗਪਾਨੀ ॥੧॥੮॥੧੧॥

'ਮਿਲਬੋ'—ਮਿਲੇਗਾ।

(ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੩)

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ, ਪੰਚ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ, ਨ 'ਮਰਿਬੋ' ਝੂਰਿ ॥੨॥੨॥੧੧॥

'ਮਰਿਬੋ'—ਮਰੇਗਾ।

(ਡੋਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੬)

ਖਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਿਤੁ 'ਕਰਿਬੋ' ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਮੁਗਧਾਰੀ ॥੩॥੨॥

'ਕਰਿਬੋ'—ਕਰੇਗਾ।

(ਸਾਰੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੫੨)

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ 'ਪਰੁ ਹੋਇਬਾ' ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੮॥

'ਪਰੁ ਹੋਇਬਾ'—ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਏਗਾ।

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੨੬)

ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ (Imperative Mood)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕੁੱਲ ਧਾਤੂ ਦਸ 'ਗਣਾਂ' ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹਰੇਕ 'ਗਣ' ਦੀ ਵੱਖੋਂ ਵੱਖਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ, ਜੋ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਬਨਾਣ ਵੇਲੇ ਧਾਤੂ (Root) ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਧਾਤੂ	ਗਣ	ਨਿਸ਼ਾਨੀ	ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ
ਤਨ	੮-ਵਾਂ ਗਣ	ਉ	ਤਨੋਤਿ
ਚਿ	੫-ਵਾਂ ਗਣ	ਨ	ਚਿਨੋਤਿ
ਚਲ	੧-ਲਾ ਗਣ	ਅ	ਚਲਤਿ
ਕੁਰ	੧-ਲਾ ਗਣ	ਅ	ਕੁਰਤੇ

ਇਹ ਸਾਰੇ 'ਗਣ' ਦੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ—'ਪਰੱਸਮੈ-ਪਦ' ਅਤੇ 'ਆਤਮਨੇ ਪਦ'।

ਧਾਤੂ ਤੋਂ 'ਵਰਤਮਾਨ', 'ਭੂਤ', 'ਭਵਿੱਖਤ', 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਆਦਿਕ 'ਕਾਲ' ਬਨਾਣ ਵਾਸਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ 'ਪਦਾਂ' ਦੇ ਵੱਖੋਂ ਵੱਖਰੇ ਚਿਹਨ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ 'ਪਰੱਸਮੈ ਪਦ'

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਨ-ਪੁਰਖ	ਤੁ	ਅੰਤੁ
ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ	X, ਜਾਂ 'ਹਿ'	ਤ
ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ	ਆਨਿ	ਆਮ

ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ 'ਆਤਮਨੇ ਪਦ'

ਇਕ-ਵਚਨ		ਬਹੁ-ਵਚਨ
ਅੱਨ-ਪੁਰਖ	ਤਾਂ	ਅੰਤਾਂ
ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ	ਸ੍ਵ	ਧ੍ਵੇ
ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ	ਮੈ	ਮਹੈ

ਪਹਿਲੇ, ਚੌਥੇ, ਛੇਵੇਂ ਅਤੇ ਦਸਵੇਂ 'ਗਣ' ਦੇ ਕਿਸੇ ਧਾਤੂ ਤੋਂ ਜੇ ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਬਨਾਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਉਸੇ 'ਗਣ' ਦਾ ਖਾਸ 'ਚਿਹਨ' ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ 'ਚਿਹਨ' ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ।

ਬਾਕੀ ਦੇ 'ਗਣਾਂ' ਵਾਸਤੇ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' (ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ) ਦਾ ਚਿਹਨ 'ਹਿ' ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ 'ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' (Adverb) 'ਹਿ' ਦੇ 'ਹ' ਦਾ ਕਈ ਵਾਰੀ ਲੋਪ ਹੋ ਕੇ ਕੇਵਲ 'ਫਿ' ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਦੇ ਇਸ 'ਹਿ' ਦਾ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਅੱਪੜ ਕੇ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨੋਟ: ਪਹਿਲੇ, ਚੌਥੇ, ਛੇਵੇਂ ਅਤੇ ਦਸਵੇਂ 'ਗਣ' ਦਾ ਖਾਸ ਚਿਹਨ 'ਅ, ਯ, ਅ, ਅਯ' ਹੈ।

ਸੋ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' (ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ) ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਬਣ ਗਏ:

੧. ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਅ' (ਮੁਕਤਾ) ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

੨. ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਫਿ) ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਨੋਟ: ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਸਮ ਦੇ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਦੇ 'ਅ' (ਮੁਕਤੇ) ਦੇ ਥਾਂ () ਹੋ ਗਿਆ।

ਜਿਵੇਂ ਦਸਵੇਂ 'ਗਣ' ਦਾ ਖਾਸ ਚਿਹਨ 'ਅਯ' ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ (Causative Verb) ਭੀ ਸਾਧਾਰਨ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ 'ਅਯ' ਲਗਾਇਆਂ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਇਸ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਭੀ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' (ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ) ਦਸਵੇਂ 'ਗਣ' ਦੇ ਧਾਤੂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ 'ਚਿਹਨ' ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ; ਜਿਵੇਂ:

ਪਠ—ਪੜ੍ਹਨਾ—੧-ਲਾ ਗਣ।

ਪਠਾਵਯ—ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ—ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ।

ਪਠਾਵਯ—ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ' ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ 'ਯ' ਦਾ ਅੰਤਲਾ 'ਅ' ਉੱਡ ਕੇ ਕੇਵਲ 'ਇ' ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ, 'ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ' ਦੇ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' (ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ) ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਸਦਾ 'ਇ' ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' (ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ) ਤਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੋ ਗਏ :

੧. ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (_) ਹੈ;
੨. ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ (f) ਹੈ;
੩. (ਪ੍ਰੋਣਾਤਰਥਕ) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਇ' ਹੈ।

ਕਿਹੜਾ ਧਾਤੂ ਕਿਹੜੇ 'ਗਣ' ਜਾਂ 'ਪਦ' ਵਿਚ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਇਸ ਦੇ ਪਛਾਨਣ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਾਸ ਖਾਸ ਧਾਤੂ ਖਾਸ ਖਾਸ 'ਗਣਾਂ' ਵਿਚ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਕੇਵਲ 'ਅਭਿਆਸ' ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ, ਇਹਨਾਂ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ-ਰੂਪ ਦੇ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' (ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ) ਨੂੰ ਭੀ 'ਅਭਿਆਸ' ਨਾਲ ਹੀ ਚੇਤੇ ਰੱਖ ਸਕੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸੌਖ ਵਾਸਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) (_ -ਅੰਤ)

ਉਚਰੁ, ਉਤਰੁ, ਉਧਰੁ। ਆਉ, ਆਖੁ। ਸਉ, ਸੋਉ, ਸਹੁ, ਸਿਖੁ, ਸਮਝੁ, ਸੰਮਲੁ। ਹੋਹੁ, ਹਰੁ। ਕਹੁ, ਕਢੁ। ਖੋਹੁ। ਗਰਬੁ। ਘਤੁ, ਘਟੁ। ਚਾਖੁ, ਚਲੁ, ਚਾਲੁ। ਜੀਉ, ਜਾਗੁ, ਜਾਚੁ, ਜਾਣੁ, ਜਾਨੁ, ਜੋਰੁ, ਜਲੁ, ਜਾਲੁ। ਝਰੁ। ਤਾਸੁ, ਤਰੁ, ਤੋਰੁ। ਥੀਉ। ਦੇਖੁ। ਨਿਕਸੁ, ਨਾਚੁ। ਪਉ, ਪੀਉ, ਪੀਓ, ਪਿਖੁ, ਪੇਖੁ, ਪਛਾਣੁ, ਪਛਾਨੁ, ਪਰੁ, ਪੜੁ, ਪਰਹਰੁ, ਪਰਫੜੁ। ਬੈਸੁ, ਬਿਸਰੁ, ਬੂਝੁ, ਬੁਝੁ, ਬੀਚਾਰੁ, ਬਿਚਰੁ, ਬਾਚੁ, ਬੈਠੁ, ਬੰਨੁ। ਭਜੁ, ਭੰਨੁ, ਭਲੁ, ਭੂਲੁ। ਮਾਗੁ, ਮਿਟੁ, ਮਰੁ, ਮਿਲੁ। ਰਉ, ਰਹੁ, ਰਖੁ, ਰਾਖੁ। ਲਿਖੁ, ਲੂਝੁ। ਵਸੁ, ਵਿਸਾਹੁ, ਵਿਸਰੁ, ਵੇਖੁ, ਵਿਗਸੁ, ਵੇਵੁ, ਵਧੁ।

(੨) (f-ਅੰਤ)

ਉਠਿ, ਉਧਾਰਿ, ਉਲਾਹਿ। ਆਹਿ, ਆਰਾਧਿ, ਅਰਪਿ। ਸਉਪਿ, ਸੋਚਿ, ਸਾਜਿ, ਸਿਝਿ, ਸਾਧਿ, ਸੋਧਿ, ਸਮਾਲਿ, ਸਮਾਰਿ, ਸਾਰਿ, ਸਲਾਹਿ, ਸਾਲਾਹਿ, ਸੇਵਿ, ਸਵਾਰਿ। ਹਨਿ, ਹੋਮਿ। ਕਟਿ, ਕਾਟਿ, ਕਬੂਲਿ, ਕਮਾਇ। ਖੋਜਿ, ਖਾਟਿ। ਗੁਜਾਰਿ, ਗਵਾਇ। ਛੋਡਿ, ਛੇਦਿ। ਜਾਹਿ, ਜਾਰਿ। ਤਜਿ, ਤ੍ਰਾਹਿ, ਤ੍ਰਾਂਘਿ, ਤਾਰਿ, ਤੋਲਿ। ਦਸਿ। ਧਰਿ, ਧਾਰਿ। ਨਿਹਾਲਿ, ਨਮਸਕਾਰਿ, ਨੀਰਿ, ਨਿਵਾਰਿ।

ਪਾਇ, ਪਛਾੜਿ, ਪੂਜਿ, ਪੂਰਿ। ਫੋਰਿ। ਬੋਇ, ਬਿਸਾਰਿ, ਬਖਸਿ, ਬਿਦਾਰਿ, ਬਾਲਿ,
ਬੋਲਿ। ਭਾਲਿ। ਮਉਲਿ, ਮੋਟਿ, ਮੰਨਿ, ਮੋਲਿ, ਮਾਰਿ। ਰੰਗਿ। ਲੇਇ, ਲਾਇ,
ਲਾਹਿ, ਲਖਿ, ਲਾਦਿ, ਲੋੜਿ। ਵੇਛੋੜਿ।

(੩) ਕਈ ਧਾਤੂ ਐਸੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ (ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-
ਵਚਨ) ਦੋਹਾਂ ਚਿਹਨਾਂ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ :

ਉਤਾਰੁ, ਉਤਾਰਿ। ਸੁਨੁ, ਸੁਣਿ। ਕਰੁ, ਕਰਿ। ਗਾਉ, ਗਾਇ। ਗਹੁ, ਗਹਿ।
ਚੇਤੁ, ਚੇਤਿ। ਚਿਤਾਰੁ, ਚਿਤਾਰਿ। ਜਪੁ, ਜਪਿ। ਜਾਪੁ, ਜਾਪਿ। ਤਿਆਗੁ,
ਤਿਆਗਿ। ਦੇਹੁ, ਦੇਹਿ। ਧਿਆਉ, ਧਿਆਇ। ਪਾਹੁ, ਪਾਹਿ। ਬਰਸੁ, ਬਰਸਿ।
ਭਾਖੁ, ਭਾਖਿ। ਭੁੰਚੁ, ਭੁੰਚਿ। ਮਾਨੁ, ਮਾਨਿ। ਰਾਚੁ, ਰਾਚਿ। ਲਹੁ, ਲੇਹਿ। ਲਾਗੁ,
ਲਾਗਿ। ਲੇਖੁ, ਲੇਖਿ।

ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਕਾਲ ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਹੀ
ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਅੱਨ-ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ ਵਿਚ
ਭੀ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ 'ਪੁਰਖਾਂ'
ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ
ਪਰਸਮੈ ਪਦ ਵਿਚ 'ਤਿ' ਹੈ; ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ
ਵਿਅੰਜਨ 'ਤ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਸ਼ੁਰ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : 'ਪਾਠ' ਧਾਤੂ ਦੇ 'ਪਠਤਿ'
ਤੋਂ 'ਪਠਾਇ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ, ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਪਠਾਇ' ਅਤੇ 'ਪਠੈ' ਹਨ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ
ਦੇ ਚਿਹਨ 'ਤੁ' ਦਾ ਵਿਅੰਜਨ 'ਤ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ 'ਸ਼ੁਰ' 'ਉ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 'ਪਠ' ਧਾਤੂ ਤੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਹੁਕਮੀ
ਭਵਿੱਖਤ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ 'ਪਠਤੁ' ਹੈ, ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ
ਵਿਚ 'ਪਠਉ' ਬਣ ਜਾਏਗਾ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਵਰਤਮਾਨ-ਕਾਲ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ
'ਅੰਤਿ' ਹੈ; ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਚਿਹਨ ਦਾ ਅੰਤਲਾ
ਵਿਅੰਜਨ ('ਤ') ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਚਿਹਨ 'ਅੰਤਿ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਅਨਿ' ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ; ਜਿਵੇਂ : 'ਪਠ' ਧਾਤੂ ਤੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ 'ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-
ਵਚਨ 'ਪਠੰਤਿ' ਹੈ, ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ 'ਪਠਨਿ'
ਬਣ ਗਿਆ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ’ ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦੇ ਚਿਹਨ ‘ਅੰਤੁ’ ਦਾ ਅੰਤਲਾ ‘ਤ’ ਉੱਡ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ ਚਿਹਨ ‘ਅਨੁ’ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਪਠ’ ਧਾਤੂ ਤੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ’ ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ‘ਪਠੰਤੁ’ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ‘ਪਠਨੁ’ ਬਣ ਗਿਆ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣ

ਅੱਨ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਲਮ ‘ਜਲਉ’ ਸਣ ਮਸਵਾਣੀਐ ਕਾਗਦੁ ਭੀ ‘ਜਲਿ ਜਾਉ’ ॥
ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ‘ਜਲਿ ਬਲਉ’ ਜਿਨਿ ਲਿਖਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥੧॥੬॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੪)

ਭਲੀ ਸਗੀ ਮੁਈ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਬਗੀ ॥
ਜੁਗ ਜੁਗ ‘ਜੀਵਉ’ ਮੇਰੀ ਅਬ ਕੀ ਬਗੀ ॥੨॥੩੨॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੩)

ਨਿਮਖ ਨ ‘ਬਿਸਰਉ’ ਤੁਮ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥੪॥
(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੯੬)

ਕੋਈ ਭਲਾ ‘ਕਹਉ’ ਭਾਵੈ ਬੁਰਾ ਕਹਉ ਹਮ ਤਨੁ ਦੀਓ ਹੈ ਢਾਰਿ ॥੧॥੪॥
(ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੫੨੮)

ਜਿਨਿ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਾਖਿਓ ਸਾ ਜਿਹਵਾ ਜਲਿ ‘ਜਾਉ’ ॥੩॥੨॥
(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੩ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੫੫੮)

ਜੇ ਸਉ ਕੂੜੀਆ ਕੂੜੁ ਕਬਾੜੁ ॥ ਭਾਵੈ ਸਭੁ ‘ਆਖਉ’ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਅਧੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥੪॥੬॥
(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੬੬੨)

ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਨ ‘ਭੂਟਉ’ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਗੀਤਿ ॥੧॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ‘ਲਾਗਉ’ ਨੇਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਏਹੁ ॥੨॥੪॥੫੮॥
(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧੨, ਪੰਨਾ ੬੮੪)

ਆਗਿਆ ਤੁਮਰੀ ਮੀਠੀ 'ਲਾਗਉ' ਕੀਓ ਝੁਹਾਰੇ 'ਭਾਵਉ' ॥
ਜੇ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਹੀ ਇਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂ 'ਧਾਵਉ' ॥੨॥੩॥੫॥
(ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੩)

ਪੰਚ ਤਤੁ ਕਰਿ ਤੁਧੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ
ਕੋਈ ਛੇਵਾ 'ਕਰਿਉ' ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ॥੩॥੪॥੧੫॥੨੪॥
(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੩੬)

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੋਆ ਹਖਵਾਰਾ ॥
ਭਖ 'ਮਾਰਉ' ਸਾਕਤੁ ਵੇਚਾਰਾ ॥੨॥੧੩॥੧੮॥
(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੮੦੬)

ਮੇ ਬਿਗਰੇ ਆਪਨੀ ਮਤਿ ਖੋਈ ॥
ਮੇਰੇ ਭਰਮਿ 'ਭੂਲਉ' ਮਤਿ ਕੋਈ ॥੩॥੨॥
(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੫)

ਆਗਿ 'ਲਗਉ' ਤਿਹ ਧਉਲਹਰ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥੧੫॥
(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੫)
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ 'ਵੀਸਰਉ' ਕਰਿ ਅਪੁਨੀ ਹਰਿ ਮਇਆ ॥੪॥੧੪॥੮੪॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੭)

ਇਹੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ ਵਿਸਰੈ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਸੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ਜਿਹਵਾ 'ਜਲਉ' ਜਲਾਵਣੀ ਨਾਮੁ ਨ ਜਪੈ ਰਸਾਇ ॥੫॥੧੦॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੯)

ਜਲਉ—ਜਲ ਜਾਏ। ਜਲਿ ਜਾਉ—ਜਲ ਜਾਏ। ਜੀਵਉ—ਜੀਵੇ, ਜੀਉਂਦਾ
ਰਹੇ। ਨ ਬਿਸਰਉ—ਨ ਵਿਸਰ ਜਾਏ। ਕਹਉ—ਕਹੇ, ਕਹੀ ਜਾਏ।
ਆਖਉ—ਆਖੇ, ਆਖੀ ਜਾਏ। ਝੂਟਉ—ਝੁੱਟੇ, ਝੁੱਟ ਜਾਏ। ਲਾਗਉ—ਲੱਗੇ,
ਲੱਗਾ ਰਹੇ। ਭਾਵਉ—ਭਾਵੇ, ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ। ਧਾਵਉ—ਧਾਵੇ, ਦੌੜੇ।
ਕਰਿਉ—ਕਰੈ, ਕਰ ਵਿਖਾਏ। ਮਾਰਉ—ਮਾਰੇ, ਮਾਰੀ ਜਾਏ। ਭੂਲਉ—ਭੁੱਲੇ,
ਭੁੱਲ ਜਾਏ। ਲਗਉ—ਲੱਗ ਜਾਏ। ਨ ਵੀਸਰਉ—ਨ ਵਿਸਰ ਜਾਏ।

ਨੋਟ: ਇਸ ਰੂਪ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਭੀ ਵਰਤੋਂ
ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਨਿਸਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਸੁਤੀਏ ਕਿਉ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਰੈਨਿ ਵਿਹਾਇ ॥

ਅੰਕੁ 'ਜਲਉ' ਤਨੁ ਜਾਲੀਅਉ ਮਨੁ ਧਨੁ ਜਲਿ 'ਬਲਿ ਜਾਇ' ॥੭॥੨॥

(ਸਿਰੀਗਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੪)

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ 'ਕਰੈ' ਨਰੁ ਕੋਈ ॥ ਨਾਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗੁ ਭੇਟਲ ਸੋਈ ॥੪॥੪॥

(ਭੇਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੪)

ਇਥੇ 'ਬਲਿ ਜਾਇ' ਅਤੇ 'ਕਰੈ' ਨਵੀਨ ਰੂਪ ਹਨ।

ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮਿ ਪਤੀਜਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ

ਸਭਿ ਝਖ 'ਮਾਰਨੁ' ਦੁਸਟੁ ਕੁਪਤੇ ਰਾਮ ॥੩॥੫॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੪੧)

ਗੁਰ ਸੇਵਿਐ ਹਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ

ਝਖ 'ਮਾਰਨੁ' ਸਭਿ ਨਿੰਦਕ ਘੰਡਾ ਰਾਮ ॥੪॥੫॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੪੧)

ਜੋ ਸਹ ਕੰਠਿ ਨ ਲਗੀਆ 'ਜਲਨੁ' ਸਿ ਬਾਹਝੀਆਹਾ ॥੧॥੩॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੫੮)

ਸਭੇ ਗਲਾ 'ਵਿਸਰਨੁ' ਇਕੋ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਉ ॥

ਧੰਧਾ ਸਭੁ ਜਲਾਇ ਕੈ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਸਭੁ ਸੁਆਉ ॥੧॥੫॥੭੫॥

(ਸਿਰੀਗਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੩)

ਨੋਟ: ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ 'ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ 'ਅਨਿ' ਹੈ; ਇਸ ਦੇ 'ਨ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਹ' ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: ਮਰਨਿ, ਮਰਹਿ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਵਿਚ ਭੀ 'ਅਨੁ' ਦੇ 'ਨ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਹ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਜਿਨ੍ਹਾ ਨੇਹੁ ਦੂਜਾਏ ਲਗਾ ਝੂਰਿ 'ਮਰਹੁ' ਸੇ ਵਾਢੀਆ ॥੧॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੦ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੬੧)

ਨੋਟ: 'ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ, ਅਤੇ 'ਹੁਕਮੀ

ਭਵਿੱਖਤ' ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ-ਜੋਗ ਹੈ। 'ਵਰਤਮਾਨ' ਵਿਚ ਚਿਹਨ 'ਨਿ' ਹੈ ਅਤੇ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ' ਵਿਚ 'ਨੁ' ਹੈ।

ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ

ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ

ਮਾਰਨਿ, ਕਰਨਿ,
ਸੇਵਨਿ, ਸਵਾਰਨਿ

ਮਾਰਨੁ, ਵਿਸਰਨੁ, ਜਲਨੁ

ਫ਼ਰੀਦਾ ਜੋ ਤੇ 'ਮਾਰਨਿ' ਮੁਕੀਆ ਤਿਨਾ ਨ ਮਾਰੇ ਘੁੰਮਿ ॥

(ਸਲੋਕ ਫ਼ਰੀਦ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੮)

'ਮਾਰਨਿ'—ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਗੁਰ ਸੇਵਿਐ ਹਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁਭੀਏ

ਝਖ 'ਮਾਰਨੁ' ਸਭਿ ਨਿੰਦਕ ਘੰਡਾ ਰਾਮ ॥੪॥੫॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੪੧)

'ਮਾਰਨੁ'—ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਆਉ ਸਖੀ ਸੰਤ ਪਾਸਿ ਸੇਵਾ 'ਲਾਗੀਐ' ॥

ਪੀਸਉ ਚਰਣ ਪਖਾਰਿ ਆਪੁ 'ਤਿਆਗੀਐ' ॥

ਤਜਿ ਆਪੁ ਮਿਟੈ ਸੰਤਾਪੁ ਆਪੁ ਨਹ 'ਜਾਣਾਈਐ' ॥

ਸਰਣਿ 'ਗਗੀਐ' ਮਾਨਿ 'ਲੀਐ' ਕਰੇ ਸੋ ਸੁਖੁ 'ਪਾਈਐ' ॥

ਕਰਿ ਦਾਸ ਦਾਸੀ ਤਜਿ ਉਦਾਸੀ ਕਰ ਜੋੜਿ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ 'ਜਾਗੀਐ' ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਣੈ

ਆਉ ਸਖੀ ਸੰਤ ਪਾਸਿ ਸੇਵਾ 'ਲਾਗੀਐ' ॥੩॥੪॥੭॥

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੪੫੭)

ਸਦਾ ਸਦਾ 'ਸਾਲਾਹੀਐ' ਸਚੇ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੨॥੧੯॥

(ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੬)

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ 'ਛੋਡੀਐ' 'ਦੀਜੈ' ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਨਿਤ 'ਜਾਪੀਐ' ਨਾਨਕ ਸਾਂਚਾ ਨਾਉ ॥੧॥੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੧੬)

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੜੀਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਚਰਣਿ 'ਲਗਹ' ॥

ਮਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮੁ ਘਣਾ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ 'ਮੰਗਹ' ॥੨॥੧॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੫੪੪)

(੧) ਲਾਗੀਐ—ਆਓ, ਅਸੀ ਲੱਗੀਏ। ਤਿਆਗੀਐ—ਆਓ, ਅਸੀ ਤਿਆਗੀਏ। ਪਾਈਐ, ਜਾਗੀਐ, ਸਾਲਾਹੀਐ।

(੨) ਗਹੀਜੈ। ਲੀਜੈ।

(੩) ਲਗਹ। ਮੰਗਹ।

‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਦੀ ਇਕ ਅਜੀਬ ਸੁਆਦਲੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਇਕ ਵੱਧੀਆਕਰਣ ਵੀ.ਐਸ. ਐਪਟੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ :

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ‘ਪ੍ਰਧਾਨ ਕ੍ਰਿਆ’ ਦਾ ‘ਕਰਤਾ’ ਵੱਖਰਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਆ ਭੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੀ ‘ਕਾਲ’ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ :

ਯਾਹਿ ਯਾਹਿ ਇਤਿ ਯਾਤਿ—ਭਾਵ, ਉਹ ਮੁੜ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ’ ਦੀ ਇਹ ਵਰਤੋਂ ਮਰਾਠੀ ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਰ ਬੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਭੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕੋ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਈ ਕੰਮ ਦੱਸੇ ਜਾਣ, ਤਦੋਂ ਭੀ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ’ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸਕਤੂਨ ਪਿਵ, ਧਾਨਾਹ ਖਾਦਿ, ਇਤਿ ਅੰਭਿਅਵਹਰਤਿ; ਭਾਵ, ਸੱਤੂ ਪੀ, ਧਾਣਾਂ ਚੱਬ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਇਉਂ ਚਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਮਾਰੂ ਮਾਰੂ’ ਸ੍ਰਪਨੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਪੈਠੀ ॥

ਜਿਨਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਭਸੀਅਲੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਡੀਠੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੬॥੧੯॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੦)

ਜਨ ‘ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ’ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਖਵਾਲੇ ਰਾਮ ॥੩॥੨॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੩੯)

ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ 'ਦਮੋਦਰ' ਭੀ 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਇਸ ਰੂਪ ਨੂੰ ਇਉਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ :

ਤਾਂ ਖਾਨੁ ਯਾਕੂਬੁ ਵਡਾਇਬੁ ਵੱਡਾ ਆਹਾ ਰਾਨੁ ਜਣਾਇਆ।
 'ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੌਜਮਿ ਫਿਕਰੁ ਜੁ ਕੀਤਾ' ਬਾਮਣੁ ਭੂਮੁ ਚਲਾਇਆ।
 'ਨਿਵ ਨਿਵ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੈ ਮੌਜਮੁ' ਗਲ ਵਿਚਿ ਪਲਾ ਪਾਇਆ।
 ਚੋਰੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਮੌਜਮਿ ਬਹਿ ਕਰਿ ਖੜੁ ਲਿਖਾਇਆ। ੧੧੫।

(‘ਹੀਰ’ ਦਮੋਦਰ)

ਕਰਿ ਕਰਿ ਮੌਜਮਿ ਫਿਕਰੁ ਜੁ ਕੀਤਾ—ਜਦੋਂ ਮੌਜਮ ਨੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਫਿਕਰ ਕੀਤਾ।

ਨਿਵ ਨਿਵ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੈ ਮੌਜਮੁ—ਮੌਜਮ ਮੁੜ ਮੁੜ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੇ।

ਕਰਮ ਵਾਚ (Passive Voice)

(੧) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਕਰਤਰੀ ਵਾਚ’ (Active Voice) ਤੋਂ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਬਣਾਣ ਵਾਸਤੇ ‘ਧਾਤੂ’ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ‘ਯ’ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਉਪਰੰਤ ‘ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ’, ‘ਭੂਤ ਕਾਲ’ ਆਦਿਕ ਦੇ ‘ਚਿਹਨ’ ਲਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ‘ਯ’ ਦੇ ਲਗਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਭੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : ‘ਆ-ਅੰਤ’ ਵਾਲੇ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ‘ਅ’ ਦਾ (੧) ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

‘ਦਾ’ (ਦੇਣਾ), ਤੋਂ ‘ਦੀਯ’।

‘ਪਾ’ (ਪੀਣਾ), ਤੋਂ ‘ਪੀਯ’।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਅੱਖਰ ‘ਯ’ ਤੋਂ ਸੁਰਾਂ (Vowels) ‘ਏ’ ਅਤੇ ‘ਅ’ ਦਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤੀ ਥਾਈਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ‘ਯ’ ਤੋਂ ‘ਏ’ ਅਤੇ ‘ਅ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤਲਾ ‘ਅ’ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ, ਅੱਗੇ, ‘ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ’)।

ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਕਰਤਰੀ ਵਾਚ’ ਤੋਂ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਬਣਾਣ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਇਸ ‘ਯ’ ਨੂੰ ‘ਏ’ ਅਤੇ ‘ਅ’ ਵਿਚ ਬਦਲਾਇਆ

ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ 'ਏ' ਨੂੰ 'ੀ'-ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਕਰਮ ਵਾਚ-ਰੂਪ' ਨੂੰ ਜਿਸ 'ਕਾਲ' (Tense) ਵਿਚ ਵਰਤਣਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ 'ਕਾਲ' ਦੇ ਚਿਹਨ ਇਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਲਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਵੇਖੋ :

ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ

ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ 'ਪਾਈਅਹਿ' ॥

ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ 'ਭਵਾਈਅਹਿ' ॥੨॥ (ਜਪੁਜੀ)

ਨਦੀਆ ਅਤੇ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ 'ਜਾਣੀਅਹਿ' ॥੨੩॥ (ਜਪੁਜੀ)

ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ 'ਘੜੀਅਹਿ' ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥੩੫॥ (ਜਪੁਜੀ)

ਜਗ ਮਹਿ ਉਤਮ 'ਕਾਢੀਅਹਿ' ਵਿਰਲੇ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥੧॥੧॥

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੫, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੧੭)

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ 'ਮਾਰਿਅਹਿ'

ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥੧੧॥ (ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੨)

ਇਤੁ ਮਦਿ ਪੀਤੈ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਤੇ 'ਖਟੀਅਹਿ' ਬਿਕਾਰ ॥੨॥੧੨॥

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੩)

ਨਾਨਕ ਮੁਇ ਨ 'ਆਖੀਅਹਿ' ਜਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੩)

ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਮਗਿ 'ਪਾਈਅਨਿ' ਜਿਨ੍ਹ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ॥

ਜਮਪੁਰਿ ਬਧੇ 'ਮਾਰੀਅਨਿ' ਕੋ ਸੁਣੈ ਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥੧੨॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੩)

ਦਿਤੈ ਕਿਤੈ ਨ 'ਸੰਤੋਖੀਅਨਿ' ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਅਗਾਨੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥੧॥੨॥

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੪੬)

ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਸਭਿ 'ਪਰਖੀਅਨਿ' ਤਿਤੁ ਸਚੇ ਕੈ ਦਰਬਾਰਾ ਰਾਮ ॥

ਖੋਟੇ ਦਰਗਹ 'ਸੁਟੀਅਨਿ' ਉਭੇ ਕਰਨਿ ਪੁਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥੩॥੪॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੩ ਛੰਡ, ਪੰਨਾ ੫੭੦)

ਕੇਤੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ 'ਕਹੀਅਨਿ' ਕੇਤੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥੨੭॥ (ਜਪੁਜੀ)

(੧) ਪਾਈਅਹਿ—ਪਾਈਦੇ ਹਨ। ਭਵਾਈਅਹਿ—ਭਵਾਈਦੇ ਹਨ।
ਜਾਣੀਅਹਿ—ਜਾਣੀਦੇ ਹਨ। ਘੜੀਅਹਿ—ਘੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਕਾਢੀਅਹਿ—ਕਾਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਰੀਅਹਿ—ਮਾਰੀਦੇ ਹਨ। ਖਟੀਅਹਿ—
ਖੱਟੀਦੇ ਹਨ। ਆਖੀਅਹਿ—ਆਖੀਦੇ ਹਨ।

(੨) ਪਾਈਅਨਿ—ਪਾਈਦੇ ਹਨ। ਮਾਰੀਅਨਿ—ਮਾਰੀਦੇ ਹਨ। ਸੰਤੋਖੀਅਨਿ—
ਸੰਤੋਖੀਦੇ ਹਨ। ਪਰਖੀਅਨਿ—ਪਰਖੀਦੇ ਹਨ। ਸੁਟੀਅਨਿ—ਸੁੱਟੀਦੇ
ਹਨ। ਕਹੀਅਨਿ—ਕਹੀਦੇ ਹਨ।

ਨੋਟ : ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਕਰਮ-ਵਾਚ ਦਾ
'ਯ', 'ੀ' ਅਤੇ 'ਅ' ਬਣ ਕੇ (ੀ) ਪਹਿਲੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ
'ਅ' ਵੱਖਰਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੱਨ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਨਾਨਕ ਏਵੈ 'ਜਾਣੀਐ' ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥ (ਜਪੁਜੀ)

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਚੁ 'ਪਛਾਣੀਐ' ਸਚਿ ਸਹਜਿ ਪਛਾਣੀ ॥੧੭॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੫)

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ 'ਪਾਈਐ' ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲੇਇ ॥੧॥੧੮॥

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੬)

ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ 'ਚੜੀਐ' ਹੋਇ ਇਕੀਸ ॥

ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ 'ਪਾਈਐ' ਕੁੜੀ ਕੁੜੇ ਠੀਸ ॥੩੨॥ (ਜਪੁਜੀ)

ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ 'ਘੜੀਐ' ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ ॥੩੬॥ (ਜਪੁਜੀ)

ਜਾਣੀਐ—ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਛਾਣੀਐ—ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਾਈਐ—ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੜੀਐ—ਚੜੀਦਾ ਹੈ। ਘੜੀਐ—ਘੜੀਦਾ ਹੈ।

ਨੋਟ : ਉੱਪਰ-ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ (ੈ) 'ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਨ-ਪੁਰਖ,
ਇਕ-ਵਚਨ' ਦਾ ਚਿਹਨ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ੀ) ਅਤੇ (ਅ) ਹਨ, ਜੋ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ
'ਕਰਮ ਵਾਚ' (Passive Voice) ਦੇ 'ਚਿਹਨ' 'ਯ' ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਪੁਰਾਤਨ
ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ।

ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ**ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ**

ਹੋਂਦਾ 'ਫੜੀਅਗੁ' ਨਾਨਕ ਜਾਣੁ ॥੨॥੨੪॥ (ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੮੯)
 'ਫੜੀਅਗੁ'—ਫੜਿਆ ਜਾਏਗਾ।

ਲਫਜ਼ 'ਫੜੀਅਗੁ' ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ 'ਗੁ' ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ ਦਾ ਚਿਹਨ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ੀ) ਅਤੇ (ਅ) ਹਨ, ਜੋ 'ਕਰਮ ਵਾਚ' ਦੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਚਿਹਨ 'ਯ' ਤੋਂ ਵਟੀਜ਼ ਕੇ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ।

ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ**ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ**

ਅੰਧੁ ਜਲਉ ਤਨੁ 'ਜਾਲੀਅਉ' ਮਨੁ ਧਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ ਜਾਇ ॥੭॥੨॥
 'ਜਾਲੀਅਉ'—ਜਾਲਿਆ ਜਾਏ। (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੪)

ਲਫਜ਼ 'ਜਾਲੀਅਉ' ਦਾ ਅੰਤਲਾ (ਉ) 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' (Imperative mood) ਅੱਨ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ (ੀ) ਅਤੇ (ਅ) 'ਕਰਮ-ਵਾਚ' ਦੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ-ਚਿਹਨ 'ਯ' ਤੋਂ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਧਾਤੂ (Root) 'ਜਾਲ' ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪਿੱਛੇ 'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਪ੍ਰਕਰਣ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ 'ਅਵਧੀ' ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ 'ਕਰਿ ਹੈ' ਆਦਿਕ ਹੈ, ਜੋ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (ਫ) ਲਗਾ ਕੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਹੈ', 'ਹੈ', 'ਹਉ' ਆਦਿਕ ਲਗਾਇਆ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਇਸ ਰੂਪ ਤੋਂ ('ਫ') ਦੇ ਥਾਂ ('ੀ') ਕਰ ਕੇ, ਅਤੇ ਅੰਤਲਾ 'ਅ' ਉਡਾ ਕੇ 'ਕਰਮ ਵਾਚ' ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

ਅੱਨ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਚਾਰਿ ਪਾਵ ਦੁਇ ਸਿੰਗ ਗੁੰਗ ਮੁਖ ਤਬ ਕੇਸੇ ਗੁਨ 'ਗਈ ਹੈ' ॥
 ਉਨਤ ਬੈਠਤ ਠੇਗਾ ਪਰਿ ਹੈ ਤਬ ਕਤ ਮੂੰਡ 'ਲੁਕਈ ਹੈ' ॥੧॥੧॥੧॥
 (ਗੁਜਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੪)
 'ਗਈ ਹੈ'—ਗਾਏ ਜਾਣਗੇ। 'ਲੁਕਈ ਹੈ'—ਲੁਕਾਇਆ ਜਾਇਗਾ।

(੨) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੁੱਢ ਦਾ ਅੱਖਰ 'ਯ' ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਜ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਯਮੁਨਾ’ ਤੋਂ ‘ਜਮੁਨਾ’। ‘ਯਵ’ ਤੋਂ ‘ਜਉ’। ‘ਯਦਾ’ ਤੋਂ ‘ਜਦੋਂ’। ‘ਯਸ਼ਰ’ ਤੋਂ ‘ਜਸ’। ‘ਯਮ’ ਤੋਂ ‘ਜਮ’।

ਕਈ ਵਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅੰਤਲਾ ‘ਯ’ ਭੀ ‘ਜ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :
‘ਕਾਰਯ’ ਤੋਂ ‘ਕਾਜ’। ‘ਅਦਯ’ ਤੋਂ ‘ਅੱਜ’।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਦਾ ਚਿਹਨ ‘ਯ’ ਭੀ ‘ਜ’ ਬਣ ਕੇ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਰੂਪ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ

ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੇਵਾ ਭਗਤਿ ‘ਬਨੀਜੈ’ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਰਸੁ ‘ਪੀਜੈ’ ॥੧੬॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੫)

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਆਦਰ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਭੀ ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ’ ਦਾ ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ ਵਰਤਣ ਦੇ ਥਾਂ, ‘ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ, ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ; ਉਥੇ ਇਹ ‘ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ’ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਦੋਂਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ : ‘ਦਾ’ (ਦੇਣਾ) ਤੋਂ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਹੈ ‘ਦੀਯ’, ਅਤੇ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ’ ਅੱਠ ਪੁਰਖ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ‘ਦੀਯਤਾਂ’, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦਿਹੁ’।

ਉੱਪਰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਚੁਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਦਾ ਚਿਹਨ ‘ਯ’ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਜ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦਰ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਦੇ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ :

ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ

ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

(ਅਸਲ ਵਿਚ ਅੱਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ)

ਸੰਤ ਚੀ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਝੈ 'ਦੀਜੈ' ਦੇਵਾਦੇਵ ॥੨॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ਤੂ ਬਖਸੰਦਗੀ ॥

ਸੇਖ ਫਰੀਦੈ ਖੈਰੁ 'ਦੀਜੈ' ਬੰਦਗੀ ॥੪॥੧॥ (ਆਸਾ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੮)

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ 'ਦਿਚੈ' ਬਾਉ ਸੰਤ ਧਰਮਸਾਲੀਐ ॥੩॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੧੮)

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਮਇਆ ਧਾਰੇ

ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੜਿ ਲਾਇ 'ਲੀਜੀਐ' ॥੧॥੩॥੬॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੫੪੫)

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਬਹੁਤੇ ਮੈ ਏਕੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਿਛੁ 'ਦੀਜੈ' ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਭੁਬਦਾ ਪਥਰੁ ਲੀਜੈ ॥੪॥੪॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੬੬)

ਦੀਜੈ, ਦਿਚੈ, ਲੀਜੈ, ਲੀਜੀਐ।

(੩) ਕਈ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਨਾਲ 'ਕਰਮ ਵਾਚ' ਬਨਾਣ ਲਈ 'ਯ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਪ' ਚਿਹਨ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

'ਰੇਗਣਾ' ਤੋਂ 'ਰਪਣਾ'। 'ਧੋਣਾ' ਤੋਂ 'ਧੁਪਣਾ'। 'ਜਿੱਤਣਾ' ਤੋਂ 'ਜਿਪਣਾ'। 'ਜਾਨਣਾ' ਤੋਂ 'ਜਾਪਣਾ'।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ 'ਰਪੈ' ॥

ਸੋਗ ਅਗਨਿ ਤਿਸੁ ਜਨ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥੨॥੧॥੫੫॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧੨, ਪੰਨਾ ੬੮੪)

ਮਾਟੀ ਕਾ ਕਿਆ 'ਧੋਪੈ' ਸੁਆਮੀ ਮਾਣਸ ਕੀ ਗਤਿ ਏਹੀ ॥੧॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੮੮੨)

ਰੂੜੀ ਬਾਣੀ ਜੇ 'ਰਪੈ' ਨਾ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਲਹੈ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥੨੭੫॥੬॥੩੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੭)

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਸੁ ‘ਰਪਸੀ’ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥੫॥੬॥੩੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੭)

ਰਪਸੀ—ਭਵਿੱਖਤ, ਕਰਮ ਵਾਚ, ਅੰਨ-ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ‘ਜਾਪੀ’ ਕੇਤੜਾ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ‘ਜਾਪਈ’ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

ਮਨ ਹਠਿ ਤਰਫ ਨ ‘ਜਿਪਈ’ ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਘਾਲੇ ॥੪॥੭॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੭)

‘ਰਾਪੈ’—ਰੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਧੋਪੈ’—ਧੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ‘ਰਪੈ’—ਰੰਗਿਆ

ਜਾਏ। ‘ਰਪਸੀ’—ਰੰਗਿਆ ਜਾਇਗਾ। ‘ਜਾਪੀ’—ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ।

‘ਜਾਪਈ’—ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਜਿਪਈ’—ਜਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

(੪) ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਧਾਤੂ ਦਾ ‘ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਰਦੰਤਕ’, ‘ਹੋਣਾ’ ਧਾਤੂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ‘ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ’ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਧਾਤੂ ਦੇ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ ਵਰਤਮਾਨ’ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਹੋਣਾ’ ਧਾਤੂ ਲਾ ਕੇ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ’ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਤੁਮ ‘ਕਹੀਅਤ ਹੋ’ ਜਗਤ ਗੁਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹਮ ‘ਕਹੀਅਤ’ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਕਾਮੀ ॥੧॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੧੦)

ਸੰਤਨ ਕੇ ‘ਸੁਨੀਅਤ’ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਭ ॥੪॥੮੪॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੦)

ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿਦਾਸੁ ‘ਕਹੀਅਤ ਹੈ’

ਮੋਹਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੀ ॥੪॥੨੮॥੧੧੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੭)

ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਉਆ ਕੇ ਨਾਮੁ ‘ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ’

ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਪਈਆ ॥੪॥੫॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੬)

ਕਹੀਅਤ ਹੋ। ਕਹੀਅਤ। ਕਹੀਅਤ ਹੈ।

(੫) ਕਿਸੇ ਧਾਤੂ ਤੋਂ ‘ਭੂਤ ਕਾਲ’ ਬਣਾ ਕੇ ‘ਜਾਣਾ’ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤ ਕੇ ਭੀ ‘ਕਰਮ ਵਾਚ’ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ :

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ‘ਲਖਿਆ ਨ ਜਾਇ’ ॥੨॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩ ਵਾਰ ਸਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੧)

‘ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ’ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥

(ਜਪੁਜੀ)

ਲਖਿਆ ਨ ਜਾਇ। ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ।

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ :

ਬਿਖੈ ਬਿਖੈ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ‘ਤਜੀਅ ਨਹ ਜਾਈ’ ॥੨॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੫)

ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ‘ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ’ ॥੨॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩ ਵਾਰ ਸਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੧)

ਤਜੀਅ ਨਹ ਜਾਈ। ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ।

ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ (Infinitive Mood)

(੧) ‘ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ’ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਕੁ ਗੁਆਂਢੀ ਬੋਲੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਹਿੰਦੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ‘ਉਪ-ਭਾਖਾ’ ਹਨ—ਅਵਧੀ, ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ ਅਤੇ ਖੜੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ‘ਬ੍ਰਜਭਾਖਾ’ ਪੱਛਮੀ ਹਿੰਦੀ ਦੀ ਸ਼ਾਖ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੇਂਦਰ-ਅਸਥਾਨ ਮਥੁਰਾ ਹੈ। ‘ਅਵਧੀ’ ਪੂਰਬੀ ਹਿੰਦੀ ਦੀ ਸ਼ਾਖ ਹੈ, ਇਹ ਅਵਧ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿਚ ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਤੇ ਬਨਾਰਸ ਤਕ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ‘ਖੜੀ’ ਬੋਲੀ ਮੇਰਠ ਦੇ ਚਹੁਵੀਂ ਪਾਸੀਂ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ ‘ਣ’ ਜਾਂ ‘ਣਾ’ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ।

‘ਖੜੀ’ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦਾ ਹੀ ਅੰਤ ‘ਨਾ’ ਨਾਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : ਆਨਾ, ਜਾਨਾ, ਕਰਨਾ।

ਬੁਜਭਾਖਾ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ :

(ੳ) 'ਨੋ' ਨਾਲ; ਜਿਵੇਂ : ਆਵਨੋ, ਕਰਨੋ, ਲੇਨੋ, ਦੇਨੋ।

(ਅ) 'ਨ' ਨਾਲ; ਜਿਵੇਂ : ਆਵਨ, ਕਰਨ, ਲੇਨ, ਦੇਨ।

(ੲ) 'ਬੋ' ਨਾਲ; ਜਿਵੇਂ : ਆਯਬੋ, ਕਰਿਬੋ, ਦੈਬੋ, ਲੈਬੋ, ਕੀਬੋ, ਦੀਬੋ, ਲੀਭੋ ਭੀ ਹਨ।

'ਪੂਰਬੀ' ਜਾਂ 'ਸੁੱਧ ਅਵਧੀ' ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਬ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਆਉਬ, ਜਾਬ, ਕਰਬ। ਇਸ 'ਬ' ਦੀ ਅਸਲੀ ਥਾਂ ਪੂਰਬੀ ਬੋਲੀਆਂ ਹੀ ਹਨ, ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਵਿਚ ਭੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਤਮ-ਪੁਰਖ ਤੇ ਮੱਧਮ-ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਹ ਬੋਲਿਆ ਭੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਹਮ ਕਰਬ, ਤੂੰ ਕਰਬੋ, ਤੈ ਕਰਬੋ), ਪਰ ਸਾਹਿੱਤ ਵਿਚ ਅੱਨ-ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਹੀ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਭਗਤ ਕਬੀਰ, ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ 'ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ' ਦੇ ਇਹ ਉੱਪਰ ਲਿਖੇ ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

(੨) ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ (Transitive verb) ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ 'ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ', 'ਕ੍ਰਿਆ' ਹੋਣ ਦੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ 'ਕਰਮ' (Object) ਨਾਲ ਭੀ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਹ 'ਕਾਰਦੰਤਕ' ਕਦੇ 'ਨਾਂਵ' ਅਤੇ 'ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਵਾਂਗ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

(ੳ) ਧਾਤੂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ('ਫਿ') :

ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਆਇਆ ਲਾਹਾ 'ਲੈਣਿ' ॥੩॥੭੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੪੩)

ਹਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਦਾ ॥

ਦੁਯਾ ਕਾਗਲੁ 'ਚਿਤਿ' ਨ ਜਾਣਦਾ ॥੩॥੨॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੩)

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਕੈ 'ਲਿਖਿ' ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੬੩)

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਹਉ 'ਤਰਿ' ਭੀ ਨ ਜਾਨਉ

ਮੇ ਕਉ ਬਾਹ ਦੇਹਿ ਬਾਹ ਦੇਹਿ ਬੀਨੁਲਾ ॥੪॥੧॥੧॥੨॥

(ਬਸੰਤ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੬)

ਕਿਆ ਹਮ ਕਬਹ ਕਿਛੁ 'ਕਥਿ' ਨਹੀ ਜਾਣਹ

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੁਲਾਨ ॥੫॥੨॥ (ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੦੩)

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ 'ਜੋਹਿ' ਨ ਸਾਕੈ ਦੂਤੁ ਨ ਸਕੈ ਸਤਾਈ ॥੪॥੩॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੦੪)

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਅਰਾ 'ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ' ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਖੀਰ ਅਧਾਰੀ ॥੧॥੭॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੨ ਅਸਟਪਦੀ, ਪੰਨਾ ੫੦੬)

ਚਮਰਟਾ 'ਗਾਂਠਿ' ਨ ਜਨਈ ॥੭॥ (ਸੋਰਠਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੯)

‘ਲੈਣਿ ਆਇਆ’ ਵਿਚ ‘ਲੈਣਿ’ ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ

‘ਚਿਤਿ ਜਾਣਦਾ’ „ ‘ਚਿਤਿ’ „

‘ਲਿਖਿ ਬਹਾਲਿਆ’ „ ‘ਲਿਖਿ’ „

‘ਤਰਿ ਜਾਨਉ’ „ ‘ਤਰਿ’ „

‘ਕਥਿ ਜਾਣਹ’ „ ‘ਕਥਿ’ „

‘ਜੋਹਿ ਸਾਕੈ’ „ ‘ਜੋਹਿ’ „

‘ਰਹਿ ਸਕੈ’ „ ‘ਰਹਿ’ „

‘ਗਾਂਠਿ ਜਨਈ’ „ ‘ਗਾਂਠਿ’ „

ਦੂਜਾ ਕਾਗਲੁ ‘ਚਿਤਿ’ ਨ ਜਾਣਦਾ—ਦੂਜਾ ਕਾਗਲੁ ‘ਚਿਤ੍ਰਨਾ’ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ।

(ਅ) ‘ਸਾਧਾਰਨ ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ‘ਨਾ’ ਜਾਂ ‘ਣਾ’ ਦਾ ‘ਾ’ ਹਟਾ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ :

ਬੰਸ ਕੇ ਪੂਤੁ ‘ਬੀਆਹਨ’ ਚਲਿਆ ਸੁਇਨੇ ਮੰਡਪ ਛਾਏ ॥੩॥੬॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੭)

ਘੋਰੇ ਚਰਿ ਤੈਸ ‘ਚਰਾਵਨ’ ਜਾਈ ॥੨੨॥ (ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੧)

ਫਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਿ ਸੇਈ ਜਨ ਸੋਹਣੇ

ਤਿਨ੍ਹ ਕਉ ਪਰਜਾ ‘ਪੂਜਣ’ ਆਈ ॥੨॥੧੪॥

(ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੪)

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣਿ ਕੂਕੈ ਕਾਇ ॥

ਜੇ ਗੁਣਵੰਤੀ ਬੀ ਰਹੈ ਤਾ ਭੀ ਸਹੁ 'ਰਾਵਣ' ਜਾਇ ॥੧॥੨॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੫੭)

ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਵਰਫ ਵਰਜੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਗੁਰ 'ਦੇਖਣ' ਜਾਈ ॥੨੭॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੮)

ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚ 'ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ':

ਬੀਆਹਨ, ਚਰਾਵਨ, ਪੂਜਣ, ਰਾਵਣ, ਦੇਖਣ।

ਇਹ ਸਾਰੇ 'ਕਾਰਦੰਤਕ' ਉੱਪਰਲੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚ 'ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ'
ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(ੲ) ਧਨ ਪਿਰ ਏਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੇਰਾ ॥

ਸੇਜ ਏਕ ਪੈ 'ਮਿਲਨੁ' ਦੁਹੇਰਾ ॥੨॥੮॥੩੦॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੩)

ਸਾਚਾ 'ਨਾਵਣੁ' ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ਰਹਾਉ॥੩੭॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

ਭਰਿ ਸਰਵਰੁ ਜਬ ਊਛਲੈ ਤਬ 'ਤਰਣੁ' ਦੁਹੇਲਾ ॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

ਸੁਨਿ ਸਖੀਏ ਪ੍ਰਭ 'ਮਿਲਣ' ਨੀਸਾਨੀ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੋਕਾਨੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੩੭)

'ਮਿਲਣ' ਨੀਸਾਨੀ—ਮਿਲਣ ਦੀ ਨੀਸਾਨੀ।

ਨੋਟ: ਇਹਨਾਂ ਉੱਪਰ-ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ 'ਮਿਲਨੁ', 'ਨਾਵਣੁ',
'ਤਰਣੁ' ਅਤੇ 'ਮਿਲਣ', 'ਨਾਵ' (Noun) ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(ਸ) ਅਵਧੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਚਿਹਨ 'ਬੋ' ਅੰਤ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਵੇਖੋ:

ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਬਾਧਿਓ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ 'ਛੁਟਿਬੋ' ਕਵਨ ਗੁਨ ॥੩॥੪॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੭)

ਕਬੀਰ ਮੈ ਜਾਨਿਓ 'ਪੜਿਬੋ' ਭਲੋ 'ਪੜਿਬੋ' ਸਿਉ ਭਲ ਜੋਗੁ ॥੪੫॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੬)

ਮੇਰੇ ਮਨਿ 'ਬਾਸਿਬੋ' ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥੧॥੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੮)

ਲਰਿਕੀ ਲਰਿਕਨ 'ਖੇਬੋ' ਨਾਹਿ ॥ ਮੁੰਡੀਆ ਅਨਦਿਨੁ ਧਾਪੇ ਜਾਹਿ ॥੨॥੩॥੬॥

(ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਨੋਟ: ਕੁਝ 'ਕਾਰਦੰਤਕਾਂ' ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਬੋ' ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 'ਬੇ' ਹੈ। ਅਗਲੇ ਉਦਾਹਰਣ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਕਾਰਦੰਤਕ' ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਦੇ ਵਰਤੋ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ 'ਬੋ' ਤੋਂ 'ਬੇ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: 'ਪੜਿਬੋ ਸਿਉ', 'ਜਾਇਬੋ ਕਉ', 'ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੋ', 'ਮਿਲਬੋ ਕੀ', 'ਮਰਬੋ ਕੋ', 'ਕਹਿਬੋ ਮਾਹਿ', 'ਕਰਬੋ ਕਉ'।

ਕਬੀਰ ਮੈ ਜਾਨਿਓ ਪੜਿਬੋ ਭਲੋ 'ਪੜਿਬੋ' ਸਿਉ ਭਲ ਜੋਗੁ ॥੪੫॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੬)

ਰਾਮੁ ਨ ਜਪਹੁ ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗੇ ॥

ਮਹਿ 'ਜਾਇਬੋ' ਕਉ ਕਿਆ ਕਰਹੁ ਅਭਾਗੇ ॥੧॥੨॥੫॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੨)

ਬਿਨੁ 'ਮਿਲਬੋ' ਇਹੁ ਦਿਨੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ ॥

ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥੩॥੧॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੩੭੩)

ਪ੍ਰਭ 'ਮਿਲਬੋ' ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਤਾ ਤੇ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਕਰਉ ਗੀ ॥੧॥੨॥੫॥੬॥੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੨੯੯)

ਭੈ 'ਮਰਬੋ' ਕੋ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਨਿ ਤਿਹ ਚਿੰਤਾ ਤਨੁ ਜਾਰਾ ॥੧॥੨॥੬॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੭੦੩)

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ ਉਤਰੈ ਮਨਹੁ ਜੰਗੀਲਾ ॥

'ਮਿਲਬੋ' ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਪਰੈ ਪਰੀਲਾ ॥੨॥੩॥੧॥੩॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੮੯੮)

ਬਿਨੁ 'ਮਿਲਬੇ' ਨਾਹੀ ਸੰਤੋਖਾ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕ ਜੀਜੈ ॥੨॥੧॥

(ਕਲਿਆਨੁ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੨੧)

ਕਬੀਰ ਰਾਮੇ ਰਾਮ ਕਹੁ 'ਕਹਿਬੇ' ਮਾਹਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥੧੯੧॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੪)

ਕਲਜੁਗ ਦੁਰਤ ਦੂਰ 'ਕਰਬੇ' ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰੂ ਸਗਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥੪॥

(ਸਵਈਏ ਮ: ਚਉਥੇ ਕੇ, ਮਝਰਾ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੪)

ਨੋਟ: ਪਰ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਭੀ ਕਿਤੇ ਟਾਵੇਂ ਥਾਂ 'ਬੇ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਬੇ' ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਮੈਂ ਕਉ ਤਾਰਿਲੇ ਰਾਮਾ ਤਾਰਿ ਲੇ ॥

ਮੈਂ ਅਜਾਨੁ ਜਨੁ 'ਤਰਿਬੇ' ਨ ਜਾਨਉ ਬਾਪ ਬੀਨੁਲਾ ਬਾਹ ਦੇ ॥

(ਗੋਭ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੩)

ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ

(Indeclinable Past Participle)

(੧) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ' ਦੇ ਬਨਾਣ ਦੇ ਦੋ ਤਰੀਕੇ ਹਨ :

੧. 'ਧਾਤੂ' ਦੇ ਨਾਲ 'ਤ੍ਵਾ' ਲਾ ਕੇ; ੨. ਜੇ ਧਾਤੂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਅਗੇਤਰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਯ' ਲਗਾ ਕੇ, ਜਿਵੇਂ :

(ੳ) ਦਾ (ਦੇਣਾ) ਤੋਂ ਦਤ੍ਵਾ—ਦੇ ਕੇ। ਜਿ (ਜਿੱਤਣਾ) ਤੋਂ ਜਿਤ੍ਵਾ—ਜਿੱਤ ਕੇ। ਕ੍ਰਿ (ਕਰਨਾ) ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਤ੍ਵਾ—ਕਰ ਕੇ। ਭੂ (ਹੋਣਾ) ਤੋਂ ਭੂਤ੍ਵਾ—ਹੋ ਕੇ।

(ਅ) ਆ + ਦਾ (ਲੈਣਾ) ਤੋਂ ਆਦਾਯ—ਲੈ ਕੇ। ਸੰ + ਕ੍ਰਿ (ਸਵਾਰਨਾ) ਤੋਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤਯ—ਸਜਾ ਕੇ।

(੨) 'ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਵਿਚ 'ਤ੍ਵਾ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਯ' ਦਾ ਹੀ ਵਰਤਾਰਾ ਸੀ, ਉਹ ਭੀ 'ਯ' ਦੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਭਾਵ 'ਇ' ਤੇ 'ਅ' ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਕਾਰਦੰਤਕ ਬਨਾਣ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ 'ਅ' ਭੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਵੰਨਗੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ

ਸ਼:	ਪ੍ਰ:	ਪ੍ਰ: ਪੰ:
ਸ਼ਰੁਤ੍ਵਾ	ਸੁਣਿਅ	ਸੁਣਿ (= ਸੁਣ ਕੇ)
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਵਾ	ਦੇਖਿਅ	ਦੇਖਿ (= ਦੇਖ ਕੇ)
ਵਿਸਮ੍ਰਿਤ੍ਯ	ਵਿਸਮ੍ਰਿਅ	ਵਿਸਾਰਿ (= ਵਿਸਾਰ ਕੇ)
ਪ੍ਰਸਾਰ੍ਯ	ਪਸਾਰਿਅ	ਪਸਾਰਿ
ਪ੍ਰਸਥਾਪ੍ਯ	ਪੱਠਾਵਿਅ	ਪਠਾਇ
ਗਯਾਤ੍ਵਾ	ਜਾਣਿਅ	ਜਾਣਿ (= ਜਾਣ ਕੇ)
ਦਤ੍ਵਾ	ਦਇਅ	ਦੇਇ (= ਦੇ ਕੇ)
ਸਿਕ੍ਤ੍ਵਾ	ਸਿੰਚਿਅ	ਸਿੰਚਿ (= ਸਿੰਚ ਕੇ)

(੩) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚੋਂ ਇਸ ਕਾਰਦੰਤਕ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮਾਣ :

ਸਚਾ ਖਸਮੁ 'ਕਲਾਣਿ' ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ॥੨੩॥

'ਕਲਾਣਿ'—ਕਲਾਣ ਕੇ, ਸਾਲਾਹ ਕੇ। (ਸਾਭ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੮)

ਸਾਕਤ ਕੂੜੇ ਊਭ ਸੁਕ ਹੁਏ

ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ 'ਵਿਛੁੜਿ' ਦੂਰਿ ਗਈਆ ॥੨੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੪)

'ਵਿਛੁੜਿ'—ਵਿੱਛੜ ਕੇ।

[ਨੋਟ: ਸ਼ਬਦ 'ਵਿਛੁੜਿ' ਦਾ ਰੂਪ ਖਾਸ ਧਿਆਨ-ਜੋਗ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ 'ਛ' ਦੇ ਨਾਲ ਸਦਾ (_) ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਧਾਤੂ 'ਵਿੱਛੁਰ' ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ: ਢੱਕ ਦੇਣਾ, ਲਿੰਬ ਦੇਣਾ, ਕੱਜ ਦੇਣਾ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਧਾਤੂ ਦਾ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ (Past Participle) ਵਿਛੁਰਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਵਿਛੁੜਤ' ਜਾਂ 'ਬਿਛੁੜਤ' ਹੈ।]

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਬ ਦੇਖੇ 'ਜੋਇ' ॥੨॥ (ਬਸੰਤੁ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੫)

'ਜੋਇ'—ਜੋਹ ਕੇ, ਖੋਜ ਕੇ।

'ਉਨਵਿ' ਘਨਹਰੁ ਗਰਜੈ ਬਰਜੈ ਕੋਕਿਲ ਮੋਰ ਬੈਰਾਗੇ ॥੨੨॥

'ਉਨਵਿ'—ਨਿਵ ਕੇ।

(ਸਾਰਗ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੯੭)

‘ਖੋਲ੍ਹਿ’ ਭੀਤਿ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੪॥੧੪॥ (ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੬)

‘ਖੋਲ੍ਹਿ’—ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ।

(੪) ਸੂਰ-ਅੰਤ ਧਾਤੂਆਂ (Verbs ending in Vowel) ਦਾ ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ ਬਨਾਣ ਵੇਲੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਅੰਤਮ ਚਿਹਨ (‘ਇ’) ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ‘ਸੂਰ’ (Vowel) ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਰ ਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਪੀ (= ਪੀਣਾ):

‘ਪੀ’ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਘਾਨਿਆ ਗੁਰਿ ਅਮਰੁ ਕਰਾਇਆ ॥੨॥੩॥੩੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੮)

‘ਪੀ’ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ ਤਾ ਕਾ ਅਚਰਜੁ ਸੁਆਦ ॥੨॥੨੫॥੫੫॥

‘ਪੀ’—ਪੀ ਕੇ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੪)

ਦੇ (= ਦੇਣਾ):

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਹਾਥ ‘ਦੇ’ ਰਖਿਆ ॥੧॥੧੧॥੧੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੫)

ਗਹਿ ਓਟ ਚਿਤਵੀ ਨਾਥ ॥ ਨਾਨਕਾ ‘ਦੇ’ ਰਖੁ ਹਾਥ ॥੪॥੨॥

‘ਦੇ’—ਦੇ ਕੇ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੧੨, ਪੰਨਾ ੮੩੮)

ਨਾਨਕਿ ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ ਸਚੁ ਕੋਟੁ ਸਭਾਣੀ ਨੀਵ ‘ਦੈ’ ॥੧॥

‘ਦੈ’—ਦੇ ਕੇ।

(ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਸਭੇ ਬਲਵੰਡ ਦੀ, ਪੰਨਾ ੯੬੬)

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨ ਤੇ ‘ਖੇ’ ਨਸੇ ॥੭॥੧੩॥

(ਸੁਖਮਨੀ, ਪੰਨਾ ੨੮੭)

‘ਖੇ’—ਨਾਸ ਹੋ ਕੇ।

ਪੈ (= ਪੈਣਾ):

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇ ‘ਪੈ’ ॥੧॥੮॥

‘ਪੈ’—ਪੈ ਕੇ।

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੧)

ਕਦੇ ਕਦੇ (ਇ) ਚਿਹਨ ਲਾਉਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਧਾਤੂ ਦੀਆਂ ਅੰਤਮ (‘ੈ’) ਦਾ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ‘ਪਇ’ ਪਚਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥੨॥੮॥

‘ਪਇ’—ਪੈ ਕੇ।

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੩, ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫)

(੫) ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਜਾਂ ਮਾਤ੍ਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ('i') ਦਾ ('i') ਜਾਂ ('e') ਭੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਮੰਗਲੁ ਨਾਰੀ ਗਾਵਹਿ 'ਆਏ' ॥੧॥੫॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਇਥੇ 'ਆਇ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਆਏ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ।

ਅਚਿੰਤੁ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ 'ਆਈ' ॥੧॥੧੦॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਇਥੇ 'ਆਇ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਆਈ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਛੁ ਪੁਨੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰ 'ਮਿਲੇ' ॥੪॥੧੨੭॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੧)

ਇਥੇ 'ਮਿਲਿ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਮਿਲੇ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਉ 'ਕਰੇ' ॥੨॥੧॥੧੪॥੨੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੪੫੧)

ਇਥੇ 'ਕਰਿ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਕਰੇ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(੬) ਉਰਦੂ ਵਿਚ ਇਸ 'ਕਾਰਦੰਤਕ' ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਵਾਸਤੇ ਚਿਹਨ 'ਕਰ' ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : 'ਖਾ ਕਰ', 'ਲੇਟ ਕਰ' ਆਦਿਕ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕਾਰਦੰਤਕ ਦਾ ('i') ਚਿਹਨ ਵਰਤ ਕੇ ਭੀ ਕਦੇ ਕਦੇ 'ਕਰ' ਧਾਤੂ ਦਾ ਕਾਰਦੰਤਕ ('ਕਰਿ') ਅਸਲੀ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ :

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭੁ 'ਤਿਆਗਿ ਕਰੇ' ਕਹੁ ਕਤ ਠਹਰਾਈਐ ਰਾਮ ॥੨॥੧॥੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਮੰਗਲ, ਪੰਨਾ ੮੪੮)

'ਤਿਆਗਿ ਕਰੇ'—ਤਿਆਗਿ ਕਰਿ।

ਗੁਰੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮੋਹਨੁ 'ਪਾਇ ਕਰੇ' ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ॥੪॥੧॥੫॥

'ਪਾਇ ਕਰੇ'—ਪਾਇ ਕਰਿ। (ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

(੭) ਇਹ ਸਹਾਇਕ-ਕਾਰਦੰਤਕ ('ਕਰਿ') 'ਕੈ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ 'ਸੋਇ ਕੈ' ਦਿਵਸੁ ਗਵਾਇਆ ਪਾਇ ॥੧॥੧॥੧੮॥

(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

ਕਾਜੀ 'ਹੋਇ ਕੈ' ਬਹੈ ਨਿਆਇ ॥ ਫੇਰੇ ਤਸਬੀ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ॥

ਵਚੀ 'ਲੈ ਕੇ' ਹਰੁ ਗਵਾਏ ॥ ਜੇ ਕੋ ਪੁਛੈ ਤਾ ਪੜਿ ਸੁਣਾਏ ॥੧॥੧੧॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੧)

ਨੋਟ : ਇਸ ਸਹਾਇਕ-ਕਾਰਦੰਤਕ ਸ਼ਬਦ 'ਕਰਿ' ਦਾ ਅੰਤਲਾ 'ਰ' ਉੱਡ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ 'ਏ' ਹੋ ਕੇ 'ਕਇ' ਬਣਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ 'ਕੈ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸ਼ਬਦ 'ਕਰਿ' ਤੋਂ 'ਕੈ' ਰੂਪ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਸਵਈਏ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

ਕਾਗਦ ਦੀਪ ਸਭੈ ਕਰਿ ਕੈ ਅਰੁ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਨ ਕੀ ਮਸੁ 'ਕੈ' ਹਉ ॥੧੦੧॥

(ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ, ਧਿਆਇ ੧, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦)

ਮਸੁ 'ਕੈ' ਹਉ = ਮਸੁ 'ਕਰਿ' ਹਉ।

(੮) ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਹੋ ਕੇ', 'ਸਉਂ ਕੇ', 'ਤਿਆਗ ਕੇ' ਆਦਿਕ ਕਾਰਦੰਤਕ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ ਵਿਚ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰਦੰਤਕ ਦਾ ਪੁਰਾਤਨ ਅੰਤਮ ਚਿਹਨ ('f') ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ('ਕੈ') ਦੇ ਥਾਂ ('ਕੇ') ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਕਾਰਦੰਤਕ

ਖਾਇ ਕੈ

ਸੋਇ ਕੈ

ਤਿਆਗਿ ਕੈ

ਹੋਇ ਕੈ

ਨਵੀਨ ਕਾਰਦੰਤਕ

ਖਾ ਕੇ

ਸਉਂ ਕੇ

ਤਿਆਗ ਕੇ

ਹੋ ਕੇ

(੯) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ :

ਇਹ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ ਦਾ 'ਚਿਹਨ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਝਾ' ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ 'ਤੁਆ' ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਬਦੰ ਰਤੰ ਹਿਤੰ ਮਇਆ ਕੀਰਤੰ ਕਲੀ ਕਰਮ 'ਕ੍ਰਿਤੁਆ' ॥

ਮਿਟੰਤਿ ਤਤ੍ਰਾਗਤ ਭਰਮ ਮੋਹੰ ॥੮॥

'ਕ੍ਰਿਤੁਆ'—ਕਰ ਕੇ।

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੪)

ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ (Causative Verb)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ ਹਨ :

(੧) ਉਹ ਜੋ ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ 'ਅਯ' ਲਗਾਇਆਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ : ਕ੍ਰਿ ਤੋਂ 'ਕਾਰਯ'। ਗਮ ਤੋਂ 'ਗਮਯ'। ਘਟ ਤੋਂ 'ਘਟਯ'।

(੨) ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ 'ਅਯ' ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 'ਪ' ਦਾ ਆਗਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : ਗੈ ਤੋਂ 'ਗਾਪਯ'। ਖਜੈ ਤੋਂ 'ਖਜਾਪਯ'। ਸਨਾ ਤੋਂ 'ਸਨਾਪਯ'।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਾਂਗ 'ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ' ਵਿਚ ਭੀ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ : (੧) ਕਾਰੇਇ, ਭਾਵੇਇ, ਮੋਹੇਇ; (੨) ਕਹਾਵੇਹਿ, ਪੁੱਛਾਵੇਮਿ।

ਫ਼ਰਕ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਪ' ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਪ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਵ'। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ 'ਵ' (ਆਵ) ਵਾਲੀ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਦਾ ਵਧੀਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੀ।

ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹੀ ਹਾਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ : 'ਕਰਾਵੇਇ', 'ਜਾਣਾਵੇਇ', 'ਉੱਠਾਵੇਇ', 'ਦੇਵਾਵੇਇ' ਆਦਿਕ। ਪਰ ਉਥੇ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਵਿਚ ਭੀ ਕਈ ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਭੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ : 'ਗਮਇ', 'ਜਣਇ' ਆਦਿਕ।

ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ 'ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਕ੍ਰਿਆ' 'ਆਵ' ਤੇ 'ਆ' ਦੋਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ :

ਅੱਠ ਪੁਰਖ

ਜਿਸਹਿ 'ਜਰਾਏ' ਆਪਿ ਸੋਈ ਅਜਰੁ ਜਰੈ ॥੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੮)

ਪੰਡਿਤੁ 'ਆਖਾਏ' ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ ਕੋਰੜ ਮੋਠ ਜਿਨੇਹਾ ॥੨॥੭॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੦)

ਕੀਮਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ ਆਪਿ 'ਜਾਣਾਵੈ' ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲਾਏ ॥੯॥੨॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

ਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ 'ਚੇਤਾਵੈ' ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰ ਝੂਠੁ ਪਰੀਤਿ ॥੧॥੨੫੭॥

ਆਪਿ ਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ 'ਬੁਝਾਵੈ' ॥ ਮਨ ਕਾ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀ, ਪੰਨਾ ੮੩੨)

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ

ਸਗਲੇ ਪਾਪ 'ਤਜਾਵਹਿ' ਰਾਮ ॥੧॥੪॥੭॥

(ਸੂਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੂ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੧)

ਨੋਟ : ਜਰਾਏ, ਆਖਾਏ, ਜਾਣਾਵੈ, ਚੇਤਾਵੈ, ਬੁਝਾਵੈ—ਇਕ-ਵਚਨ।
ਤਜਾਵਹਿ—ਬਹੁ ਵਚਨ।

ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ

ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ 'ਜਾਣਾਇਹਿ' ਸੋਈ ਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥੩॥

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੩੬੫)

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ 'ਮਿਲਾਵਹੁ' ਤਿਸਹਿ ਮੋਹਿ ॥੧॥੫॥

(ਬਸੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੮੧)

ਜਾਣਾਇਹਿ—ਇਕ-ਵਚਨ। ਮਿਲਾਵਹੁ—ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ

ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ 'ਦਸਾਹਾ' ॥੨॥੧॥੫॥

(ਸੂਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਪੰਥੁ 'ਦਸਾਵਾ' ਨਿਤ ਖੜੀ ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥੨॥੨॥੬॥

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੂ ੪, ਪੰਨਾ ੪੪੯)

ਦਸਾਹਾ, ਦਸਾਵਾ—ਇਕ-ਵਚਨ।

ਨਾਂਵ-ਧਾਤੂ (Denominative Verb)

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਧਾਤੂ' ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜੋ 'ਨਾਂਵ' ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ; ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ 'ਨਾਂਵ-ਧਾਤੂ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ :

ਅਪਨਾਉਣਾ, ਆਪਾਉਣਾ। ਅਰਥਾਵੈ, ਅਰਥਾਇਲੇ। ਸੰਕਟਵੈ। ਸੀਤਲਾਇਓ। ਦੀਪਾਇਓ। ਬਿਰਧਾਨੇ। ਪਿਆਰੀ।

ਨੋਟ : ਕ੍ਰਿਆ 'ਸੀਤਲਾਇਓ' ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਸੀਤਲ' ਤੋਂ ਅਤੇ 'ਬਿਰਧਾਨੇ'

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਬਿਰਧ' ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ :

ਨਾ ਹਮ ਕਰਮ ਨ ਧਰਮ ਸੁਚ ਪ੍ਰਭਿ ਗਹਿ ਭੁਜਾ 'ਆਪਾਇਓ' ॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੪੧)

'ਆਪਾਇਓ'—ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ। (ਪੜਨਾਵ 'ਆਪ' ਤੋਂ)।

ਦੁਸ਼ਟ ਬਿਦਾਰੇ ਸਾਜਨ ਰਹਸੇ ਇਹਿ ਮੰਦਿਰ ਘਰ 'ਅਪਨਾਏ' ॥੩॥੧॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੬੬)

ਏਸੁ ਸਬਦ ਕਉ ਜੋ 'ਅਰਥਾਵੇ' ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ ॥੨੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੦)

ਇਸੁ ਪਦੁ ਜੋ 'ਅਰਥਾਇਲੇ' ਸੋ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ॥੮॥੨॥੧੮॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੯)

ਸਾਹਿਬੁ 'ਸੰਕਟਵੇ' ਸੇਵਕ ਭਜੈ ॥੧॥ (ਬਸੰਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੫)

ਬਲਤੇ ਜਲਤੇ ਤਉਕਿਆ ਗੁਰ ਚੰਦਨੁ 'ਸੀਤਲਾਇਓ' ॥੧॥

ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ 'ਦੀਪਾਇਓ' ॥੨॥੨॥੧੪॥

(ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੪੧)

ਕਰਤ ਕਰਤ ਇਵ ਹੀ 'ਬਿਰਧਾਨੋ' ਹਾਰਿਓ ਉਕਤੇ ਤਨੁ ਖੀਨਸੂਆ ॥੩॥੧੨੭॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੬)

ਮੈ ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਥਿਤੁ ਨ ਰਹਾਈ

ਹਰਿ ਈਜੈ ਨਾਮੁ 'ਪਿਆਰੀ' ਜੀਉ ॥੧॥੮॥

'ਪਿਆਰੀ'—ਪਿਆਰ ਕਰਾਂ।

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੭)

ਸੰਬੰਧਕ (Preposition)

ਪਿੱਛੇ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਪ੍ਰਕਰਣ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ 'ਨਾਂਵ' ਜਾਂ 'ਪੜਨਾਂਵ' ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ 'ਨਾਂਵ', 'ਪੜਨਾਂਵ' ਜਾਂ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਅੱਠ 'ਕਾਰਕ' ਹਨ। ਹਰੇਕ ਕਾਰਕ ਦੇ 'ਇਕ-ਵਚਨ', 'ਦ੍ਵਿ-ਵਚਨ' ਅਤੇ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਵਾਸਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਚਿਹਨ ਹਨ।

ਨੋਟ : ਅਠਵਾਂ ਕਾਰਕ 'ਸੰਬੋਧਨ' ਹੈ, ਉਸ ਦੇ 'ਚਿਹਨ' ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਕੋਈ 'ਚਿਹਨ' ਨਹੀਂ। 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ'

ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਵਰਤਣਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਟ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਭੀ ਫ਼ਰਕ ਦਿਨੋ-ਦਿਨ ਘਟਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

‘ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼’ ਅਤੇ ‘ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ’ ਵਿਚ ਅੱਪੜ ਕੇ ‘ਕਾਰਕਾਂ’ ਦੇ ‘ਚਿਹਨਾਂ’ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵਧੀਕ ਗੜਬੜ ਹੋ ਗਈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਲਿੰਗ ਸਨ—ਪੁਲਿੰਗ, ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ, ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਦੇ ਥਾਂ ਭੀ ਪੁਲਿੰਗ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਜੇ ‘ਕਾਰਕ ਚਿਹਨ’ ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸਨ, ਉਹੀ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਇਕੋ ਹੀ ‘ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨ’ ਕਈ ਕਾਰਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ; ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਰੂਪ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ :

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋ ‘ਨੈਨਹੁ’ ਪੇਖਿਆ ॥੩॥੧੪॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੫)
‘ਨੈਨਹੁ’—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਸੋ ਐਸਾ ਦਾਤਾਰੁ ‘ਮਨਹੁ’ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੮)

‘ਮਨਹੁ’—ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਾਥੇ ਮੇਰੇ ਊਪਰਿ ‘ਨੈਨਹੁ’ ਧੂਰਿ ਬਾਛਾਈ ॥੩॥੩॥੧੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੭)

‘ਨੈਨਹੁ’—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਸੋ, ਜਦੋਂ ‘ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ’ ਵਿਚ ਕਈ ‘ਅਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਰਕਾਂ’ (Oblique Cases) ਵਾਸਤੇ ਇਕੋ ਹੀ ‘ਚਿਹਨ’ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਅਰਥ ਵਿਚ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ‘ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨਾਂ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਸੰਬੰਧਕਾਂ’ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਹ ਸੂਖਮ ਭੇਦ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ‘ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨਾਂ’ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਇਹਨਾਂ ‘ਸੰਬੰਧਕਾਂ’ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ‘ਸੰਬੰਧਕਾਂ’ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਕੋ ਹੀ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਕਈ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆ ਗਏ।

ਨੋਟ : ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਵਰਤਣ ਦੇ ਖਾਸ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਹਨ, ਕੋਈ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਕਿਸੇ ‘ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ‘ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ‘ਵਿਨਾ’ ਕਿਸੇ ‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਜਾਂ ‘ਕਰਣ

ਕਾਰਕ' ਨਾਲ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਰੇ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਕਿਸੇ ਭੀ ਨਾਂਵ ਜਾਂ ਪੜਨਾਂਵ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਹੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ :

ਹਰਿ 'ਬਿਨੁ', ਤੁਝ 'ਕਨਿ', ਗੁਰ 'ਪਾਹਿ', ਹਰਿ 'ਸੇਤੀ', ਘਟ 'ਅੰਤਰਿ', ਮਿਟੀ 'ਸੰਦਾ'।

ਇਥੇ ਇਕ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ ਨਾਲ () ਕੇਵਲ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਜਾਂ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ; 'ਸੰਬੰਧਕ' ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਲਫਜ਼ ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ () ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ : ਗੁਰ 'ਬਿਨੁ'—'ਗੁਰ' ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ। ਹਠ 'ਮਝਾਹੂ'—ਲਫਜ਼ 'ਹਠ' ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ। ਘਰ 'ਮਾਹੀ'—'ਘਰ' ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ। ਨਾਮ 'ਤੁਲਿ'—'ਨਾਮ' ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ।

'ਸੰਬੰਧਕਾਂ' ਦੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਇਹ ਨਿਯਮ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਕਈ ਥਾਈਂ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ ਪੈਣ ਤੋਂ ਬਚਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਤੇਰੀ ਪਨਹੁ ਸਮਾਨਾ॥

ਭਿਸਤੁ 'ਨਜੀਕਿ' ਰਾਖੁ ਰਹਮਾਨਾ॥੪॥੭॥੧੫॥

(ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)

ਲਫਜ਼ 'ਨਜੀਕਿ' 'ਸੰਬੰਧਕ' ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਫਜ਼ 'ਭਿਸਤੁ' (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਭਿਸਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੁਕ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ () ਹੈ। ਸੋ, 'ਸੰਬੰਧਕ' 'ਨਜੀਕਿ' ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ, ਲਫਜ਼ 'ਭਿਸਤੁ' ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੁਕ ਦਾ ਅਰਥ ਇਉਂ ਹੋਵੇਗਾ :

ਹੇ ਰਹਮਾਨਾ ! (ਆਪਣੇ) 'ਨਜੀਕਿ' ਰਾਖੁ, (ਇਹੀ ਮੇਰੇ ਲਈ) 'ਭਿਸਤੁ' (ਹੈ)।

ਕਾਇਆ ਆਰਣੁ ਮਨੁ 'ਵਿਚਿ' ਲੋਹਾ

ਪੰਚ ਅਗਨਿ ਤਿਤੁ ਲਾਗਿ ਰਹੀ॥੩॥੪॥੩॥ (ਮਾਰੂ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੯੦)

ਇਥੇ ਸੰਬੰਧਕ 'ਵਿਚਿ' ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਫਜ਼ 'ਮਨੁ' () ਅੰਤ) ਹੈ; ਸੋ, ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਕ ਦਾ ਅਰਥ ਇਉਂ ਹੈ :

ਕਾਇਆ ਆਰਣੁ (ਹੈ), ਇਸ (ਕਾਇਆ) 'ਵਿਚਿ' ਮਨੁ ਲੋਹਾ (ਹੈ)।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ :

ਪਿਰੁ 'ਨਜੀਕਿ' ਨ ਬੁਝੈ ਬਪੁੜੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ॥੮॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੭੪)

ਇਥੇ ਲਫਜ਼ 'ਪਿਰੁ' (_ ਅੰਤ) ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਕ 'ਨਜੀਕਿ' ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਉਂ ਹੈ : ਬਪੁੜੀ (ਆਪਣੇ) 'ਨਜੀਕਿ' ਪਿਰੁ ਨ ਬੁਝੇ।

ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸੌਖ ਵਾਸਤੇ ਸਮਾਨ-ਅਰਥ ਵਾਲੇ 'ਸੰਬੰਧਕਾਂ' ਨੂੰ ਇਕ ਇਕ ਟੋਲੀ ਵਿਚ ਦੇ ਕੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :
(੧) ਪਾਸਿ, ਪਾਸੀ, ਪਾਹਿ, ਪਾਹਾ, ਪਹਿ, ਨਿਕਟਿ, ਉਪਕੰਠਿ, ਨਜੀਕਿ, ਕਨਿ।
ਉਦਾਹਰਣ :

ਕਰ ਜੋੜਿ ਗੁਰ 'ਪਹਿ' ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ ਰਾਹੁ ਪਾਧਰੁ ਗੁਰੁ ਦਸੈ॥੬॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

ਸੋ ਜਨੁ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ 'ਪਾਸੀ'॥੨॥੧੭॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੦੧)

ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰ 'ਪਾਸਿ'॥੨॥੧੨॥੩੦॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੮)

ਹਰਿ ਜਨ 'ਨਿਕਟਿ' ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹੈ

ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਕੰਠਿ ਜਨ ਧਾਰੇ॥੪॥੬॥੧੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੮੨)

ਨਦੀ 'ਉਪਕੰਠਿ' ਜੈਸੇ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ, ਸਰਪਨਿ ਘਰੁ ਘਰ ਮਾਹੀ॥੫॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੭੪)

ਪਿਰੁ 'ਨਜੀਕਿ' ਨ ਬੁਝੈ ਬਪੁੜੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ॥੮॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੭੪)

ਜਿਸੁ ਜਲਨਿਧਿ ਕਾਰਣਿ ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ

ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ 'ਪਾਹੀ' ਜੀਉ॥੧॥੬॥ (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੮)

ਕਹੁ ਬੇਨੰਤੀ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ 'ਪਾਹਿ'॥੧॥ਰਹਾਉ॥੨੧॥੬੦॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੨)

ਆਇ ਨ ਸਕਾ ਤੁਝ 'ਕਨਿ' ਪਿਆਰੇ ਭੋਜਿ ਨ ਸਕਾ ਕੋਇ ॥੧॥੩॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੫੮)

ਨੋਟ: ਇਹਨਾਂ 'ਸੰਬੰਧਕਾਂ' ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਸੰਬੰਧਕ', ਸਦਾ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਹੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: .

ਉਪਕੰਠਿ, ਨਿਕਟਿ, ਪਾਹਿ, ਕਨਿ, ਪਾਸਿ, ਪਹਿ।

ਸੰਬੰਧਕ—'ਪਾਸੀ' 'ਪਾਹੀ' 'ਪਾਹਾ' ਉਪਰਲੇ 'ਸੰਬੰਧਕਾਂ' ਦੇ ਹੀ ਰੂਪ ਹਨ ਅਤੇ 'ਛੰਦ' ਦੀ ਚਾਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਟੀਜ ਗਏ ਹਨ।

(੨) ਕਾ, ਕੀ, ਕੇ, ਕੇਰਾ, ਕੇਰੇ, ਕੇਰੀ, ਕੋ (= ਕਾ), ਦਾ, ਦੀ, ਹੰਦਾ, ਸੰਦਾ, ਰੀ:

ਸਭ ਕੋ ਤੇਰਾ ਤੂ ਸਭਨ੍ਹ 'ਕਾ' ਹਉ ਤੇਰਾ ਤੂ ਹਮਾਰਾ ॥

ਦਗਿਦਿਸਿ ਪੂਜ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਨ 'ਕੀ' ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਨਿਹਚਲ ਰਾਜੁ ਸਦਾ ਹਰਿ 'ਕੇਰਾ'

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਤੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਮ ॥੧॥੩॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੯)

ਹਮ ਸਹ 'ਕੇਰੀਆ' ਦਾਸੀਆ ਸਾਚਾ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੫॥੨॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੭੨੯)

ਹਰਿ 'ਕੋ' ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੯, ਪੰਨਾ ੧੦੦੮)

ਧਣਖੁ ਚੜਾਇਓ ਸਭ ਦਾ ਜਸ 'ਹੰਦਾ' ਬਾਣੁ ॥੬॥

(ਸਤੇ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੮)

ਵਾਉ 'ਸੰਦੇ' ਕਪੜੇ ਪਹਿਰਹਿ ਗਰਬਿ ਗਵਾਰ ॥੨॥੨॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੮)

ਹੋਓ ਮਹਰਾਜ 'ਰੀ' ਮਾਇਓ ॥੨॥੧੯॥ (ਟੋਡੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੫)
'ਰੀ'—ਦੀ।

ਜਿਸ 'ਦਾ' ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਜਿ ॥੨੨॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(ੳ) ਜਦੋਂ ਸੰਬੰਧਕ 'ਕੇ' ਅਤੇ 'ਦੇ' ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ 'ਸੰਬੰਧਮਾਨ'

‘ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ਜਾਂ ‘ਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ‘ਕੇ’ ਦਾ ‘ਕੈ’ ਅਤੇ ‘ਦੇ’ ਦਾ ‘ਦੈ’ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ‘ਸੰਬੰਧਮਾਨ’ ‘ਇਕ-ਵਚਨ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ‘ਕੇ’, ‘ਦੇ’ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਵੇਖੋ :

ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਹਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ‘ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ’ ਅਮੁਲਏ ॥੯॥੨॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

‘ਸਬਦਿ’—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ)।

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੈ ਭਗਤ ‘ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ’ ਸਮਾਏ ਰਾਮ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਭਗਤ ‘ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਿ’ ਸਾਥੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥੨॥੧॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

‘ਨਾਮਿ’, ‘ਦਰਿ’—ਅਧਿਕਰਣ-ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਨਾਮ ਵਿਚ, ਦਰ ਉਤੇ)।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਸਿਫਤਿ ‘ਜਿਨਾ ਦੇ ਵਾਤਿ’ ॥੪॥੧॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੦)

‘ਵਾਤਿ’—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਵਾਤ ਵਿਚ)।

ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧੇ ਹਰਿ ‘ਸੰਤਨ ਕੈ ਵਸਿ’ ਆਏ ਰਾਮ ॥੩॥੨॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੦)

‘ਵਸਿ’—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਵੱਸ ਵਿਚ)।

ਜੇ ਘਟੁ ਜਾਇ ਤ ਡਾਉ ਨ ਜਾਸੀ ‘ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ’ ਨਿਵਾਸਾ ॥੨॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

‘ਚਰਨ’—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ)।

ਜਿਉ ‘ਕਪਿ ਕੇ ਕਰ’ ਮੁਸਟਿ ਚਨਨ ਕੀ

ਲੁਬਧਿ ਨ ਤਿਆਗਿ ਦਇਓ ॥੧॥੧॥੮॥੫੯॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੬)

‘ਕਰ’—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ)।

ਗਗਾ ‘ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ’ ਪਛਾਨਾ ॥੯॥

(ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

‘ਬਚਨ’—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ)।

ਮਰਾਠੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਉੱਪਰ-ਲਿਖੇ ‘ਸੰਬੰਧਕਾਂ’ ਤੋਂ ਛੁਟ ‘ਚੇ’, ‘ਚੇ’, ‘ਚੀ’ ਭੀ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਇਹ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ :

‘ਤਾ ਚੇ’ ਹੰਸਾ ਸਗਲੇ ਜਨਾ ॥੧॥

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਏ ‘ਤੁਮ ਚੇ’ ਦੁਆਰਾ ॥੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੩)

ਸੰਤ ‘ਚੀ’ ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਕਥਾ ਰਸੁ ॥.....

ਸੰਤ ਆਚਰਣ ਸੰਤ ‘ਚੇ’ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤ ‘ਚ’ ਓਲ੍ਹਗ ਓਲ੍ਹਗਣੀ ॥੨॥੨॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਸਿੰਘ ‘ਚ’ ਭੋਜਨੁ ਜੋ ਨਤੁ ਜਾਨੈ ॥੨॥੪॥ (ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੫)

ਏਤੇ ਜੀਅ ‘ਜਾਂ ਚੇ’ ਹਹਿ ਘਰੀ ॥

ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ ਅੰਤਰਿ ਹਰੀ ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ‘ਤਾਂ ਚੀ’ ਆਣਿ ॥

ਸਗਲ ਭਗਤ ‘ਜਾ ਚੇ’ ਨੀਸਾਣਿ ॥੫॥੧॥

(ਮਲਾਰ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੬੨)

ਪਾਖਣਿ ਕੀਟੁ ਗੁਪਤੁ ਹੋਇ ਰਹਤਾ ਤਾ ‘ਚੇ’ ਮਾਰਗੁ ਨਾਹੀ ॥੩॥

(ਆਸਾ ਪੰਨਾ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੮)

ਨੋਟ : ਜਿਵੇਂ ਸੰਬੰਧਕ ‘ਜਾ’ ਪੁਲਿੰਗ, ‘ਇਕ-ਵਚਨ’ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਮਰਾਠੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ‘ਚੇ’; ਜਿਵੇਂ ‘ਦੇ’ ‘ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਵਾਸਤੇ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਮਰਾਠੀ ਵਿਚ ‘ਚੇ’; ਅਤੇ ‘ਦੀ’ ਵਾਂਗ ਮਰਾਠੀ ਵਿਚ ‘ਚੀ’ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ‘ਕੇ’ ਅਤੇ ‘ਦੇ’ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ‘ਕੈ’ ਅਤੇ ‘ਦੈ’ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ ‘ਮਰਾਠੀ’ ਦਾ ‘ਚੇ’ ਭੀ ‘ਚੈ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂ ‘ਚੈ’ ਹਹਿ ਘਰੀ ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ ਅੰਤਰਿ ਹਰੀ ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਤਾਂ ਚੀ ਆਣਿ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾ ‘ਚੈ’ ਨੀਸਾਣਿ ॥੫॥੧॥

‘ਜਾਂ ਚੈ ਘਰੀ’—ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ। (ਮਲਾਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੬੨)

‘ਜਾ ਚੈ ਨੀਸਾਣਿ’—ਜਿਸ ਦੇ ਨੀਸਾਣ ਹੇਠ।

‘ਕ’, ‘ਦ’ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਸਿੰਧੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ‘ਖੇ’ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਦਾਮਨੀ ਚਮਤਕਾਰ ਤਿਉ ਵਰਤਾਰਾ ਜਗ ‘ਖੇ’ ॥੨॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਧੂੜੀ ਮਜਨੁ ਸਾਧ ‘ਖੇ’ ਸਾਈ ਬੀਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥੧॥੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੦)

(੩) ਬਿਨੁ, ਬਿਨਾ, ਵਿਣੁ, ਬਿਹੂਨ, ਬਿਹੂਨਾ, ਵਿਹੂਣਾ, ਬਾਝੁ, ਬਾਝੁ, ਬਾਹਰਾ, ਰਹਤ।

ਹਉ ਭੁਭੁ ‘ਬਾਝੁ’ ਖਰੀ ਉਭੀਟੀਆ

ਜਿਉ ਜਲ ‘ਬਿਨੁ’ ਮੀਨੁ ਮਰਾਹਾ ॥੨॥੧॥੫॥

(ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਜਪਿ ਏਕੁ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਪੂਰਨੁ ਤਿਸੁ ‘ਬਿਨਾ’ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥੩॥੧॥੩॥

(ਸੁਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਪਿਰਹਿ ‘ਬਿਹੂਨ’ ਕਤਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੨॥੧॥ (ਸੁਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੪)

ਕਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਨੇ ‘ਬਾਝੁ’ ਭਤਾਰਾ ॥੩॥੨॥ (ਸੁਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੨)

ਮਨਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ‘ਬਿਨੁ’ ਸਤਿਗੁਰ

‘ਵਿਣੁ’ ਸਤਿਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥.....

ਭਗਤਿ ‘ਵਿਹੂਣਾ’ ਸਭੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿਆ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਨਿਆ ॥੩॥

(ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਮੋਹਿ ਨਿਰਹੂਨ ਸਭ ਗੁਣਹ ‘ਬਿਹੂਨਾ’ ॥੧॥੧੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੫)

ਇਕਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ‘ਬਾਹਰਾ’ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥੧॥੨॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੭)

ਰਾਮ ਸੇਵਕ ਭੇ ‘ਰਹਤ’ ਕੀਨ ॥੨॥੧੪੪॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੧)

ਨੋਟ : ਇਹਨਾਂ ‘ਸੰਬੰਧਕਾਂ’ ਦੇ ‘ਜੋੜ’ ਵਲ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ। ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਸੰਬੰਧਕ ਸਦਾ (_-ਅੰਤ) ਹੁੰਦੇ ਹਨ :

ਬਿਨੁ, ਵਿਣੁ। ਸੰਬੰਧਕ ‘ਬਾਝੁ’ ਭੀ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ (_-ਅੰਤ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(੪) ਸਿਉ, ਨਾਲੇ, ਨਾਲਿ, ਸੇਤੀ, ਸਾਥਿ, ਸੰਗਿ, ਸਉ, ਸੈ, ਲਉ, ਪ੍ਰਤਿ।

ਨਵਾਰੀ ਆਵੈ ਤਿਸੁ 'ਸਿਉ' ਸੋਹੁ ॥੧॥੧॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੧)

ਚਰਨ ਕਮਲ 'ਸੰਗਿ' ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੪॥੩॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੨)

ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ 'ਸਿਉ' ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ਰਾਮ ॥.....

ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਮਨੂਆ ਰਤਾ ਹਰਿ 'ਨਾਲੇ' ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੧)

ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਜਿਨਿ ਹਰਿ 'ਸੇਤੀ' ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੩॥੫॥੬॥

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੧)

ਕੰਤਾ 'ਨਾਲਿ' ਮਹੇਲੀਆ 'ਸੇਤੀ' ਅਗਿ ਜਲਾਹਿ ॥੩॥੬॥

(ਮ: ੩, ਸੂਹੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੭)

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹੋਰਿ ਫਾਥੇ ਚੋਗੈ 'ਸਾਥਿ' ॥੩॥੪॥

(ਸਿਰੀਗਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੫)

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਰੇ ਕਸੁੰਤ ਕੀ ਲੀਲਾ

ਰਾਥਿ ਮਾਥਿ ਤਿਨਹੂੰ 'ਲਉ' ਹਸੁਆ ॥੨॥੬॥੧੨੭॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੬)

ਭਗਰਾ ਏਕੁ ਨਿਬੇਰਹੁ ਰਾਮ ॥

ਜਉ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਜਨ 'ਸੈ' ਕਾਮੁ ॥੧॥੪੨॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੧)

ਬਾਜੀਗਰ 'ਸਉ' ਮੁਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥੩॥੬॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੭)

ਅਜਾਮਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਤ੍ਰ 'ਪ੍ਰਤਿ' ਕੀਨੀ ਕਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ਬੋਲਾਰੇ ॥੨॥੩॥

(ਨਟ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੮੧)

ਨੋਟ: ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਸਦਾ (ਭਿਅੰਤ) ਹੁੰਦੇ ਹਨ:

ਨਾਲਿ, ਪ੍ਰਤਿ, ਸਾਥਿ।

ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਕੋ ਹੀ ਲਫਜ਼ 'ਸਿਉ' ਦੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਹਨ—ਸਉ, ਸੈ।

(੫) ਸਣੁ, ਸਣੈ, ਸਹਿਤ, ਸਮੇਤਿ :

‘ਸਣੁ’ ਕੀ ਸਾਰਾ ਚਿਥਿਆ ਕਣੁ ਲਇਆ ਤਨੁ ਝਾੜਿ ॥੧॥੧੧॥

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧, ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੪੨)

ਤਤੁ ਸੁਣਿਆ ਸਤਤੁ ਜਗਤ ਵਿਚਿ ਤਾਈ ਵੇਖੁਖੁ ‘ਸਣੈ’ ਨਫਰੈ

ਪਉਲੀ ਪਉਦੀ ਫਾਵਾ ਹੋਇ ਕੈ ਉਠਿ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੧॥੧੨॥

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੪, ਗਉੜੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੬)

ਮੁਖ ਤੇ ਪੜਤਾ ਟੀਕਾ ‘ਸਹਿਤ’ ॥੧॥੧੧॥੧੭॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੭)

ਅਰਪੈ ਨਾਰਿ ਸੀਗਾਰ ‘ਸਮੇਤਿ’ ॥੨॥ (ਗੋਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੫)

ਨੋਟ : ਸੰਬੰਧਕ ‘ਸਣੁ’ (_ਅੰਤ) ਹੈ।

(੬) ਜਿਉ, ਸਮਾਨਿ, ਜੇਵਿਹਾ, ਵਾਗਿ, ਜੇਹੀ, ਜਸ, ਸਾ, ਨਿਆਈ, ਸਾਣੁ, ਜੇਵ, ਜਿਵੈ :

ਵਸਿ ਆਣਿਹੁ ਵੇ ਜਨ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ

ਮਨੁ ਬਾਸੇ ‘ਜਿਉ’ ਨਿਤ ਭਉਦਿਆ ॥੨॥੬॥੧੮॥

(ਸੁਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਾਕਤ ਛਤੀਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਬਿਖੁ ‘ਸਮਾਨ’ ॥੨॥੧੪॥੪੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੧)

ਪਾਲੇ ਬਾਲਕ ‘ਵਾਗਿ’ ਦੇ ਕੈ ਆਪਿ ਕਰ ॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੫੭)

ਪਿਯੁ ਦਾਦੇ ‘ਜੇਵਿਹਾ’ ਪੋਤਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥੬॥

(ਸਤੋ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੬੮)

ਕੋਊ ਹਰਿ ‘ਸਮਾਨਿ’ ਨਹੀ ਰਾਜਾ ॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੬)

ਬਾਰਿਕ ‘ਵਾਗੀ’ ਹਉ ਸਤੁ ਕਿਛੁ ਮੰਗਾ ॥੩॥੧੫॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮)

ਤੁਮ ਮਖਤੂਲ ਸੁਪੇਦ ਸਪੀਅਲ ਹਮ ਬਪੁਰੇ ‘ਜਸ’ ਕੀਰਾ ॥੨॥੩॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਨਕ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਮੈ ‘ਜੇਹੀ’ ਘਣ ਚੇਰੀ ਰਾਮ ॥੧॥

(ਸੁਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੮)

ਭੈਣ ਭਾਈ ਸਭਿ ਸਜਣਾ ਤੁਧੁ 'ਜੇਹਾ' ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥੧॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੩)

ਹੀਰੇ 'ਜੈਸਾ' ਜਨਮੁ ਹੈ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥੧॥੧॥੧੮॥

(ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ 'ਸਾ' ਠਾਕੁਰੁ ਭਾਈ ॥੧॥੨੨॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੮)

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮਾਤ ਪਿਤ 'ਨਿਆਈ' ਬਾਰਿਕ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ ॥੧॥੬॥੪੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੨)

ਓਹੁ 'ਜੇਵ' ਸਾਇਰ ਦੇਇ ਲਹਰੀ ਬਿਜੁਲ 'ਜਿਵੈ' ਚਮਕਏ ॥੧॥੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੪੩੯)

ਉਦਰੁ ਨੈ 'ਸਾਣੁ' ਨ ਭਰੀਐ ਕਬਹੂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪਚਾਏ ॥੧॥੧੫॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੩ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੩੧)

(੭) ਮਧਿ, ਮਧੇ, ਮਾਹਿ, ਮਹਿ, ਮਾਹੀ, ਮੰਧੇ, ਮੈ, ਮੰਝਿ, ਮੰਝਾਹੂ, ਮਝਾਰ, ਵਿਚਿ, ਅੰਤਰਿ, ਅੰਤਰੇ, ਮਿਆਨੇ, ਮੰਧਾਹੀ, ਮੋ:

ਜੁਗ 'ਮਹਿ' ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੩॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਸਾਜਨ ਆਇ ਵੁਠੇ ਘਰ 'ਮਾਹੀ' ॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਸਭ ਕੈ 'ਮਧਿ' ਅਲਿਪਤੋ ਰਹੈ ॥

(ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੪)

ਕੋਟਿ 'ਮਧੇ' ਕਿਨੈ ਪਛਾਣਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥੩॥੧॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ 'ਮਾਹਿ' ਸਮਾਇਆ

ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥੪॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੭੮)

ਤਤ ਸਮਦਰਸੀ ਸੰਤਹੁ ਕੋਈ ਕੋਟਿ 'ਮੰਧਾਹੀ' ॥੨॥੨੬॥੯੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੧)

ਹਕੁ ਸਚੁ ਖਾਲਕੁ ਖਲਕ 'ਮਿਆਨੇ' ਸਿਆਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਹਿ ॥੨॥੧॥

(ਤਿਲੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੨੭)

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤਾ ਕੇ ਨਾਮੁ ਹੀਐ 'ਮੈ' ਧਰੁ ਰੇ ॥

ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤ 'ਮੈ' ਹਰਿ ਕੋ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਸਮਲ ਸਭ ਹਰੁ ਰੇ ॥੧॥੯॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੨੦)

ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਸਾਚੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਚਾ 'ਵਿਚਿ' ਸਾਚਾ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੯)

ਘਟ 'ਅੰਤਰੇ' ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਾਚੇ ਆਪਿ ਪਛਾਣੇ ਰਾਮ ॥੪॥੨॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੬੯)

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵਸਿਆ ਘਟ 'ਅੰਤਰਿ' ਸੇ ਜਨ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ ॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੦)

ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਨਿਮਖ 'ਮਝਾਰ' ॥੨॥੩॥ (ਗੋਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੨)

ਹਠ 'ਮੰਝਾਰੂ' ਮੈ ਕੁ ਮਾਣਕੁ ਲਧਾ ॥੨॥੧੭॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੪)

ਫਰੀਦਾ ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ 'ਮੰਝਿ' ਵਿਸੁਲਾ ਬਾਗੁ ॥੮॥

(ਮਹਲਾ ੫, ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੨)

ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਸੁਤੁ ਜਣਿ ਪਾਲਤੀ ਰਾਖੇ ਨਦਰਿ 'ਮਝਾਰਿ' ॥੧॥

ਜੈਸੀ ਗਗਨਿ ਫਿਰੰਤੀ ਉਡਤੀ ਕਪਰੇ ਬਾਗੇ ਵਾਲੀ ॥

ਓਹੁ ਰਾਖੇ ਚੀਤੁ ਪੀਛੈ 'ਬਿਚਿ' ਬਚਰੇ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ ॥੨॥੫੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੬੮)

ਕਬੀਰ ਰੈਨਾਇਰ ਬਿਛੋਰਿਆ ਰਹੁ ਰੇ ਸੰਖ 'ਮਝਾਰਿ' ॥੧੨੬॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀਉ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੧)

ਨਾਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ ਕਲਿ 'ਭੀਤਰਿ' ਬਾਹੁਡਿ ਜਾਸੀ ਨਾਗਾ ॥੧॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਪਹਰੇ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੪)

ਪਹਿਲੈ ਪਹਿਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ

ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਉਦਰ 'ਮੰਝਾਰਿ' ॥੧॥੧॥੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਪਹਰੇ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੭੬)

ਹਠ 'ਮਝਾਰੂ' ਮਾ ਪਿਰੀ ਪਸੇ ਕਿਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੇ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਭਖਣਾ, ਪੰਨਾ ੮੦)

ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਤੋਗ ਰਾਜ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ 'ਪੈ' ਅਮਰੁ ਭਇਆ ॥੨॥੨॥

'ਪੈ'—ਵਿਚਿ।

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੨)

ਸਰਬ 'ਨਿਰੰਤਰਿ' ਏਕੋ ਜੋਇ ॥੮॥੧੮॥

(ਸੁਖਮਨੀ)

ਬੁਭੁਜ ਰੂਪ ਜੀਵੇ ਜਗ 'ਮਝਿਆ' ॥੨॥੨॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੮)

ਆਸ ਪਾਸ ਘਨ ਤੁਰਸੀ ਕਾ ਬਿਰਵਾ 'ਮਾਝ' ਬਨਾ ਰਸਿ ਗਾਊ ਰੇ ॥੧॥੬੬॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੮)

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਗੁਰ 'ਬੈ' ਟਿਕੈ ਹੋਰ 'ਬੈ' ਪਰਗਟੁ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥੩੨॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੪੯)

ਨੋਟ: ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਸਦਾ (ਿ-ਅੰਤ) ਹੁੰਦੇ ਹਨ:

ਮਧਿ, ਵਿਚਿ, ਅੰਤਰਿ, ਮਹਿ, ਬਿਚਿ, ਨਿਰੰਤਰਿ, ਮਾਹਿ।

(੮) ਕਉ, ਨਉ, ਨੋ, ਕੂ, ਸਿਉ, ਖੇ (ਸਿੰਧੀ), ਕੋ, ਕੂੰ, ਜੋਗੁ, ਕਹੁ:

ਜਿਨ੍ 'ਕਉ' ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ

ਤਿਨ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੨॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੬੮)

ਜਿਸ 'ਨੋ' ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦ ਜੀਵਈ ਬਲਿਰਾਮ ਜੀਉ ॥੧॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੭੭੮)

ਏਸ 'ਨਉ' ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੧੭)

ਹਰਣਾਖੀ 'ਬੂ' ਸਬੁ ਵੈਣੁ ਸੁਣਾਈ ਜੋ ਤਉ ਕਰੇ ਉਧਾਰਣੁ ॥੧॥੬॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੯)

ਐਸੇ ਲੋਗਨ 'ਸਿਉ' ਕਿਆ ਕਹੀਐ ॥੪੪॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੨)

ਪਾਰੁ ਕੈਸੇ ਪਾਇਬੇ ਰੇ ॥ ਮੈ 'ਸਉ' ਕਉ ਨ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੬)

ਜੇਤੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਉਧਾਰੇ ਤਿਨ੍ 'ਖੇ' ॥੨॥੧੦੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੭)

ਦਰਵੇਸੀ 'ਕੋ' ਜਾਣਸੀ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਦਰਵੇਸੁ ॥੧॥੬॥

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੦)

ਜੋ ਤਉ ਕੀਨੇ ਆਪਣੇ ਤਿਨਾ 'ਕੁੰ' ਮਿਲਿਓਹਿ ॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਛੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧)

ਜਿਨ 'ਕੋ' ਸਾਧੁ ਭੇਟੀਐ ਸੇ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸ ॥੫॥

(ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਾਂਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੪)

ਕਤਿਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਦੋਸੁ ਨ ਕਾਹੁ 'ਜੋਗੁ' ॥੮॥

(ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਾਂਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫)

ਨੰਨਾਕਾਰੁ ਨ ਹੋਤਾ ਤਾ 'ਕਹੁ' ॥੩੬॥

'ਕਹੁ'—ਕਉ, ਨੇ। (ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੭)

(੯) ਕਾਰਣਿ, ਕਉ, ਕੈ, ਤਾਈ, ਅਰਥਿ, ਜੋਗੁ, ਕੀਐ, ਹੇਤਿ, ਕੂ, ਨਵਿਤ,
ਨੋ:

ਸੰਪੈ 'ਕਾਰਣਿ' ਚਾਕਰ ਚੋਰ ॥੫੦॥ (ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੩੭)

ਏਕ ਜੀਅ 'ਕੈ' ਜੀਅ ਖਾਹੀ ॥੨॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੭੫)

ਆਗੇ 'ਕਉ' ਕਿਛੁ ਝੁਲਹਾ ਬਾਂਧਹੁ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਧਨ ਕਾ ॥੧॥੧॥੮॥

(ਸਾਰੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀਉ, ਪੰਨਾ ੧੨੫੩)

ਏਤੇ ਕੂਕਰ ਹਉ ਬੇਗਾਨਾ ਭਉਕਾ ਇਸੁ ਤਨੁ 'ਤਾਈ' ॥੪॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੭੮੫)

ਹਰਿ ਹਰਿ 'ਅਰਥਿ' ਸਰੀਰੁ ਹਮ ਬੋਚਿਆ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਆਗੈ ॥੧॥੧੦॥੨੪॥੬੨॥ (ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੭੧)

ਭਗਤਿ 'ਹੇਤਿ' ਅਵਤਾਰੁ ਲੀਓ ਹੈ ਭਾਗੁ ਬਡੇ ਬਪੁਰਾ ਕੋ ਰੇ ॥੧॥੧੯॥੭੦॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੮)

ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਟੇਲਾ ਤੈ ਸਹਿ ਦਿਤਾ ਢਕਣ 'ਕੂ' ਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥੧॥੮॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੦)

ਜਾ ਕੈ 'ਕੀਐ' ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ ਤੇ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧੀ ॥੩॥੩੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੯)

ਵਿਤ 'ਨਵਿਤ' ਕ੍ਰਮਿਓ ਬਹੁ ਭਾਤੀ, ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਧਾਏ ॥੧॥੩॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੯੯)

ਮਨਮੁਖੁ ਜਗਤੁ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ ਮਾਇਆ 'ਨੋ' ਬਿਲਲਾਇ ॥੧॥੧੭॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੯੨)

ਤੀਰਥ ਉਦਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਆ, ਸਭ ਲੋਕ ਉਧਰਣ 'ਅਰਥਾ' ॥੨॥੪॥੧੦॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੧੧੬)

ਮਨ ਮਹਿ ਖੂਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ 'ਜੇਗੁ' ॥੨੨॥

(ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ, ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੪੧੨)

(੧੦) ਤੇ, ਪਾਹਾ, ਦੂ, ਸੈ, ਪਾਸਹੁ, ਸਿਉ, ਥਾਵਹੁ, ਪਹੁ :

ਮੁਖ 'ਤੇ' ਪੜਤਾ ਟੀਕਾ ਸਹਿਤ ॥੧॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੭)

ਖੋਜੀ ਖੋਜਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਸੰਤਨ 'ਪਾਹਾ' ਰਾਮ ॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੫)

ਜੇ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਤੁਧੁ ਨੋ ਸਭ 'ਦੂ' ਰਖਿ ਲਈਐ ॥੧॥੫॥

(ਗੋਡ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੮੬੧)

ਮਹਾ ਮਾਈ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ॥

ਨਰ 'ਸੈ' ਨਾਰਿ ਹੋਇ ਅਉਤਰੈ ॥੩॥੨॥੬॥

(ਗੋਡ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੪)

ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰੀ ਸੋ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਹਰਿ 'ਪਾਸਹੁ' ਦੇਵਾਇਆ ॥੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੫੩)

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਪਾਵਹਿ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਗੁਰ 'ਸਿਉ' ॥੧॥੨੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੫)

ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ

ਤਾਂ ਪਾਰਖੀਆ 'ਥਾਵਹੁ' ਲਇਓ ਪਰਖਾਇ ॥੧॥੩੨॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੪੯)

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ 'ਜਿਦੂ' ਪਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੪॥੨੭॥੬੦॥

(ਸਿਰੀਗਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੭)

ਹਰਿ ਨਿਮਾਇਆ ਤੂੰ ਮਾਣੁ ਹਰਿ ਡਾਢੀ 'ਹੂੰ' ਤੂੰ ਡਾਢਿਆ ॥੧੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੦)

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਨਾਲਿ ਹੈ ਸੁਆਮੀ

ਕਹੁ ਕਿਥੈ ਹਰਿ 'ਪਹੁ' ਨਸੀਐ ॥੧॥੫॥੧੯॥੫੭॥

(ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੭੦)

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਾ 'ਨਾਲੇ' ਤੁਟੀ ਭਲੀ ਜਿਨ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥੩੧॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੪, ਗਉੜੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੬)

ਬਿਰਹ ਵਿਛੋੜਾ ਧਣੀ 'ਸਿਉ' ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਗੰਠਿ ॥੧॥੭॥

'ਸਿਉ'—ਨਾਲੋਂ।

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਪਾੜ ਪੜੋਸਣਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲੇ ਨਾਮਾ ਥਾ 'ਪਹਿ' ਛਾਨਿ ਛਵਾਈ ਹੋ ॥੧॥੨॥

'ਪਹਿ'—ਪਾਸੋਂ, ਤੋਂ।

(ਸੋਰਠਿ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੭)

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਹਾਥ 'ਪੈ' ਨੇਰੇ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਈ ॥੪॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੮)

ਯਾਰ ਵੇ ਪ੍ਰਿਅ ਹਥੇ ਸਖੀਆ ਮੂ ਕਹੀ ਨ ਜੇਹੀਆ ॥

ਯਾਰ ਵੇ ਹਿਕ 'ਛੁੰ' ਹਿਕਿ ਚਾੜੇ ਹਉ ਕਿਸੁ ਚਿਤੇਹੀਆ ॥੪॥੧॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੦੩)

ਕੀਮ ਨ ਸਕਾ ਪਾਇ ਸੁਖ ਮਿਤੀ 'ਹੂ' ਬਾਹਰੇ ॥੨॥੧੫॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੯)

ਇਹ ਭੁਧਿ ਪਾਈ ਮੈ ਸਾਧੂ 'ਕੰਨਹੁ' ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਓ ਧੁਰਿ ਮਾਥੈ ॥੨॥੧॥੧੮॥

(ਟੋਡੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੭੧੫)

ਸੰਮਨੁ ਜਉ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਦਮ 'ਕ੍ਰਿਹੁ' ਹੋਤੀ ਸਾਣ ॥੧॥

(ਚਉਬੋਲੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬੩)

ਸਗਲ ਤਵਨ ਧਾਰੇ ਏਕ 'ਥੇ' ਕੀਏ ਬਿਸਥਾਰੇ..... ॥੩॥

(ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਾਕੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੬)

ਗੋਸਾਈ ਮਿਹੰਡਾ ਇਠੜਾ ॥

ਅੰਮ ਅਥੇ 'ਬਾਵਹੁ' ਮਿਠੜਾ ॥੧॥੨॥੨੯॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੩)

(੧੧) ਉਪਰਿ, ਪਰਿ, ਤਲਿ, ਹੇਠਿ, ਉਤੈ, ਜੇਰ (ਫਾਰਸੀ ਸ਼ਬਦ), ਤੈ, ਪਰ :

ਪੰਥ ਦੂਤ ਮੂਢ 'ਪਰਿ' ਠਾਢੇ ਕੇਸ਼ ਰਹੇ ਫੇਰਾਵਤ ਹੇ ॥੩॥੨॥੮੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੧)

ਸਿਰ 'ਉਪਰਿ' ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਸੁਝਈ ਦੂਜੇ ਭਰਮਿਤਾ ॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੭)

ਸਭ 'ਉਪਰਿ' ਨਾਨਕ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਮੈ ਜੇਹੀ ਘਣ ਚੇਰੀ ਰਾਮ ॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੭੯)

ਪਵਹੁ ਚਰਣਾ 'ਤਲਿ' ਉਪਰਿ ਆਵਹੁ ਐਸੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹੁ ॥੧॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੮੮੩)

ਕੁੰਨੇ 'ਹੇਠਿ' ਜਲਾਈਐ ਬਾਲਣ ਸੰਦੈ ਬਾਇ ॥੭੨॥

ਕੰਧੀ 'ਉਤੈ' ਕੁਖੜਾ ਕਿਚਰਕੁ ਬੰਨੈ ਧੀਰ ॥੮੬॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੨)

ਹਮ 'ਜੇਰ' ਜਿਮੀ ਦੁਨੀਆ ਪੀਰਾ ਮਸਾਇਕਾ ਰਾਇਆ ॥੧॥੧੩॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੩)

ਜੇਕਰ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ 'ਸਭਤੈ' ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ ॥੧॥੧੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੭੨)

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਰਾਮ ਕੀ ਅੰਸੁ ॥

ਜਸ ਕਾਰਾਦ 'ਪਰ' ਮਿਟੈ ਨ ਮੰਸੁ ॥੪॥੨॥੫॥

(ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਨੋਟਾ: ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਸੰਬੰਧਕ (ਿ-ਅੰਤ) ਹਨ :

ਉਪਰਿ, ਹੇਠਿ, ਉਪਰਿ, ਤਲਿ, ਪਰਿ।

ਸੰਬੰਧਕ 'ਪਰਿ' ਕਦੇ ਕਦੇ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਰੂਪ 'ਪਰ' ਵਿਚ ਭੀ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

ਸੰਬੰਧਕ 'ਉਤੈ' (ੈ-ਅੰਤ) ਹੈ; ਲਫਜ਼ 'ਸਭਤੈ' ਵਿਚ ਪੜਨਾਵ 'ਸਭ' ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਕ 'ਉਤੈ' ਵਰਤਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ 'ਉ' ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 'ਸਭਤੈ' = 'ਸਭ ਉਤੈ'।

(੧੨) ਆਗੈ, ਪਾਛੈ :

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਰ 'ਆਗੈ' ਸਾਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ॥੧॥੪॥੫॥

(ਸੁਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੭੦)

ਜਿਨਾ 'ਪਿਛੈ' ਹਉ ਗਈ ਸੇ ਮੈ ਪਿਛੈ ਭੀ ਰਵਿਆਸੁ ॥੧॥੬॥

(ਭਖਣੇ ਮ: ੫, ਵਾਰ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਭਖਣੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੭)

ਨੋਟ: ਸੰਬੰਧਕ 'ਆਗੈ', 'ਪਾਛੈ', 'ਪਿਛੈ' ਦੇ ਜੋੜ ਵਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਹ (' -ਅੰਤ) ਹਨ।

(੧੩) ਜੇਵਡੁ, ਬਰਾਬਰਿ, ਮਿਕਦਾਰਾ, ਸਮਸਰਿ, ਸਾਰ, ਤੁਲਿ, ਭਰਿ, ਸਰਿ, ਸਾਰਖੇ :

ਗੁਰ 'ਜੇਵਡੁ' ਦਾਤਾ ਕੈ ਨਾਹੀ ਜਿਨਿ ਦਿਤਾ ਆਤਮ ਦਾਨੁ ॥੨॥੨੮॥੬੮॥

(ਸਿਰੀਗਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨)

ਜੀਅੜਾ ਅਗਨਿ 'ਬਰਾਬਰਿ' ਤਪੈ ਭੀਤਰਿ ਵਗੈ ਕਾਤੀ ॥੬॥੫॥੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

ਮਨੁ ਮੈਮਤੁ ਮੈਗਲ 'ਮਿਕਦਾਰਾ' ॥੨॥੨੫॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

ਸੂਖ ਸਰਜ ਆਨੰਦ ਤਿਨਾ ਸੰਗਿ

ਉਨ 'ਸਮਸਰਿ' ਅਵਰ ਨ ਦਾਤੇ ॥੧॥੧੦॥੧੩੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੭)

ਲਲਾ ਤਾ ਕੈ 'ਲਵੈ' ਨ ਕੋਊ ॥੧੨॥

(ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੨)

ਛਟਿ ਘਾਲੇ ਸਭ ਦਿਵਸ ਸਾਸ ਨਹ ਬਢਨ ਘਟਨ ਤਿਨੁ 'ਸਾਰ' ॥੧॥੨੧॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੪)

ਨਾਮ 'ਤੁਲਿ' ਕਛੁ ਅਵਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥੮॥੨॥

(ਸੁਖਮਨੀ)

ਆਪਿ ਨ ਦੇਹਿ ਚੁਡੁ 'ਭਰਿ' ਪਾਨੀ ॥੨॥੪੪॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੨)

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ

ਮੋਹਿ ਤੁਮ 'ਸਰਿ' ਅਵਤੁ ਨ ਲਾਗੇ ॥੨॥੧॥

(ਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੫੬੭)

ਤੇ ਘਰ ਮਰਹਟ 'ਸਾਰਖੇ' ਭੂਤ ਬਸਹਿ ਤਿਨ ਮਾਹਿ ॥੧੯੨॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੮)

ਨੋਟ : ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਸੰਬੰਧਕ (ਭਿਅੰਤ) ਹਨ :

ਬਰਾਬਰਿ, ਤੁਲਿ, ਸਰਿ, ਸਮਸਰਿ, ਭਰਿ।

ਸੰਬੰਧਕ 'ਸਮਸਰਿ' ਕਦੇ ਕਦੇ (ਭਿ) ਦੇ ਥਾਂ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਭੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

(੧੮) ਬਾਦਰੈ, ਬਦਲਾਹਾ, ਬਦਲੈ, ਬਦਲੇ, ਬਦਲਾਵਨਿ, ਸਟੈ :

ਦੁਲਤ ਜਨਮੁ ਚਿਰੰਕਾਲ ਪਾਇਓ ਜਾਤਉ ਕਉਡੀ 'ਬਦਲਾਹਾ' ॥੮॥

ਕਾਚ 'ਬਾਦਰੈ' ਲਾਲੂ ਖੋਈ ਹੈ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ ਕੀਦ ਲਹਾ ॥੨॥੮॥

(ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੩)

ਆਨ ਦੇਵ 'ਬਦਲਾਵਨਿ' ਦੇ ਹਉ ॥੧॥੨॥੬॥

(ਗੋਂਡ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੮)

ਕਉਡੀ 'ਬਦਲੈ' ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਹਿ ॥੭੬॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੮)

ਕਉਡੀ 'ਬਦਲੈ' ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਚੀਨ੍ਹਸਿ ਨਾਹੀ ਆਪੈ ॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੩)

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ ਜਿਨਿ ਘਟੈ ॥

ਮੈ ਤਉ ਮੋਲਿ ਮਹਿਗੀ ਲਈ ਜੀਅ 'ਸਟੈ' ॥੨॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੮)

ਨੋਟ : ਸਟੈ, ਬਦਲੈ, ਬਾਦਰੈ (ਭਿਅੰਤ) ਹਨ।

(੧੫) ਤਾਈ, ਲਉ, ਪੈ :

ਇਹੁ ਸਗਰੁ ਕੂੜਿ ਕੁਸਤਿ ਭਰਿਆ ਗਲ 'ਤਾਈ' ਪਾਪ ਕਮਾਏ ॥੧॥੩॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੨੮੫)

ਮਰਘਟ 'ਲਉ' ਸਭੁ ਲੋਗੁ ਕੁਟੰਬੁ ਭਇਓ ਆਗੈ ਹੰਸੁ ਇਕੋਲਾ ॥੩॥੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੮)

ਕਾਲ ਗ੍ਰਸਤ ਸਭ ਲੋਗ ਸਿਆਨੇ ਉਠਿ ਪੰਡਿਤ 'ਪੈ' ਚਲੇ ਨਿਰਾਸਾ ॥੧॥੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੮)

(੧੬) ਵਿਚੁਦੇ, ਵਿਚੁਦੇ :

ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰ 'ਵਿਚੁਦੇ' ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਈ॥੧੯॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੮)

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਾਫੁ ਨਦਰੀ 'ਵਿਚੁਦੇ' ਕਢੈ ਤਾ ਉਘਾੜਿ ਆਇਆ ਲੋਹਾ॥੨॥੭॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੦)

(੧੭) ਵਿਚਹੁ :

ਪਾਣੀ 'ਵਿਚਹੁ' ਰਤਨ ਉਪੰਨੇ ਮੇਰੁ ਕੀਆ ਮਾਧਾਣੀ॥੧॥੨੬॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੫੦)

(੧੮) ਕਰਿ (by means of), ਪਰਣੈ :

ਜਲੁ ਢੋਵਉ ਇਹ ਸੀਸ 'ਕਰਿ' ਕਰ ਪਗ ਪਖਲਾਵਉ॥੧॥੨੧॥੫੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੩)

ਮਨ 'ਕਰਿ' ਕਬਹੂ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ॥ (ਸਾਰਗ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੨੩੧)

ਅਖੀ 'ਪਰਣੈ' ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਆਕਾਭੁ॥੨॥੧੧॥

(ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੧)

(੧੯) ਵਿਟਹੁ, ਕਉ, ਕੈ, ਨੋ :

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਹਉ ਤੁਧੁ 'ਵਿਟਹੁ' ਕੁਰਬਾਣੁ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ 'ਕਉ' ਬਲਿਹਾਰਣੈ' ਤੁਸਿ ਦਿਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੯੮॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨)

ਹਉ ਤਿਨ 'ਕੈ' ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰਾ॥੨॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੧)

ਹਉ ਵਾਰੀ ਹਉ ਵਾਰਣੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ਤੇਰੇ ਨਾਵ 'ਨੋ'॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੧)

ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ

ਹਉ ਤੁਧ 'ਵਿਟਕਿਅਹੁ' ਸਦ ਵਾਰੀ ਜੀਉ॥੪॥੬੭॥

(ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੭੪)

(੨੦) ਕਨਿ, ਵਲਿ, ਓਰ, ਧਿਰਿ :

ਆਇ ਨ ਸਕਾ ਤੁਝ 'ਕਨਿ' ਪਿਆਰੇ ਭੋਜਿ ਨ ਸਕਾ ਕੋਇ ॥੧॥੩॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੫੮)

ਜਾ ਤੂ ਮੇਰੈ 'ਵਲਿ' ਹੈ ਤਾ ਕਿਆ ਮੁਹਛੰਦਾ ॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੬੬)

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਹਰਿ ਰਸਨ ਅਰਾਧਉ ਨਿਰਖਉ ਤੁਮਰੀ 'ਓਰ' ॥੧॥ਗੁਰਾਉ॥੨੦॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੦੦)

ਪਾਵ ਸੁਹਾਵੇ ਜਾ ਤਉ 'ਧਿਰਿ' ਜੁਲਦੇ ਸੀਸੁ ਸੁਹਾਵਾ ਚਰਣੀ ॥੨॥੧੫॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੪)

ਨੋਟ: ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਸੰਬੰਧਕ' (ਫਿ-ਅੰਤ) ਹਨ :

ਕਨਿ, ਵਲਿ, ਧਿਰਿ।

ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Adverb)

(੧) ਉਹ 'ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਜੋ 'ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ' ਹਨ :

(ੳ) ਅਨਤ, ਅਫਾਰ, ਅਬ। ਇਵ, ਏਵ। ਸੁਇਤਾਲ, ਸਿਤਾਬ, ਸਦ, ਸਮ, ਸਰਪਰ। (ਅ) ਕਹ, ਕੇਹ, ਕਤ, ਕੇਵ, ਕਿਵ। (ੲ) ਜਸ, ਜਤ, ਜਬ, ਜਿਵ। (ਸ) ਤ, ਤਹ, ਤਤ, ਤੜ, ਤਿਵ। ਨ, ਨਹ, ਨਾਹਿਨ, ਨਿਤ, ਨਤਰ, ਨਿਦਾਨ, ਨਿਮਖ। (ਹ) ਬੀਚ, ਬਰਕਸ, ਮਤ।

(੨) ਜੋ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਹਨ :

(ੳ) ਊਹਾ, ਅਬਵਾ, ਈਹਾ, ਸਦਾ। (ਅ) ਕਿਆ, ਕਹਾ, ਕਿੰਬਾ, ਖੋੜਸਾ, ਘਣਾ। (ੲ) ਜਾ, ਜਹਾ, ਜੇਹਾ। (ਸ) ਤਾ, ਤਹਾ, ਤੇਹਾ, ਨੇਹਾ। (ਹ) ਪਿਛਾਹਾ, ਬਿਰਥਾ।

(੩) (ਫਿ-ਅੰਤ):

(ੳ) ਉਪਜੰਪਿ, ਉਪਰਿ, ਉਭਿ, ਉਰਧਿ। ਅਤਿ, ਆਦਿ, ਅੰਤਿ, ਅੰਤਰਿ, ਅੰਦਰਿ, ਅਵਲਿ (ਅਉਲਿ)। ਸਾਥਿ, ਸਦਾਕਾਰਿ, ਸਮਸਰਿ, ਸਰਬਤਿ। ਹੁਣਿ,

ਹਜੂਰਿ, ਹਦੂਰਿ। (ਅ) ਕਿ, ਕਾਹਿ, ਕਤਹਿ, ਕਦਿ, ਕਲਿ, ਕਾਲਿ। (ੲ) ਜਦਿ, ਜਿਨਿ (= ਮਤ), ਜਾਮਿ। (ਸ) ਤਦਿ, ਤਬਹਿ, ਤਾਮਿ, ਦੂਰਿ, ਧੂਰਿ, ਧੂਕਿ, ਨਾਹਿ, ਨਾਹਨਿ, ਨਿਕਟਿ, ਨੀਤਿ, ਨਿਦਾਨਿ, ਨੇਰਿ, ਨਿਰਤਿ, ਨੀਮਿ, ਨਾਲਿ। (ਹ) ਪਾਸਿ, ਪੁਨਰਪਿ, ਪਾਰਿ, ਪੂਰਿ, ਪਰਤਪਿ, ਪੂਰਬਿ, ਫੁਨਿ, ਫਿਰਿ। ਬਹੁਰਿ, ਬਾਹਰਿ, ਬਹੋਰਿ, ਬਾਹੁੜਿ, ਬਹੁੜਿ, ਬਾਦਿ, ਬੇਗਿ। ਭਿ, ਭੀਤਰਿ, ਭਰਪੁਰਿ, ਭਰਪੂਰਿ। ਮਤਿ, ਮਨਹਿ, ਮੂਲਿ। ਯਾਦਿ, ਰੇਗਿ, ਵਖਿ, ਵਿਚਿ, ਵਤਿ।

(੪) (ੀ-ਅੰਤ):

ਈ, ਹੀ। ਨਹੀ, ਨੀਮੀ। ਭੀ।

(੫) (_-ਅੰਤ):

(ੳ) ਅਗਹੁ, ਅਚਿੰਤੁ, ਅਜੁ, ਆਜੁ, ਅਜਹੁ, ਅੰਦਰਹੁ, ਅਲਗੁ। ਇਉ, ਏਥਹੁ, ਸਭਤੁ, ਹੋਰਤੁ। (ਅ) ਕਿਉ, ਕੇਉ, ਕਾਇਤੁ, ਕਿਤੁ, ਕੇਤਕੁ, ਕਿਥਹੁ, ਕਦਹੁ। ਖਿਨੁ। (ੲ) ਚਿਹੁ। ਜੁ, ਜਉ, ਜਿਉ, ਜਿਤੁ, ਜਾਵਤੁ। (ਸ) ਤਉ, ਤਿਥਹੁ, ਤਾਪਹੁ, ਤਿਲੁ। ਦਰਹਾਲੁ। ਨਹੁ, ਨਿਹਚਉ, ਨਿਸੰਗੁ, ਨੈਕੁ, ਨਾਤਰੁ, ਨੇਰਉ। (ਹ) ਪਿਛਹੁ। ਬਾਹਰਹੁ। ਮਤੁ। (ਕ) ਵਿਚਹੁ।

(੬) (ੂ-ਅੰਤ):

(ੳ) ਐਥਾਉ, ਹੁ। (ਅ) ਕਿਕੁ, ਕਕੁ।

(੭) (ੋ-ਅੰਤ):

(ੳ) ਐਸੇ, ਅੰਤੇ, ਸਉਹੇ, ਹਦੂਰੇ। (ਅ) ਕਾਏ, ਕੈਸੇ, ਕਾਹੇ, ਕਦੇ। (ੲ) ਜੇ। (ਸ) ਤਦੇ, ਤਲੇ, ਨੇਰੇ, ਨਾਲੇ। (ਹ) ਪਾਛੇ, ਭਰਪੂਰੇ, ਭਲਕੇ।

(੮) (ੈ-ਅੰਤ):

(ੳ) ਉਘੈ, ਉਭੈ, ਓਥੈ, ਓਰੈ। ਅਗੈ, ਆਗੈ, ਅਜੈ, ਐਥੈ। ਈਭੈ, ਏਵੈ। ਸਭਤੈ। ਹੈ ('ਹੀ' ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ)। (ਅ) ਕਿਥੈ। (ੲ) ਜਿਥੈ। (ਸ) ਤਿਥੈ, ਤਲੈ, ਤਿਵੈ, ਨੇੜੈ। (ਹ) ਪਿਛੈ, ਪੀਛੈ।

(੯) (ੜ-ਅੰਤ): ਜੋ।

(੧੦) (ੜ-ਅੰਤ): (ੳ) ਜੋ। (ਅ) ਤੋ।

ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣੋਕਤੀ (Adverbial Phrase)

(੧) ਸਮਾ-ਵਾਚਕ :

(ੳ) ਆਠ ਪਹਰ, ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ, ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ, ਨਿਰੰਤਰਿ, ਖਿਨੁ ਪਲੁ, ਅਨਦਿਨੁ; ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਪਹਿਲੇ ਦੇ; ਪਿਛੇ ਦੇ; ਤਤਖਿਣ ਤਾਲਿ; (ਅ) (i) ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ, ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ, ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ, ਦਿਨੁ ਰੈਣਾਰੇ, ਦਿਨੁ ਰੈਣਾਈ, ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰੈਣੀ, ਦਿਨਸੁ ਅਰ ਰਾਤਿ; (ii) ਅਹਿਨਿਸਿ; (iii) ਰੈਨਿ ਦਿਵਸੁ, ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ, ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤਿ, ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ; (ੲ) ਕਬਹੀ ਨ, ਕਬਹੂੰ ਨ, ਕਦੇ ਮੂਲਿ ਨ, ਨ ਕਾਹੁ ਬੇਰੇ।

(੨) ਥਾਂ-ਵਾਚਕ :

(ੳ) ਜਹਾ ਕਹਾ, ਜਹ ਕਹ, ਜਤ ਕਤਹਿ, ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ, ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ, ਘਰਿ ਦਰਿ; (ਅ) ਆਸ ਪਾਸ, ਪਾਸਿ ਦੁਆਸਿ, ਚਉਗਿਰਦ, ਇਤ ਉਤ, ਇਤ ਉਤਹਿ, ਈਤ ਉਤ, ਪੇਈਐ ਸਾਹੁਰੈ, ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ; (ੲ) ਤਿਹੁ ਲੋਇ, ਤੈ ਲੋਈ; (ਸ) ਦਹਦਿਸ, ਦਹਦਿਸਿ, ਚਉਦਿਸ; (ਹ) ਦੂਰਹੁ ਹੀ, ਦੂਰ ਤੇ; (ਕ) ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ, ਨੇਰੈ ਹੀ ਤੇ ਨੇਰਾ, ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ, ਅਗਹੁ ਪਿਛਹੁ, ਵਿਚੁਦੇ।

(੩) ਵਿਧੀ-ਵਾਚਕ :

(ੳ) ਕਿਉ ਨ, ਕਿਵੈ ਨ, ਕਵਨ ਮੁਖਿ, ਕਾਹੇ ਕਉ, ਕਿਤੁ ਅਰਥਿ, ਕਿਤ ਕਉ, ਕਿਤ ਕੂ; (ਅ) ਤਾ ਭੀ, ਇਵ ਹੀ; (ੲ) ਤਿਲੁ ਸਾਰ, ਇਕੁ ਤਿਲੁ; (ਸ) ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ, ਅਗੋ ਪਿਛੀ।

ਚਿਰੁ

ਜਿਚਰੁ, ਕਿਚਰੁ, ਤਿਚਰੁ।

ਸ਼ਬਦ 'ਕਿਚਰੁ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ :

ਕਿਯਤ ਚਿਰੰ = ਕਿਯੱਚਿਰੰ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਜਿਚਰੁ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਯਾਵਤ ਚਿਰੰ' ਅਤੇ 'ਤਿਚਰੁ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ 'ਤਾਵਤ ਚਿਰੰ' ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ।

‘ਜਿਚਰੁ’ ਵਸੀ ਪਿਤਾ ਕੈ ਸਾਥਿ॥

‘ਤਿਚਰੁ’ ਕੰਤੁ ਬਹੁ ਫਿਰੈ ਉਦਾਸ॥੨॥੩॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੧)

‘ਕਿਚਰੁ’ ਭਤਿ ਲਘਾਈਐ ਛਪਰਿ ਤੁਟੈ ਮੇਰੁ ॥੧੮॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੮)

ਕਾਲਿ (ਕਾਲ)

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ, ਤਤਕਾਲ, ਚਿਰੰਕਾਲ :

‘ਚਿਰੰਕਾਲ’ ਪਾਈ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥੩॥੨੩॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੦)

‘ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ’ ਮਤੁ ਲਾਗੈ ਭੀੜ ॥੧॥੧੪॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੪)

‘ਅੰਤਕਾਲਿ’ ਜਮੁ ਮਾਰੇ ਠੇਹ ॥੧॥੩॥੩॥ (ਮਲਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੫੭)

‘ਅੰਤਕਾਲ’ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਨ ਰੋਇ ॥੨॥੯॥ (ਬਸੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੮੨)

ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਸੇਵਕੁ ‘ਤਤਕਾਲ’ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥੭॥੧੨੯॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੩)

ਭਾਇ

‘ਏਕ ਭਾਇ’ ਦੇਖਉ ਸਭ ਨਾਰੀ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਸਹ ਕਉਨ ਪਿਆਰੀ ॥੨॥੨੧॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੭)

‘ਭੋਲੇ ਭਾਇ’ ਮਿਲੇ ਰਘੁਰਾਇਆ ॥੪॥੬॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੪)

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਗਜੀਵਨੁ ‘ਸਹਜ ਭਾਇ’ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੪॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੩)

‘ਸੇਵਕ ਭਾਇ’ ਸੇ ਜਨ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥੧੪॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੮)

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਬਹਿ ਬੋਲਹਿ ‘ਸਤਿ ਸੁਭਾਇ’ ॥੭॥

(ਬਿਤੀ ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੯੮)

ਬਿਲਲਾਪ ਧਿਲਲ ਬਿਨੰਤੀਆ ‘ਸੁਖ ਭਾਇ’ ਚਿਤ ਰਿਤੇ ॥੧॥੧॥੫॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੪ ਅਸਟਪਦੀ, ਪੰਨਾ ੫੦੫)

‘ਭੈ ਭਾਇ’ ਭਗਤਿ ਤਕੁ ਭਵਜਲੁ ਮਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ॥੭॥੧॥੫॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੪ ਅਸਟਪਦੀ, ਪੰਨਾ ੫੦੫)

ਕਬੀਰ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁੜਾ ਰਾਈ ‘ਦਸਵੈ ਭਾਇ’ ॥੧॥੪॥

(ਸਲੋਕੁ, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੦੯)

‘ਇਕ ਭਾਇ’ ਇਕੁ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮ ਮੇਲੀਆ ॥੩॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧, ਛੰਤ ਦਖਣੀ, ਪੰਨਾ ੮੪੩)

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਚੈ ‘ਮਨ ਭਾਇ’ ॥੨॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੦੩)

ਰਾਜਾ ਰਾਮੁ ਮੁਖਿਲਿਆ ‘ਅਨਤ ਭਾਇ’ ॥੧॥ (ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੩)

ਏਕ ਭਾਇ, ਭੋਲੇ ਭਾਇ, ਸਹਜ ਭਾਇ, ਸੇਵਕ ਭਾਇ, ਸਤਿ ਸੁਭਾਇ,
ਸੁਖ ਭਾਇ, ਭੈ ਭਾਇ, ਦਸਵੈ ਭਾਇ, ਇਕ ਭਾਇ, ਮਨ ਭਾਇ, ਅਨਤ ਭਾਇ।

ਲਗੁ, ਲਉ

‘ਜਬ’, ‘ਤਬ’ ਆਦਿਕ ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ‘ਲਗੁ’ ਜਾਂ
‘ਲਉ’ ਲਗਾ ਕੇ ‘ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਕਤੀ’ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

(ੳ) ਕਹ ਲਉ, ਕਹਾ ਲਉ;

(ਅ) ਜਬ ਲਗੁ, ਜਉ ਲਉ, ਜਉ ਲਗੁ, ਜਾ ਲਗੁ;

(ੲ) ਤਬ ਲਗੁ, ਤਉ ਲਗੁ, ਤਉ ਲਉ, ਤਉ ਲਉ।

(ੳ) ਏਕ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ‘ਕਹ ਲਉ’ ਸਿਧੀਆ ॥੪੩॥

(ਗੁਰਿਤੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੯)

ਮਹਮਾ ਨਾਮ ‘ਕਹਾ ਲਉ’ ਬਰਨਉ ਰਾਮ ਕਹਤ ਬੰਧਨ ਤਿਹ ਭੂਟਾ ॥੨॥੪॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੬੩੨)

(ਅ) ‘ਜਬ ਲਗੁ’ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਤਾ ‘ਤਬ ਹੀ ਲਉ’ ਦੁਖੀਆ ॥੩॥੧੭॥੧੧੯॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੦)

‘ਜਉ ਲਗੁ’ ਜੀਉ ਪਰਾਣ ਸਚੁ ਧਿਆਈਐ ॥੨੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੨)

ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ ਰੋਇ ‘ਜਾ ਲਗੁ’ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ॥੧॥੨੦॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੯੨)

(ੲ) 'ਤਬ ਲਗੁ' ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸੈ ਸਰੋਵਰੁ 'ਜਬ ਲਗੁ' ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਸਾ ॥੨॥੪॥

(ਸੁਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

ਜਉ ਲਗੁ ਪ੍ਰਾਨ 'ਤਉ ਲਗੁ' ਸੰਗੇ ॥੩॥੮॥ (ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੨)

'ਜਉ ਲਉ' ਰਿਏ ਨਹੀ ਪਰਗਾਸਾ 'ਤਉ ਲਉ' ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ ॥੧॥੧੧॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੦੫)

ਡੀਗਨ ਡੋਲਾ 'ਤਉ ਲਉ' ਜਉ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ ॥੧॥੧੯॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੦)

ਥਾਇ, ਠਾਇ, ਥੈ, ਠੈ

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਸਥਾਨ' 'ਨਾਵ' ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ 'ਥਾਉ' ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ 'ਥਾਇ' ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਰੂਪ 'ਠਾਇ', 'ਥੈ', 'ਠੈ' ਕੁਝ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ 'ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਕਤੀ' ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ:

(ੳ) ਸਭ ਥਾਇ, ਹਭ ਥਾਇ, ਤਿਥਾਈ, ਕਿਥਾਉ;

(ਅ) ਇਕ ਠਾਈ, ਕਿਤੁ ਠਾਇ, ਇਕ ਠਾਇ;

(ੲ) ਇਕਥੈ, ਹੋਰਥੈ, ਕਿਸਥੈ;

(ਸ) ਕੈਠੈ।

ਓਨਾ ਪਿੰਡੁ ਨ ਪਤਲਿ ਕਿਰਿਆ ਨ ਦੀਵਾ ਮੁਏ 'ਕਿਥਾਉ' ਪਾਹੀ ॥੧॥੨੬॥

(ਮ: ੧, ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੯)

ਬਿਧਿ

ਬਹੁ ਬਿਧਿ, ਇਨ ਬਿਧਿ, ਕਿਨ ਬਿਧਿ, ਇਹ ਬਿਧਿ, ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ, ਬਹੁ ਭਿਤਿ, ਕਿਤੁ ਭਤਿ:

'ਇਹ ਬਿਧਿ' ਕੋਇ ਨ ਤਰਿਓ ਮੀਤ ॥੩॥੧੭॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

'ਇਨ ਬਿਧਿ' ਸੰਤਹੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ ॥੨॥੮॥

(ਭੋਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

'ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ' ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਖਾਈ ॥੧੯॥ (ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੯੪੦)

‘ਕਿਨ ਬਿਧਿ’ ਹੀਅਰੇ ਧੀਰੈ ਨਿਮਾਨੇ ॥੫॥ (ਸੂਹੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੩੭)

‘ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ’ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥੪॥੧੬॥ (ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫)

‘ਬਹੁ ਬਿਧਿ’ ਭਾਂਡੇ ਘੜੈ ਕੁਮਾਰਾ ॥੩॥੧॥ (ਭੈਰਉ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੧੨੮)

ਹੁਕਮੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ ‘ਬਹੁ ਭਿਤਿ’ ਸੰਸਾਰਾ ॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

ਕਰਿ (ਕਰ)

ਕਾ ਕਰਿ, ਕਿਉ ਕਰਿ, ਜੇ ਕਰਿ, ਜੈ ਕਰਿ, ਜਿਤੁ ਕਰਿ, ਪੁਰੁ ਕਰਿ :
ਮੁਏ ਮਰਮੁ ਕੇ ‘ਕਾ ਕਰਿ’ ਜਾਨਾ ॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

‘ਕਿਉ ਕਰਿ’ ਵੇਖਾ ਕਿਉ ਸਾਲਾਹੀ ॥੭॥੬॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੯)

‘ਜੇਕਰਿ’ ਸੂਤਰੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ ਸੂਤਰੁ ਹੋਇ ॥੧॥੧੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਜੇਕਰਿ’ ਪਾਚਨੁ ਬੇਗਿ ਨ ਪਾਵੈ ਝਗਰੁ ਕਰੈ ਘਰ ਹਾਈ ॥੨॥੩॥੫੪॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਕਵਨ ਸੁ ਜੁਗਤਿ ‘ਜਿਤੁ ਕਰਿ’ ਭੀਜੈ ॥੨॥੮੫॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੧)

‘ਪੁਰੁ ਕਰਿ’ ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਪਹਿਰਾ ਧੋਵਾ ਸਦਾਕਾਰਿ ॥੧॥੪॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੯)

ਧਿਰਿ (ਧਰ)

‘ਜਿਹ ਧਿਰਿ’ ਦੇਖਾ ‘ਤਿਹਿ ਧਿਰਿ’ ਮਉਜੂਧੁ ॥੧॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੪)

ਤੁਧ ਨੋ ਛੋਡਿ ਜਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ‘ਕੈ ਧਰਿ’ ॥੩॥੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੧)

ਪਰਿ (ਪੈ)

ਤਉ ਪਰਿ, ਜਉਪੈ:

ਘੁੰਘਟੁ ਤੇਰੇ 'ਤਉਪਰਿ' ਸਾਚੇ ॥੩॥੨੪॥ (ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

'ਜਉਪੈ' ਰਸਨਾ ਰਾਖੁ ਨ ਕਹਿਬੋ ॥੮॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

'ਅਵਧੀ' ਵਿਚ 'ਜੋਪੈ' ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

'ਜੋਪੈ' ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਰੈ ਮੁਨਿ-ਗਾਤਾ। ਕ੍ਰੋਧ ਭਏ ਤਨੁ ਰਾਖੁ ਵਿਧਾਤਾ ॥੧੫॥
(ਰਾਮਾਇਣ)

ਇਕ

'ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ'-ਭਾਵ ਜਾਹਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਲਫਜ਼ 'ਇਕ' ਨੂੰ 'ਮਨ', 'ਚਿਤ' ਆਦਿਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤ ਕੇ ਅੰਤਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ 'ਇਕ ਮਨਿ' 'ਇਕ ਭਾਇ' ॥੧੨॥

(ਬਸੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੮੩)

'ਇਕ ਚਿਤਿ' 'ਇਕ ਮਨਿ' ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੈ ॥੨॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੫)

ਇਕ ਮਨਿ, ਇਕ ਚਿਤਿ। ਇਕ ਭਾਇ।

ਵੀਪਸਾ

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ 'ਮੁੜ ਮੁੜ' ਹੋਣਾ ਦੱਸਣਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ 'ਹਰ ਥਾਂ' ਹੋਣਾ ਜਾਹਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ 'ਅਲੰਕਾਰ' ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਵੀ ਜਨ ਉਸ 'ਸਮੇਂ' ਜਾਂ 'ਥਾਂ' ਦੇ ਵਾਚਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ 'ਵੀਪਸਾ' ਅਲੰਕਾਰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਭੀ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੈ।

(ੳ) ਸਮਾ-ਵਾਚਕ—ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣੋਕਤੀ

ਜੁਗ ਜੁਗ, ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ, ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ, ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ, ਪੁਨ ਪੁਨਹ, ਵਲਿ ਵਲਿ, ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ, ਨਿਤ ਨਿਤ, ਪਲੁ ਪਲੁ, ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ, ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ, ਵਾਰ ਵਾਰ, ਵਾਰੇ ਵਾਰ, ਬਾਰੰਬਾਰ, ਦਿਹੁ ਦਿਹੁ, ਸਦਾ ਸਦਾ, ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ, ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ, ਬੇਗੁਲ ਬੇਗੁਲੇ, ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ, ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ।

(ਅ) ਥਾਂ-ਵਾਚਕ

ਜਹ ਜਹ, ਘਰਿ ਘਰਿ, ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ, ਜਤ ਜਤ, ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ, ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ, ਕਹ ਕਹ।

(ੲ) ਵਿਧਿ-ਵਾਚਕ

ਥਰ ਥਰ (ਥਰ ਹਰ), ਝਿੰਮਿ ਝਿੰਮਿ, ਖਿਰ ਖਿਰ, ਲੁਡਿ ਲੁਡਿ, ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ, ਤਿਲ ਤਿਲ।

ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਸ ‘ਵੀਪਸਾ’ ਵਿਚ ਅੰਤਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ‘ਅੰਤਰਿ’ ਹੋਰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ; ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ; ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ।

ਯੋਜਕ (Conjunction)

ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ‘ਵਾਕਾਂ’ (Sentences) ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ‘ਯੋਜਕ’ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ :

(ੳ) ਅਉ, ਅਤੈ, ਅਰੁ, ਅਵਰ, ਚ, ਤਿ, ਤੈ (and)।

ਨੋਟ : ਸ਼ਬਦ ‘ਅਤੈ’, ‘ਅਰੁ’, ‘ਤੈ’ ਦੇ ‘ਜੋੜ’ ਵਲ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਅਸੀਂ ‘ਅਤੈ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਅਤੇ’, ‘ਤੈ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਤੇ’ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ।

(ਅ) ਅਕੈ, ਕਿ, ਕੈ। ਜਿਉ। ਜਨੁ, ਜਣੁ, ਜਾਨਉ, ਜਨਕ। ਨ ਚ। ਪੈ, ਪਹੁ। ਯਾ ਤੇ।

(ੲ) ਜਿ, ਜੇ, ਜਉ, ਜੇਕਰਿ। ਤੇ (Than)। ਨਾਹਿ ਤ, ਨਤਰ, ਨਾਤਰੁ, ਨਾਹੀ। ਭਾਵੈ, ਭਵੈ.....ਤਾਂ।

(ੳ) ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਭੁਨਿ 'ਅਉ' ਬਿਖਿਅਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥੧॥੭॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੨੦)

ਪੜਿਆ 'ਅਤੈ' ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥੧੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਤਾਠੀ ਗਗਨੁ ਸਿੰਢਿਆ 'ਅਰੁ' ਚੁੰਡਿਆ ਕਨਕ ਕਲਸ ਇਕੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੨)

ਖਾਟ ਮਾਗਉ ਚਉਪਾਈ ॥ ਸਿਰਹਾਨਾ 'ਅਵਰ' ਤੁਲਾਈ ॥੩॥੧੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

ਬਾਣ ਬੇਧੇ 'ਚ' ਕੁਰੰਕ ਨਾਏ ਅਲਿ ਬੰਧਨ ਕੁਸਮ ਬਾਸਨਹ ॥੧॥੧੨॥

ਚ—ਅਤੇ (and)।

(ਜੇਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੮)

ਜੇਤਾ ਉਭਹਿ ਦੁਖ ਘਟੇ ਨਿਤ ਦਾਝਹਿ 'ਤੇ' ਬਿਲਲਾਹਿ ॥੨॥੩॥੨੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੬)

(ਅ) ਇਹੁ ਮਨੁ ਬਡਾ 'ਕਿ' ਜਾ ਸਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਰਾਮੁ ਬਡਾ 'ਕੈ' ਰਾਮਹਿ ਜਾਨਿਆ ॥੧॥੪੨॥

ਕਿ, ਕੈ—ਜਾਂ।

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੧)

ਤਹ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ 'ਜਿਉ' ਸੂਰਜ ਰੈਣਿ ਕਿਰਾਖੀ ॥੧੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੭)

ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ਅਰੋਗ ਅਨਦਾਈ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਸਨੇਹੀ ਤਿਸੁ ਲਾਖ ਬੇਦਨ 'ਜਣੁ' ਆਈ ॥੧੫॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੧੨)

ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ 'ਜਨੁ' ਬਿਛੁਅ ਡਸਾਨਾ ॥੨॥੩੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੩)

ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ 'ਜਾਨਉ' ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਚੰਤੀ ਨਾਚਨਾ ॥੧॥੪॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੩)

ਨੋਟ : ਸ਼ਬਦ 'ਜਾਨਉ' ਮਰਹੱਟੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਹੈ।

ਗਗਨ ਮੇ ਬਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ
ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ 'ਜਨਕ' ਸੋਤੀ ॥੧॥੭॥੯॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧ ਆਰਤੀ, ਪੰਨਾ ੬੬੩)

'ਨ ਚ' ਰਾਜ ਸੁਖ ਮਿਸਟੇ 'ਨ ਚ' ਭੋਗ ਰਸ ਮਿਸਟੇ
'ਨ ਚ' ਮਿਸਟੇ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ॥੧॥੧੧॥ (ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੮)
ਨ ਚ—neither....nor

ਸੇਜ ਏਕ 'ਪੇ' ਮਿਲਨੁ ਦੁਹੇਰਾ ॥੨॥੮॥੩੫॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ 8੮੩)

ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੇਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ 'ਯਾ' ਤੇ ਬਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥੧॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੧੯)

ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ 'ਪਰੁ' ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਲੁ ਲਾਈ ॥੧੦॥੩॥
(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੦)

ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰੀ ਸੋ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਸਹੁ ਦੇਵਾਇਆ ॥

ਜੇ ਕਿਸੈ ਕਿਹੁ ਦਿਸਿ ਆਵੈ ਤਾ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਮੰਗਿ ਲਏ

'ਅਕੈ' ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਦੇਵਾਏ

ਏਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜੋਰਿ ਕੀਤੇ ਕਿਸੈ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਇ ਵੰਡਾਇਆ ॥੯॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੩)

(ੲ) ਜਨਨੀ ਜਾਨਤ ਸੁਝੁ ਬਡਾ ਹੋਝੁ ਹੈ

ਇਤਨਾ ਕੁ ਨ ਜਾਨੈ 'ਜਿ' ਦਿਨ ਦਿਨ ਅਵਧ ਘਟਤੁ ਹੈ ॥੧॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੧)

ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ 'ਜੇ' ਤਿਨ ਕੈ ਸੇਗਿ ਮਿਲਾਹ ॥੨॥੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫)

ਕਿਆ ਕਾਸੀ ਕਿਆ ਊਖਰ ਮਗਹਰੁ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ 'ਜਉ' ਹੋਈ ॥੨॥੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੨)

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲੁ ਮਨ ਏਕੈ 'ਜੇਕਰਿ' ਦ੍ਰਿੜੁ ਚਿਤੁ ਕੀਜੈ ਰੇ ॥੧॥੪॥੧੬॥

(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

ਚੇਤਿ ਰਾਮੁ 'ਨਾਹੀ' ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿਗਾ ਜਨੁ ਬਿਚਰੈ ਅਨਰਾਧਾ ॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਬੇਣੀ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੩)

ਜਉ ਲਗੁ ਪ੍ਰਾਨ ਤਉ ਲਗੁ ਸੰਗੇ ॥

‘ਨਾਹਿ ਤ’ ਚਲੀ ਬੇਗਿ ਉਠਿ ਨੰਗੇ ॥੩॥੫॥੮॥

(ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੨)

ਸੁਧੇ ਸੁਧੇ ਰੇਗਿ ਚਲਹੁ ਤੁਮ ‘ਨਤਰ’ ਕੁਧਕਾ ਦਿਵਈ ਹੈ ਰੇ ॥੧॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੫)

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਾਲਿ ਭਈ ਅਵਰੈ ‘ਨਾਤਰੁ’ ਥਾ ਬੇਗਾਨਾ ॥੧॥੨॥੮॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੩)

ਅੰਦਰਿ ਕਮਾਣਾ ਸਰਪਰ ਉਘੜੈ

‘ਤਾਵੈ’ ਕੋਈ ਬਹਿ ਧਰਤੀ ਵਿਚਿ ਕਮਾਈ ॥੨॥੩॥੦॥

(ਮ: ੪, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੬)

ਜਾਣਾ ਲਖ ‘ਤਵੈ’ ਪਿਰੀ ਡਿਖੰਦੇ ‘ਤਾ’ ਜੀਵਸਾ ॥੨॥੮॥

(ਮ: ੫, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੬੭)

ਜਾਇ ਪੁਡਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ‘ਵਾਰੈ’ ਕਿਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥੩॥੮॥

(ਤਿਲੰਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੨੨)

ਵਿਸਮਿਕ (Interjection)

(੧) ਕਿਸੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਅਚਨਚੇਤ ਮਿਲੇ ਬੜੇ ਸੁਖ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਚਰਜ ਕੌਤਕ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਆਪਣਾ-ਆਪ ਭੁੱਲ ਕੇ, ਉਸ ਘਬਰਾਹਟ, ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਂ ਅਚਰਜਤਾ ਨੂੰ ਮੂੰਹੋਂ ਕੁਝ ਲਫਜ਼ ਆਪ-ਮੁਹਾਰੇ ਬੋਲ ਕੇ ਪਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਫਜ਼ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ‘ਵਿਸਮਿਕ’ ਅਖਵਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਵਿਸਮਿਯ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਅਚਰਜਤਾ’। ‘ਵਿਸਮਿਕ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਅਚਰਜਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ’।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ‘ਸੰਬੋਧਨ’ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ‘ਵਿਸਮਿਕ’ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(੨) ‘ਸੰਬੋਧਨ’ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸਮਿਕ :

ਐ, ਅਹੇ, ਅਰੀ, ਏ। ਹੇ, ਹੋ। ਹੀ, ਰੇ। ਬੇ, ਬੇ। ਵੇ। ਅਹੋ, ਭੇ। ਜਿਵੇਂ :

‘ਐ’ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਬਦਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਰਾਮਈਆ ॥੫॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੨)

ਜਉ ਪੈ ਹਮ ਨ ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ 'ਅਹੇ' ਅਨੰਤਾ ॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੩)

'ਅਰੀ' ਬਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ਮਤਿ ਬੀਸਰੈ ॥ਰਹਾਉ॥੨॥

(ਗੁਜਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੫੨੬)

'ਏ' ਮਨ ਤੇਰਾ ਕੇ ਨਹੀ ਕਰਿ ਵੇਖੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥੩॥੧੩॥੩੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੯)

'ਹੇ' ਜਿਹਵੇ ਤੂੰ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੨॥੮੪॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੦)

ਤੂੰ ਭੁਨੁ ਰੇ ॥ ਮੈ ਜੀ ॥ ਨਾਮਾ ॥

'ਹੇ' ਜੀ ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਜਮ ਕਾਰਣਾ ॥੩॥੪॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੩)

ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ 'ਰੀ' ਮਾਈ ॥ (ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੭)

ਅਖਰਚੁ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ 'ਰੇ' ਪੰਡੀਆ ਅਬ ਕਿਛੁ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੨)

ਸੁਲਤਾਨੁ ਪੂਛੈ ਸੁਨੁ 'ਬੇ' ਨਾਮਾ ॥੧॥੧੦॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੫)

ਸੁਨਿ 'ਬੇ' ਸਖੀ ਕੰਤਿ ਹਮਾਰੇ ਕੀਅਲੇ ਖਸਮਾਨਾ ॥੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੨)

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀ 'ਵੇ' ਪਿਆਰੇ ਆਉ ਘਰੇ ॥੧॥੧॥੧੪॥੨੧॥

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੪੫੧)

(੩) ਕੋਈ ਮੰਦਾ ਕੰਮ ਵੇਖ ਕੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ:
ਧ੍ਰਿਗੁ, ਫਿਟੁ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ 'ਧ੍ਰਿਗੁ' ਫਾਸੁ 'ਫਿਟੁ' ਸੁ ਜੀਵਿਆ ॥੨੨॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੮)

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ 'ਫਿਟੁ' ਭਲੇਰੀ ਤੁਤਿ ॥੧॥੩॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੮)

ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ 'ਧ੍ਰਿਗੁ' ਅਤੇ 'ਫਿਟੁ' (_-ਅੰਤ) ਹਨ।

(੪) ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਪੀੜ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ—ਹਾ ਹਾ।

‘ਹਾ ਹਾ’ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ॥

ਹਮ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥੧॥ਗੁਰਮੁਖਿ॥੧੯॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੫)

(੫) ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਦੇ ਉਸ ਗੱਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇਉਂ ਕਹਿ ਦੇਈਦਾ ਹੈ—ਰੱਬ ਕਰੇ ਇਹ ਗੱਲ ਮੁੜ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਜਾਂ, ਰੱਬਾ! ਜੰਮ ਜੰਮ ਇਹ ਦਿਨ ਨਿੱਤ ਆਉਣ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮਨੋ-ਵੇਗ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ:

ਹਰਿ, ਹਰਿ ਹਰਿ, ਅਲਹ।

ਨੋਟ: ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਫਜ਼ ‘ਸ਼ਾਲਾ’ ਵਰਤਦੇ ਹਨ।

‘ਹਰਿ’ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਕਰਹੁ ਜੋ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਹੀ ॥੨॥੧੫॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੯)

‘ਹਰਿ ਹਰਿ’ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ

ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਆ ॥੩॥੩॥

(ਵਰਹੰਸ ਮ: ੪ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੭੪)

ਤਿਜਉ ਸਿਜਉ ਕੰਥਲੀ ‘ਅਲਹ’ ਵਰਸਉ ਮੇਹੁ ॥੨੫॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

ਨੋਟ: ਇਹਨਾਂ ਉੱਪਰਲੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ‘ਹਰਿ’, ‘ਹਰਿ ਹਰਿ’ ਅਤੇ ‘ਅਲਹ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—ਸ਼ਾਲਾ, ਰੱਬ ਕਰ ਕੇ।

(੬) ਕੋਈ ਅਚਰਜ ਕੌਤਕ ਵੇਖ ਕੇ (ਜੋ ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਰੇ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਾਮਾਤ ਜਾਪੇ); ਹੈਰਾਨਗੀ ਵਿਚ ਆਪਣਾ-ਆਪ ਭੁੱਲ ਕੇ; ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਸ ‘ਅਚਰਜਤਾ’ ਦੇ ਵਲਵਲੇ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ‘ਵਿਸਮਿਕ’ ਸ਼ਬਦ ਮੂੰਹੋਂ ਆਪ-ਮੁਹਾਰੇ ਉਚਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: ਵਾਹ, ਵਾਹੁ, ਵਾਹਿ, ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ।

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਸਾਚੇ ਮੈ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥੭॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੩)

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਕਿਆ ਖੁਬੁ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥੪॥੧੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੯)

‘ਵਾਹੁ’ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ‘ਵਾਹੁ’ ॥੧॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਘਰੂ ੧੦ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੫)

‘ਵਾਹੁ’ ਖਸਮ ਤੂ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਹਮ ਕੀਏ ॥੧॥੧੦॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੮)

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ‘ਵਾਹਿ’ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥.....

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ‘ਵਾਹੁ’ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥੩॥੧੩॥੪੨॥

(ਪੰਨਾ ੧੪੦੪)

ਸੇਵਕ ਕੇ ਭਰਪੂਰ ਚੁਗੁ ਚੁਗੁ ‘ਵਾਹੁ’ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਗਯੰਦ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੩)

ਨੋਟ : ਸ਼ਬਦ ‘ਵਾਹੁ’ ਜਾਂ ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਨਿਰਾ ‘ਵਿਸਮਿਕ’ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਅਤੇ ‘ਨਾਂਵ’ ਵਾਂਗ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ੳ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ :

ਵਾਹੁ ਖਸਮ ਤੂ ‘ਵਾਹੁ’ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਹਮ ਕੀਏ ॥੧॥੧੦॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੮)

ਨੋਟ : ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ‘ਖੂਬ’ ‘ਵਿਸਮਿਕ’ ਭੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਭੀ; ਤਿਵੇਂ, ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ, ਅਰਥ ਹੈ ‘ਸੋਹਣਾ’।

ਅੱਜ ਕਲੁ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਕਹਿ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ—‘ਇਸ ਕਾਕੇ ਦੀ ਨੁਹਾਰ ਕਿਆ ਵਾਹ ਵਾਹ ਹੈ’। ‘ਮਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਕੋਟ ਮਾੜਾ ਲੱਗਦਾ ਏ?’ ‘ਨਹੀਂ, ਕਾਕਾਂ! ਮਾੜਾ ਕਿਉਂ ਲੱਗਦਾ ਏ? ਵਾਹ ਵਾਹ ਲੱਗਦਾ ਏ’।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਉਦਾਹਰਣ :

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿ ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ॥

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿ ਗੁਣਦਾਤਾ ਮਤਿ ਧੀਰੁ ॥.....

ਨਾਨਕ ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਇਕੋ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ

ਜਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥੧॥੧੬॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੫)

(ਅ) ਨਾਂਵ :

ਸ਼ਬਦ ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਨਾਂਵ-ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ

ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ :

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ—ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ।

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਇ॥

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ॥

ਨਾਨਕ ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਕਰਤਿਆ

ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥੧॥੧੪॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੪)

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧੀ ਭਾਲਿ॥

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਸਬਦੇ ਉਚਰੈ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਲਿ॥੨॥੧੫॥

(ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੪)

(੨) ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’—ਉਹ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤਿ-ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਪਰਮਾਤਮਾ।

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ॥

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਸੁ ਖਾਇ॥

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਜਲਿ ਬਲਿ ਤਰਪੂਰੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥੨॥੧੬॥

(ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੫)

ਨੋਟ : ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਸ਼ਬਦ (_-ਅੰਤ) ਬਣ ਕੇ, ਸੰਬੰਧਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ (_-ਅੰਤ) ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ, ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ—‘ਲਿੰਗ’) ਤਿਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ’ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ-ਵਾਚਕ ਹੋ ਕੇ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ (_-ਅੰਤ) ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ :

‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ’ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ॥.....

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗਤਿ ਸਭੈ ਬਿਚਾਰੁ ‘ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ’ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ॥੨॥੧੭॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਗਯੰਦ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੩)

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ

‘ਅਹੋ’ ਜਸ੍ ਰਖੇਣ ਗੋਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ਰੋਮ ਨ ਛੇਦੁਤੇ॥੬॥

ਹੇ ਅਚੁਤ ਸਰਣਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ‘ਭੋ’ ਭਗਵਾਨਦੇ ਨਮਹ॥੧੧॥

(ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫੪)

ਭਾਗ ਤੀਜਾ
ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ
(Syntax)

SIKHBOOKCLUB.COM

ਕਾਰਕ-ਰੂਪ ਸਾਧਨਾ

ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ

(੧) ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਧਾਤੂ ('ਅਕਰਮਕ', 'ਸਕਰਮਕ' ਜਾਂ 'ਪ੍ਰੋਣਾਰਥਕ') ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ 'ਅੱਠ ਪੁਰਖ' 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਨਾਲ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਂਵ' ਦਾ 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਕੇਵਲ ਉਹ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ () ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਾਰਾਂਤ (੧-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਕਾਰਾਂਤ (੧-ਅੰਤ) ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਉਕਾਰਾਂਤ (ਉ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਂਵ ਜੋ ()-ਅੰਤ) ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ :

(ੳ) (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ); ਨਾਂਵ :

ਸੋ 'ਤਨੁ' 'ਜਲੈ' ਕਾਠ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥੩॥੧੧॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

(ਅ) (੧-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ :

'ਕਰਤਾ' 'ਰਾਖੈ' ਕੀਤਾ ਕਉਨੁ ॥੨॥੧੮॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

(ੲ) (ਉ-ਅੰਤ) ਨਾਂਵ :

'ਭਉ' 'ਬਿਨਸੈ' ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਅਸ ॥੩॥੧੬॥ (ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ)

(ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ ੬੪, ੧੧੧, ੧੧੮)

(੨) 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਕ੍ਰਿਆ (Past Tense) ਦੇ 'ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ' ਨਾਲ ਉਪਰ-ਲਿਖੇ ਰੂਪ ਦਾ 'ਨਾਂਵ' ਕੇਵਲ ਤਦੋਂ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਧਾਤੂ 'ਅਕਰਮਕ' (Intransitive) ਹੋਵੇ। ਵੇਖੋ :

ਅਬ 'ਮਨੁ' ਉਲਟਿ ਸਨਾਤਨੁ 'ਹੂਆ' ॥੩॥੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੭)

ਵਿਚਿ 'ਕਰਤਾ' ਪੁਰਖੁ 'ਖਲੋਆ' ॥੧॥੫੭॥ (ਸੋਗਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੨੩)

'ਭਉ' 'ਭਾਗਾ' ਨਿਰਭਉ ਮਨਿ ਬਸੈ ॥੩॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੩)

(ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ ੬੪, ੧੧੧, ੧੧੮)

(੩) 'ਸਕਰਮਕ' (Transitive) ਜਾਂ 'ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ (Causative) ਧਾਤੂ' ਦੇ 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ ਨਾਲ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਅਕਾਰਾਂਤ, ਆਕਾਰਾਂਤ ਅਤੇ ਉਕਾਰਾਂਤ ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਵ' ਦੇ 'ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ :

(ੳ) ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) : ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ('ਿ') ਜਾਂ ('ਹਿ') ਜਾਂ ('ੈ') ਹੋਵੇ।

(ਅ) ਆਕਾਰਾਂਤ (ਾ-ਅੰਤ) : ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ('ੈ') ਹੋਵੇ।

(ੲ) ਉਕਾਰਾਂਤ (ਉ-ਅੰਤ) : ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ('ਇ') ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ :

ਕਹੁ ਕਬੀਰ 'ਗੁਰਿ' ਸੋਝੀ 'ਪਾਈ' ॥੪॥੧੪॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੬)

ਕਹੁ ਗਹਿ 'ਲੀਨੀ' 'ਸਾਜਨਹਿ' ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮੀਤ ॥੨॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਹੁਤੀ ਸਲੋਕ, ਪੰਨਾ ੮੨੮)

'ਕਬੀਰੈ' ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੬॥ (ਸੋਗਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੫)

'ਦਾਤੇ' ਦਾਤਿ 'ਰਖੀ' ਹਥਿ ਅਪਣੈ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਈ ॥੪॥੧੧॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੬੦੪)

'ਨਾਮਦੇਇ' ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ 'ਜਾਨਾ' ॥੨॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੮)

(ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ ੭੦, ੧੧੨, ੧੧੯)

(੪) ਅਕਰਮਕ, ਸਕਰਮਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਧਾਤੂ ਦੇ ਵਰਤਮਾਨ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ, ਅੱਠ-ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ ਨਾਲ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਪੁਲਿੰਗ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਹੀ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਾਰਾਂਤ ਪੁਲਿੰਗ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ (ੈ-ਅੰਤ) ਹੈ। ਵੇਖੋ :

‘ਸਾਕਤ’ ਮਰਹਿ ‘ਸੰਤ’ ਸਭਿ ‘ਜੀਵਹਿ’ ॥੩॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ, ਪੰਨਾ ੩੨੬)

‘ਧੰਧੇ’ ਕਹਾ ‘ਬਿਆਪਹਿ’ ਤਾਹੁ ॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੧)

(ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ ੭੧, ੧੨੦)

ਕਰਮ ਕਾਰਕ

(੧) ਕਈ ਧਾਤੂ ‘ਦੁਇ ਕਰਮਕ’ (Governing two objects) ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਇਕ ‘ਕਰਮ’ ਨੂੰ ‘ਕਥਿਤ’ (Direct) ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ‘ਅਕਥਿਤ’ (Indirect) ਕਹੀਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ: ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਇਥੇ ‘ਉਪਦੇਸ਼’ ‘ਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ਅਤੇ ‘ਮੈਨੂੰ’ ‘ਅਕਥਿਤ’ ਹੈ।

‘ਕਥਿਤ’ ਤੇ ‘ਅਕਥਿਤ’ ਕਰਮ ਦੀ ਭਾਲ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਕੀ’ ਜਾਂ ‘ਕਿਸ ਨੂੰ’ ਵਰਤੀਏ। ‘ਕੀ’ ਵਰਤਿਆਂ ਜੋ ਉੱਤਰ ਮਿਲੇ, ਉਹ ‘ਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ਹੈ ਅਤੇ ‘ਕਿਸ ਨੂੰ’ ਵਰਤਿਆਂ ਜੋ ਉੱਤਰ ਮਿਲੇ, ਉਹ ‘ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ਹੈ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ‘ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ‘ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ। ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੀਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

ਜਿਸ ਨੋ ਦਇਆਲੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ

ਤਿਸੁ ‘ਗੁਰਸਿਖ’ ਗੁਰੂ ‘ਉਪਦੇਸ਼’ ਸੁਣਾਵੈ ॥੨॥੧੧॥

(ਮ: ੪, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੬)

ਉਪਦੇਸ਼—ਕਥਿਤ ਕਰਮ। ਗੁਰਸਿਖ—ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ।

‘ਰਾਮਦਾਸ’ ਜੋਢੀ ‘ਤਿਲਕੁ’ ਦੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ਜੀਉ ॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਸਦਾ, ਪੰਨਾ ੯੨੩)

ਤਿਲਕੁ—ਕਥਿਤ ਕਰਮ। ਰਾਮਦਾਸ—ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ।

ਹਉ ‘ਸਿਰੁ’ ਅਰਪੀ ਤਿਸੁ ‘ਮੀਤ’ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੇਇ ਸਦੇਸਾ ॥੩॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੪੭)

ਸਿਰੁ—ਕਥਿਤ ਕਰਮ। ਮੀਤ—ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ।

‘ਸੂਮਹਿ’ ‘ਧਨੁ’ ਰਾਖਨ ਕਉ ਦੀਆ ਮੁਗਧੁ ਕਹੈ ਧਨੁ ਮੇਰਾ ॥੩॥੩॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੩)

ਧਨੁ—ਕਥਿਤ ਕਰਮ। ਸੂਮਹਿ—ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ।

ਅਮਰਦਾਸਿ ਅਮਰਤੁ ‘ਛਤੁ’ ‘ਗੁਰ ਰਾਮਹਿ’ ਦੀਅਉ ॥੧॥

(ਸਵਈਏ ਮ: ਪੰਜਵੇ ਕੇ, ਮਥਰਾ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੮)

ਛਤੁ—ਕਥਿਤ ਕਰਮ। ਗੁਰ ਰਾਮਹਿ—ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ।

ਵਿਣੁ, ਬਿਨੁ, ਬਿਨਾ

‘ਸੰਬੰਧਕ’ ‘ਵਿਣੁ’ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ‘ਵਿਨਾ’ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ; ‘ਬਿਨੁ’ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਅਤੇ ‘ਬਿਨਾ’ ਪੰਜਾਬੀ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ‘ਵਿਨਾ’ ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ‘ਬਿਨਾ’ ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ‘ਤੈਥੋਂ ਬਿਨਾ’। ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪੁਲਿੰਗ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੇ ਚਿਹਨ (, , ਹਿ) ਹਨ; ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਿਛਲੇ ਦੇ ਚਿਹਨਾਂ ਵਾਲੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਬੰਧਕ ‘ਬਿਨਾ’ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਬਿਨੁ ‘ਬਾਦ ਬਿਰੋਧਹਿ’ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥੯॥੫॥ (ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੫)

ਵਿਣੁ ‘ਨਾਵੈ’ ਗਭੁ ਗਇਆ ਗਵਾਏ ॥੯॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੭)

ਬਿਨੁ ‘ਨਾਵੈ’ ਕਿਆ ਟੇਕ ਟਿਕੀਜੈ ॥੧੧॥ (ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੧)

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ‘ਨਾਕਹਿ’ ਬਿਨਾ ॥੩॥੨॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੩)

(ੳ) ਨਾਵੈ ਬਿਨੁ, ਸਬਦੈ ਬਿਨੁ।

(ਅ) ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ, ਬਾਦ ਬਿਰੋਧਹਿ ਬਿਨੁ।

ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ ‘ਬਿਨੁ’ ਅਤੇ ‘ਵਿਣੁ’ ਸਦਾ (_-ਅੰਤ) ਹਨ।

(੩) ‘ਤੁਰਨਾ’, ‘ਜਾਣਾ’ ਆਦਿਕ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਧਾਤੂ ਦੀ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ ਉਸ ‘ਥਾਂ’ ਆਦਿਕ ਦਾ ਭੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ‘ਥਾਂ’ ਦਾ ‘ਵਾਚਕ’ ਸ਼ਬਦ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਜਾਂ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ

ਹੈ। ਅਸਟਾਧਿਆਈ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਬੋਲੀ ਵਿਚੋਂ ਤੁਰਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ

ਚਉਥੈ ਪਹਰੇ ਰੈਣਿ ਕੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਲਾਵੀ ਆਇਆ ‘ਖੇਤ੍ਰ’ ॥੪॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਪਹਰੇ, ਪੰਨਾ ੭੫)

ਨੀਦ ਪਈ ਸੁਖ ਸਹਜ ‘ਘਰੁ’ ਆਇਆ ॥੮॥੨੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੭)

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ

ਮਨੁ ਮਾਰਣ ਕਾਰਣਿ ‘ਬਨ’ ਜਾਈਐ ॥੧॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੩)

(ੳ) ਲਾਵੀ ਆਇਆ ‘ਖੇਤ੍ਰ’—ਲਾਵੀ ‘ਖੇਤ੍ਰ ਨੂੰ’ ਆਇਆ।

‘ਘਰੁ’ ਆਇਆ—‘ਜੀਵ’ ਘਰ ਨੂੰ ਆਇਆ।

(ਅ) ‘ਬਨ’ ਜਾਈਐ—‘ਬਨ ਨੂੰ’ ਜਾਈਏ।

(੪) ਜਦੋਂ ‘ਲੰਮੇ ਪੈਂਡੇ’ ਜਾਂ ‘ਲੰਮੇ ਸਮੇ’ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ‘ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਭੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚੋਂ ਤੁਰਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ :

ਨ ਵਵਰਸ਼ ਵਰਸ਼ਾਣਿ ਦ੍ਰਾਦਸ਼ ਦਸ਼ਸ਼ਤਾਖਸ਼ਰ—ਭਾਵ, ਇੰਦ੍ਰ ਬਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਨਾ ਵਰ੍ਹਿਆ। ਕ੍ਰੋਸ਼ ਕੁਟਿਲਾ ਨਦੀ—ਭਾਵ, ਦੋ ਕੋਹ ਵਲ ਮਾਰਦੀ ਨਦੀ।

ਕਰਮ ਕਾਰਕ

ਸਾਵਣਿ ਵਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ‘ਜਗੁ’ ਛਾਇਆ ਜੀਉ ॥੪॥੧॥੨੭॥੬੫॥

(ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੭੩)

ਬਾਵੈ ‘ਮਾਰਗੁ’ ਟੇਢਾ ਚਲਨਾ ॥੩॥੯੮॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੫)

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੀ ‘ਜਗੁ’ ਫਿਰੀ ਨ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਨਗਲਿ ॥੩॥੧੪॥੪੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੨)

ਵਰਸੁ ‘ਜਗੁ’ ਛਾਇਆ—ਬੱਦਲ (ਸਾਰੇ) ਜਗ ਵਿਚ ਛਾਇਆ।

‘ਮਾਰਗੁ’ ਚਲਨਾ—(ਲੰਮੇ) ਪੈਂਡੇ ਵਿਚ ਚਲਨਾ।

‘ਜਗੁ’ ਫਿਰੀ—(ਸਾਰੇ) ਜਗ ਵਿਚ ਫਿਰੀ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ

(੧) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਦੇ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਚਿਹਨ ‘ਏ’ ਹੈ। ਇਹ ਪਿੱਛੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਕਾਰਕ ਦੇ ਚਿਹਨ ਉੱਡ ਗਏ ਹਨ; ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਇਹ ਰੂਪ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ‘ਨਮਹ’ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਭੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਇ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਜੁਗਾਇ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ ॥੧॥੧॥

(ਸੁਖਮਨੀ)

ਹਰਏ ਨਮਸਤੇ ‘ਹਰਏ’ ਨਮਹ ॥੧॥

(ਗੋਂਡ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੪)

(੨) ਭਾਉਣਾ:

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਧਾਤੂ ‘ਰੁਚ’ (ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਭਾਉਣਾ’, ‘ਚੰਗਾ ਲਗਣਾ’) ਅਤੇ ਇਸੇ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਧਾਤੂ ‘ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ, ‘ਇਦੰ ਮੇ ਰੋਚਤੇ’ (—ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ), ਇਸ ਵਾਕ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ‘ਮੇ’ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਾਕ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਜਿਸ ‘ਵਿਅਕਤੀ’ ਨਾਲ ‘ਰੁਚ’ ਆਦਿਕ ਧਾਤੂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ (ਕੋਈ ਚੀਜ਼) ਚੰਗੀ ਲੱਗੇ ਜਾਂ ਭਾਵੇ, ਉਸ ਦਾ ਵਾਚਕ-ਸ਼ਬਦ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ‘ਭਾਉਣਾ’ ਧਾਤੂ ਭੀ ਇਸੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ‘ਸੈਤ’ ‘ਭਾਵੈ’ ਭਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਰਿ ॥੨॥੧੩॥

(ਸੁਖਮਨੀ)

ਹਰਿ ਕਥਾ ਪਸੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀਐ ਬੇਬਾਣੁ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ‘ਗੁਰੁ’ ‘ਭਾਵੈ’ ॥੫॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਸਦ, ਪੰਨਾ ੬੨੩)

ਕਾਪਰੁ ਤਨਿ ਸੁਹਾਵੈ ਜਾ 'ਪਿਰ' 'ਭਾਵੈ' ਗੁਰ ਮਤੀ ਚਿਤ੍ਰੁ ਲਾਈਐ ॥੧॥੨॥

(ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਛੰਤ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੪੪)

'ਠਾਕੁਰ' ਅਪੁਨੇ ਜੋ ਜਨੁ ਭਾਇਆ ॥੨੮॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੬)

ਕਾਮ ਕਰੀਜੇ 'ਠਾਕੁਰ' ਭਾਵਾ ॥੨॥੧੪੬॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੨)

ਨੋਟ : ਉੱਪਰ-ਦਿੱਤੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ ਸੰਤ, ਗੁਰ, ਪਿਰ, ਠਾਕੁਰ, ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਦੇ 'ਇਕ-ਵਚਨ' ਵਿਚ ਹਨ। (ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ ੮੮, ੮੯)

(ੳ) ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਹ ਧਾਤੂ 'ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ' ਨਾਲ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਤਉ ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ 'ਮਨਿ ਭਾਵੈ' ॥੨੬॥ (ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੭)

ਤਾਂ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ 'ਮਨਿ ਭਾਵੈ' ॥੨੭॥ (ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੭)

ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ (ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ)

(ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ ੧੦੩)

(ਅ) 'ਭਾਉਣਾ' ਧਾਤੂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜਨਾਂਵ 'ਜਿਸੁ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਰਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

'ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ' ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥੮॥੧॥ (ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੦੬੬)

'ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ' ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੈ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੨॥੮॥

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੫੧)

'ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ' ਤਿਸੁ ਹੀ ਨਿਸਤਾਰਣ ॥੪॥੧॥ (ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੦੫)

'ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ' ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥੮॥੫॥ (ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ)

'ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ' ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ ॥

'ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ' ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥੮॥੨੧॥ (ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫)

ਇਥੇ ਪੜਨਾਂਵ 'ਜਿਸੁ' 'ਜੋ ਉਸੁ' ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। 'ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ' ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵੇਲੇ 'ਜਿਸੁ' ਨੂੰ 'ਜੋ ਉਸੁ' ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਸੋ ਅਰਥ ਇਉਂ ਹੋਵੇਗਾ 'ਜੋ ਉਸੁ (ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ) ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ'।

(੩) ਵਿਟਹੁ :

‘ਸੰਬੰਧਕ’ ‘ਵਿਟਹੁ’ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ‘ਵਸ਼ੱਟ’ ਦਾ ਵਿਗਾੜ ਹੈ; ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਭੋਟਾ ਰੱਖੀਦੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਵਾਚਕ-ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਸੀ; ਜਿਵੇਂ ਇੰਦ੍ਰਾਯ ਵਸ਼ੱਟ; ਭਾਵ, ਇੰਦ੍ਰ ਵਾਸਤੇ, ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ ਸਦਕੇ। ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਸੂਤ੍ਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ‘ਨਮਹ ਸ੍ਵਾਸ੍ਤਿ ਸ੍ਵਾਹਾ ਸ੍ਵਧਾਲੰ ਵਸ਼ੱਟ ਯੋਗਾਤ ਚ’।

‘ਵਸ਼ੱਟ’ ਵਾਂਗ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ‘ਵਿਟਹੁ’ ਭੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ, ‘ਵਸ਼ੱਟ’ ਵਾਂਗ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਭੀ ਤਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਇਸ਼ਟ ਤੋਂ ਸਦਕੇ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

‘ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ’ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥੨॥੪॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੪੦)

‘ਗੁਰ ਵਿਟੜਿਅਹੁ’ ਹਉ ਘੋਲੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਈਆ ॥੫॥੨੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੪੫੨)

‘ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ’ ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥੧੩॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(ੳ) ਇਸ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਇਥੋਂ ਤਕ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦ ਕਿਤੇ ਇਸ ਦਾ ਲੇਪ ਭੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਆ ਸਿੱਧੀ ਹੀ ‘ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਜਿਵੇਂ :

ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਉ ‘ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ’ ॥੧॥੬॥ (ਨਟ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੮੦)

‘ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ’ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥੧॥੧॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਮਿਤ੍ਰ’ ਵਿਚੋਲੇ ਜੈ ਮਿਲਿ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਾ ॥੧॥੧੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੬੪)

‘ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਬਾਧੈ’ ਜਿਨ ਹਉ ਜਾਇਆ ॥੨॥੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੬)

ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ 'ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ' ਬਿਰੁ ਜਾ ਕਾ ਸੋਹਾਗੁ ਜੀਉ ॥੩॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਡ, ਪੰਨਾ ੯੨੭)

ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਤੇਰੇ 'ਪਰਤਾਪ' ॥੩॥੨॥੨੦॥ (ਮਲਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੭੧)

(੪) ਸੁਅਸਤਿ :

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਮਿੱਤਰ ਆਦਿਕ ਤੋਂ ਵਿੱਛੜਨ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਣ ਲਈ ਭੀ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਿਆ ਜਾਏ, ਉਸ ਦਾ 'ਵਾਚਕ' ਸ਼ਬਦ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਤਿਸੁ ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ 'ਤਿਸੁ' ਤਿਸੁ ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ ॥੧॥੮॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਤਿਸੁ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

(੫) ਮਿਲਣਾ, ਭੇਟਣਾ :

ਪਿਛੇ 'ਕਰਮ ਕਾਰਕ' ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਦੋ 'ਕਰਮ' (Object) ਹੁੰਦੇ ਹਨ—ਕਥਿਤ, ਅਕਥਿਤ।

'ਕਥਿਤ ਕਰਮ' 'ਕਰਮ ਕਾਰਕ' ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਆ 'ਮਿਲਣਾ', 'ਭੇਟਣਾ' ਦਾ 'ਕਰਮ' ਭੀ 'ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ' ਵਾਂਗ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਸੁਣਿ ਮੀਤਾ ਹਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ

'ਪ੍ਰਭ' ਮਿਲਉ ਦੇਹੁ ਉਪਦੇਸਾ ॥੨॥੧॥੧੨॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੬੧੨)

ਪ੍ਰਭ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤ ਗੁਣ ਰਵੈ ਭਾਈ ਮਿਲਿ 'ਪ੍ਰੀਤਮ' ਸਾਚਿ ਸਮਾਉ ॥੬॥੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੯)

ਪ੍ਰੀਤਮ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ।

'ਗੁਰ' ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਠਾਠੁਰੁ ਜਾਤਾ ॥੩॥੯॥ (ਸੂਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੩੯)

ਗੁਰ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਇਨ ਬਿਧਿ 'ਕੰਤ' ਮਿਲੀ॥੨॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੬)

ਕੰਤ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ।

ਮਿਲਿ 'ਸਤਿਗੁਰ' ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿ॥੪॥੧੬॥ (ਗੋਂਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੭)

ਸਤਿਗੁਰ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ।

ਅੰਧੁਲੇ ਝੁੰਡਵਣ ਸੁਝਿਆ 'ਗੁਰ' ਭੇਟਿ ਪੁਨੀਤਾ॥੧॥੭॥੩੭॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੯)

ਗੁਰ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ 'ਨਾਨਕ' ਭੇਟਿਓ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਬੇਰਾ॥੩॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੭੮)

ਨਾਨਕ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ।

'ਸਤਿਗੁਰ' ਭੇਟੈ ਸੋ ਜਨੁ ਸੀਝੈ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ॥੧੯॥੫॥੧੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੨)

ਸਤਿਗੁਰ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ।

'ਪ੍ਰਭ' ਮਿਲਉ—ਮੈਂ 'ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ' ਮਿਲਾਂ। 'ਗੁਰ' ਮਿਲਿ—'ਗੁਰੁ ਨੂੰ' ਮਿਲ ਕੇ।

ਮਿਲਿ 'ਪ੍ਰੀਤਮ'—'ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ' ਮਿਲ ਕੇ।

'ਕੰਤ' ਮਿਲੀ—'ਕੰਤ ਨੂੰ' ਮਿਲੀ। ਮਿਲਿ 'ਸਤਿਗੁਰ'—'ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ' ਮਿਲ ਕੇ।

'ਗੁਰ' ਭੇਟਿ—'ਗੁਰੁ ਨੂੰ' ਮਿਲ ਕੇ। 'ਨਾਨਕ' ਭੇਟਿਓ—'ਨਾਨਕ ਨੂੰ' ਮਿਲਿਆ।

'ਗੁਰ' ਭੇਟੇ—'ਗੁਰੁ ਨੂੰ' ਮਿਲੇ। 'ਸਤਿਗੁਰ' ਭੇਟੈ—'ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੂੰ' ਮਿਲੇ।

ਨੋਟ: ਕ੍ਰਿਆ 'ਮਿਲਣਾ', 'ਭੇਟਣਾ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਰਤਾ ਭੁਲੇਖਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹੇਠਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ' ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ। ਵੇਖੋ:

ਜਿਸ 'ਗੁਰ' ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ॥੩੯॥ (ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੨)

ਜਿਸੁ 'ਗੁਰੁ' ਭੇਟੇ ਨਾਨਕਾ ਨਿਰਮਲ ਸੋਈ ਸੁਧੁ॥੨੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੬)

'ਸਤਿਗੁਰੁ' ਮਿਲੈ ਤ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਏ॥੭॥੨੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੪੨)

ਜਾ ਕਉ ਭੇਟਿਓ 'ਠਾਕੁਰੁ' ਅਪਨਾ॥੪॥੨੭॥ (ਭੈਰਉ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੪੩)

ਇਥੇ ਲਫਜ਼ ਗੁਰੁ, ਸਤਿਗੁਰੁ, ਨਾਕੁਰੁ; ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ।

(੬) ਵਿਸਰਨਾ :

ਪਿਛਲੇ 'ਧਾਤੂ' ਵਾਂਗ 'ਵਿਸਰਨਾ' ਦਾ ਭੀ 'ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ' ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਜਿਹ 'ਨਰ' ਬਿਸਰਿਆ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਤੇ ਦੁਖੀਆ ਮਹਿ ਗਨਣੇ ॥੨॥੪॥੧੫॥

ਜਿਹ ਨਰ—ਜਿਸ ਨਰ ਨੂੰ। (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੧੩)

ਹਉ ਤਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ 'ਮੈ' ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੀਉ ॥੨॥੧॥

ਮੈ—ਮੈਨੂੰ। (ਧਨਾਸਰੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੬੯੦)

ਸੋ ਸਾਂਈ 'ਜੈ' ਵਿਸਰੈ ਨਾਨਕ ਸੋ ਤਨੁ ਖੋਹ ॥੨॥੬॥

ਜੈ—ਜਿਸ ਨੂੰ। (ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੭)

ਨਾਨਕ 'ਜਨ' ਪ੍ਰਭੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੇ ਭਾਗਾ ॥੨॥੪॥੭॥

ਜਨ—ਜਨ ਨੂੰ। (ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੮੧)

ਹਰਿ 'ਨਾਨਕ' ਬਿਸਰੁ ਨ ਕਾਹੂ ਬੇਰੇ ॥੨॥੧੬॥

ਨਾਨਕ—ਨਾਨਕ ਨੂੰ। (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੬)

(੭) ਵਿਆਪਣਾ :

ਇਸ 'ਧਾਤੂ' ਦਾ 'ਕਰਮ' ਭੀ 'ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ' ਵਾਂਗ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਗੁਣੀ ਭਾਹਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ 'ਭਗਤ' ਨ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥੪॥੧੧॥

ਭਗਤ—ਭਗਤ ਨੂੰ। (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੩)

ਸੋਗ ਅਗਨਿ ਤਿਸੁ 'ਜਨ' ਨ ਬਿਆਪੈ ॥੨॥੫੫॥

ਜਨ—ਜਨ ਨੂੰ। (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੮੪)

'ਮਨਹਿ' ਬਿਆਪਤ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗਾ ॥੧॥੧॥

ਮਨਹਿ—ਮਨ ਨੂੰ। (ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੯)

'ਮਨਮੁਖ' ਕਾਲੁ ਵਿਆਪਦਾ ਸੋਹਿ ਮਾਇਆ ਲਾਗੇ ॥੧੨॥

ਮਨਮੁਖ—ਮਨਮੁਖ ਨੂੰ। (ਮਾਠੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੯੦)

(੮) ਲੱਗਣਾ :

‘ਵਿਆਪਣਾ’ ਵਾਂਗ ਧਾਤੂ ‘ਲੱਗਣਾ’ ਦਾ ਭੀ ਇਕੋ ਹੀ ਕਰਮ ਹੈ, ਜੋ ‘ਅਕਥਿਤ’ ਹੈ ਅਤੇ ‘ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਸਾਚੇ ‘ਨਿਰਮਲ’ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥੮॥੧॥

ਨਿਰਮਲ—ਨਿਰਮਲ ਨੂੰ। (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੮੬)

ਨਿਤ ਆਸਾ ਮਨਿ ਚਿਤਵੈ ‘ਮਨ’ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਲਗਾਇਆ ॥੩॥੧॥੫॥

ਮਨ—ਮਨ ਨੂੰ। (ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੭੬)

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ‘ਜਨ’ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥੮॥੧੪॥ (ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫)

ਜਨ—ਜਨ ਨੂੰ।

‘ਤਿਨ’ ਜਮ ਭੰਡੁ ਨ ਲਾਗਈ ਜੋ ਹਰਿ ਲਿਵ ਜਾਗੈ ॥੧੨॥

ਤਿਨ—ਤਿਨਾ ਨੂੰ। (ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੮੦)

ਭਉ ਭਾਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਨਕ ‘ਤਿਸਹਿ’ ਲਾਗੈ

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ॥੪॥੩॥ (ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੧੧੬)

ਤਿਸਹਿ—ਤਿਸ ਨੂੰ।

ਅਗਿ ਲਗਉ ਤਿਹ ‘ਧਉਲਹਰ’ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥੧੫॥

ਧਉਲਹਰ—ਧਉਲਹਰ ਨੂੰ। (ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੫)

(੯) ਹੋਣਾ :

ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਭੀ ਧਾਤੂ ‘ਵਿਆਪਣਾ’ ਅਤੇ ‘ਲੱਗਣਾ’ ਵਾਂਗ ਹੈ :

ਜਿਸੁ ‘ਜਨ’ ਹੋਆ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਤਿਸੁ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੧॥੧੬॥੪੬॥

ਜਨ—ਜਨ ਨੂੰ। (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੨)

ਸਗਲ ਕਲੇਸ ‘ਨਿੰਦਕ’ ਭਇਆ ਖੇਦੁ ॥੨੮॥੧੦॥

ਨਿੰਦਕ—ਨਿੰਦਕ ਨੂੰ। (ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੬)

‘ਬਾਲਮੀਕੈ’ ਹੋਆ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ॥੧॥੧॥

(ਬਸੰਤੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੮੨)

ਬਾਲਮੀਕੈ—ਬਾਲਮੀਕ ਨੂੰ।

(੧੦) ਨਮਸਕਾਰ :

ਪਿਛੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਨਮਹ' 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ 'ਨਮਸਕਾਰ' ਭੀ ਇਸੇ ਹੀ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਅਰਥ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ—ਆਦੇਸ, ਡੰਡਉਤ, ਆਦਿਕ ਭੀ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ :

ਕਰਉ ਨਮਸਕਾਰ ਭਗਤ 'ਜਨ' ਪੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਉ ॥੩॥੨੧॥੫੧॥

ਜਨ—ਜਨ ਨੂੰ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੩)

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਬੰਦਨ 'ਕਰਤਾਰ' ॥੧॥੧੪॥ (ਗੋਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੬)

ਕਰਤਾਰ—ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ।

ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ ਪੂਰੇ 'ਗੁਰਦੇਵ' ॥੧॥੧॥

ਗੁਰਦੇਵ—ਗੁਰਦੇਵ ਨੂੰ।

(ਗੋਡ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੬੬)

ਅਨਿਕ ਬਾਰ 'ਸੰਤਹ' ਡੰਡਉਤ ॥੧॥੨੧॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੬)

ਸੰਤਹ—ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ।

ਉਨਿਮੋ 'ਭਗਵੰਤ' ਗੁਸਾਈ ॥੧॥੪੫॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੭)

ਭਗਵੰਤ—ਭਗਵੰਤ ਨੂੰ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਦਿ 'ਪੁਰਖ' ਆਦੇਸ ॥੨॥੫॥੬॥

ਪੁਰਖ—ਪੁਰਖ ਨੂੰ।

(ਭੈਰਉ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੨੭)

(੧੧) ਜਾਣਾ, ਆਉਣਾ :

ਜਦੋਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁਰ ਕੇ ਜਾਣ ਆਉਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਥਾਂ 'ਜਾਣਾ' 'ਆਉਣਾ' ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦਾ ਵਾਚਕ 'ਨਾਂਵ' ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਜਾਂ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁ ਮਾਰਣ ਕਾਰਣਿ 'ਬਨ' ਜਾਈਐ ॥੧॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੩)

ਬਨ—ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ।

ਜੈਸੇ 'ਪਨਕਤ' ਬੂਟਿਟਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥੧॥੩॥ (ਬਸੰਤੁ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੬)

ਪਨਕਤ—(ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ) ਪਨ ਘਟ।

‘ਬਨੁ ਬਨੁ’ ਫਿਰਤ ਉਦਾਸੁ ਬੁੰਦ ਜਲ ਕਾਰਣੇ ॥੧੧॥ (ਫੁਨਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੨)
ਬਨੁ ਬਨੁ—ਕਰਮ ਕਾਰਕ।

(੧੨) ਰੋਣਾ:

ਧਾਤੂ ‘ਵਿਆਪਣਾ’ ਵਾਂਗ ਇਸ ਦਾ ਭੀ ‘ਅਕਥਿਤ ਕਰਮ’ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ‘ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

ਕਬੀਰ ‘ਸੰਤ’ ਮੁਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ ਜੋ ਅਪੁਨੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥
ਰੋਵਹੁ ‘ਸਾਕਤ’ ਬਾਪੁਰੇ ਜੁ ਹਾਟੈ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥੧੬॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੫)

ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ ਨ ਮੂਆ ‘ਜਿਹ’ ਨਾਹੀ ਰੋਵਨਹਾਰੁ ॥੬੯॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੬੮)

ਸੰਤ ਰੋਈਐ—ਸੰਤ ਨੂੰ ਰੋਈਏ। ਸਾਕਤ ਰੋਵਹੁ—ਸਾਕਤ ਨੂੰ ਰੋਵਹੁ।
ਜਿਹ—ਜਿਸ ਨੂੰ।

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ

ਦੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਆਪੋ ਵਿਚ ਫਰਕ ਜਾਹਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ‘ਸ਼ਬਦ’ ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਾਚਕ ‘ਨਾਂਵ’ ਦੇ ‘ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

‘ਤੋਹੀ’ ‘ਮੋਹੀ’ ਮੋਹੀ ਤੋਹੀ ਅੰਤਰੁ ਕੈਸਾ ॥

‘ਕਨਕ’ ‘ਕਟਕ’ ‘ਜਲ’ ‘ਤਰੰਗ’ ਜੈਸਾ ॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੩)

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ‘ਅੰਤਰੁ’ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ‘ਤੋਹੀ’, ‘ਮੋਹੀ’, ‘ਕਨਕ’, ‘ਕਟਕ’, ‘ਜਲ’ ਅਤੇ ‘ਤਰੰਗ’ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਹਨ।

‘ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ’ ‘ਗੁਰ’ ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥੪॥੨੪॥ (ਭੋਰਉ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੪੨)

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਗੁਰ—ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਤਿਹ ‘ਨਰ’ ‘ਹਰਿ’ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥੪੩॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੪੨੮)

ਨਰ, ਹਰਿ—ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਆਮੀ’ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ
ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥੪॥੧॥੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪ ਪਹਰੇ, ਪੰਨਾ ੭੭)

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ, ਸੁਆਮੀ—ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਨਾਨਕ ‘ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ’ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੮॥੭॥
ਸਾਧ, ਪ੍ਰਭ—ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

(੧) ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਭ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੈ; ਰੱਬ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਕੀ ਘਾਟਾ ਹੈ; ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਪਾਂਧੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਇਆ; ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦ ‘ਘਰ’ ਨੂੰ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਵਰਤਣਾ ਹੋਵੇ, ਕਈ ਵਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ‘ਘਰ ਵਿਚ’ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ‘ਭਾਵ’ ਕੱਢ ਲਈਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਉਪਰਲੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਉਂ ਭੀ ਲਿਖ ਸਕੀਦਾ ਹੈ—ਸਾਡੇ ਸਭ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੈ; ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪੱਟੀ ਲੈ ਕੇ ਪਾਂਧੇ ਦੇ ਆਇਆ। ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੋਪ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਨੋਟ : ਪਰ ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ‘ਲੁਪਤ’ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਸਦਾ (ੲ) ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਇਗਾ; ‘ਕੇ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਕੈ’ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ‘ਪੁਰਖ ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਵ’ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਭੀ ਅੰਤ ਵਿਚ (ੲ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

‘ਹਮਾਰੈ’ ਏਕੈ ਹਰੀ ਹਰੀ ॥੨॥੧॥੭॥ (ਟੋਭੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੫)

ਹਮਾਰੈ—ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ।

ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਢੇਵਾ ਹਰਿ ‘ਜਨ ਕੈ’ ਪੀਸਣੁ ਪੀਸਿ ਕਮਾਵਾ ॥੪॥੭॥੫੪॥

ਜਨ ਕੈ—ਜਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ। (ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੪੯)

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਭਏ ਨਿਤ ਸਖੀਏ ਮੰਗਲ ਸਦਾ ‘ਹਮਾਰੈ’ ਰਾਮ ॥੩॥੫॥੮॥

ਹਮਾਰੈ—ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿਚ। (ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੨)

ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸੁ ‘ਦਾਸ ਕੈ’ ਤਬ ਹੋਹਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥੧॥੧੪॥੪੪॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੧)

ਦਾਸ ਕੈ—ਦਾਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ।

ਏਉ ਸੁਹਨੀ 'ਸਾਧ ਕੈ' ਬੀਜਨੁ ਚੋਲਾਵਉ ॥੨੫॥੧॥

ਸਾਧ ਕੈ—ਸਾਧ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ। (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੩)

‘ਮੇਰੈ’ ਸਰਬਸੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੮॥ (ਨਟ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੭੯)

ਮੇਰੈ—ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ।

ਲੈ ਪਾਣੀ ‘ਪਾਧੇ ਕੈ’ ਆਇਆ ॥੨॥੧॥੪॥

ਪਾਧੇ ਕੈ—ਪਾਧੇ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ। (ਭੈਰਉ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੧੫੪)

(੨) ਧਾਤੂ ‘ਸੁਖਾਉਣਾ’ ‘ਸੁਹਾਉਣਾ’ :

ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਹ ਧਾਤੂ ‘ਕਰਮ ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ‘ਰੋਗੀ ਨੂੰ’ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਉਂਦੀ। ਪਰ ਪੁਰਾਤਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹ ਧਾਤੂ ‘ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਉਨਵਿ ਘਨ ਛਾਏ ਬਰਸੁ ਸੁਭਾਏ ‘ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਵੈ’ ॥੪॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੦੭)

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨੀਯ ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ‘ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵੈ’ ॥੯॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੦੮)

ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਸੀਗਾਝੁ ਕਰੀ ਤੇਤਾ ਤਨੁ ਤਾਪੈ ਕਾਪੜੁ ‘ਅੰਗਿ’ ਨ ਸੁਹਾਈ ॥੬॥੩॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੭੪)

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ‘ਹੀਅਰੈ’ ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਵਾ ॥੧॥੫॥

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੩੩੬)

ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖਾਵੈ—ਮਨ ਵਿਚ ਤਨ ਵਿਚ ਸੁਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵੈ—ਤਨ ‘ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਉਂਦਾ। ਅੰਗਿ ਨ ਸੁਹਾਈ—ਅੰਗ ‘ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੁਹਾਉਂਦਾ। ਹੀਅਰੈ ਸੁਖਾਨੇ—ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸੁਖਾਏ।

(੩) ‘ਪਿਆਰ’-ਵਾਚਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਚਕ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਿਆਰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ‘ਨਾਮਿ’ ਪਿਆਰਾ ॥੨॥੧੪॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੭)

ਨਾਮਿ—ਨਾਮ ਵਿਚ (ਅਧਿਕਰਣ, ਇਕ-ਵਚਨ)।

ਰਾਮ 'ਨਾਮਿ' ਜਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥੭॥ (ਭੈਰਉ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੧੨੯)

ਬਿਸਰੀ ਚਿੰਤ 'ਨਾਮਿ' ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥੧॥੪੨॥ (ਭੈਰਉ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੪੯)

ਮੇਰੇ 'ਮਨਿ' ਸਬਦ ਲਗੋ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥੪੨॥ (ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੧੨)

ਮਨਿ—ਮਨ ਵਿਚ।

ਪਰ 'ਪਿਆਰ-ਵਾਚਕ ਕ੍ਰਿਆ' ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਭੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ 'ਨਾਮੁ' ਪਿਆਰਿ ॥੪॥੯॥ (ਭੈਰਉ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੧੨੯)

ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ—ਨਾਮ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਲਫਜ਼ 'ਪਿਆਰਿ' ਕ੍ਰਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਹੈ 'ਪਿਆਰੇ', ਪਰ ਛੰਦ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ 'ਪਿਆਰੈ' ਤੋਂ 'ਪਿਆਰਿ' ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(੪) 'ਵਿਆਪਣਾ' :

ਇਹ ਧਾਤੂ ਭੀ 'ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ' ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 'ਵਿਆਪਣਾ' ਦਾ ਇਥੇ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗ੍ਰਸਣਾ' ਜਾਂ 'ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ'। ਵੇਖੋ :

ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਜਗੁ 'ਰੋਗਿ' ਬਿਆਪਿਆ ਦੁਬਿਧਾ ਫੁਝਿ ਫੁਝਿ ਮਰੀਐ ॥੧॥੧੭੭॥੧॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੨੫)

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ 'ਦੁਖਿ' ਬਿਆਪਿਓ ਦਾਸ ਲੇਵਹੁ ਤਾਰਿ ॥੨॥੮੪॥੧੦੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੨੫)

ਆਪੇ 'ਘਟਿ' 'ਘਟਿ' ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥੧੨॥੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੨੬)

ਧਰਤੀ 'ਤਾਰਿ' ਨ ਬਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਗੁ ਲਾਹਿ ॥੨੧੦॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੫)

ਬ੍ਰਾਪਤੁ ਦੇਖੀਐ 'ਜਗਤਿ' ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੀ ਗਤਿ

ਸਰਬ ਕੀ ਰਖਾ ਕਰੈ ਆਪੇ ਹਰਿ ਪਤਿ ॥੧॥

(ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੫)

ਨੋਟ : ਧਾਤੂ 'ਵਿਆਪਣਾ' ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਵਿਚ ਭੀ ਆ ਚੁਕਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ :

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦੁਖਿ ਬਿਆਪਿਓ—ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਥੇ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ‘ਬਿਆਪਿਓ’ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਲਫਜ਼ ‘ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ’ ਹੈ।

ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਕ ਹੈ—‘ਮਨਮੁਖ ਕਾਲੁ ਬਿਆਪਦਾ’—ਮਨਮੁਖ ਨੂੰ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸਦਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਆ ‘ਬਿਆਪਦਾ’ ਦਾ ‘ਕਰਤਾ’ ਲਫਜ਼ ‘ਕਾਲੁ’ ਹੈ ਅਤੇ ਲਫਜ਼ ‘ਮਨਮੁਖ’ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਹੈ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਦਾ ਰੂਪ ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਵਰਗਾ ਬਣਾਣਾ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ‘ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਲਫਜ਼ ‘ਦੁਖਿ’ ਨੂੰ ‘ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤਾਂਗੇ ਅਤੇ ‘ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ’ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਲਫਜ਼ ‘ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ’ ਨੂੰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ ਵਿਚ। ਅਤੇ ਤੁਕ ਇਉਂ ਬਣ ਜਾਇਗੀ—ਸੰਸਾਰ ਦੁਖੁ ਵਿਆਪਿਆ—ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਵਿਆਪਿਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਰਗੀ ਬਣਾਈਏ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਇਗਾ—ਮਨਮੁਖ ਕਾਲਿ ਬਿਆਪਿਆ—ਮਨਮੁਖ ਕਾਲ ਵਿਚ ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

SIKHBOOKCLUB.COM

ਲਿੰਗ

(੧) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਲਿੰਗ’ ਤਿੰਨ ਹਨ: ਪੁਲਿੰਗ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ। ਪਰ ਪੁਲਿੰਗ ਅਤੇ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਕੇਵਲ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਕਾਰਕਾਂ (ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ) ਵਿਚ ਹੀ ਵੱਖ ਵੱਖ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ‘ਕਾਰਕਾਂ’ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ‘ਲਿੰਗਾਂ’ ਦਾ ਰੂਪ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ। ‘ਅਪਭ੍ਰੰਸ਼’ ਵਿਚ ਇਹ ਫਰਕ ਹੋਰ ਭੀ ਘਟ ਗਿਆ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਾਰਕ ਦੇ ਕੇਵਲ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਹੀ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਦੇ ਰੂਪ ਪੁਲਿੰਗ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ‘ਪੰਜਾਬੀ’ ਵਿਚ ਇਹ ਵਖੇਵਾਂ ਭੀ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਥੇ ਕੇਵਲ ਦੋ ਲਿੰਗ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ—‘ਪੁਲਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ’। ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਹੀ ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਲਿੰਗ ਦੇ ਲੋਪ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਅਨੇਕਾਂ ਨਪੁੰਸਕ ਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦ ‘ਪੰਜਾਬੀ’ ਵਿਚ ‘ਪੁਲਿੰਗ’ ਬਣ ਗਏ।

ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ‘ਪੁਲਿੰਗ’ ਹੈ, ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿੰਗ ਹੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹੈ, ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਦੇ ਕਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਅੰਤਮ ਧੁਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਿੰਗ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ 'ਅਗਨਿ', 'ਸਪਸ਼' ਅਤੇ 'ਰਸੁ' ਪੁਲਿੰਗ ਹਨ; ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ 'ਅੱਗਿ', 'ਸਹੁ' ਅਤੇ 'ਰਹੁ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਅਜਿਹੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਪੁਲਿੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਅੰਤ ਵਿਚ _ ਹੈ), ਪਰ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਉਹ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹਨ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਹਨ—ਅੰਸੁ, ਸਾਸੁ (ਸਸੁ), ਹਿੰਡੁ। ਕਫੁ, ਕਲਤੁ, ਖਾਕੁ, ਖਾਂਡੁ (ਖੰਡੁ), ਖੜੁ। ਚਿੰਜੁ, ਛਾਰੁ, ਜਿੰਦੁ, ਜਰੁ। ਤੰਤੁ, ਦਭੁ, ਦਰਦੁ, ਧੋਣੁ (ਧੋਨੁ), ਧਾਤੁ। ਪਉਣੁ, ਫੋਣੁ, ਬਸਤੁ, ਬਿਖੁ, ਬੇਨੁ, ਬਿੰਦੁ, ਭਸੁ, ਮਸੁ (ਮੰਸੁ), ਮੁਸਕਲੁ, ਮਲੁ (ਮੈਲੁ)। ਰੇਣੁ (ਰੋਣੁ), ਰਕਤੁ, ਰਤੁ, ਰੇਤੁ। ਲਾਜੁ (ਲਜੁ)। ਵਾਉ, ਵਿਸੁ, ਵੇਸੁ, ਵਾਸੁ, ਵਸਤੁ, ਵਥੁ। ਵੇਖੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣ :

੧. ਅੰਸੁ, ਸਾਸੁ, ਸਸੁ, ਹਿੰਡੁ :

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਰਾਮ ਕੀ 'ਅੰਸੁ' ॥੪॥੫॥ (ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

'ਸਾਸੁ' ਦਿਵਾਨੀ ਬਾਵਰੀ ਸਿਰ ਤੇ ਸੰਕ ਟਲੀ ॥੨੨॥

(ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੬੩੧)

'ਸਸੁ' ਵਿਰਾਇਣਿ ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਸਸੁਰਾ ਵਾਦੀ ਜੇਠੇ ਪਉ ਪਉ ਲੂਹੈ ॥੨॥੧੩॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੬੩)

ਫਰੀਦਾ ਰਹੀ ਸੁ ਬੇੜੀ 'ਹਿੰਡੁ' ਦੀ ਗਈ ਕਬੂਰੀ ਗੰਧ ॥੩੩॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

੨. ਕਫੁ, ਖਾਕੁ, ਖਾਂਡੁ, ਖੰਡੁ, ਖੜੁ :

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਜੇਬਨੁ ਤਨੁ ਖਿਸਿਆ

'ਕਫੁ' ਕੰਨੁ ਬਿਰੂਧੋ ਨੈਨਹੁ ਨੀਰੁ ਢਰੇ ॥੭॥੮॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੪)

'ਖਾਕੁ' ਸੰਤਨ ਕੀ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥੪॥੧੪॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੮)

ਹਰਿ ਹੈ 'ਖਾਂਡੁ' ਰੇਤੁ ਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਾਥੀ ਚੁਨੀ ਨ ਜਾਇ ॥੨੩੮॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੭)

‘ਖੜੁ’ ਪਕੀ ਭੁਝਿ ਭਜੈ ਬਿਨਸੈ ਆਇ ਚਲੈ ਕਿਆ ਮਾਣੁ ॥੪॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਪਹਰੇ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬)

੩. ਚਿੰਜੁ, ਛਾਰੁ, ਜਿੰਦੁ, ਜਰੁ :

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੇਲਾ ਅਵਗੁਣੀ ‘ਚਿੰਜੁ’ ਭਰੀ ਗੰਧੀਆਇ ॥੧੦॥

(ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੪੧੧)

ਹੋਰ ਕਥਨੀ ਬਦਉ ਨ, ਸਗਲੀ ‘ਛਾਰੁ’ ॥੨॥੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੦੪)

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਧਨੁ ਰਖੇ, ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੀ ‘ਜਿੰਦੁ’ ॥੪॥੧੨॥੮॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੬)

ਜੇਬਨੁ ਗਇਆ ਬਿਭੀਤਿ, ‘ਜਰੁ’ ਮਲਿ ਬੈਠੀਆ ॥੩॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੦੫)

੪. ਤੰਤੁ, ਦਭੁ, ਦਰਦੁ, ਧੇਨੁ, ਧਾਤੁ :

ਤੂਟੀ ‘ਤੰਤੁ’ ਰਬਾਬ ਕੀ ਥਾਜੈ ਨਹੀ ਵਿਜੋਗਿ ॥੩੨॥

(ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੯੩੪)

ਫਰੀਦਾ ਬੀਉ ਪਵਾਹੀ ‘ਦਭੁ’ ॥੧੬॥ (ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੮)

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ‘ਦਰਦੁ’ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥ (ਸੂਹੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੩)

‘ਧੇਨੁ’ ਦੁਧੇ ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਕਿਤੈ ਨ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥੧॥

(ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਾਂਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੩)

ਜੇਹੀ ‘ਧਾਤੁ’ ਤੇਹਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥੨॥੩੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੫)

੫. ਪਉਣੁ, ਫੇਨੁ, ਬਸਤੁ, ਬਿਖੁ, ਬੇਨੁ, ਬਿੰਦੁ, ਭਸੁ, ਮਸੁ, ਮੰਸੁ, ਮੁਸਕਲੁ, ਮਲੁ, ਮੈਲੁ :

ਕੰਨੀ ਭੁਜੇ ਦੇ ਰਹਾ ਕਿਤੀ ਵਗੈ ‘ਪਉਣੁ’ ॥੮੮॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੨)

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ‘ਫੇਨੁ’ ਜਲੁ ਹੋਈ ਹੈ ਸੇਵਕ ਠਾਕਰੁ ਭਏ ਏਕਾ ॥੧॥੪॥੨੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੫ ਦੁਪਦੇ, ਪੰਨਾ ੧੨੦੯)

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤੀ ਝੂਥਤੀ 'ਬਸਤੁ' ਰਹੀ ਘਰਿ ਬਾਰਿ ॥੩੬॥

(ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੪)

'ਬਿਖੁ' ਖਾਧੀ ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਣਾਸੁ ॥੨॥੭॥

(ਮ: ੩, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੪੯)

ਅਖੰਡ ਮੰਡਲ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਅਨਹਦ 'ਬੇਨੁ' ਬਜਾਵਉਗੇ ॥੧॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੨)

ਜਤਨ ਕਰੈ 'ਬਿੰਦੁ' ਕਿਵੇ ਨ ਰਹਾਈ ॥੫॥੬॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੦੬)

ਦਾਨਹੁ ਤੇ ਇਸਨਾਨਹੁ ਵੰਜੇ 'ਭਸੁ' ਪਈ ਸਿਰਿ ਖੁਬੈ ॥੧॥੨੬॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੫੦)

ਲਿਖਦਿਆ ਲਿਖਦਿਆ ਕਾਗਦੁ 'ਮਸੁ' ਬੇਈ ॥੬॥੨੨॥੨੩॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੩)

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਰਾਮ ਕੀ ਅੰਸੁ ॥

ਜਸ ਕਾਗਦ ਪਰ ਮਿਟੈ ਨ 'ਮੰਸੁ' ॥੪॥੨॥੫॥ (ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਜਾ ਕਉ 'ਮੁਸਕਲੁ' ਅਤਿ ਬਣੈ ਢੋਈ ਕੋਇ ਨ ਦੇਇ ॥੧॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੦)

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ 'ਮਲੁ' ਜਾਇ ॥੧॥੪੭॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੭)

ਨਾਮਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੇ 'ਮੈਲੁ' ਗਵਾਈ ॥੧੪॥੧੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੦੯)

੬. ਰੇਣੁ, ਰੇਨੁ, ਰਕਤੁ, ਰਤੁ, ਰੇਤੁ :

ਦਾਸ ਕੀ 'ਰੇਣੁ' ਪਾਏ ਜੇ ਕੋਇ ॥੪॥੪੬॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੭)

'ਰੇਨੁ' ਸੰਤਨ ਕੀ ਮੇਰੈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ॥੪॥੧੮॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੯)

ਮਾ ਕੀ 'ਰਕਤੁ' ਪਿਤਾ ਬਿੰਦੁ ਧਾਰਾ ॥੪॥੮॥ (ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੨)

ਫਰੀਦਾ ਰਤੀ 'ਰਤੁ' ਨ ਨਿਕਲੈ ਜੇ ਰਨੁ ਚੀਰੈ ਕੋਇ ॥੫੧॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੦)

ਹਰਿ ਹੈ ਖਾਂਡੁ 'ਰੇਤੁ' ਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਾਥੀ ਚੁਨੀ ਨ ਜਾਇ ॥੨੩੮॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੭)

੭. ਲਾਜੁ, ਲਜੁ :

ਟੂਟੀ 'ਲਾਜੁ' ਭਰੇ ਮਤਿ ਹਾਰੀ ॥੩॥੧੨॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੰਨਵੀ ਟੂਟੀ ਨਾਗਰ 'ਲਜੁ' ॥੬੮॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੧)

੮. ਵਾਉ, ਵਿਸੁ, ਵੰਸੁ, ਵਾਸੁ, ਵਸਤੁ, ਵਬੁ :

ਤਾਤੀ 'ਵਾਉ' ਨ ਲਗਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥੧੫॥੭੯॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੯)

ਸਪੇ ਦੁਧੁ ਪੀਆਈਐ ਅੰਦਰਿ 'ਵਿਸੁ' ਨਿਕੋਰੁ ॥੧੬॥੧॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਘਰੁ ੧੦, ਪੰਨਾ ੭੫੫)

ਰਸੁ ਸੁਇਨਾ ਰਸੁ ਰੁਪਾ ਕਾਮਣਿ ਰਸੁ ਪਰਮਲ ਕੀ 'ਵਾਸੁ' ॥੨॥੪॥

ਵਾਸੁ—ਸੁਗੰਧੀ।

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫)

ਅਪਨੀ 'ਵਸਤੁ' ਤੂ ਆਪਿ ਪਛਾਨੁ ॥੧॥੩੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੨)

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਪਾਖੰਡ ਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋ 'ਵੰਸੁ' ਵਜਾਇਦਾ ॥੭॥੩॥੧੫॥

ਵੰਸੁ—ਬਾਂਸਰੀ।

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੫)

'ਵਬੁ' ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਇ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਜਪੰਦੋ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ॥੨॥੪॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੯)

ਪਹਿਲੇ 'ਬਾਸੁ' ਲਈ ਹੈ ਭਵਰਹ ਬੀਠਲੁ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ॥੨॥੨॥

ਬਾਸੁ—ਵਾਸੁ, ਸੁਗੰਧੀ।

(ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੫)

੯. ਮਿਠਤੁ, ਮਿਰਤੁ, ਬਰਸੁ :

'ਮਿਠਤੁ' ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਤਤੁ ॥੧॥੧੪॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

'ਮਿਰਤੁ' ਹਸੈ ਿ ਤ ਉਪਰੇ ਪਸ਼ੁਆ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ॥੧॥੬॥੩੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੯)

ਰੁਤਿ 'ਬਰਸੁ' ਸੁਹੇਲੀਆ ਸਾਵਣ ਭਾਦਵੇ ਆਨੰਦ ਜੀਉ ॥੪॥

ਬਰਸੁ—ਵਰਖਾ।

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਰੁਤੀ ਸਲੋਕ, ਪੰਨਾ ੯੨੮)

(੨) ਸ਼ਬਦ 'ਜਰੁ' ਦਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਜਰਾ' ਹੈ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ 'ਜਰੁ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਪੁਲਿੰਗ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ:

(ੳ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ:

'ਜਰੁ' ਆਈ ਜੋਬਨਿ ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(ਅ) ਪੁਲਿੰਗ:

'ਜਰੁ' ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨਿ ਚੜਿਆ ਨਚਸੀ ॥੨੬॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੦)

(੩) ਸ਼ਬਦ 'ਪਉਣ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਪੁਲਿੰਗ ਸੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਲਿੰਗਾਂ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇਸਤ੍ਰੀ-ਲਿੰਗ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ।

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ:

ਪਵਨੈ ਮਹਿ 'ਪਵਨੁ' ਸਮਾਇਆ ॥੧॥੧੦॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੫)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ:

ਕੰਨੀ ਬੁਜੇ ਦੇ ਰਹਾਂ ਕਿਤੀ ਵਗੈ 'ਪਉਣੁ' ॥੮੮॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੨)

ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਉਕਾਰਾਂਤ (—ਅੰਤ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਅਤੇ ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫ਼ਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ (—ਅੰਤ) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਕ (Preposition) ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ (—) ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਵਾਣ ਪਾਠਕ ਕਈ ਵਾਰੀ ਭੁਲੇਖਾ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵੇਖੋ:

'ਸਾਸੁ ਕੀ' ਦੁਖੀ ਸਸੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਜੇਠ ਕੈ ਨਾਮਿ ਡਰਉ ਰੇ ॥੧॥੩॥੨੫॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

ਫਰੀਦਾ ਰਹੀ ਸੁ ਬੇੜੀ 'ਹਿੰਡੁ ਦੀ' ਗਈ ਕਬੂਰੀ ਗੰਧੁ ॥੩੩॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੯)

‘ਛਾਰੁ ਕੀ’ ਖੁਤਰੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੨੩॥

(ਥਾਵਨ ਅਬਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੫)

ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ ਭੁਨਿ ‘ਧਾਤੁ ਕਉ’ ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥੧੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੮)

‘ਬਿੰਦੁ ਤੇ’ ਜਿਨਿ ਪਿੰਡੁ ਕੀਆ ਅਗਨਿ ਭੁੰਡਿ ਰਹਾਇਆ ॥੧॥੧॥੨੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੧)

ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਰਤੁ ਹੈ ‘ਰਤੁ ਬਿਨੁ’ ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫੨॥

(ਮ: ੩, ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੦)

‘ਬਿਖੁ ਕੀ’ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਬਿਖੁ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੩॥੨੪॥੫੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬)

ਹਰਿ ਭਇਓ ਖਾਂਡੁ ‘ਰੇਤੁ ਮਹਿ’ ਬਿਖਰਿਓ ਹਸਤੀ ਚੁਨਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥੩॥੧੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੨)

ਸਾਸੁ ਕੀ, ਹਿੰਡੁ ਦੀ, ਛਾਰੁ ਕੀ, ਧਾਤੁ ਕਉ, ਬਿੰਦੁ ਤੇ, ਰਤੁ ਬਿਨੁ, ਬਿਖੁ ਕੀ, ਰੇਤੁ ਮਹਿ।

ਕਦੇ ਕਦੇ ‘ਸੰਬੰਧਕ’ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ () ਦੇ ਥਾਂ () ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ :

ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰੇ ਬਦਫੈਲੀ ਜਾਣੁ ‘ਵਿਸੁ ਕੀ’ ਵਾੜੀ ਜੀਉ ॥੨॥੩੦॥੩੭॥

(ਮਾਭ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੫)

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਸਭਨਾ ‘ਵਥੁ ਕਾ’ ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥੨॥੧੧॥੧੨॥

(ਮਾਭ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੬)

ਗਦਹੁ ਚੰਦਨਿ ਖਲ੍ਹੀਲੀਐ ਭੀ ‘ਸਾਹੁ ਸਿਉ’ ਪਾਣੁ ॥੧॥੧੪॥

(ਮ: ੧, ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੯੦)

ਵਿਸੁ ਕੀ—‘ਵਿਸੁ’ ਤੋਂ ‘ਵਿਸੁ’। ਵਥੁ ਕੀ—‘ਵਥੁ’ ਤੋਂ ‘ਵਥੁ’। ਸਾਹੁ ਸਿਉ—‘ਸਾਹੁ’ ਤੋਂ ‘ਸਾਹੁ’।

(੪) ‘ਕਾਰਕ ਸਾਧਨਾਂ’ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਇਸੇ ਹੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ () ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਕਿਤੇ

ਕਿਤੇ (ੁ) ਦੇ ਥਾਂ (ੂ) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ:

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਲਭੈ ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ 'ਮੈਲੁ' ਭਰੀਜੈ ਜੀਉ ॥੩॥੪॥

(ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫)

ਮੈਲੁ—ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਜੇਹੀ ਵਾਸਨਾ ਪਾਏ ਤੇਹੀ ਵਰਤੈ 'ਵਾਸੁ' ਵਾਸੁ ਜਣਾਵਣਿਆ ॥੫॥੧੪॥੧੫॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੮)

ਵਾਸੁ—(ਵਾਸੁ ਤੋਂ), ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਸਭੁ ਕੇ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਲਇਓਨੁ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ 'ਖਾਕੁ' ਰਲਿਆ ॥੩॥੨॥੭੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੨)

ਖਾਕੁ—(ਖਾਕ ਵਿਚ), ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਗੁਰਮੁਖਿ 'ਜਿੰਦੁ' ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਕਰੰਮਾ ॥੧॥੬੫॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੭੨)

ਜਿੰਦੁ—(ਹੇ ਜਿੰਦੁ!) ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ।

'ਮਸੂ' ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣਿ ਪਉਣੁ ਚਲਾਉ ॥੪॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫)

ਮਸੂ—ਸੰਬੋਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

'ਖਾਕੁ ਖਾਕੁ' ਰਲੈ ਸਭੁ ਫੈਲੁ ॥੨॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੨)

ਖਾਕੁ ਖਾਕੁ—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

(੫) 'ਹੀ' ('ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ', ਜਾਂ, 'ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ') ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਤਲਾ (ੁ) ਜਾਂ (ਫ) ਉੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, (ਵੇਖੋ, ਇਸੇ ਭਾਗ ਵਿਚ 'ਹੀ' ਦਾ ਪ੍ਰਕਰਣ)। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਉੱਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਭਾਵ, ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ (ੁ) ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ 'ਬਿਖੁ ਹੀ' ਮਾਰਿ ਸਮਾਹਿ ॥੩॥੨੭॥੫੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬)

(੬) ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਜੋ ਉਕਾਰਾਂਤ (ੁ-ਅੰਤ) ਪੁਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ 'ਪੁਲਿੰਗ' ਹੀ ਰਹੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਖੀਰਲਾ (ੁ) ਉੱਡ ਗਿਆ, ਤੇ ਉਹ ਆਮ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਕਾਰਾਂਤ (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ; ਜਿਵੇਂ :

‘ਤਰੁ’ ਤੋਂ ‘ਤਰ’। ‘ਗੁਰੁ’ ਤੋਂ ‘ਗੁਰ’। ‘ਅਗਰੁ’ ਤੋਂ ‘ਅਗਰ’। ‘ਪ੍ਰਭੁ’ ਤੋਂ ‘ਪ੍ਰਭ’। ‘ਮਧੁ’ ਤੋਂ ‘ਮਧ’। ‘ਸਾਧੁ’ ਤੋਂ ‘ਸਾਧ’। ‘ਬੰਧੁ’ ਤੋਂ ‘ਬੰਧ’। ‘ਇੰਦੁ’ ਤੋਂ ‘ਇੰਦ’।

ਜੋ (_ -ਅੰਤ) ਸ਼ਬਦ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ‘ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ’ ਬਣ ਗਏ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ (_) ਟਿਕਿਆ ਰਿਹਾ। ਜਿਵੇਂ ਧੇਨੁ, ਬਿੰਦੁ, ਵਸਤੁ, ਲਾਜੁ ਆਦਿਕ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ‘ਪਸੁ’ ਅਤੇ ‘ਅਸੁ’ ਅਜਿਹੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜੋ ‘ਪੁਲਿੰਗ’ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਉਕਾਰਾਂਤ (_ -ਅੰਤ) ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵ, ਜਿਵੇਂ ‘ਅਸੁ’ ਆਦਿਕ ‘ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ (_) ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਭੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਗਿ੍ਹ ਮੰਦਰ ਰਬੁ ‘ਅਸੁ’ ਦੀਏ ਰਚਿ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ॥੩॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੬)

ਅਸੁ—(ਬਹੁ-ਵਚਨ), ਘੋੜੇ।

ਸਿਮਰਹਿ ‘ਪਸੁ’ ਪੰਖੀ ਸਭਿ ਭੂਤਾ ॥੪॥੧॥੧੮॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੯)

ਪਸੁ—ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਜੈਸੇ ‘ਪਸੁ’ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰਾ ॥੨॥੨॥ (ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੩)

ਪਸੁ—ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਕਰਿ ਪਰਪੰਥੁ ਉਦਰੁ ਨਿਜ ਪੋਖਿਓ ‘ਪਸੁ ਕੀ’ ਨਿਆਈ ਸੋਇਓ ॥੧॥੧੦॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੫੩੬)

‘ਸੰਬੰਧਕ’ ‘ਕੀ’ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਲਫਜ਼ ‘ਪਸੁ’ ਦਾ ਅੰਤਲਾ (_) ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ ਹੈ।

‘ਅਸੁ’ ਆਦਿਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਾਂਗ ਸ਼ਬਦ ‘ਪਸੁ’ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਭੀ ਕਈ ਵਾਰੀ (_) ਦੇ ਥਾਂ (_) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ :

ਕਰਤੂਤਿ ‘ਪਸੁ ਕੀ’ ਮਾਣਸ ਜਾਤਿ ॥੫॥੪॥

(ਸੁਖਮਨੀ)

‘ਪਸੁ’ ਮਿਲਹਿ ਚੰਗਿਆਈਆ ਖੜੁ ਖਾਵਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੇਹਿ ॥੩॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੪੮੯)

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਉਕਾਰਾਂਤ (_-ਅੰਤ)

‘ਲਿੰਗ’ ਦੇ ਪ੍ਰਕਰਣ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਕਈ ਸ਼ਬਦ ‘ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ’ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ (_-ਅੰਤ) ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਭੀ ਐਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ’ਤੇ ਉਕਾਰਾਂਤ (_-ਅੰਤ) ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ‘ਬਹੁ-ਵਚਨ’ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ‘ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ’ ਹੋਵੇ।

ਸਾਬਤੁ, ਖੁਆਰੁ, ਬਿਰੁ, ਧਨੁ, ਪਰਗਾਸੁ, ਪਰਗਟੁ, ਪਰਵਾਣੁ, ਪਵਿਤੁ, ਬਹੁਤੁ, ਮੁਕਤੁ।

੧. ਸਾਬਤੁ :

ਨਦਰਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ‘ਸਾਬਤੁ’ ਲਾਏ ‘ਰਾਸਿ’ ॥੧॥੩॥

(ਸਾਰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਪੰਨਾ ੧੨੩੯)

ਕਬੀਰ ‘ਕਾਇਆ’ ਕਾਚੀ ਕਾਰਵੀ ਕੇਵਲ ਕਾਚੀ ਧਾਤੁ ॥

‘ਸਾਬਤੁ’ ਰਖਹਿ ਤਾ ਰਾਮ ਭਜੁ ਨਾਹਿ ਤ ਬਿਨਠੀ ਬਾਤੁ ॥੨੨੨॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੬)

‘ਸਾਬਤੁ’ ਪੂੰਜੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੰਗਿ ॥੪॥੮੯॥ (ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੨)

‘ਸਾਬਤੁ ਵਸਤੁ’ ਓਹੁ ਅਪਨੀ ਲਹੈ ॥੯੯॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੨)

ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ। ਸਾਬਤੁ ਕਾਇਆ। ਸਾਬਤੁ ਪੂੰਜੀ। ਸਾਬਤੁ ਵਸਤੁ।

ਲਫਜ਼ ‘ਰਾਸਿ’, ‘ਕਾਇਆ’, ‘ਪੂੰਜੀ’ ਅਤੇ ‘ਵਸਤੁ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ‘ਸਾਬਤੁ’ (_-ਅੰਤ) ਹੈ।

੨. ਖੁਆਰੁ :

ਜਾ ਪਤਿ ਲੇਖੇ ਨ ਪਵੈ ਸਭਾ ਪੂਜ ‘ਖੁਆਰੁ’ ॥੨॥੮॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੭)

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ‘ਖੁਆਰੁ’ ॥੨॥੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੦)

ਅਗੈ ਦਰਗਹ ਲੇਖੇ ਮੰਗਿਐ ਮਾਰਿ ‘ਖੁਆਰੁ’ ਕੀਚਹਿ ਕੂੜਿਆਰ ॥੨॥੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੦)

ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਵਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ‘ਖੁਆਰੁ’ ॥੧॥੧੩॥੪੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੧)

ਪਾਖੰਡਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਬੇਟਾ ਪਾਚੁ ‘ਖੁਆਰੁ’ ॥੧॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੪)

ਪੂਜ ਖੁਆਰੁ—‘ਪੂਜ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਖੁਆਰੁ ਹੋਇ ਜੰਮਹਿ—(ਜੀਵ) ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਕੂੜਿਆਰ ਖੁਆਰੁ ਕੀਚਹਿ—‘ਕੂੜਿਆਰ’ ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਦੋਹਰਾਗਣਿ ਖੁਆਰੁ—‘ਦੋਹਰਾਗਣਿ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ‘ਖੁਆਰੁ’ ਦਾ ਰੂਪ ਹਰੇਕ ਥਾਂ ਉਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ (_-ਅੰਤ)।

੩. ਬਿਰੁ :

ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ‘ਬਿਰੁ’ ਸੇਇ ॥੨॥੧॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੧)

ਪ੍ਰਾਨੁ ਚੁ ਥਾਕੇ ‘ਬਿਰੁ’ ਨਹੀ ਕੈਸੇ ਬਿਰਮਾਵਉ ॥੩॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਸਧਨਾ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੮)

‘ਬਿਰੁ’ ਭਈ ਤੰਤੀ ਡੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਅਨਹਦ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਾਜੀ ॥੩॥੨॥੫੩॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਇਹ ਮਤਿ ਤੇਰੀ ‘ਬਿਰੁ’ ਰਹੈ ਤਾ ਭਰਮੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥੧॥੬॥੮॥

(ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੪੯੧)

ਭਗਤ ਬਿਰੁ—ਲਫਜ਼ ‘ਭਗਤ’ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਪ੍ਰਾਨ ਬਿਰੁ—ਲਫਜ਼ ‘ਪ੍ਰਾਨ’ ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਤੰਤੀ ਬਿਰੁ—ਲਫਜ਼ ‘ਤੰਤੀ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਮਤਿ ਬਿਰੁ—ਲਫਜ਼ ‘ਮਤਿ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ‘ਬਿਰੁ’ ਦਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ, ਹਰੇਕ ਥਾਂ (_-ਅੰਤ) ਹੀ ਹੈ।

੪. ਧਨੁ :

‘ਧਨੁ’ ਓਇ ਸੈਤ ਜਿਨ ਐਸੀ ਜਾਨੀ ॥੧॥੧੧॥

(ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੩)

‘ਧਨੁ’ ਸੋਹਾਗਨਿ ਮਹਾ ਪਵੀਤ ॥੫॥੮॥ (ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੨)

‘ਧਨੁ’ ਗਿਰਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋਗੀ ਜਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥੭॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੩)

‘ਧਨੁ’ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ ਜਾਇਆ ਧੰਨੁ ਪਿਤਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥੧॥੬॥੪੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੨)

ਧਨੁ ਓਇ ਸੰਤ—ਲਫਜ਼ ‘ਓਇ ਸੰਤ’ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਪੁਲਿੰਗ।

ਧਨੁ ਗਿਰਹੀ—ਲਫਜ਼ ‘ਗਿਰਹੀ’ ਇਕ-ਵਚਨ ਪੁਲਿੰਗ।

ਧਨੁ ਜਨਨੀ—ਲਫਜ਼ ‘ਜਨਨੀ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

ਨੋਟ: ਪਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪ ਭੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ:

ਧਨ, ਧਨਿ, ਧੰਨੁ, ਧੰਨਿ। ਵੇਖੋ:

‘ਧਨਿ’ ਓਹੁ ਮਸਤਕੁ ਧਨੁ ਤੇਰੇ ਨੇਤ ॥੧॥੧੩੭॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੦)

‘ਧਨਿ’ ਤੇਉ ਜਿਹ ਕੁਚੁ ਇਆ ਮਨੁਆ ॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੧)

‘ਧਨਿ ਧਨਿ’ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥੪॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਕਲ੍ਹਸਹਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੭)

‘ਧੰਨੁ’ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੈ ਮੇਲਿ ਲੀਓ ॥੪॥੮॥੪੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੨)

‘ਧੰਨਿ’ ਸੁ ਥਾਨੁ ‘ਧੰਨਿ’ ਓਇ ਭਵਨਾ ਜਾ ਮਹਿ ਸੰਤ ਬਸਾਰੇ ॥੨॥੯॥੪੦॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੮੧)

੫. ਪਰਗਾਸੁ:

ਮਤਿ ‘ਪਰਗਾਸੁ’ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੧॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੭੫)

ਲਫਜ਼ ‘ਮਤਿ’ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ‘ਪਰਗਾਸੁ’ (—ਅੰਤ) ਹੈ।

੬. ਪਰਗਟੁ:

ਤਿਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲੀ ‘ਪਰਗਟੁ ਭਈ’ ਜਹਾਨ ॥੪॥੧੦॥੮੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੪੫)

ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ

ਨਉ ਦੁਆਰੇ ‘ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ’ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ ॥੩੮॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ)

ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ 'ਪਰਗਟੁ' ਹੋਇ ॥੫੩॥ (ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੪)

ਮਤਿ ਮਲੀਣ 'ਪਰਗਟੁ' ਤਈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥੧॥੧੮॥੩੮॥
(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੬੩)

ਸੋਭਾ ਪਰਗਟੁ—'ਸੋਭਾ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ—'ਦੁਆਰੇ' ਬਹੁ-
ਵਚਨ। ਬਾਣੀ ਪਰਗਟੁ—'ਬਾਣੀ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ। ਮਤਿ ਪਰਗਟੁ—'ਮਤਿ'
ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

ਲਫਜ਼ 'ਪਰਗਟੁ' ਹਰੇਕ ਥਾਂ (_-ਅੰਤ) ਹੈ।

੭. ਪਰਵਾਣੁ :

ਨਾਨਕ ਆਏ 'ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਰਿ'
ਜਿਨ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੪॥੫॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੮)

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਦਰਗਹਿ 'ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ' ॥੪॥੨੨॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੨)

'ਸੇ ਨੇੜੁ ਪਰਵਾਣੁ' ਜਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਾ ॥੨॥੨੬॥
(ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੩)

ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ—'ਸੇ' ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ—'ਪਤਿ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।
ਨੇੜੁ ਪਰਵਾਣੁ—'ਨੇੜੁ' ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਲਫਜ਼ 'ਪਰਵਾਣੁ' ਹਰੇਕ ਥਾਂ (_-ਅੰਤ) ਹੈ।

੮. ਪਵਿਤੁ :

'ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ' ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥
'ਪਵਿਤੁ ਮਾਤਾ' ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ 'ਪਵਿਤੁ ਸੰਗਤਿ' ਸਬਾਈਆ ॥੧੦॥
(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ)

ਸੇ ਜਨਾ ਪਵਿਤੁ—'ਸੇ ਜਨਾ' ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਮਾਤਾ ਪਵਿਤੁ—'ਮਾਤਾ'
ਇਸਤ੍ਰੀ-ਲਿੰਗ। ਸੰਗਤਿ ਪਵਿਤੁ—'ਸੰਗਤਿ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

ਲਫਜ਼ 'ਪਵਿਤੁ' ਹਰੇਕ ਥਾਂ (_-ਅੰਤ) ਹੈ।

੯. ਬਹੁਤੁ :

ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਬਨਿਤਾ ਅਨੇਕ 'ਬਹੁਤੁ ਰੰਗ ਅਰੁ ਵੇਸ' ॥੧॥੧੫॥੮੫॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੭)

ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ 'ਬਹੁਤੁ ਪਸਾਰਾ' ॥੨॥੫॥੬॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੨)

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ 'ਭੂਖ ਬਹੁਤੁ' ਨੈ ਸਾਨੁ ॥੩॥੨॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੧)

ਬਹੁਤੁ ਰੰਗ—'ਰੰਗ' ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਭੂਖ ਬਹੁਤੁ—'ਭੂਖ' ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।
ਲਛਜ਼ 'ਬਹੁਤੁ' (_-ਅੰਤ) ਹੈ।

੧੦. ਮੁਕਤੁ :

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ 'ਮੁਕਤੁ' ਹੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥੧੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੬)

ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਹਥਿ ਆਇਆ ਵਰਸਾਣੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥

ਤਿਸੁ ਲਗਿ 'ਮੁਕਤੁ' ਭਏ ਘਟੇਰੇ ॥੪॥੧੫॥੨੨॥

(ਮਾਝ ਮ: ੫ ਚਉਪਦੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੧)

ਸੇ ਮੁਕਤੁ—'ਸੇ' ਬਹੁ-ਵਚਨ। ਘਟੇਰੇ ਮੁਕਤੁ—'ਘਟੇਰੇ' ਬਹੁ-ਵਚਨ।
ਲਛਜ਼ 'ਮੁਕਤੁ' (_-ਅੰਤ) ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪੜਨਾਂਵ

ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ-ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ :

ਜਿਸੁ, ਜਿਤੁ; ਤਿਸੁ, ਤਿਤੁ; ਇਕਸੁ, ਇਕਤੁ;

ਇਸੁ ਇਤੁ; ਉਸੁ, ਉਤੁ।

ਸ਼ਬਦ 'ਜਿਸੁ', 'ਤਿਸੁ', 'ਇਕਸੁ', 'ਇਸੁ' ਅਤੇ 'ਉਸੁ' 'ਪੜਨਾਂਵ' ਭੀ ਹਨ ਅਤੇ ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਭੀ। ਸ਼ਬਦ 'ਜਿਤੁ', 'ਤਿਤੁ', 'ਇਕਤੁ', 'ਇਤੁ' ਅਤੇ 'ਉਤੁ' ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਹਨ, ਇਹ ਪੰਜੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜ 'ਜਿਸੁ' ਆਦਿਕ ਤੋਂ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ। 'ਜਿਸੁ' ਤੋਂ 'ਜਿਤੁ'। 'ਤਿਸੁ' ਤੋਂ 'ਤਿਤੁ'। 'ਇਕਸੁ' ਤੋਂ 'ਇਕਤੁ'। 'ਇਸੁ' ਤੋਂ 'ਇਤੁ'। 'ਉਸੁ' ਤੋਂ 'ਉਤੁ'।

ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ‘ਜਿਸੁ, ਜਿਤੁ’; ‘ਤਿਸੁ, ਤਿਤੁ’ ਆਦਿਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ-ਜੋਗ ਹੈ।

(੧) ਪੜਨਾਂਵ ‘ਜਿਸੁ’, ‘ਤਿਸੁ’, ਆਦਿਕ

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਜਿਸੁ’ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਤਿਖਾ ਭੁਝਾਈ॥੩॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੧੮)

ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਜਿਸੁ’ ਗੁਰ ਭੇਟੈ ਨਾਨਕਾ ‘ਤਿਸੁ’ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥੨॥੧੩॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੧)

ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਨਾਨਕਾ ‘ਤਿਸੁ’ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ॥੨॥੧੩॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੧)

ਕਦੇ ਕਦੇ ‘ਪੜਨਾਂਵ’ ‘ਜਿਸੁ’ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਭੀ ‘ਜਿਤੁ’-ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਧੰਨੁ ਸੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ‘ਜਿਤੁ’ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇ॥੪॥੩॥

(ਅਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੧)

ਨੋਟ: ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਭੀ ‘ਜਿਸੁ’ ਤੋਂ ‘ਜਿਤੁ’ ਹੈ।

(੨) ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ:

ਜਿਵੇਂ ਪੜਨਾਂਵ ‘ਜਿਸੁ’, ‘ਤਿਸੁ’ ਆਦਿਕ ਤੋਂ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ‘ਜਿਤੁ’, ‘ਤਿਤੁ’ ਹਨ, ਤਿਵੇਂ ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ‘ਜਿਸੁ’ ‘ਤਿਸੁ’ ਦੇ ਭੀ ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਦੇ ਰੂਪ ‘ਜਿਤੁ’ ‘ਤਿਤੁ’ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਪੜਨਾਂਵ ‘ਜਿਸੁ’ ‘ਤਿਸੁ’ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਤੋਂ ਨਿਖੇੜਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

‘ਤਿਸੁ’ ਘਰਿ ਸਹਜਾ ਸੋਈ ਸੁਹੇਲਾ ॥੫॥੩੫॥

(ਮਾਝ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੩੦)

ਤਿਸੁ ਘਰਿ—ਉਸ (ਮਨੁੱਖ) ਦੇ (ਹਿਰਦੇ-ਰੂਪ) ਘਰ ਵਿਚ।

ਤਿਸੁ—ਪੜਨਾਵ, ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਤਿਤੁ’ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ॥੧॥੧॥

ਤਿਤੁ ਘਰਿ—ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ। (ਸੋਹਿਲਾ, ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨)

ਤਿਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਜਿਸੁ’ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਨਾਉ, ਤਿਸੁ ਬੰਧਨ ਕਾਟੀਐ ॥੫॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੧੯)

ਜਿਸੁ ਘਟਿ—ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਦੇ ਘਟ ਵਿਚ।

ਜਿਸੁ—ਪੜਨਾਵ, ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਤਿਤੁ’ ਘਟਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੁ ॥੫॥੩॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੭੭)

ਤਿਤੁ ਘਟਿ—ਉਸ ਘਟ ਵਿਚ।

ਤਿਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਜਿਸੁ’ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਹੁਤੁ ਤਿਸੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਚਿੰਤਾ ॥੧॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਅੰਜੁਲੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੯)

ਜਿਸੁ ਗ੍ਰਿਹਿ—ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ।

ਜਿਸੁ—ਪੜਨਾਵ, ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਤਿਤੁ’ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਹਿਲੜੇ ਕੋਡ ਅਨੰਦਾ ॥੪॥੪॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੪੪)

ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ—ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ।

ਤਿਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਜਿਸੁ’ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋਈ ਵਡ ਰਾਜਾ ॥੧॥੧॥੪॥

(ਭੋਰਉ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੫੫)

ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਨਾਮੁ—ਜਿਸ (ਮਨੁੱਖ) ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਨਾਮ ਹੈ।

ਜਿਸੁ—ਪੜਨਾਵ, ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਤਿਤੁ’ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ ਜਤੀ ਤਪੀਸੁਰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ॥੪॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਕਲਸਹਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੩)

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ—ਉਸ ਨਾਮ ਵਿਚ।

ਤਿਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਸੋ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ‘ਜਿਤੁ’ ਰਿਦੈ ਤੂੰ ਵੁਠਾ ਸਭਨਾ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ਜੀਉ ॥੧॥੯॥

ਜਿਤੁ ਰਿਦੈ—ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ। (ਮਾਝ ਮ: ੫ ਚਉਪਦੇ ਘੁਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੯੭)

ਜਿਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ :

‘ਇਕਸੁ’ ਫਿਟੁ ਹੋਰੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਇਹ ਮਤਿ ਸਾਰੀ ਜੀਉ ॥੪॥੩੯॥੪੬॥

(ਮਾਝ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੦੮)

ਇਕਸੁ—ਪੜਨਾਂਵ।

‘ਇਕਤੁ’ ਰੂਪਿ ਫਿਰਹਿ ਪਰਛੰਨਾ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ ॥੨॥੪॥

ਇਕਤੁ ਰੂਪਿ—ਇਕੋ ਹੀ ਰੂਪ ਵਿਚ। (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੬)

ਇਕਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਇਕਤੁ’ ਤਾਰੀ ਗਲਿ ਮਿਲੈ ਗਲਿ ਮੋਤੀਅਨ ਕਾ ਹਾਰੁ ॥੪॥੯॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੮)

ਇਕਤੁ ਤਾਰੀ—ਇਕੋ ਹੀ ਤਾਰੇ ਵਿਚ।

ਇਕਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਬਿਸਟਾ ਅਸਤਿ ਰਕਤੁ ਪਰੇਟੇ ਚਾਮ ॥

‘ਇਸੁ’ ਊਪਰਿ ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਗੁਮਾਨੁ ॥੩॥੧੪॥ (ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੭੪)

ਇਸੁ—ਪੜਨਾਂਵ।

‘ਇਤੁ’ ਤਨਿ ਲਾਗੈ ਬਾਣੀਆ ॥੩॥੩੩॥ (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੫)

ਇਤੁ ਤਨਿ—ਇਸ ਸਰੀਰ ਵਿਚ।

ਇਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

‘ਇਤੁ’ ਸੰਜਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਨਹੀ ਨ ਪਾਇਆ ॥

(ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੩੪੮)

ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ—ਇਸ ਸੰਜਮ ਦੀ ਰਾਹੀਂ।

ਇਤੁ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਕਿਸੁ ਪੁਛਉ 'ਕਿਸੁ' ਲਾਗਉ ਪਾਇ॥

'ਕਿਸੁ' ਉਪਦੇਸਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਇ॥੫॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੨੧)

ਕਿਸੁ ਪਾਇ—ਕਿਸ ਦੇ ਚਰਣੀ।

ਕਿਸੁ ਉਪਦੇਸਿ—ਕਿਸ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ।

ਕਿਸੁ—ਪੜਨਾਵ, ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

'ਕਿਤੁ' ਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ॥੩॥੨੦॥੯੦॥

ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ—ਕਿਸ ਮੂੰਹ ਨਾਲ।

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੯)

ਕਿਤੁ—ਪੜਨਾਵੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਕਾਲੀ ਕੋਇਲ ਤੂ 'ਕਿਤ' ਗੁਨ ਕਾਲੀ॥੨॥੧॥

ਕਿਤ ਗੁਨ—ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ।

(ਸੂਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

ਕਿਤ—ਪੜਨਾਵੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਪੁਲਿੰਗ, ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ।

ਨੋਟ: 'ਕਿਤੁ' (_ ਅੰਤ) ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ, ਅਤੇ 'ਕਿਤ' (ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ) ਬਹੁ-ਵਚਨ ਹੈ।

ਜਿਸੁ, ਤਿਸੁ, ਕਿਸੁ, ਇਸੁ।

ਇਹ 'ਪੜਨਾਵ' ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਵ' ਦੇ ਥਾਂ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਭਾਵੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ 'ਨਾਵ' ਦੇ ਥਾਂ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਰੂਪ 'ਉਕਾਰਾਂਤ' ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ (_) ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ 'ਨਾਵ' ਦੇ ਥਾਂ :

'ਕਿਸੁ' ਵੇਖਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ॥੮॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੨)

'ਜਿਸੁ' ਰਖੈ 'ਤਿਸੁ' ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ॥

ਮੈਂ ਮੂਆ 'ਜਿਸੁ' ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ॥

'ਤਿਸੁ' ਤਜਿ ਅਵਝ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ॥

ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਾਇ॥੨॥੨੨॥

(ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਥਾਂ :

ਜੋ 'ਇਸੁ' ਮਾਰੇ ਸੋਈ ਸੁਰਾ ॥੧॥.....

ਐਸਾ ਕੋਇ ਜਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਗਵਾਵੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੩੭)

ਨੋਟ : ੧. ਇਥੇ ਪੜਨਾਂਵ 'ਇਸੁ' ਲਫਜ਼ 'ਦੁਬਿਧਾ' ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹੈ।

੨. 'ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤਲਾ () ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਭਾਵੇਂ ਪੁਲਿੰਗ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ :

'ਜਿਸੁ ਵਖਰੁ ਕਉ' ਤੁਮ ਆਏ ਹਉ ਸੋ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਾ ਹੇ ॥੬॥੧॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੭੩)

'ਜਿਸੁ ਮਾਨੁਖ' ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸੋ ਅਪਨੈ ਦੁਖਿ ਭਰਿਆ ॥੧॥੬॥੭॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੭)

(ੴ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ :

'ਇਸੁ ਪਰੀਤੀ' ਤੁਟਈ ਫਿਲਮੁ ਨ ਹੋਵਈ,

ਇਤੁ ਦੋਸਤੀ ਚਲਨਿ ਫਿਕਾਰ ॥੧॥੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੮੭)

'ਇਸੁ ਪਉੜੀ' ਤੇ ਜੋ ਨਰੁ ਬੂਕੈ ਸੋ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੨॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੭੫)

'ਤਿਸੁ ਨਾਰੀ' ਕਉ ਦੁਖੁ ਨ ਜਮਾਨੈ ॥੩॥੯੯॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੫)

(੩) ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ ਕੋਈ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ 'ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ' ਵਾਲਾ ਚਿਹਨ () ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਉੱਪਰ ਲਿਖੇ ਪੜਨਾਂਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ () 'ਸੰਬੰਧਕ' ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਟਿਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਘਰ ਮੰਦਰ ਹਟਨਾਲੇ ਸੋਹੇ 'ਜਿਸੁ ਫਿਰਿ' ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਮ ॥੨॥੬॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੩)

'ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ' ਹੋਵਤ ਦਇਆਲੁ ॥੧॥੩॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੭)

'ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ' ਕਿਆ ਚਲੈ ਪਹਨਾਮੀ ॥੪॥੧॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੧੦, ਪੰਨਾ ੮੩੨)

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਉਆ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ

ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ 'ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ' ਪਈਆ ॥੪॥੫॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧੧, ਪੰਨਾ ੮੩੬)

'ਕਿਸੁ ਪਹਿ' ਖੋਲ੍ਹਿ ਗੰਠੜੀ ਦੂਖੀ ਭਰਿ ਆਇਆ ॥੭॥੨॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

'ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ' ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥੧॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੬੮)

ਪਰੰਤੂ ਸੰਬੰਧਕ ਕਾ, ਕੇ, ਕੀ, ਦਾ, ਦੇ, ਦੀ, ਕੈ, ਦੈ, ਤੇ, ਕਉ, ਨਉ
ਅਤੇ 'ਨੋ' ਦੇ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਪੜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ () ਲਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਵੇਖੋ :

'ਜਿਸ ਕਉ' ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ

ਤਿਸੁ ਚੁਕਾ ਜਮ ਭੈ ਭਾਰਾ ਹੇ ॥੬॥੪॥੧੦॥

(ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੦੩੦)

'ਜਿਸ ਕਾ' ਕਾਰਜੁ ਤਿਨਹੀ ਕੀਆ ਮਾਣਸੁ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਰਾਮ ॥੩॥੭॥੧੦॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੪)

'ਜਿਸ ਤੇ' ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥

'ਜਿਸ ਕੇ' ਚਲਤ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣੇ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਏ ॥੪॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੭੮)

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ 'ਕਿਸ ਨੋ' ਕਹੀਐ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੪੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੩)

'ਤਿਸ ਕੀ' ਧੂੜਿ ਮਨੁ ਉਧਰੈ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਾ ॥੭॥

(ਜੋਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੭)

‘ਤਿਸ ਕੈ’ ਭਾਣੈ ਕੋਇ ਨ ਭੂਲਾ ਜਿਨਿ ਸਗਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਤਾ ॥੬॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੬੧੦)

‘ਤਿਸ ਦੈ’ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥੮॥੧੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੫੫)

ਘਾੜਤਿ ‘ਤਿਸ ਕੀ’ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥.....

‘ਤਿਸ ਦਾ’ ਰੁਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖੁ ॥੨॥੧੯॥

(ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੬)

‘ਤਿਸ ਦੀ’ ਬੂਝੈ ਜਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਏ ॥੧੫॥੨੩॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੭)

‘ਜਿਸ ਨਉ’ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥੩॥੩੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੭)

(੪) ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ‘ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਹੋਣ, ਤਦੋਂ ‘ਕਾ, ਕੇ’ ਆਦਿਕ ਦੇ ਵਰਤਿਆਂ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤਲਾ () ਨਹੀਂ ਹਟਦਾ। ਤਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ‘ਸੰਬੰਧਕਾਂ’ ਦਾ ਅਸਰ ਕੇਵਲ ਉਸ ‘ਨਾਂਵ’ ਤਾਈਂ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖੋ :

‘ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਾ’ ਝੁਮ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਉ ਸੋ ਧਨੁ ਕਿਸਹਿ ਨ ਆਪ ॥੧॥੧॥੭॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੮ ਘਰੂ ੩, ਪੰਨਾ ੧੨੦੦)

‘ਤਿਸ ਜਨ ਕਉ’ ਮਨੁ ਰਨੁ ਸਭ ਦੇਵਉ

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਇਓ ॥੧॥੨॥ (ਬੇਰਾੜੀ ਮ: ੮, ਪੰਨਾ ੭੧੯)

‘ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ’ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਸੋ ਪਰਵਾਰ ਸਧਾਰਣਾ ॥੧੫॥੧॥੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੭੭)

‘ਇਸ ਮਨ ਤੇ’ ਸਭ ਪਿੰਡ ਪਰਾਨਾ ॥੩॥੫॥ (ਭੋਰਉ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੧੨੯)

‘ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਕੀ’ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥੧੦॥੨੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੬੬)

‘ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕੇ’ ਕਿਆ ਗਰਬਈਆ ॥੩੫॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੦)

‘ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕੇ’ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ॥੩॥੨॥ (ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੪)

‘ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਨੋ’ ਸੁਰਿ ਨਰਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਲੋਚਦੇ

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥੫॥੨੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੨੫)

(੫) ਅੱਵਿਐ ‘ਹੀ’ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ‘ਪੜਨਾਵਾਂ’ ਦਾ ਅੰਤਲਾ () ਲਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

‘ਕਿਸ ਹੀ’ ਬੁਝੈ ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧੬॥੧੦॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੮੨)

‘ਇਸ ਹੀ’ ਮਹਿ ਜਿਸ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਸਾਧੂ ਚਉਰੁ ਢਾਲੀਐ ॥੬॥੧॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੮ ਅੰਜੁਲੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੯)

‘ਜਿਸ ਹੀ’ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਹੈ ‘ਤਿਸ ਹੀ’ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੧॥੩॥੩੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੭)

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ‘ਤਿਸ ਹੀ’ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੨੩॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ‘ਤਿਤ ਹੀ’ ਲਾਗਾ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ॥੪॥੨॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀਉ, ਪੰਨਾ ੪੭੬)

ਨੋਟ: ‘ਜਿਤੁ’ ਅਤੇ ‘ਤਿਤੁ’ ਪੜਨਾਵ ‘ਜਿਸੁ’ ਅਤੇ ‘ਤਿਸੁ’ ਤੋਂ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ।

ਇਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ‘ਤਿਸ ਹੀ’ ਕਉ ਫਿਰਿ ਖਾਇ ॥੨॥੫॥

(ਮ: ੩, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੧੦)

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਚਿਤਵੈ ਬੁਰਿਆਈ ‘ਤਿਸ ਹੀ’ ਕਉ ਫਿਰਿ ਮਾਰਿ ॥੧੫॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੪)

ਪੁਰਖਵਾਚਕ ਪੜਨਾਵ (Personal Pronoun)

(੧) ਹਉ, ਮੈ

(ੳ) ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪੜਨਾਵ ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਵਰਤੀਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਧਾਤੂ (ਅਕਰਮਕ, ਸਕਰਮਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ) ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ

ਵਾਚਕ' ਪੜਨਾਵ ਦਾ ਇਕ-ਵਚਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਹਉ' ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜਨਾਵ ਪੁਰਾਣੀ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਅਨੇਕ ਥਾਈਂ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਭੀ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਦੀ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਵੀਨ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ।

ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚੋਂ ਇਉਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

ਪੰ: 'ਹਉ'; ਅਪ: 'ਹਉ'; ਪ੍ਰਾ: 'ਅਹਯੰ'; ਸੰ: 'ਅਹੰ'।

‘ਹਉ’ ਅਨਇਨੁ’ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੀਰਤਨੁ ‘ਕਰਉ’ ॥੬੬॥

(ਆਸਾਵਰੀ ਘਰੂ ੧੬ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੬੯)

‘ਹਉ’ ਅਨਇਨੁ ਨਾਮੁ ‘ਲਈ’ ਕਰਤਾਰੇ ॥੫॥੨॥੮॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੯੯੮)

‘ਹਉ’ ਆਪਹੁ ਬੋਲਿ ਨ ‘ਜਾਣਦਾ’ ਮੈ ਕਹਿਆ ਸਭੁ ਹੁਕਮਾਉ ਜੀਉ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਸੁਚਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

‘ਹਉ’ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ‘ਜੀਵਾ’ ਨਾਮੁ ਝਮਾਰਾ ॥੫॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੬੩)

‘ਹਉ’ ਸਿਰੁ ‘ਅਰਪੀ’ ਤਿਸੁ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ ਸੰਦੇਸਾ ॥੩॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੪੭)

‘ਹਉ’ ਤਉ ਏਕ ਰਮਈਆ ‘ਲੈ ਹਉ’ ॥੨॥੬॥

(ਗੋਭ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੮੭੪)

(ਅ) ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਆ ਭੂਤ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਕਰਮਕ ਧਾਤੂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਨਾਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਹਉ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਸਕਰਮਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾਰਥਕ ਧਾਤੂਆਂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਨਾਲ ਪੜਨਾਵ 'ਮੈ' ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਸੋਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇਉਂ ਕਹਿ ਲਵੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਕਰਤਾ ਲੱਭਣ ਲਈ ਭੂਤ ਕਾਲ ਕ੍ਰਿਆ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨਵਾਚਕ ਪੜਨਾਵ 'ਕੌਣ' ਵਰਤਣਾ ਪਏ, ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਕਰਤਾ 'ਹਉ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ 'ਕਿਸ ਨੇ' ਵਰਤਣਾ ਪਏ, ਤਾਂ ਕਰਤਾ 'ਮੈ' ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ 'ਮੈ' ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਦੇ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਪੰ: 'ਮੈ', ਅਪ: 'ਮਇ', ਪ੍ਰਾ: 'ਮਏ' ਅਤੇ ਸੰ: 'ਮਯਾ' ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਕੋ ਹੀ ਹਨ; ਅਤੇ ਸੰ: 'ਮਯਾ' ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਦੇ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਹੀਏਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਹਿੰਦੀ

ਵਿਚ ਇਸ 'ਮੈ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੇਵਲ 'ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ' 'ਭੂਤ ਕਾਲ' ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ; ਚੋਰਨੀ ਥਾਈਂ ਪੜਨਾਵ 'ਹਉ' ਵਰਤੀਦਾ ਸੀ।

'ਹਉ ਆਇਆ' ਸਾਮੈ ਤਿਹੰਡੀਆ ॥੫॥.....

'ਮੈ ਛਡਿਆ' ਸਭੇ ਧੰਧੜਾ ॥੮॥.....

'ਮੈ' ਸੁਖੀ ਹੂੰ ਸੁਖ 'ਪਾਇਆ' ॥੯॥੨॥੨੯॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੩, ਪੰਨਾ ੭੩)

'ਹਉ ਆਇਆ' ਦੂਰਹੁ ਚਲਿ ਕੈ 'ਮੈ ਤਕੀ' ਤਉ ਸਰਣਾਇ ਜੀਉ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਸੁਚਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

'ਹਉ' ਸੰਮਲਿ 'ਥਕੀ' ਜੀ ਓਹੁ ਕਦੇ ਨ ਬੋਲੈ ਕਉਰਾ ॥੧॥੧॥੧੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੮੪)

'ਹਉ' ਭਈ ਉਡੀਟੀ ਕੰਤ ਕਉ ਅੰਮਾਲੀ

ਸੋ ਪਿਰੁ ਕਦਿ ਨੈਣੀ ਦੇਖਾ ॥੩॥੧॥੯॥

'ਮੈ' ਸਭਿ ਸੀਗਾਰ 'ਬਣਾਇਆ' ਅੰਮਾਲੀ

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ ॥੪॥੧॥੯॥ (ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੬੪)

'ਹਉ' ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਗੁਰੁ 'ਵਿਗਸਿਆ' ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਹਾ ॥੧੭॥੨॥

(ਤਿਲੰਗ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੭੨੬)

ਇਥੇ ਪੜਨਾਵ 'ਹਉ' ਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਸਭ 'ਅਕਰਮਕ' (Intransitive) ਹਨ :

ਆਇਆ, ਭਈ, ਵਿਗਸਿਆ, ਥਕੀ।

ਪੜਨਾਵ 'ਮੈ' ਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਕ੍ਰਿਆ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਸਭ 'ਸਕਰਮਕ' (Transitive) ਹਨ :

ਛਡਿਆ, ਪਾਇਆ, ਤਕੀ, ਬਣਾਇਆ।

(੨) ਤੂੰ, ਤੈ

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪੜਨਾਵ ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹਨ; ਪਰ 'ਹਉ' ਤੇ 'ਮੈ' ਵਾਂਗ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਭੀ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਪੜਨਾਵ 'ਤੂੰ' ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਤੁਮ' ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਤੂੰ' ਹੈ।

'ਹਉ' ਵਾਂਗ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ 'ਤੂੰ' ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਧਾਤੂ

ਭੂਤ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਕਰਮਕ ਧਾਤੂ ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਨਾਲ 'ਤੂੰ' ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 'ਸਕਰਮਕ' ਦੇ ਭੂਤ ਕਾਲ ਨਾਲ ਪੜਨਾਵ 'ਤੇ'। 'ਮੈ' ਵਾਂਗ 'ਤੇ' ਭੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਦੇ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਪੰ: 'ਤੇ', ਅਪ: 'ਤੰਇ', ਪ੍ਰਾ: 'ਤਏ', ਅਤੇ ਸੰ: 'ਤ੍ਰਯਾ' ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਕੋ ਹੀ ਹਨ; ਅਤੇ ਸੰ: 'ਤ੍ਰਯਾ' ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਦੇ ਇਕ-ਵਚਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

‘ਤੂੰ’ ਆਪੇ ‘ਜਾਣਹਿ’ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥੩॥੧॥ (ਭੈਰਉ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੨੫)

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ‘ਤੂੰ’ ਹੈ ‘ਜਾਣਹਿ’ ॥੪॥੨॥੨੦॥ (ਮਲਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੭੧)

ਚੇਰੀ ‘ਤੂੰ’ ਰਾਮੁ ਨ ‘ਕਰਸਿ’ ਭਤਾਰਾ ॥੨॥੫॥ (ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੫)

‘ਤੂੰ’ ਕਾਹੇ ‘ਭੋਲਹਿ’ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਤੁਧੁ ਰਾਖੈਗਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥੧॥੩॥

(ਤਿਲੰਗ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੭੨੪)

‘ਤੂੰ’ ‘ਚਉ’ ਸਜਣ ਮੈਡਿਆ ਭੇਈ ਸਿਸੁ ਉਤਾਰਿ ॥੧॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਛਖਣੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੬੪)

ਭੂਤ ਕਾਲ:

ਚੇਰੀ ‘ਤੇ’ ਸੁਮਤਿ ਕਹਾ ਤੇ ‘ਪਾਈ’ ॥੪॥੫॥ (ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੫)
ਪਾਈ—ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ।

ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਰਿਓ ‘ਤੂੰ’ ਲਾਗਿ ਪਰਿਓ ਕਣੁਬਾਇਲੈ ॥੨॥੨॥

(ਗੋਬ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੨)

ਲਾਗਿ ਪਰਿਓ—ਅਕਰਮਕ ਧਾਤੂ।

‘ਤੂੰ’ ਨੇੜੀ ਦੇਖਿ ‘ਚਲਿਆ’ ਮਾਇਆ ਬਿਉਹਾਰੀ ਰਾਮ ॥੧॥੬॥੯॥

(ਬਿਹਾਰਤਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੫੪੬)

ਚਲਿਆ—ਅਕਰਮਕ ਧਾਤੂ।

‘ਤੇ’ ਨਰ ਕਿਆ ਪੁਰਾਨ ਸੁਨਿ ‘ਕੀਨਾ’ ॥੧॥੬॥

(ਸਾਰੰਗ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੫੩)

ਕੀਨਾ—ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ।

‘ਤੇ’ ਤਉ ‘ਦ੍ਰਿੜਿਓ’ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥੩॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੧)

ਦ੍ਰਿੜਿਓ—ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ।

‘ਤੇ’ ਤਾ ਹਦਰਥਿ ‘ਪਾਇਓ’ ਮਾਨੁ ‘ਸੇਵਿਆ’ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥੪॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ, ਕਲਸਹਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੧)

ਪਾਇਓ, ਸੇਵਿਆ—ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ।

‘ਤੇ’ ‘ਪਢਿਅਉ’ ਇਕੁ ਮਨਿ ‘ਧਰਿਅਉ’ ਇਕੁ

ਕਰਿ ਇਕੁ ‘ਪਛਾਣਿਓ’ ॥੩॥੧੨॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੪)

ਪਢਿਅਉ, ਧਰਿਅਉ, ਪਛਾਣਿਓ—ਸਕਰਮਕ ਧਾਤੂ।

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ‘ਤੂ’ ਕਰਤੇ ਤਾ ਕੀ ‘ਤੇ’ ਆਸ ਪੁਜਾਈ ॥੧॥੮॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੧੦)

ਤੂ ਵਸਿਆ—ਅਕਰਮਕ ਭੂਤ ਕਾਲ।

ਤੇ ਪੁਜਾਈ—ਸਕਰਮਕ ਭੂਤ ਕਾਲ।

ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (Adverb)

ਮਤਿ, ਮਤੁ, ਮਤ

(੧) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ‘ਮਤਿ’ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਰੂਪ ਪੁਰਾਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਲਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਰਥ ਭੀ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਹੀ ਸੀ। ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਫ਼ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਅਤੇ ਅਖੀਰਲੀ ਤੁਕ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਫਜ਼ ਦੇ ਜੋੜ ਵਿਚ ਫਰਕ ਹੈ :

ਨਾਨਕ ਚਿੰਤਾ ‘ਮਤਿ’ ਕਰਹੁ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੋਇ ॥

ਜਲ ਮਹਿ ਜੇਤ ਉਪਾਇਅਨੁ ਤਿਨਾ ਭਿ ਰੋਜੀ ਦੇਇ ॥.....

ਨਾਨਕ ਚਿੰਤਾ ‘ਮਤ’ ਕਰਹੁ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੋਇ ॥੧॥੧੮॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੫)

(੨) ਇਹ ‘ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ ‘ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ’ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ :

(ੳ) ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਇਹ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨੀਅਹੁ ‘ਮਤ ਘਾਲਹੁ’ ਜਮ ਕੀ ਖਬਰੀ ॥੨॥੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੬)

ਤਜਹੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਭੂਲਿ 'ਮਤ ਜਾਹੁ' ॥੯॥ (ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੫੯)

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ 'ਮਤੁ ਜਾਣਹਿ' ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੧॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੭੭੭)

(ਅ) ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ

ਮੇਰੇ ਭਰਮਿ 'ਭੁਲਉ ਮਤਿ' ਕੋਈ ॥੩॥੨॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੫)

ਬਾਬੀਹਾ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ 'ਮਤੁ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ' ॥੧॥੧੧॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੮੩)

ਸੰਤਾ ਕਉ 'ਮਤੁ' ਕੋਈ 'ਨਿੰਦਹੁ' ਸੰਤ ਰਾਮ ਹੈ ਏਕੁ ॥੪॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੩)

(੩) (ੳ) ਜਦੋਂ ਇਹ ਡਰ ਪਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਅਨਿੱਛਤ ਕੰਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਏ, ਤਦੋਂ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ 'ਮਤਿ' 'ਸੰਭਾਵ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' (Potential mood) ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕਦੇ 'ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਕਾਮਣਿ ਤਉ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿ ਜਾ ਪਹਿਲਾ ਕੰਤੁ ਮਨਾਇ ॥

'ਮਤੁ' ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ 'ਨ ਆਵਈ' ਏਵੈ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥੧॥੯॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੮੮)

ਮੈ ਬਿਗਰਿਓ 'ਬਿਗਰੈ ਮਤਿ' ਅਉਰਾ ॥੨॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੫੫)

'ਮਤ' ਮੈ ਪਿਛੇ ਕੋਈ 'ਰੋਵਸੀ' ਸੋ ਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਇਆ ॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ, ਪੰਨਾ ੯੨੩)

(ਅ) ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਹ 'ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' 'ਸੰਭਾਵ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤ ਕੇ ਇਹ 'ਆਸ' ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਸ਼ਾਇਦ' ਢਲਾਣਾ 'ਇੱਛਿਤ' ਪਦਾਰਥ ਮਿਲ ਜਾਏ:

ਅਖੀ ਕਾਢਿ ਧਰੀ ਚਰਣਾ ਤਲਿ ਸਭ ਧਰਤੀ ਫਿਰਿ 'ਮਤ' ਪਾਈ ॥੭॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਘਰੁ ੨ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੭)

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਸਖੀ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਸਖੀ 'ਮਤੁ' ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਵਹ ॥੧॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੭)

(੪) ਜਿਨਿ :

ਸ਼ਬਦ 'ਜਿਨਿ' ਭੀ ਸ਼ਬਦ 'ਮਤਿ' ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ 'ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

(ੳ) ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ, 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਨਾਲ :

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ 'ਜਿਨਿ' ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ 'ਮਾਨਿ' ॥੫॥

ਜਿਨਿ ਮਾਨਿ—ਨਾ ਮੰਨ।

(ਸਲੋਕ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੪੨੬)

(ਅ) ਕਿਸੇ ਅਨਿੱਛਿਤ ਕੰਮ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਡਰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ, 'ਸੰਭਾਵ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਨਾਲ :

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ 'ਜਿਨਿ ਘਟੈ' ॥੨॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੪)

ਜਿਨਿ ਘਟੈ—ਕਿਤੇ ਘਟ ਨਾ ਜਾਏ।

ਉਨ ਕੀ ਗੈਲਿ ਤੇਹਿ 'ਜਿਨਿ' ਲਾਗੈ ॥੧॥੩੪॥

ਜਿਨਿ ਲਾਗੈ—ਕਿਤੇ ਲੱਗ ਨਾ ਜਾਏ। (ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

(੫) ਜਣੀ :

ਇਹ ਲਫਜ਼ ਭੀ ਲਫਜ਼ 'ਮਤ' ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਾਸਤੇ, 'ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ' ਦੇ ਨਾਲ :

'ਜਣੀ' ਲਖਾਵਹੁ ਅਸੰਤ ਪਾਪੀਸਣਿ ॥੩॥੨॥

ਜਣੀ ਲਖਾਵਹੁ—ਨਾ ਲਖਾਵਹੁ। (ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

ਹੀ

(੧) ਜਿਸ ਲਫਜ਼ ਉਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਕਉਨ ਕੇ ਕਲੰਭੁ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ 'ਲੇਤ ਹੀ' ॥

ਪਤਿਤ ਪਵਿਤੁ ਭਏ ਰਾਮੁ 'ਕਹਤ ਹੀ' ॥ਰਹਾਉ॥੨॥

(ਟੋਭੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੧੮)

ਸਾਧੁ 'ਪਰਸਤ ਹੀ' ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਣ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥੭॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੬੦੭)

(੨) ਕਦੇ ਕਦੇ ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਦੇ ਥਾਂ ਸ਼ਬਦ 'ਹੈ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀ ਪੜਨਾਂਵ 'ਤੂੰ' ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਤੂੰ 'ਹੈ' ਮਨਾਇਹਿ ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲਾ॥੪੮॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੪੭)

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ 'ਤੂੰ ਹੈ' ਜਾਣਹਿ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈਐ॥੩॥੬॥੫੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੪੮)

'ਤੂੰ ਹੀ' ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ

'ਤੂੰ ਹੀ' ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਾ॥੧॥੨੫॥੧੦੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੪)

(੩) ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਦਾ 'ਹ' ਉੱਡ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ 'ਏ' ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ, 'ਹੀ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਈ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਗਲਾ 'ਈ' ਖੇਵੇ॥੩॥੨੨॥ (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੬)

'ਸੋਈ' ਭਗਤ ਜਿ ਸਾਚੇ ਭਾਣੇ॥੩॥੨੪॥ (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੭)

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਪਾਲੇ 'ਸੋਈ' ਪੂਰਾ ਸਾਹਾ॥੨॥੬॥੩੦॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੮, ਪੰਨਾ ੬੮੦)

ਕਹੁ ਕਬੀਰ 'ਤੇਈ' ਨਰ ਭੂਲੇ॥੪॥੩॥ (ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੨)

ਐਸੇ ਗਿਆਨੁ ਬਿਰਲੇ ਈ ਪਾਏ॥੧॥੬॥ (ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੩)

(੪) ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਤੋਂ 'ਈ' ਬਣ ਕੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ 'ਸੰਧੀ' ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੋਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਕੋ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਜਲਨਿ ਨ ਦੀਨੇ 'ਕਿਨੈ' ਨ ਦੁਤਰੁ ਭਾਖੇ॥੧॥੨॥੨੬॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੭)

ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ 'ਤਿਨੈ' ਕੀਤੀ ਜਿਨ ਠਗਓਲੀ ਪਾਈਆ॥੧੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ)

ਨੋਟ: ਕਿਨੈ = ਕਿਨ + ਈ = ਕਿਨ + ਹੀ = ਕਿਨਿ + ਹੀ।

ਤਿਨੈ = ਤਿਨ + ਈ = ਤਿਨ + ਹੀ = ਤਿਨਿ + ਹੀ।

(੫) ਕਦੇ ਕਦੇ ਸ਼ਬਦ ‘ਹੀ’ ਦੀ (ੀ) ਦੇ ਥਾਂ () ਜਾਂ () ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ :

ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਹਜੂਰਿ ਦੂਰਿ ‘ਕਤਹੁ’ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥੩॥੨੭॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੭)

ਏਰੁ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮਨ ਮੰਤਾ ਬਿਨਸਿ ਨ ‘ਕਤਹੁ’ ਜਾਤਿ ॥੧॥੧੦॥੪੧॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੮, ਪੰਨਾ ੬੮੧)

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੋਟਨ ਮੈ ‘ਕਿਨਹੁ’ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਪਛਾਨਾ ॥੨॥੨॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੬, ਪੰਨਾ ੬੮੫)

ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਨ ਸੇਵੇ ‘ਕਬਹੁ’ ਤਿਨ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਥਾ ॥੨॥੧॥

(ਜੇਤਸਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੬੯੬)

ਜਿਨਿ ਮੋਹੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ‘ਤਾਹੁ’ ਮਹਿ ਪਾਉ ॥੧॥੩॥੪੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੭੪੫)

ਜਨਮ ਮਰਣ ‘ਦੁਹਹੁ’ ਮਹਿ ਨਾਹੀ ਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ ॥੨॥੭॥੫੪॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੪੯)

ਸਭਿ ਕੇ ਮਧਿ ‘ਸਭਹੁ’ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਰਾਗ ਦੋਖ ਤੇ ਨਿਆਰੇ ॥੩॥੧॥੧੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੮੪)

ਕਬੀਰਾ ਹਮਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਹਮ ‘ਕਿਸਹੁ’ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥੨॥੧੪॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੬)

(੬) ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ‘ਹੀ’ ਦਾ ‘ਹ’ ਉੱਡ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਈ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਰੂਪ ‘ਹੂ’ ਦੇ ‘ਹ’ ਦੇ ਥਾਂ ‘ਓ’ ਹੋ ਕੇ ‘ਊ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ‘ਊ’ ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

‘ਕਾਯਉ’ ਦੇਵਾ ਕਾਇਅਉ ਦੇਵਲ ‘ਕਾਇਅਉ’ ਜੰਗਮ ਜਾਤੀ ॥੧॥੧॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਪੀਪਾ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੫)

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ‘ਸਾਚਉ’ ਭਾਇ ॥੬॥੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧ ਬਿਤੀ, ਪੰਨਾ ੮੩੯)

ਕਾਯਉ = ਕਾਯਾ + ਉ = ਕਾਯਾ + ਹੂ = ਕਾਯਾ + ਹੀ।

ਸਾਚਉ = ਸਾਚਾ + ਉ = ਸਾਚਾ + ਹੂ = ਸਾਚਾ + ਹੀ।

(੭) ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨ ਉੱਡ ਕੇ ਕੇਵਲ ਮੁਕਤਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ 'ਮਨ ਹੀ' ਜਾਣੈ ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕੋ ਪੀਰ ਪਰਦੀਆ ॥੧॥੫॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੫)

ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਬਿਧਿ 'ਮਨ ਹੂ' ਜਾਣੈ ਬੁਝੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥੪॥੬॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੨੬੦)

ਮਨ ਹੀ = ਮਨੁ ਹੀ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਮਨ ਹੂ = ਮਨੁ ਹੂ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੈ 'ਘਰ ਹੀ' ਪਰਚਾ ਪਾਈਐ ॥੩॥੧॥੮॥

(ਸੁਹੀ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੭੩੦)

ਘਰੁ ਹੀ = ਘਰਿ ਹੀ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ 'ਘਟ ਹੀ' ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ॥੧॥੧॥੨॥

ਘਟ ਹੀ—ਘਟਿ ਹੀ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੫)

ਸਾਧ ਕਾ ਨਿੰਦਰੁ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ॥ ਸਰਪਰ ਜਾਨਰੁ 'ਨਰਕ ਹੀ' ਪਰੈ ॥੨॥੧॥੧॥

(ਗੋਂਡ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੫)

ਨਰਕ ਹੀ = ਨਰਕਿ ਹੀ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਰਾਚਰੁ 'ਨਾਥ ਹੀ' ਸਹਾਈ ਸੰਤਨਾ ॥੧੨੯॥੧੪੬॥

ਨਾਥ ਹੀ—ਨਾਥਿ ਹੀ।

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੩੦)

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਲੁ 'ਜਲਹਿ' ਸਮਾਵਹਿ

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਰਮਈਆ ॥੮॥੩॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੩੫)

ਜਲਹਿ = ਜਲ + ਹੀ = ਜਲਿ + ਹੀ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

(੮) ਅੰਕ (੭) ਵਾਲੀ ਤਬਦੀਲੀ 'ਪੜਨਾਂਵ' ਵਿਚ ਭੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ 'ਤਿਨਹੀ' ਰਖਿ ਲੀਆ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਭਾਤੀ ॥੨॥੧੨॥੪੩॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੮, ਪੰਨਾ ੬੮੧)

ਦਾਨੁ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਸੰਤਨ ਸੇਵਾ 'ਕਿਤ ਹੀ' ਕਾਜਿ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥੨॥੪॥

(ਟੋਡੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੧੨)

ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ 'ਤੁਧ ਹੀ' ਸਾਜਿਆ ॥੫॥੩॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੧ ਕਾਫੀ ਘਰੂ ੧੦, ਪੰਨਾ ੭੫੨)

ਜੇ ਤੁਖ ਦੇਹਿ ਤ 'ਇਤ ਹੀ' ਰਾਜਾ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਸੁਖ ਮਨਾਈ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੭੫੭)

'ਆਪ ਹੀ' ਮੰਦਰੁ ਆਪਹਿ ਸੇਵਾ ॥

'ਆਪ ਹੀ' ਪੂਜਾਰੀ 'ਆਪ ਹੀ' ਦੇਵਾ ॥੩॥

ਆਪਹਿ ਜੋਗੁ 'ਆਪ ਹੀ' ਜੁਗਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਤ ਸਦ ਹੀ ਮੁਕਤਾ ॥੪॥੧॥੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੪, ਪੰਨਾ ੮੦੩)

'ਕਿਨਹੀ' ਨਿਵਲ ਭੁਇਅੰਗਮ ਸਾਧੇ ॥

ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ॥੧॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੨)

ਕਿਤਹੀ = ਕਿਤੁ + ਹੀ। ਤੁਧ ਹੀ = ਤੁਧੁ + ਹੀ। ਇਤਹੀ = ਇਤੁ + ਹੀ।

ਆਪ ਹੀ = ਆਪਿ + ਹੀ। ਕਿਨਹੀ = ਕਿਨਿ + ਹੀ।

(੯) ਅੰਕ ਨੰ: ੪ ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਤੋਂ 'ਈ' ਬਣ ਕੇ 'ਵਰਿਧੀ'-ਸੰਧੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਬਦ 'ਈ' ਪਿਛਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ—ਕਿਨੈ, ਤਿਨੈ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰੀ 'ਗੁਣ' ਜਾਂ 'ਵਰਿਧੀ' ਦੇ ਥਾਂ ਦੋਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ 'ੀ' ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ: "ਕਿਸ+ਹੀ" ਤੋਂ 'ਕਿਸੀ':

ਜਿਸੀ ਨਾਹੀ ਮੈ 'ਕਿਸੀ ਕੀ' ਬੋਈ ਐਸਾ ਦੇਨੁ ਦੁਖਾਲਾ ॥੧॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੩)

ਕਿਸੀ = ਕਿਸ + ਈ = ਕਿਸ + ਹੀ।

(੧੦) ਅੰਕ ਨੰ: ੭, ੮ ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਬਦ 'ਹੀ' ਦੇ ਕਾਰਨ 'ਨਾਂਵ' 'ਪੜਨਾਂਵ' ਦਾ 'ਕਾਰਕ-ਚਿਹਨ' ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 'ਸੰਬੰਧਕ' ਅਤੇ 'ਕ੍ਰਿਆ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ' 'ਤੇ ਭੀ ਇਹ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਭੀ ਅੰਤਲਾ () ਅਤੇ (f) ਉੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ:

ਹਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ 'ਨਿਕਟ ਹੀ' ਬਸਤੇ

ਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਭਗਤ ॥੨॥੧॥੮॥

(ਸਾਰੰਗ ਮ: ੪ ਪੜਤਾਲ, ਪੰਨਾ ੧੨੦੦)

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ‘ਦੂਰਹਿ’ ਜਾਈਐ ਭਾਗਿ ॥੧੩੧॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੧)

ਆਇ ਪਰੇ ਧਰਮਗਾਇ ਕੇ ‘ਬੀਚਹਿ’ ਧੁਮਾਧਾਮ ॥੩੪੨॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੨)

ਨਿਕਟ ਹੀ = ਨਿਕਟਿ + ਹੀ। ਦੂਰਹਿ = ਦੂਰ + ਹੀ = ਦੂਰਿ + ਹੀ।

ਬੀਚਹਿ = ਬੀਚ + ਹੀ = ਬੀਚਿ + ਹੀ।

(੧੧) ਅੰਕ ਨੰ: ੪ ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ‘ਹੀ’ ਸੰਧੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ‘ਕਿਨੈ’, ‘ਤਿਨੈ’, ਆਦਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਸ਼ਬਦ ‘ਹੀ’ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਦਰਘ ਮਿਲੈ ‘ਤਿਸੈ ਹੀ’ ਜਾਇ ॥੩॥੪॥ (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੭)

ਜਿਨ ਕੇ ਜੀਅ ‘ਤਿਨੈ ਹੀ’ ਫੇਰੇ ਆਪੇ ਭਇਆ ਸਹਾਈ ॥੪॥੪॥੨੮॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੮)

(੧੨) ‘ਹੀ’ ਤੋਂ ‘ਹਾਈ’ ਰੂਪ ਭੀ ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਬਣਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੂਪ ਦਾ ਭੀ ਉਹੀ ਅਸਰ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਕ (੭) ਵਿਚ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ। ਵੇਖੋ:

ਜੋਕਰਿ ਪਾਚਨੁ ਬੇਗ ਨ ਪਾਵੈ ਝਗਰੁ ਕਰੈ ਘਰ ‘ਹਾਈ’ ॥੨॥੩॥੫੪॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੫)

ਘਰ ਹਾਈ = ਘਰ ਹੀ = ਘਰਿ ਹੀ।

ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਸੰਬੰਧਕ (Preposition)

ਕੋ, ਕਉ

(ੳ) ਸੰਬੰਧਕ ‘ਕੋ’ (= ਕਾ, ਦਾ) ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਪਰਸਪਰ ਉਹ ਸੰਬੰਧ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਬੰਧ ‘ਕਾਰਕ’ ਦੀ ਰਾਹੀਂ

ਦਿਖਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਕ 'ਕਉ', 'ਕਰਮ ਕਾਰਕ', 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ' ਜਾਂ 'ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ' ਦੇ ਥਾਂ ਵਰਤੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ 'ਕਉ' ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਰੂਪ ਵਟਾ ਕੇ 'ਕੋ' ਬਣਦਾ ਗਿਆ ਤੇ ਆਖਰ 'ਕੋ' ਦੇ ਥਾਂ 'ਕੋ' ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਵੇਖੋ :

ਬਿਸੁੰਤਰ ਜੀਅਨ 'ਕੋ' ਦਾਤਾ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥੧॥੧੪॥੨੩॥

ਕੋ—ਕਾ, ਦਾ।

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੦੦)

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜੀਵਤ 'ਕੋ' ਬਿਵਹਾਰ ॥੨॥ (ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੫੩੬)

ਕੋ—ਦਾ।

ਜਮ 'ਕੋ' ਭੰਡੁ ਪਰਿਓ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਤਬ ਸੇਵਤ ਤੇ ਜਾਗਿਓ ॥੧॥੩॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੦੦੮)

(ਅ) ਕਉ :

ਸਗਲ ਜੀਅ ਜਾ 'ਕਉ' ਆਰਾਧਹਿ ਤਾਹੂ 'ਕਉ' ਤੂੰ ਜਾਚੁ ॥੧॥੨੪੭॥੨੩॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੦੦)

ਐ ਜੀ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਭਿਖਿਆ 'ਕਉ'

ਕੋਤੇ ਉਦਰ ਭਰਨ ਕੈ ਤਾਈ ॥੨॥੩॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੦੪)

ਜਪ ਤਪ ਬਰਤ ਕੀਨੇ ਪੇਖਨ 'ਕਉ' ਚਰਣਾ ਰਾਮ ॥੨॥੩॥੬॥

ਕਉ—ਨੂੰ, ਦੀ ਖਾਤਰ। (ਬਿਹਾਰਗੜਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੫੪੫)

(ੲ) 'ਕਉ' ਤੋਂ 'ਕੋ' ਅਤੇ 'ਕੋ',

ਮਾਇ ਬਾਪ 'ਕੋ' ਬੇਟਾ ਨੀਕਾ ਸਸੁਰੇ ਚੜ੍ਹਤੁ ਜਵਾਈ ॥

ਬਾਲ ਕੰਨਿਆ 'ਕੋ' ਬਾਪੁ ਪਿਆਰਾ ਭਾਈ 'ਕੋ' ਅਤਿ ਭਾਈ ॥੧॥੩॥

ਕੋ, ਕੋ—ਕਉ।

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੬)

ਦਰਵੇਸੀ 'ਕੋ' ਜਾਣਈ ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਦਰਵੇਸ ॥੧॥੬॥

ਕੋ—ਕਉ।

(ਬਿਹਾਰਗੜਾ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੦)

(ਸ) ਸੰਬੰਧਕ 'ਕਉ' ਭੀ 'ਕੋ' (= ਦਾ) ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਜ ਮਤਿ ਸਾਧਨ 'ਕਉ'

ਭਾਖਿਓ ਤੋਹਿ ਪੁਕਾਰਿ॥੨॥੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੮, ਪੰਨਾ ੬੩੩)

ਕਉ—ਦਾ।

ਕਾਰ, ਕਾਰੁ

'ਕਾਰ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀ (ਪਿਛੇਤਰ) ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ 'ਪ੍ਰਤੀ' ਨਾਂਵ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਇਕ-ਰਸ', 'ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾ ਆਵੇ।'

ਇਸ 'ਪ੍ਰਤੀ' ਦੇ ਲਾਣ ਨਾਲ ਨਾਂਵ ਦੇ 'ਲਿੰਗ' ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਭਾਵ, ਜੇ ਨਾਂਵ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਲਿੰਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਪ੍ਰਤੀ' ਦੇ ਲਗਾਇਆ ਭੀ ਪੁਲਿੰਗ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ 'ਪ੍ਰਤੀ' ਸਮੇਤ ਭੀ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ :

'ਨਨਾਕਾਰੁ' ਨ ਕੋਇ ਕਰੇਈ॥੨॥੨॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੧)

ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਹਰਿ 'ਏਕੰਕਾਰੁ'॥੨॥੩॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੨)

'ਜੇ ਜੈਕਾਰੁ' ਕਰਹਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਮੁਲਏ॥੯॥੨॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬੭)

ਸਹਜੇ 'ਰੁਣਭੁਣਕਾਰੁ' ਸੁਹਾਇਆ॥੭॥੩॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੩੭)

ਜਹ 'ਭਿਲਿਮਿਲਿਕਾਰੁ' ਦਿਸੰਤਾ॥੨॥੧॥ (ਸੋਰਠਿ ਨਾਮਦੇਉ, ਪੰਨਾ ੬੫੬)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ :

ਬੰਧਨ ਤੇ ਹੋਈ 'ਛੁਟਕਾਰ'॥੭॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੫)

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੰਭਉ ਕਲਿ 'ਅੰਧਕਾਰ' ਦੀਪਾਈ ॥੧੮॥੧॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੬)

ਮੇਘ ਸਮੇ ਮੋਹ 'ਨਿਰਤਿਕਾਰ' ॥੨॥੨॥ (ਬਸੰਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੮੦)

ਪੰਚ ਸਬਦ 'ਪੁਨਿਕਾਰ' ਪੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧॥੨੭॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੧)

ਦੇਖਿ ਰੂਪੁ ਅਤਿ ਅਨੂਪੁ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਗ ਭਈ

ਕਿੰਕਨੀ ਸਬਦ 'ਝਨਤਕਾਰ' ਖੇਲੁ ਪਾਹਿ ਜੀਉ ॥੧॥੬॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੨)

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਹਦ 'ਝਨਕਾਰ' ॥੭॥੧॥

(ਸੁਖਮਨੀ)

ਨੋਟ-੧ : ਇਸ 'ਪ੍ਰਤੈ' ਦੇ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਇਉਂ ਕਰਨੇ ਹਨ :

ਨੰਨਾਕਾਰੁ—ਇਕ-ਰਸ ਇਨਕਾਰ, ਸਦਾ ਲਈ ਇਨਕਾਰ।

ਏਕੰਕਾਰੁ—ਇਕ ਜੋ ਸਭ ਥਾਂ ਇਕ-ਰਸ ਵਿਆਪਕ ਹੈ।

ਜੈਕਾਰੁ—ਲਗਾਤਾਰ 'ਜੈ ਜੈ' ਦੀ ਗੂੰਜ।

ਭਿਲਿਮਿਲਿਕਾਰੁ—ਇਕ-ਰਸ ਚਾਨਣ।

ਪੁਨਿਕਾਰ—ਇਕ-ਰਸ ਪੁਨੀ, ਲਗਾਤਾਰ ਆਵਾਜ਼।

ਨੋਟ-੨ : 'ਕਾਰ' ਪ੍ਰਤੈ ਦੇ ਲਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤੇ ਲਾਣ ਨਾਲ, ਦੋਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਹੇਠ-ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਪੰਚ ਸਬਦ 'ਪੁਨਿਕਾਰ' 'ਪੁਨਿ' ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧॥੨੭॥

ਪੁਨਿ—ਆਵਾਜ਼, ਨਾਦ। (ਮ: ੧, ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੯੧)

ਪੁਨਿਕਾਰ—ਇਕ-ਰਸ (ਨਾਦ), ਲਗਾਤਾਰ. ਅਤੁੱਟ।

ਜੀ

(੧) ਸ਼ਬਦ 'ਜੀ' ਆਦਰ-ਸਤਿਕਾਰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਨ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਵਧੀਕ ਵਰਤੋਂ ਹੈ; ਕਦੇ ਕਦੇ ਹੋਰ 'ਕਾਰਕਾਂ' ਨਾਲ ਭੀ ਹੈ; ਤਦੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕ੍ਰਿਆ ਭੀ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ :

(ੳ) ਸੰਬੋਧਨ ਦੇ ਨਾਲ :

ਤੂੰ ਭੁਨੁ ਰੇ॥ ਮੈ 'ਜੀ'॥ ਨਾਮ॥

ਰੈ 'ਜੀ'॥ ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਜਮ ਕਾਰਣਾ॥੩॥੪॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੩)

ਬਰਸੁ ਮੇਘ 'ਜੀ' ਤਿਲੁ ਬਿਲਮੁ ਨ ਲਾਉ॥ (ਮਲਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੬੮)

ਐ 'ਜੀ' ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਛੁ ਰਹੈ ਨ ਦੀਸੈ

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ਜਾਈ॥੮॥੩॥ (ਗੁਜਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੦੪)

(ਅ) ਕਾਰਕਾਂ ਨਾਲ :

'ਪ੍ਰਭ ਜੀ' ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ॥੪॥੧॥

(ਸੁਖਮਨੀ)

ਮਾਇਆ ਕੋ ਸੰਗੁ ਤਿਆਗਿ ਪ੍ਰਭ 'ਜੂ' ਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗਿ॥੧॥੧॥

(ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੩੫੨)

(੨) ਸ਼ਬਦ 'ਜੀ' ਦੇ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਭੀ, 'ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਖਾਤਰ' 'ਨਾਂਵ' ਨੂੰ 'ਬਹੁ-ਵਚਨ' ਵਿਚ ਵਰਤ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਭੀ ਬਹੁ-ਵਚਨ ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :

ਅਨਦੁ ਤਇਆ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਗ੍ਰਿਹਿ 'ਪ੍ਰਗਟੇ ਪ੍ਰਭ' ਆਇ ਜੀਉ॥੪॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੨੭)

ਜਬ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ॥

ਤਬ 'ਪ੍ਰਭ' ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਇ॥੧॥੧੪॥

(ਭੇਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੦)

'ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ' ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖੁ ਲਖਾਹੀ॥੨॥੨॥

(ਸਾਰੰਗ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੯੮)

ਜਬ 'ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ' ਭਏ 'ਪ੍ਰਭ' ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾ ਲਾਇ॥੫॥੪॥

(ਸਾਰੰਗ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੯੯)

ਬਰਸੈ ਮੇਘੁ ਸਖੀ, ਘਰਿ 'ਪਾਹੁਨ ਆਏ'॥੧॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੨੬੬)

'ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ' ਦਇਆਲ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ॥੫॥

(ਭੁਨਹੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬੨)

ਭਾਗ ਚੌਥਾ
ਫੁਟਕਲ
(Miscellaneous)

SIKHBOOKCLUB.COM

ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ

(ਫਿ-ਅੰਤ)

ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿਚ 'ਨਾਂਵ' ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰਣ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਪੁਲਿੰਗ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ, ਅਪ੍ਰਾਦਾਨ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ ਇਕ-ਵਚਨ (ਫਿ) ਲਗਾਇਆ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਭੀ ਵੇਖ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਕਈ ਲਫਜ਼ ਹਨ ਜੋ (ਫਿ-ਅੰਤ); ਜਿਵੇਂ 'ਹਰਿ', 'ਉਸਤਤਿ', 'ਜੁਗਤਿ', 'ਜੋਤਿ', ਆਦਿਕ। ਇਹ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਲਫਜ਼ 'ਪੁਲਿੰਗ' ਭੀ ਹਨ ਅਤੇ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਭੀ। ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ 'ਸੰਬੰਧਕ' ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਖੀਰਲੀ (ਫਿ) ਭੀ ਟਿਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤਲੀ (ਫਿ) ਕਿਸੇ 'ਕਾਰਕ' ਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਲਫਜ਼ ਦੀ ਆਪਣੀ।

ਸੋ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਜਿਤਨੇ ਲਫਜ਼ ਐਸੇ ਆਏ ਹਨ ਜੋ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਫਹਿਰਿਸਤ ਹੇਠ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਫ਼ਾਰਸੀ ਤੇ ਅਰਬੀ ਵਿਚੋਂ ਆਏ ਸ਼ਬਦ

(ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ) ਨਾਂਵ

(ੳ) ਉਮਤਿ। (ਅ) ਅਕਲਿ, ਆਖਿ। (ੲ) ਬੀਦਿ, ਇਲਤਿ। (ਸ) ਸੁਆਦਤਿ, ਸਾਖਤਿ, ਸਜਾਇ, ਸਨਾਤਿ, ਸਨਾਇ, ਸੁੰਨਤਿ, ਸਿਫਤਿ, ਸਾਬਾਸਿ, ਸਾਬਤਿ, ਸੰਬਤਿ, ਸਰਾਇ, ਸਰੀਅਤਿ, ਸੂਰਤਿ, ਸਲਾਮਤਿ। (ਕ) ਕੁਦਰਤਿ, ਕੀਮਤਿ, ਕਰਾਮਾਤਿ, ਕਵਾਇ। (ਖ) ਖਸਲਤਿ, ਖਿਜਮਤਿ, ਖਬਰਿ, ਖੈਰਿ, ਖਰੀਦਿ। (ਗ) ਗਾਇ, ਗੈਰਤਿ, ਗਰਦਨਿ। (ਜ) ਜਾਇ, ਜਗਾਤਿ, ਜਾਗਾਤਿ, ਜਿਨਸਿ, ਜਰੂਰਤਿ। (ਤ) ਤਾਜਨਿ, ਤਮਾਇ, ਤਰੀਕਤਿ। (ਦ) ਦਉਲਤਿ, ਦੁਆਇ, ਦਾਦਿ, ਦੁਨਿਆਇ। (ਨ) ਨਉਬਤਿ, ਨੀਅਤਿ,

ਨਿਆਮਤਿ, ਨਜਰਿ, ਨਦਰਿ। (ਪ) ਪੈਦਾਇਸਿ, ਪੰਦਿ, ਪਨਾਹਿ। (ਫ) ਫਸਲਿ, ਫਦੀਹਤਿ, ਫੁਰਮਾਇਸਿ। (ਬ) ਬਕਰੀਦਿ, ਬਾਗਾਤਿ, ਬੰਦਸਿ, ਬਦ ਦੁਆਇ, ਬਰਕਤਿ, ਬਲਾਇ, ਬੇਰਾਬਰਿ (-ਰੀ)। (ਭ) ਭਿਸਤਿ (ਨੋਟ: ਭਿਸਤ ਪੁਲਿੰਗ ਭੀ ਹੈ)। (ਮ) ਮਸਕਤਿ, ਮਸੀਤਿ, ਮਸੂਰਤਿ, ਮਸਲਤਿ, ਮਹਜਿਦਿ, ਮਾਹੀਤਿ, ਮੁਹਬਤਿ, ਮਿਹਰੰਮਤਿ, ਮਿਹਰਾਮਤਿ, ਮੁਹਲਤਿ, ਮਕਸਤਿ, ਮਜਲਸਿ, ਮੁਦਤਿ, ਮਿੰਨਤਿ, ਮਾਰਫਤਿ। (ਯ) ਯਾਦਿ। (ਰ) ਰਾਇ, ਰਈਅਤਿ, ਰਜਾਇ, ਰਯਤਿ। (ਲ) ਲਹਰਿ। (ਵ) ਵਲਾਇਤਿ। (ਹ) ਹਕੀਕਤਿ, ਹਿਕਮਤਿ, ਹੁਜਤਿ, ਹੈਰਤਿ, ਹੁਰਮਤਿ, ਹਵਾਇ।

ਪੁਲਿੰਗ

ਅਲਾਹਿ, ਹਦਰਥਿ, ਖੁਦਾਇ, ਤਾਮਿ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਅਸਲਿ, ਸਤਰਿ, ਫਾਦਿਲੁਬਾਦਿ, ਫਨਾਇ, ਬਹਤਰਿ, ਬਰਾਬਰਿ।

ਪੜਨਾਵ

ਖੁਦਿ।

ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ, ਗੈਰ ਵਜਹਿ, ਮਨਹਿ।

ਸੰਬੰਧਕ

ਨਜੀਕਿ।

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਨਾਂਵ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)

(ਓ) ਉਸਤਤਿ, ਉਕਤਿ, ਉਤਪਤਿ, ਉਪਾਧਿ। (ਅ) ਅਸਿ, ਅਹੰਬੁਧਿ, ਅਗਨਿ, ਆਦਿ, ਅਰਦਾਸਿ, ਅਵਿਗਤਿ। (ਸ) ਸਕਤਿ, ਸੰਗਤਿ, ਸੁਚਿ, ਸਾਂਤਿ,

ਸੰਤਤਿ, ਸਿਧਿ, ਸੁਧਿ, ਸੰਧਿ, ਸੰਪਤਿ, ਸਮਾਧਿ, ਸਿਮ੍ਹਿਤਿ, ਸੁਮਤਿ, ਸ੍ਰਿਸਟਿ, ਸਰਣਿ, ਸੁਰਤਿ, ਸਰਣਾਗਤਿ, ਸ੍ਰੁਤਿ, ਸਰਨਿ, ਸ੍ਰਸਤਿ। (ਹ) ਹਾਨਿ। (ਕ) ਕੋਟਿ, ਕੰਠਿ, ਕਾਮਣਿ, ਕਿਰਣਿ, ਕਿਰਤਿ, ਕੀਰਤਿ, ਕ੍ਰਿਮਿ। (ਗ) ਗੋਸਟਿ, ਗਤਿ, ਗੀਤਿ, ਗੁਰਮਤਿ। (ਚ) ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ। (ਛ) ਛਬਿ। (ਜ) ਜੁਗਤਿ, ਜਾਤਿ, ਜੋਤਿ, ਜੋਨਿ, ਜਨਨਿ। (ਤ) ਤੋਟਿ, ਤਾਤਿ, ਤਪਤਿ, ਤਰੁਣਿ, ਤਰੁਨਿ, ਤਾਰਿ, ਤ੍ਰਿਪਤਿ, ਤਿਪਤਿ। (ਦ) ਦ੍ਰਿਸਟਿ, ਦਾਤਿ, ਦੁਰਮਤਿ। (ਧ) ਧਰਣਿ, ਧਰਨਿ, ਧੂਲਿ। (ਨ) ਨਾਭਿ, ਨਾਰਿ, ਨਿਭਗਤਿ। (ਪ) ਪ੍ਰੀਤਿ, ਪ੍ਰਤੀਤਿ, ਪਰਸੂਤਿ, ਪਰਕ੍ਰਿਤਿ, ਪਰਤੀਤਿ, ਪਰੀਤਿ, ਪਰਾਪਤਿ, ਪਾਲਿ। (ਬ) ਬਿਆਧਿ, ਬਿਧਿ, ਬੁਧਿ, ਬਾਣਿ, ਬਿਪਤਿ, ਬਿਭੂਤਿ। (ਭ) ਭਗਤਿ, ਭੁਗਤਿ, ਭਾਤਿ, ਭੀਤਿ, ਭੂਮਿ, ਭ੍ਰਾਂਤਿ, ਭਰਾਂਤਿ, ਭ੍ਰਮਨਿ। (ਮ) ਮੁਸਟਿ, ਮੁਕਤਿ, ਮਤਿ, ਮਿਤਿ, ਮੇਦਨਿ, ਮੂਰਤਿ। (ਰ) ਰਾਸਿ, ਰਜਨਿ, ਰਤਿ, ਰੀਤਿ, ਰਿਧਿ, ਰੋਮਾਵਲਿ।

ਪੁਲਿੰਗ

ਉਦਧਿ। ਅਹਿ। ਸਸਿ, ਸਾਰਥਿ, ਸੁਰਪਤਿ, ਸਾਸਤ੍ਰਗਿ। ਹਸਤਿ, ਹਰਿ। ਕਪਿ, ਕਲਿ, ਕਵਿ। ਗੋਬਿੰਦਗਾਇ, ਗਿਰਿ। ਚਕ੍ਰਪਾਣਿ, ਚਿੰਤਾਮਨਿ। ਛਤ੍ਰਪਤਿ। ਜਮਦਗਨਿ, ਜਲਧਿ, ਜਲਨਿਧਿ। ਦਧਿ। ਨਿਧਿ, ਨਰਹਰਿ, ਨਰਪਤਿ, ਨ੍ਰਿਪਤਿ। ਪਤਿ, ਪੁਰਖਪਤਿ। ਬਨਸਪਤਿ, ਬਿਰੰਚਿ, ਬਲਿ, ਬ੍ਰਿਹਸਪਤਿ। ਭੂਪਤਿ, ਭਰਥਰਿ। ਮਣਿ, ਮੁਨਿ, ਮੋਨਿ, ਮੁਰਾਰਿ। ਰਿਖਿ, ਰਵਿ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਅਮਿਤਿ, ਸਿਰੋਮਣਿ, ਕੋਟਿ, ਚਾਰਿ, ਸਠਿ, ਤੀਨਿ, ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ, ਬਿਬਿਧ।

ਸੰਬੰਧਕ

ਉਪਕੰਠਿ, ਉਪਰਿ, ਉਪਰਿ, ਅੰਤਰਿ, ਨਿਕਟਿ, ਨਿਰੰਤਰਿ, ਪ੍ਰੀਤਿ, ਮਧਿ।

ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਉਪਜੰਧਿ, ਉਰਧਿ, ਅਹਿਨਿਸਿ, ਅੰਤਰਿ, ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ, ਆਦਿ, ਨਿਤਪ੍ਰੀਤਿ, ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ, ਨਿਕਟਿ, ਨਿਰੰਤਰਿ, ਪੁਨਰਧਿ।

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਨਾਂਵ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)

(ੳ) ਉਚਾਪਤਿ, ਓਪਤਿ। (ਅ) ਅਸਤਿ, ਅਸਥਿਤਿ, ਅਹਰਣਿ, ਆਗਿ, ਅਗਿ, ਅਜਾਤਿ, ਐਠਿ, ਆਵਿ, ਆਣਿ, ਅਨਾਹਤਿ, ਅਨੀਤਿ, ਆਥਿ, ਆਨਿ, ਅਰਦਾਸਿ, ਆੜਿ। (ੲ) ਇਕਾਂਤਿ। (ਸ) ਸੋਇ, ਸਉਕਨਿ, ਸਉੜਿ, ਸੁਅਸਤਿ, ਸਿਸਟਿ, ਸਸੁੜਿ, ਸੁਚਿ, ਸੰਚਨਿ, ਸਿਵਾਣਿ, ਸਾਟਿ, ਸਨਾਤਿ, ਸੰਨਿ, ਸੰਬਤਿ, ਸੋਰਠਿ, ਸਰੋਤਿ, ਸਰਣਿ, ਸੁਰਤਿ, ਸਿਰਤਿ, ਸਰਨਿ, ਸਰਪਨਿ, ਸੂਲਿ, ਸਲਿ ਬਿਸਲਿ, ਸੀਵਨਿ। (ਹ) ਹਾਟਿ, ਹਾਣਿ, ਹਾਨਿ। (ਕ) ਕੁਆਰਿ, ਕਸਿ, ਕਸਨਿ, ਕਾਛਿ, ਕਾਣਿ, ਕਛੋਤਿ, ਕਾਨਿ, ਕੁਬਾਣਿ, ਕੁਬੁਧਿ, ਕਾਬਿ, ਕਮਜਾਤਿ, ਕਾਮਣਿ, ਕਾਮਣਿਆਰਿ, ਕੁਮਤਿ, ਕਿਰਤਿ, ਕਰਤੂਤਿ, ਕੂਲਿ। (ਖ) ਖੂਹਣਿ, ਖਿੱਚੋਤਾਣਿ, ਖਾਨਿ, ਖਪਤਿ, ਖੇਰਿ, ਖੀਰਿ, ਖਲਿ। (ਗ) ਗੋਇ, ਗਾਇ, ਗੋਸਟਿ, ਗੋਇਲਿ, ਗੋਹਣਿ, ਗੀਹਣਿ, ਗਾਗਰਿ, ਗਾਂਠਿ, ਗੰਠਿ, ਗੰਢਿ, ਗੋਦਾਵਰਿ, ਗੋਨਿ, ਗਾਰਿ, ਗਰਦਨਿ, ਗਾਲਿ, ਗੈਲਿ, ਗਿਲਾਨਿ। (ਘ) ਘਾਣਿ, ਘੂਮਨਘੇਰਿ, ਘੂਮਰਿ, ਘਾੜਤਿ। (ਚ) ਚਉਕੜਿ, ਚਉਪੜਿ, ਚਿਤਵਨਿ, ਚੇਰਿ। (ਛ) ਛੋਹਰਿ, ਛਾਛਿ, ਛੋਟਿ, ਛੁਟੜਿ, ਛੁਟਰਿ, ਛਤਿ, ਛੋਤਿ, ਛਾਨਿ, ਛਾਪਰਿ। (ਜ) ਜੋਇ, ਜੁਨਿ, ਜੁਗਤਿ, ਜਤਿ, ਜੀਰਾਦਿ, ਜੋਨਿ, ਜਲਣਿ, ਜਲਨਿ, ਜੀਵਨਿ। (ਝ) ਝਤਿ। (ਟ) ਟੁਟਨਿ। (ਠ) ਠਾਡਿ। (ਡ) ਡੀਠਿ, ਡੰਡਉਤਿ, ਡੋਰਿ। (ਤ) ਤਿਕਲਿ, ਤੇਜਣਿ, ਤੋਟਿ, ਤਾਤਿ। (ਥ) ਥਿਤਿ, ਥੀਤਿ, ਥੁਨਿ, ਥੁਟਿਟਿ। (ਦ) ਦਿਸਟਿ, ਦੁਣਿ, ਦਿਤਿ, ਦੋਤਿ, ਦਾਮਨਿ, ਦਾਵਨਿ, ਦਾਲਿ। (ਧ) ਧੋਹਨਿ, ਧੁੰਧਿ, ਧੂਰਿ, ਧੀਰਿ, ਧੁਨਿ, ਧਰਤਿ, ਧਰਨਿ, ਧਰਣਿ, ਧੂੜਿ। (ਨ) ਨੀਹਿ, ਨਾਰਿ, ਨਿਰਤਿ, ਨਰਵਿਰਤਿ, ਨਿਰਵਿਰਤਿ, ਨਿਵਲਿ, ਨਵਹਾਣਿ। (ਪ) ਪਾਇ, ਪਹਿਤਿ, ਪੁਹਮਿ, ਪਿਨਿ, ਪੀਠਿ, ਪਤਲਿ, ਪਥਤਿ, ਪਰਭਾਤਿ, ਪਰੀਤਿ, ਪਬਣਿ, ਪ੍ਰਿਥਮਿ, ਪਰਾਲਿ, ਪਰਵਿਰਤਿ, ਪੁਰਾਇਨਿ, ਪਰਸੂਤਿ, ਪਲਰਿ, ਪਾਵਸਿ। (ਫ) ਫਕੜਿ, ਫੂੜਿ। (ਬ) ਬਾਇ—(ਵਾਇ), ਬਈਅਰਿ, ਬਿਖੋਟਿ, ਬਿਜਲਿ, ਬੀਜੁਲਿ, ਬੰਧਚਿ, ਬੇਦਨਿ, ਬੰਧਾਨਿ, ਬੇਨਤਿ, ਬਾਰਿ, ਬੇਰਿ, ਬਿਪਤਿ, ਬਰਤਨਿ, ਬਿਰਤਿ, ਬਾਨਿ, ਬਾਰਿ (ਵਾੜਿ), ਬੋਲਿ, ਬਿਬਿ। (ਭ) ਭੁਇ, ਭਸਮੜਿ, ਭਾਹਿ, ਭਠਿ, ਭਿਤਿ, ਭੀਤਿ, ਭੀਰਿ, ਭਰਾਂਤਿ, ਭਰਾਂਦਿ, ਭਾਵਰਿ, ਭਾੜਿ। (ਮ) ਮਾਇ, ਮੁਸਟਿ, ਮੁਹਤਿ, ਮਿਚਲਿ, ਮੋਹਨਿ, ਮਾਂਗਨਿ, ਮੁੰਦਣਿ। (ਰ) ਰਾਸਿ, ਰਹਿਰਾਸਿ, ਰੰਗਨਿ, ਰਾਗਨਿ, ਰੰਗਣਿ, ਰੰਡਣਿ, ਰੈਣਿ, ਰੈਨਿ, ਰਾਤਿ, ਰੁਤਿ, ਰਯਨਿ, ਰਾਰਿ, ਰਵਣਿ। (ਲ) ਲਾਹਣਿ, ਲਾਹਨਿ, ਲੇਖਣਿ, ਲਾਗਿ, ਲੂਟਿ, ਲੋਟਣਿ, ਲਬਧਿ। (ਵ) ਵਾਇ, ਵਿਖੋਟਿ, ਵੇਗਾਰਿ, ਵਾਰਿ, ਵਿਰਤਿ, ਵਰਤਣਿ, ਵੋਲਿ, ਵਾੜਿ। (ੜ) ਝਾੜਿ।

ਪੁਲਿੰਗ

ਓਦਧਿ, ਕਬਿ, ਨਖਿਆਤਿ, ਪੰਖਿ, ਬੇਣਿ, ਬਨਰਾਇ, ਬਨਾਰਸਿ, ਰਾਇ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਅਠਸਠਿ, ਅਨੰਨਿ, ਆਦਿ, ਕੋਰਿ, ਕਰੋੜਿ, ਘਟਿ, ਘੁਘਿ, ਚਉਸਠਿ, ਚਾਰਿ, ਚਿਲਮਿਲਿ, ਝਿਲਮਿਲਿ, ਤੀਨਿ, ਧਨਾਢਿ, ਬਿਰਧਿ, ਬਿਪਰੀਤਿ, ਭਾਗਠਿ, ਮਸਟਿ।

ਸੰਬੰਧਕ

ਉਪਰਿ, ਅਰਥਿ, ਅੰਦਰਿ, ਅੰਤਰਿ, ਸਾਥਿ, ਸੰਗਿ, ਸਮਸਰਿ, ਸਰਿ, ਸਮਾਨਿ, ਸਮੇਤਿ, ਹੇਠਿ, ਕਨਿ, ਤੁਰਿ, ਤਲਿ, ਤੁਲਿ, ਧਿਰਿ, ਨਜੀਕਿ, ਨਾਲਿ, ਪਰਿ, ਪਾਸਿ, ਪਾਹਿ, ਪਹਿ, ਬਿਚਿ, ਬਦਲਾਵਨਿ, ਬਰਾਬਰਿ, ਭਤਿ, ਭੀਤਰਿ, ਭਰਿ, ਮਹਿ, ਮਾਹਿ, ਮੰਝਿ, ਮਝਾਰਿ, ਮਝੂਰਿ, ਵਾਗਿ, ਵਿਚਿ।

ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਓਤਿ ਪੋਤਿ, ਓੜਿ, ਉਪਜੰਪਿ, ਉਰਧਿ, ਅਜਾਇ, ਅਤਿ, ਅੰਤਿ, ਇਨ ਬਿਧਿ। ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ, ਸਦਾਕਾਰਿ, ਸਿਰਿ ਭਾਰਿ, ਸਰਬਤਿ, ਹਜੂਰਿ, ਹੁਣਿ, ਹਦੂਰਿ, ਕਿਉ ਕਰਿ, ਕਿਤੁ ਭਤਿ, ਕਿਤੁ ਅਰਥਿ, ਕਲਿ, ਕਦਿ, ਕਾਹਿ, ਕਾ ਕਰਿ, ਕਤਹਿ (ਨ)। ਜੋ ਕਰਿ, ਜੇ ਕਰਿ, ਜਿਤੁ ਕਰਿ, ਜਿਹ ਧਿਰਿ, ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ, ਜਿਧਰਿ, ਜਿਨਿ (= ਮਤ), ਜਾਮਿ, ਝਬਕਿ, ਝੰਮਿ ਝੰਮਿ। ਤਉਪਰਿ, ਤਦਿ, ਤਬਹਿ, ਤਾਮਿ, ਦਹਦਿਸਿ, ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ, ਦੂਰਿ, ਦੂਰਹਿ, ਧੁਰਿ, ਧੁਕਿ, ਨਾਹਿ, ਨਾਹਨਿ, ਨੀਮਿ, ਨਿਦਾਨਿ, ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ, ਨੇਰਿ, ਨੇੜਿ। ਪਾਰਿ, ਪੂਰਿ, ਪੁਰੁ ਕਰਿ, ਪਰਤਖਿ, ਫੁਨਿ, ਫਿਰਿ ਘਿਰਿ, ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ, ਫਰੱਕਿ, ਬੇਗਿ, ਬਾਦਿ, ਬਾਦਹਿ, ਬਹੁਰਿ, ਬਾਹੁੜਿ, ਬਹੋਰਿ, ਭਰਪੂਰਿ, ਮਨਹਿ, ਮੂਲਿ। ਯਦਿ, ਰੋਗਿ, ਵਖਿ, ਵਤਿ, ਵਲਿ ਵਲਿ, ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ।

ਪੰਜਾਬੀ ਮੁਹਾਵਰੇ

ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਪੁਕਾਰਨਾ—ਵਿਅਰਥ ਹੋਲਾ ਪਾਉਣਾ।

ਓਸ ਦੇ ਆਖਿਐ ਕੋਈ ਨ ਲਗੈ 'ਨਿਤ ਓਜਾੜੀ ਪੁਕਾਰੇ ਖਲਾ' ॥੧॥੧੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੪, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੮)

ਅੰਗ ਕਰਨਾ—ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ।

ਨਾਨਕ ਕਾ 'ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ' ॥੪॥੧੪॥

(ਗੋਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੬)

ਸਿਰ ਖੁਰ—ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤਕ, ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ 'ਸਿਰ ਖੁਰਿ ਪਤਿ' ਪਾਟੀ ॥੨॥੨੦॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੮੭)

ਹਥ ਮਰੋੜਨੇ—ਪਛਤਾਉਣਾ।

ਤਪਿ ਤਪਿ ਲੁਹਿ ਲੁਹਿ 'ਹਾਥ ਮਰੋਰਉ' ॥੧॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

ਕਾਂ ਲਉਣਾ (ਸਿਰ 'ਤੇ)—ਮੰਦੇ ਦਿਨ ਆਉਣੇ।

ਤੇਰੀ ਗਰਦਨਿ ਊਪਰਿ 'ਲਵੈ ਕਾਉ' ॥੧॥੧॥

(ਬਸੰਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੬)

ਕੰਠਿ ਲਾਉਣਾ—ਅਪਨਾਉਣਾ।

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ 'ਰਾਖੈ ਕੰਠਿ ਲਾਇ' ॥੩॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੪)

ਕੰਧੁ ਪੈਣਾ—ਸਰੀਰ ਛਿੱਜਣਾ, ਤਾਕਤ ਨਾਸ ਹੋਣੀ।

ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੰਢਿ ॥ ਤਿਸੁ ਉਦਾਸੀ ਕਾ 'ਪੜੈ ਨ ਕੰਧੁ' ॥੪॥੧੩॥

(ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੨)

ਕੰਨ ਧਰਨਾ—ਗਹੁ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ, ਵਿਚਾਰਨਾ।

ਪੋਥੀ ਗੀਤ ਕਵਿਤ ਕਿਛੁ 'ਕਦੇ ਨ ਕਰਨਿ ਧਰਿਆ' ॥੪॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੦)

ਕੰਨੀ ਸੁਣਨਾ—ਕੰਨ ਦੇ ਕੇ ਸੁਣਨਾ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਨਾ।

ਇਹ ਜਗ ਮੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੋ ਤਉ 'ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਕਾਨ' ॥੧॥੩॥

(ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੩੫੨)

‘ਦੇ ਕੰਨੁ ਸੁਣਹੁ’ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥੧੨॥੨॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੪)

ਸਚੈ ‘ਸੁਣਿਆ ਕੰਨੁ ਦੇ’ ਧੀਰਕ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੨॥੭॥

(ਮ: ੩, ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੮੧)

ਕੰਨੁ ਕੱਢ ਸਕਣਾ—ਟਾਕਰਾ ਕਰ ਸਕਣਾ।

ਹਉ ਆਇਆ ਸਮੈ ਤਿਹੰਡੀਆ ॥ ਪੰਜਿ ਕਿਰਸਾਣ ਮੁਜੇਰੇ ਮਿਹੰਡਿਆ ॥

‘ਕੰਨੁ ਕੋਈ ਕਥਿ ਨ ਹੰਘਈ’ ਨਾਨਕ ਵੁਠਾ ਘੁਘਿ ਗਿਰਾਉ ਜੀਉ ॥੫॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੩)

ਖਾਕੁ ਛਾਨਣਾ—ਭਟਕਦੇ ਢਿਰਨਾ।

ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਕਉ ‘ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਨੈ’ ॥੩॥੫੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੯)

ਗਲਿ ਲਾਉਣਾ—ਅਪਨਾਉਣਾ (ਵੇਖੋ ‘ਕੰਠਿ ਲਾਉਣਾ’)।

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ‘ਰਖੇ ਗਲਿ ਲਾਏ’ ॥੨੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੬)

ਗੰਗਾ ਕਾ ਨੀਰ—ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ।

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰੁ ॥ ਸੋ ਗਿਰਗੀ ‘ਗੰਗਾ ਕਾ ਨੀਰੁ’ ॥੨॥੧੨॥

(ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੨)

ਚਾਖੁ ਲਗਣੀ—ਨਜ਼ਰ ਲੱਗ ਜਾਣੀ।

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਨਹ ਜੋਹਈ ਤਿਤੁ ‘ਚਾਖੁ ਨ ਲਾਗੈ’ ॥੧॥੨੪੭॥੬੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੮)

ਚਾੜੀ ਖਾਣੀ—ਚੁਗਲੀ ਲਾਣੀ।

ਲੋਕ ਮੁਹਾਵਹਿ ‘ਚਾੜੀ ਖਾਹਿ’ ॥੧॥੧੧॥

(ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੧)

ਚਿਤ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ—ਪਰਵਾਹ ਕਰਨੀ।

‘ਕਿਸ ਹੀ ਚਿਤਿ ਨ ਪਾਵਈ’ ਬਿਸਰਿਆ ਸਭ ਸਾਕ ॥

ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ਤੁਲਾਇਆ ਛਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਪਾਕ ॥੨॥੧॥੭੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੨)

ਛਾਈ ਮਾਈ ਹੋ ਜਾਣਾ—ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਕਹਾ ਸੁ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ ਹਰਮਾ 'ਹੋਈਆ ਛਾਈ ਮਾਈ' ॥੨॥੧੨॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੪੯੭)

ਛਹਿਬਰ ਲਾ ਕੇ ਵੱਸਣਾ—ਬਹੁਤ ਵਰਖਾ ਹੋਣੀ।

ਦੁਖ ਭੁਖ ਥਾਝਾ ਸਭ ਚੁਕਾਇਸੀ ਮੀਰੂ 'ਭੁਠਾ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ' ॥੩॥੩੪॥

(ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੫੦)

ਠਹ ਮਾਰਨਾ—ਥਾਂ ਮਾਰ ਦੇਣਾ, ਜਾਨੋਂ ਮੁਕਾ ਦੇਣਾ।

ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਜਮਕਾਲੁ 'ਠਹ ਮਾਰਉ',

ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਨੇੜਿ ਨ ਜਾਈ ਜੀਉ ॥੨॥੨੫॥੮॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੫, ਪੰਨਾ ੯੯੯)

ਭਉਰੂ ਵਜਾ ਕੇ—ਗੱਜ ਵੱਜ ਕੇ, ਬਲ ਦੇ ਮਾਣ 'ਤੇ।

ਰੋਵੈ ਦਹਸਿਰੂ ਲੰਕ ਗਵਾਇ ॥

ਜਿਨਿ ਸੀਤਾ ਆਈ 'ਭਉਰੂ ਵਾਇ' ॥੧॥੪॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੪)

ਤਤੀ ਵਾਉ ਨਾ ਲੱਗਣੀ—ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਣਾ।

ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਓਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ 'ਲਗੈ ਨ ਤਤੀ ਵਾਉ' ॥੧॥੧॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੦)

ਥਾਇ ਪੈਣਾ—ਕਬੂਲ ਹੋਣਾ।

ਸਥਾਇ ਮਿਲਹਿ ਤਾ ਹਰਿ ਮਿਲੈ 'ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇ' ॥੪॥੩॥੩੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੭)

ਦੁਖੁ ਸੁਖ ਕਰ ਕੇ—ਕਸ਼ਟ ਝੱਲ ਝੱਲ ਕੇ, ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖ ਜਾਣ ਕੇ।

'ਦੁਖੁ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੈ' ਭੁਟੈਭੁ ਜੀਵਾਇਆ ॥

ਮਰਤੀ ਬਾਰ ਇਕਸਰ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੨)

ਦੁਖ ਰੋਣੇ—ਕੀਰਨੇ ਕਰਨੇ, ਦੁੱਖ ਫਰੋਲਣੇ, ਝੁਰਨਾ।

ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦੇ, ਸੇ ਛੋਡਿ 'ਚਲੇ ਦੁਖੁ ਰੋਇ' ॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪ ਵਣਜਾਰਾ, ਪੰਨਾ ੯੧)

ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੋਚਨ ਵੇਖਣਾ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁਫੇਰੇ ਤੱਕਣਾ।

‘ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੋਚਨ ਪੇਖਾ’ ॥

ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਉਰੁ ਨ ਦੇਖਾ ॥੧॥੪॥ (ਸੋਹਣਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੫)

ਦੁਲੀਚਾ ਪਾਇ ਬਹਿਣਾ—ਸਦਾ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣਾ।

ਬੀਜਉ ਸੂਝੈ ਕੇ ਨਹੀ ‘ਬਹੈ ਦੁਲੀਚਾ ਪਾਇ’ ॥੪੬॥

(ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੩੬)

ਨਾਕ ਸਰ ਹੋਣਾ—ਨੱਕ ਜਿੰਦ ਆ ਜਾਣੀ।

ਇਹ ਮੁੰਡੀਆ ਸਗਲੇ ਦੂਝੁ ਖੋਈ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ‘ਨਾਕ ਸਰ ਹੋਈ’ ॥੩॥੬॥ (ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੧)

ਨਖ ਸਿਖ ਚੀਨਣਾ—ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰ ਤਕ ਪੜਤਾਲਣਾ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ।

‘ਜਬ ਨਖ ਸਿਖ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੀਨ੍’ ॥

ਤਬ ਅੰਤਰਿ ਮਜਨੁ ਕੀਨਾ ॥੧॥੧੦॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੧)

ਨੈਣ ਅਲੋਇ ਦੇਖਣਾ—ਅੱਖਾਂ ਉਘਾੜ ਕੇ ਵੇਖਣਾ, ਗਹੁ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ।

ਸਭਿ ਥਾਨ ‘ਦੇਖੇ ਨੈਣ ਅਲੋਇ’ ॥

ਰਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੮॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੫)

ਨੈਨ ਪਸਾਰਿ ਦੇਖਣਾ—ਗਹੁ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ।

ਕਹਾ ਸੁ ਭਾਈ ਮੀਤ ਹੈ ‘ਦੇਖੁ ਨੈਨ ਪਸਾਰਿ’ ॥੩॥੩੧॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੮)

ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲਣਾ—ਪਾਣੀ ਰਿੜਕਣਾ, ਵਿਅਰਥ ਕੰਮ ਕਰਨੇ।

ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬੋਲੈ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ‘ਨਿਤ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੈ’ ॥੧੭॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੫)

ਪਾਈ ਭਰੀ ਜਾਣੀ—ਉਮਰ ਮੁੱਕ ਜਾਣੀ।

ਮੁਹਲਤਿ ਪੁਨੀ ‘ਪਾਈ ਭਰੀ’ ਜਾਨੀਅੜਾ ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥੧॥੧॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੧ ਅਲਾਹਣੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੭੮)

ਪੈ ਸਉਣਾ—ਬੇ-ਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਸੌਣਾ, ਜੀਵਨ-ਮਨੋਰਥ ਵਲੋਂ ਬੇ-ਪਰਵਾਹ ਰਹਿਣਾ।

ਨਿਦ੍ਰਾ ਬਿਨੁ ਨਰੁ 'ਪੈ ਸੋਵੈ' ॥

ਬਿਨੁ ਬਾਸਨ ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥੨॥੩॥ (ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੪)

ਪਾਸਾ ਢਾਲਣਾ—ਚਉਪੜ ਦੀ ਬਾਜੀ ਖੇਡਣੀ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤੇ ਜਨ ਕਬਹੁ ਨ ਹਾਰਹਿ 'ਢਾਲਿ ਜੁ ਜਾਨਹਿ ਪਾਸਾ' ॥੪॥੪॥

(ਸੂਹੀ ਲਲਿਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੧੩)

ਪਟੰਬਰ ਤਾਣ ਸਉਣਾ—ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ।

ਮੰਦਰਿ 'ਸੋਵਹਿ ਪਟੰਬਰ ਤਾਨਿ' ॥੫॥੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੧)

ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੋਣਾ—ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਹੋਣੇ।

ਜਿਨ ਕਉ 'ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ' ਤਿਨੁ ਵਾਤਿ ਸਿਪੀਤੀ ॥੧੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੧)

ਪਿੜੁ ਮਲਿ ਕੇ ਜਾਣਾ—ਬਾਜ਼ੀ ਜਿੱਤ ਕੇ ਜਾਣਾ।

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਮਿਲੈ 'ਜਾਇ ਸਚਾ ਪਿੜੁ ਮਲਿ' ॥੭॥੧੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੦)

ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ—ਪੂਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ।

'ਬੀਸੁ ਬਿਸੁਏ' ਜਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਨੇ ॥੨॥੧੬॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੮੭)

ਬਾਹ ਲੁਡਾ ਕੇ ਤੁਰਨਾ—ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੋ ਕੇ ਤੁਰਨਾ।

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਾਮ ਗਹੇਲੀਏ 'ਕਿਆ ਚਲਹਿ ਬਾਹ ਲੁਡਾਇ' ॥੧॥੨੮॥੬੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੭)

ਬਣਿ ਆਉਣੀ—ਫੱਥਣਾ, ਇੱਜ਼ਤ ਹੋ ਜਾਣੀ।

ਕਥਨ ਕਹਣ ਕਉ ਸੋਈ ਨਹੀ ਜੋ ਪੇਖੇ 'ਤਿਸੁ ਬਣਿ ਆਵੈ' ॥੨॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੮੩)

ਬਲਦੀ ਅੰਦਰ ਤੇਲ ਘਤਣਾ—ਕਿਸੇ ਵਿਗੜੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਗਾੜਨਾ।

'ਬਲਦੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲੁ ਦੁਬਿਧਾ ਘਤਿਆ' ॥੨੪॥

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੮੯)

ਭਸੁ ਪੁਣੇਦੇ ਵੱਤਣਾ—ਖੇਹ ਛਾਣਦੇ ਫਿਰਨਾ, ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰਨਾ, ਜੋਰ ਲਾ ਲੈਣਾ।

ਸਸੁ ਵਿਰਾਇਣਿ ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਸਸੁਰਾ ਵਾਦੀ ਜੇਠੇ ਪਉ ਪਉ ਲੂਹੇ॥

‘ਹਥੇ ਭਸੁ ਪੁਣੇਦੇ ਵਤਨੁ’ ਜਾ ਮੈ ਸਜਣੁ ਤੂ ਹੈ॥੨॥੧੩॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੩)

ਮੂੰਹ ਦੇਣਾ—ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਾ, ਮੱਥੇ ਲੱਗਣਾ।

ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਨ ਪਛਾਣਹੀ ‘ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸਹਿ ਜਾਇ’॥੧॥੨੮॥੬੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੭)

ਮੁਹਤਾਜੀ ਕੱਢਣਾ—ਅਰਥੀਏ ਹੋਣਾ।

ਤਿਸ ਕੀ ‘ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕੁ ਕਢਦਾ’ ਹੋਰਤੁ ਹਟਿ ਨ ਵਧੁ ਨ ਵੇਸਾਹੁ॥੭॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੫੨)

ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ (ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ) ਚੋਟਾ (ਪਾਣਾ = ਜੁੱਤੀਆਂ) ਖਾਣੀਆਂ—ਬਹੁਤ ਮਾਰ ਪੈਣੀ।

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ‘ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ ਖਾਇ’॥੨੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਮਥੇ ਵਾਲਿ ਪਛਾੜਨਾ—ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਹੇਠ ਸੁੱਟਣਾ।

ਨਿੰਦਕ ਮਾਰੈ ਤਤਕਾਲਿ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨ ਨ ਦਿਤੇ॥

‘ਮਥੇ ਵਾਲਿ ਪਛਾੜਿਅਨੁ’ ਜਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਤੇ॥੨੦॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੩)

ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਉ—ਵੱਸਣ ਵਾਸਤੇ।

‘ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਉ’ ਧਰਤੀ ਦੀਨੀ ਏਤੇ ਗੁਣ ਵਿਸਰੇ॥੨॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੭੭)

ਰਾਸ ਆਉਣਾ—ਫੱਬਣਾ, ਲਾਹੇਵੰਦਾ ਹੋਣਾ।

ਕੀਆ ਗਰਬੁ ‘ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ’॥੨॥੧੦॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੪)

ਰਾਸਿ ਕਰਨਾ—ਸਵਾਰਨਾ।

ਆਪਿ ਬਿਨਾਹੇ ‘ਆਪਿ ਕਰੇ ਰਾਸਿ’॥੪॥੮੦॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੭੯)

ਲਕੁ ਬੰਨ੍ਹਿ ਖਲੋਣਾ—ਤਤਪਰ ਰਹਿਣਾ।

ਅਗਲੇ ਮੁਏ ਸਿ ਪਾਛੈ ਪਰੇ ॥ ਜੋ ਉਬਰੇ 'ਜੇ ਬੰਧਿ ਲਕੁ ਖਰੇ' ॥੧॥੭੮॥
(ਗਉੜੀ ਗੁਆਰੇਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੭੮)

ਲਵੈ ਲਾਉਣਾ—ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨਾ।

ਹਰਿ ਜੇਹਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦਿਸਈ ਕੋਈ 'ਦੂਜਾ ਲਵੈ ਨ ਲਾਇ' ॥੧੩॥੧॥
(ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਾਂਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੬)

ਲੜਿ ਲਾਇ ਲੈਣਾ—ਅਪਨਾਣਾ, ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ।

'ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਏ' ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ਜੀਉ ॥੩॥੧॥
(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੬੯੧)

ਵਿਣੁ ਪਾਣੀ ਭੂਬਿ ਮਰਨਾ—ਉਮਰ ਅਜਾਈ ਗਵਾ ਲੈਣੀ।

ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ 'ਭੂਬਿ ਮੁਏ ਵਿਣੁ ਪਾਣੀ' ॥੧॥੭੯॥
(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩ ਚੌਤੁਕੇ, ਪੰਨਾ ੬੦੨)

ਪਉ ਮੁਕਣੇ—ਪਉ ਪੰਧ ਮੁੱਕ ਜਾਣੇ, ਪਉ ਪੰਧ ਮੋਕਲੇ ਹੋਣੇ।

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਧਿਆਨੁ ਲਹੀਐ 'ਪਉ ਮੁਕਹਿ' ॥੫॥੧੪॥
(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਜਾਲਪ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੪)

ਨਾਂਵੋਕਤੀ (Noun Phrases)

ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ—ਉਤਪੱਤੀ ਤੇ ਨਾਸ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਰਤੀ ਸਾਢੈ ਸਾਜੀ ॥ ਤਿਸ ਮਹਿ 'ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ' ਸੁ ਬਾਜੀ ॥੩੦॥
(ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੧)

ਆਲ ਜਾਲ—ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਝੰਬੇਲੇ, ਦੁਨੀਆਵੀ ਲੇਖੇ।

ਮੋ ਕਉ ਕਹਾ ਪੜਾਵਸਿ 'ਆਲ ਜਾਲ' ॥੧॥੪॥
(ਬਸੰਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੪)

ਆਲੁ ਪਤਾਲੁ—ਊਲ-ਜਲੂਲ।

ਓਹੁ 'ਆਲੁ ਪਤਾਲੁ' ਮੁਹੁ ਬੋਲਦੇ ਜਿਉ ਪੀਤੈ ਮਦਿ ਮਤਵਾਲੇ ॥੧੯॥
(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੧)

ਅਲੁ ਮਲੁ—ਜੂਠ।

'ਅਲੁ ਮਲੁ' ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥੨॥੯॥ (ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਸੁਖ ਸਾਤਿ—ਪੂਰਨ ਸੁਖ।

ਸੁਖ ਸਾਦਿ—ਪੂਰਨ ਸੁਖ।

ਸਹਜੈ ਹੀ ਤੇ 'ਸੁਖ ਸਾਤਿ' ਹੋਇ ਬਿਨੁ ਸਹਜੈ ਜੀਵਣੁ ਬਾਦਿ ॥੨॥੬॥੨੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੮)

'ਸੁਖ ਸਾਦਿ' ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੧॥੮੪॥ (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੨੯)

ਸਉਦਾ ਸੂਦੁ—ਸਉਦਾ-ਪਤ੍ਰ।

ਨਿਤ 'ਸਉਦਾ ਸੂਦੁ' ਕੀਚੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਤਾਈ ॥੩॥੧੦॥੪੮॥

(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੬੬)

ਸੋਗੁ ਦੂਖੁ—ਕਲੇਸ਼।

ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸਖੀਏ 'ਸੋਗੁ ਦੂਖੁ' ਨ ਵਿਆਪਏ ॥੩੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ)

ਸੂਝ ਬੂਝ—ਸਮਝ।

ਮੁਰਖੁ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨਈ 'ਸੂਝ ਬੂਝ' ਨਹ ਕਾਇ ॥੫੩॥

(ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੯੩੮)

ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਈ—ਵਡਿਆਈ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਚੁ 'ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਈ' ॥੧੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੧)

ਸਾਝ ਪਾਤਿ—ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਸਾਝ, ਭਾਈਚਾਰਾ।

ਹਮ ਮੰਦੇ ਮੰਦੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ 'ਸਾਝ ਪਾਤਿ' ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ॥੨॥੩॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੪)

ਸਰ ਅਪਸਰ—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਸਮਾ।

ਗੁਰਮੁਖਿ 'ਸਰ ਅਪਸਰ' ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥੩੧॥ (ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੧)

ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ—ਕਿਰਤ-ਕਾਰ।

'ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ' ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਲੇ ਰੂਪਿ ਬਿਰਖਿ ਉਦਿਆਨੈ ॥੭॥

(ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੩੮)

ਕਚੁ ਪਿਚੁ—ਫਿੱਕਾ ਬੋਲ।

ਹੋਰ ਕਚੀ ਮਤੀ 'ਕਚੁ ਪਿਚੁ' ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੁ ਬੀਬਾਹੁ ॥੨॥੧੧॥

(ਮ: ੧, ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੪੨)

ਕਲਿ ਕਲੇਸ—ਦੁੱਖ।

‘ਕਲਿ ਕਲੇਸ’ ਮਿਟਹਿ ਭ੍ਰਮ ਨਾਸਹਿ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥੧੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੨੪੯)

ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ—ਬੂਠ।

ਮਨਮੁਖੀ ਮਨ ਹਠਿ ਹਾਰਿਆ ‘ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ’ ਕਮਾਇ ॥੨॥੧੨॥

(ਮ: ੩, ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੭)

ਕੂੜੁ ਕਬਾੜੁ—ਕੂੜੁ ਕੁਸੌਤੁ।

ਜੇ ਸਉ ਕੂੜੀਆ ‘ਕੂੜੁ ਕਬਾੜੁ’ ॥

ਭਾਵੈ ਸਤੁ ਆਖਉ ਸੈਸਾਰੁ ॥੪॥੪॥੬॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੬੬੨)

ਗਤਿ ਮਿਤਿ—ਪੂਰਨ ਸਰੂਪ।

ਆਪਣੀ ‘ਗਤਿ ਮਿਤਿ’ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੂਰ ਭੰਡਾਰਾ ॥੩॥੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧, ਪੰਨਾ ੮੮੩)

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ—ਟੂਣਾ।

‘ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ’ ਨਹ ਜੋਹਈ ਤਿਤੁ ਚਾਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥੪॥੬੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੮)

ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ—ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਥਾਂ।

ਓਇ ‘ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ’ ਨ ਜਾਣਨੀ ਉਨ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰੁ ॥੨॥੯॥

(ਮ: ੩, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੦)

ਪਤਿ ਸਾਖੁ—ਇੱਜ਼ਤ।

ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਦੇਵੈ ‘ਪਤਿ ਸਾਖੁ’ ॥੨੫॥

(ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੯੩੩)

ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ—ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ।

ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ ‘ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ’ ॥੭॥੩॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੯੧੪)

ਰੁਖ ਬਿਰਖ—ਬਨਸਪਤੀ।

ਕੇਤੇ ‘ਰੁਖ ਬਿਰਖ’ ਹਮ ਚੀਨੇ ਕੇਤੇ ਪਸੁ ਉਪਾਏ ॥੨॥੫॥੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

ਰੋਲ ਘਚੋਲਾ—ਰੋਲਾ-ਗੋਲਾ।

ਸਬਦੁ ਨ ਸੁਣਈ ਬਹੁ ‘ਰੋਲ ਘਚੋਲਾ’ ॥੨॥੨੪॥

(ਮ: ੩, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੩)

ਲੋਕੁ ਪਚਾਰਾ—ਵਿਖਾਵਾ।

‘ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ’ ਅੰਗੁ ਕਮਾਇ ॥੨॥੧੭॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੮)

ਵਣੁ ਤਿਣੁ—ਬਨਸਪਤੀ।

ਗੁਰਿ ‘ਵਣੁ ਤਿਣੁ’ ਹਰਿਆ ਕੀਤਿਆ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ ॥੨॥੩॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੮)

ਵਲੁ ਛਲੁ—ਫਰੋਬ।

ਓਇ ‘ਵਲੁ ਛਲੁ’ ਕਰਿ ਭਤਿ ਕਢਦੇ ਫਿਰਿ ਜਾਇ ਬਹਿਰਿ ਕੁਛਿਆਰਾ ਪਾਸਿ ॥੨੬॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੪)

ਛੰਦ

ਛੰਦ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਹਨ : ਲਘੂ ਤੇ ਗੁਰੂ। ‘ਲਘੂ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਛੋਟੀ’ ਅਤੇ ‘ਗੁਰੂ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਵੱਡੀ’। ਹੇਠ-ਲਿਖੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਲਘੂ ਹਨ—ਮੁਕਤਾ, (i) ਅਤੇ (_); ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ‘ਗੁਰੂ’ ਹਨ। ‘ਗੁਰੂ’ ਮਾਤ੍ਰਾ ‘ਲਘੂ’ ਨਾਲੋਂ ਦੂਣੀ ਗਿਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਭਾਵ, ਜੇ ‘ਲਘੂ’ ਨੂੰ ੧ ਅੰਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ‘ਗੁਰੂ’ ਮਾਤ੍ਰਾ ਨੂੰ ‘੨’ ਗਿਣਿਆ ਜਾਏਗਾ; ਜਿਵੇਂ ‘ਸਾਧੋ ਰਚਨਾ ਰਾਮਿ ਬਨਾਈ’—ਇਸ ਤੁਕ ਵਿਚ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਉਂ ਹੈ :

ਸਾ—੨; ਧੋ—੨ = ੪। ਰ—੧; ਚ—੧; ਨਾ—੨ = ੪। ਰਾ—੨; ਮਿ—੧ = ੩। ਬ—੧; ਨਾ—੨; ਈ—੨ = ੫।

ਕੁੱਲ ਜੋੜ = ੧੬।

‘ਕਵਿਤਾ’ ਵਿਚ ‘ਛੰਦ’ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ :

(੧) ਉਹ ‘ਛੰਦ’ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਖ਼ਾਸ ਗਿਣੀਆਂ-ਮਿਥੀਆਂ ‘ਮਾਤ੍ਰਾਂ’ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ‘ਮਾਤ੍ਰਿਕ’ ਛੰਦ ਆਖੀਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ‘ਦੋਹਿਰਾ’। ‘ਦੋਹਿਰੇ’ ਦੀਆਂ ੨੪ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ੧੩ ਅਤੇ ੧੧ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ‘ਤੇ ‘ਬਿਸ਼੍ਰਮ’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਖੀਰਲੀ ਮਾਤ੍ਰਾ ਸਦਾ ‘ਲਘੂ’ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(੨) ਉਹ ਛੰਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਖ਼ਾਸ ਗਿਣੇ-ਮਿਥੇ ‘ਅੱਖਰਾਂ’ (ਵਰਣਾਂ) ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ‘ਵਰਣਿਕ’ ਛੰਦ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ‘ਕਬਿੱਤ’।

(੩) ਉਹ ਛੰਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਖ਼ਾਸ 'ਗਣ' ਨੀਯਤ ਹਨ। ਪਰ ਛੰਦਾ-ਬੰਦੀ ਦੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਕਵੀ ਜਨਾਂ ਦੀ ਰਾਹਬਰੀ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤ ਵਾਸਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਕਵੀ ਆਪਣੇ ਖ਼ਿਆਲ ਦੀ ਉਡਾਰੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ 'ਮਾਤ੍ਰਾ' ਅਤੇ 'ਵਰਣਾਂ' ਦੀ ਇਸ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਉਚੇਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਤੇ 'ਮਾਤ੍ਰਾ' ਜਾਂ 'ਵਰਣ' ਵਧ-ਘਟ ਭੀ ਵਰਤ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾ ਇਹੀ ਨਹੀਂ; ਜੇ ਲੋੜ ਪਏ, ਤਾਂ ਕਵੀ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਸਲੀ 'ਵਿਆਕਰਣਿਕ ਜੋੜ' ਨੂੰ ਭੀ ਵਧਾ ਘਟਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀਆਂ 'ਮਾਤ੍ਰਾ' ਵਧ ਘਟ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

'ਗੁਰਬਾਣੀ' ਵਿਚ ਭੀ ਛੰਦਾ-ਬੰਦੀ ਦੀਆਂ ਇਹ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਈ ਥਾਈਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

(੧) 'ਲਘੂ' ਮਾਤ੍ਰਾ ਤੋਂ 'ਗੁਰੂ' ਬਣਾਣ ਵਾਸਤੇ :

(ੳ) ਲਫਜ਼ 'ਮਨਿ' ਵਿਚ ਦੋ ਮਾਤ੍ਰਾ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ 'ਮੰਨਿ' ਬਣਾ ਕੇ ੩ ਮਾਤ੍ਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ :

ਹਉਮੈ ਵਿਭਉ ਦੂਰਿ ਥਰਿ ਸਬੁ 'ਮੰਨਿ' ਵਸਾਏ॥੧੭॥

(ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੯੧)

(ਅ) ਸ਼ਬਦ 'ਜਗਤ' ਵਿਚ ੩ ਮਾਤ੍ਰਾ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ 'ਜਗਤ੍ਰ' ਬਣਾ ਕੇ ੪ ਮਾਤ੍ਰਾ ਬਣਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ :

ਜੈ ਜੈਕਾਰੁ 'ਜਗਤ੍ਰ' ਮਹਿ ਲੋਚਹਿ ਸਭਿ ਜੀਆ॥੧॥੧੨॥੩੦॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੮)

(ੲ) ਲਫਜ਼ 'ਤਨੁ' ਦੀਆਂ ੨ ਮਾਤ੍ਰਾ ਹਨ; ਇਸ ਤੋਂ 'ਤੰਨੁ' ਬਣਾ ਕੇ ੩ ਮਾਤ੍ਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਹਨ :

ਮਨੁ 'ਤੰਨੁ' ਨਿਰਮਲੁ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮੁਖਿ ਭਣਾ॥੨॥੧॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੭੭੮)

(੨) 'ਗੁਰੂ' ਮਾਤ੍ਰਾ ਤੋਂ ਲਘੂ :

(ੳ) ਲਫਜ਼ 'ਸੰਕਾ' ੪ ਮਾਤ੍ਰਾ ਤੋਂ 'ਸੰਕ' ੩ ਮਾਤ੍ਰਾ :

ਏਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ 'ਸੰਕ' ਨ ਕੀਜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਜਿ ਬਹੁ ਮਾਣਾ॥੨॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੭੭)

(ਅ) 'ਤਾਣੀ' ਤੋਂ 'ਤਾਣੁ':

ਨਾਨਕ ਕੁਸੈ ਕਤਿਐ ਕੁੜਾ ਤਣੀਐ 'ਤਾਣੁ' ॥੧॥੧੪॥

(ਮ: ੧, ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੯੦)

() ਕਿ ()

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕਈ ਲਫਜ਼ ਐਸੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੱਖਰ ਨਾਲ () ਅਤੇ () ਦੋਵੇਂ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਵਰਤਦੇ ਹੋਏ ਹਨ। () ਵਾਲੇ ਅੱਖਰ ਦੀ ਇਕ ਮਾਤ੍ਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ () ਵਾਲੇ ਅੱਖਰ ਦੀਆਂ ਦੋ। ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰੀ ਇਕ ਮਾਤ੍ਰਾ ਵਾਲੇ ਅੱਖਰ ਨੂੰ 'ਦੁ-ਮਾਤ੍ਰਿਕ' ਬਨਾਣਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਦੇ 'ਦੁ-ਮਾਤ੍ਰਿਕ' ਨੂੰ 'ਇਕ-ਮਾਤ੍ਰਿਕ'।

ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਉਸ ਲਫਜ਼ ਦਾ ਅਸਲੀ ਸਰੂਪ ਭੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਗੋਚਰ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਵਰਤੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।

(੧) ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੱਖਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸਲ ਵਿਚ () ਹੈ, ਪਰ ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ () ਵਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ () ਦੇ ਥਾਂ () ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ:

ਮੇ ਕਉ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਿਲੀਐ ਗੁਰ ਦਾਤੇ

ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ 'ਉਮਾਹਾ' ਰਾਮ ॥੪॥੨॥੮॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੬੯੯)

'ਉਮਾਹਾ' ਤੋਂ 'ਉਮਾਹਾ'। ਇਥੇ 'ਉ' ਦੇ ਨਾਲ () ਅਤੇ () ਦੋਵੇਂ ਹਨ:

ਸੰਤਾ ਕਉ ਮਤਿ ਕੋਈ ਨਿੰਦਹੁ ਸੰਤ ਰਾਮੁ ਹੈ 'ਏਕੁ' ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮੈ ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ 'ਬਿਬੇਕੁ' ॥੪॥੫॥

(ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੩)

'ਏਕੁ' ਤੋਂ 'ਏਕੋ'। 'ਬਿਬੇਕੁ' ਤੋਂ 'ਬਿਬੇਕੋ'।

'ਮੁਲਿ ਅਮੁਲੁ' ਨ ਪਾਈਐ ਵਣਜਿ ਨ ਲੀਜੈ ਹਾਟਿ ॥੧॥੧॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੦੮੭)

'ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ' ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਹਾਰੇ ॥੪॥੧॥

(ਕੇਦਾਰਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੧੧੨੩)

ਮੈ ਅਨਾਇਨੋਂ ਸਦ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਹਰਿ 'ਨਾਉ' ॥੨॥੩॥੧੦॥

(ਸਾਰਗ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੨੦੧)

‘ਮੁਲਿ ਅਮੁਲੁ’ ਤੋਂ ‘ਮੁਲਿ ਅਮੁਲੁ’।

(੨) ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਅਸਲ ਸਰੂਪ ਵਿਚ () ਵਾਲੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੰਦ ਦੀ ਚਾਲ ਵਾਸਤੇ ਇਕ-ਮਾਤ੍ਰਿਕ ਕਰਨ ਹਿੱਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ () ਵਾਲੇ ਅੱਖਰ ਦੇ ਹੇਠ () ਭੀ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਾਠ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਉਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇਹ (_ਅੰਤ) ਹਨ। ਵੇਖੋ:

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਦਇਆਲ ‘ਗੁੰਬਿਦ’ ॥੧॥੧੫॥ (ਗੋਂਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੬)

ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ‘ਗੁੰਸਾਈ’ ॥੪॥੨੦॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੯੧)

‘ਉਨਿਮੋ’ ਭਗਵੰਤ ਗੁਸਾਈ ॥੪੫॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੯੭)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੋਲਿ ‘ਤੋਲਾਵੇ’ ਤੋਲੈ ॥੨੨॥ (ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੩੨)

ਜਿਹ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ‘ਭਯੋ’ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਪਿਆਰੁ ॥੬॥

(ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਾਕੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੬)

ਸਾਈ ‘ਸੁਹਾਗਾਣਿ’ ਸਾਈ ਭਾਗਾਣਿ ਜੈ ਪਿਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੧॥੬॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੫੯)

ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਨ ਗਊ ‘ਗੁੰਆਲਾ’ ॥੭॥੧੫॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੫)

ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ ਨਿਰਨਾ

ਅਕਲਿ, ਅਕਲ

(੧) ਅਕਲਿ—(ਫਾਰਸੀ ਸ਼ਬਦ) ‘ਨਾਂਵ’, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ‘ਅਕਲਿ’ ਭਈ ਅਢਰੈ ਨਾਤਰੁ ਥਾ ਬੇਗਾਨਾ ॥੪੭॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੩)

ਬਹਰੇ ਕਰਨ ‘ਅਕਲਿ’ ਭਈ ਹੋਛੀ ਸ਼ਬਦ ਸਹਜੁ ਨਹੀ ਬੁਝਿਆ ॥੩॥੨॥੩॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੧ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੧੧੨੬)

ਨੋਟ: ਲਫਜ਼ ‘ਅਕਲਿ’ (ਫਾਰਸੀ) ਸਦਾ (ਫਿ-ਅੰਤ) ਹੈ।

(੨) ਅਕਲ—(ਸੋਸਕ੍ਰਿਤ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, (ਕਲ-ਰਹਿਤ)

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ

‘ਅਕਲ’ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥੧੨॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

‘ਅਕਲੁ’ ਗਾਇ ਜਮ ਤੇ ਕਿਆ ਡਰੀਐ ॥੩॥੨੦॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੪੦)

ਅਬਿਗਤੁ, ਅਬਗਤੁ, ਅਵਿਗਤਿ

(੧) ਅਬਿਗਤੁ—(ਸੰ: ਅਵਯਕ੍) ਅਵਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ‘ਅਬਿਗਤੁ’ ਅਗੋਚਰੁ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥੧੬॥

(ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੫੯੫)

(੨) ਅਬਗਤੁ—‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’, (ਜਿਸ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨਾ ਹੋਈ ਹੋਵੇ)

ਸਾਧੂ ਬਿਨੁ ਐਸੇ ‘ਅਬਗਤੁ’ ਜਾਵੈ ॥੧॥੬॥ (ਗੋਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੨)

(੩) ਅਵਿਗਤਿ—‘ਨਾਂਵ’ (ਮੰਦੀ ਹਾਲਤ)

ਗਤਿ ‘ਅਵਿਗਤਿ’ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਬੂਝੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥੫॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੨੫)

ਸਾਸੁ, ਸਾਸ, ਸਾਸਿ

(੧) ਸਾਸੁ—ਸਸੁ, (Mother-in-law) ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

‘ਸਾਸੁ’ ਕੀ ਦੁਖੀ ਸਸੁਰ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਜੇਠ ਕੈ ਨਾਮਿ ਡਰਉ ਰੇ ॥੧॥੩॥੨੫॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

ਨੋਟ: ਇਹ ਲਫਜ਼ ‘ਸਾਸੁ’ ਸਦਾ (—ਅੰਤ) ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ।

(੨) ਸਾਸ (ਸੁਆਸ), ਪੁਲਿੰਗ

(ੳ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ’ ਸੰਮਾਲਤਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ॥੨॥੨੭॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੭੭)

(ਅ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਮਰੀਐ ਰੇ ਮਨਾ ਜੋ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ 'ਸਾਸੁ' ॥੧॥੭॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੭)

(ੲ) 'ਸੰਬੰਧਕ' ਦੇ ਨਾਲ

'ਸਾਸ' ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਦੇਹੁਗੀ ਕਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ॥੩॥੧॥

(ਕੇਦਾਰਾ ਛੰਡ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੨੨)

ਸਹ, ਸਹੁ

(੧) ਸਹੁ—ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਸਹੁ' ਵੇ ਜੀਆ ਆਪਣਾ ਕੀਆ ॥੨॥੯॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(੨) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਸਹੁ—ਖਸਮ)

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ 'ਸਹੁ' ਆਪਣਾ ਤੂ ਲੋੜਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥੪॥੩॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੦)

(੩) ਸਹ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਸਹ—ਓਟ)

ਨਾਨਕ 'ਸਹ' ਪਕਰੀ ਸੰਤਨ ਕੀ ਰਿਦੈ ਭਏ ਮਗਨ ਚਰਨਾਰਾ ॥੪॥੪॥੧੫॥

(ਸੋਗਠਿ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੬੧੩)

ਸਿਧੁ, ਸਿਧਿ

(੧) ਸਿਧੁ—ਨਾਂਵ ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ

(ੲ) ਸਿਧੁ—ਪਰਮਾਤਮਾ

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀ ਅਰੁ ਜੰਗਮ ਏਕੁ 'ਸਿਧੁ' ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥੨॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੭੮)

ਨਾਮਿ ਰਤੇ 'ਸਿਧ' ਗੋਸਟਿ ਹੋਇ ॥੩॥੩॥

(ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੧)

(ਅ) ਸਿਧੁ—ਪੁੱਗਿਆ, ਜੋਗੀ

੧. ਉੱਪਰਲੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ 'ਸਿਧ' (ਬਹੁ-ਵਚਨ)।

‘ਸਿਧੁ’ ਹੋਵਾ ਸਿਧਿ ਲਾਈ ਰਿਧਿ ਆਖਾ ਆਉ ॥੩॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੪)

(੨) ਸਿਧਿ—(ਭਾਵ-ਵਾਚਕ ਨਾਂਵ), ਆਤਮ-ਬਲ

੧. ਉਪਰਲੇ ਅੰਕ (ਅ) ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ‘ਸਿਧਿ’।

ਸਾਬਤੁ, ਸਾਬਤਿ

(੧) ਸਾਬਤੁ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਸਦਾ ‘_-ਅੰਤ’ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ’ ਭਾਵੇਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਬਹੁ-ਵਚਨ)।

ਨਦਰਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ‘ਸਾਬਤੁ’ ਲਾਏ ਰਾਸਿ ॥੧॥੩॥

(ਮ: ੨, ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੩੮)

‘ਸਾਬਤੁ’ ਵਸਤੁ ਓਹੁ ਅਪਨੀ ਲਹੈ ॥੨੦॥੮੯॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੨)

(੨) ਸਾਬਤਿ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਕਬੀਰ ਜਾ ਕੀ ਦਿਲ ‘ਸਾਬਤਿ’ ਨਹੀ ਤਾ ਕਉ ਕਹਾ ਖੁਦਾਇ ॥੧੮੫॥

ਦਿਲ ਸਾਬਤਿ—ਦਿਲ ਦੀ ਸਾਬਤੀ। (ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੪)

ਹਸਤ, ਹਸਤਿ

(੧) ਹਸਤ—ਨਾਂਵ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਹਸਤੁ—ਹੱਥ)

‘ਹਸਤ’ ਅਲੰਬਨੁ ਏਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗਰਤਹੁ ਉਧਰੁ ਗੁਪਾਲ ॥੨॥੧॥੧੧੬॥

(ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੩)

‘ਹਸਤ’ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ ਤਤਕਾਲ ॥੧॥੯੨॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੫)

(੨) ਹਸਤ—ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਰਦੰਤਕ

‘ਹਸਤ’ ਬਿਨੋਦ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਚੀਤੁ ਸੁ ਗਾਗਰਿ ਰਾਖੀਅਲੇ ॥੨॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੨)

‘ਹਸਤ’ ਖੇਲਤ ਤੇਰੇ ਦੇਹੁਰੇ ਆਇਆ ॥੧॥੬॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੪)

(੩) 'ਹਸਤਿ'—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਹਸਤਿ—ਹਾਥੀ)

'ਹਸਤਿ' ਭਾਗ ਕੈ ਚੀਸਾ ਮਾਰੈ ॥੧॥੮॥ (ਗੋਂਡ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੭੦)

ਹਰਿ, ਹਰ, ਹਰੁ

(੧) ਹਰਿ—ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਸਦਾ ਿਅੰਤ)

ਊਠਤ ਬੈਠਤ 'ਹਰਿ' ਜਾਪੁ ॥੨॥੮੧॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੮੫)

(੨) ਹਰ—ਹਰੇਕ, 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ'

ਬੰਦੇ ਬੋਧੁ ਇਲੁ 'ਹਰ ਰੋਜ' ਨਾ ਫਿਰੁ ਪਰੇਸਾਨੀ ਮਾਹਿ ॥੧॥

(ਤਿਲੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀਉ, ਪੰਨਾ ੭੨੭)

ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ 'ਹਰ ਰੰਗੀ' ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥੧੭॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(੩) ਹਰੁ—ਕ੍ਰਿਆ (ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ)

ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਮੈ ਹਰਿ ਕੋ

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਕਸਮਲ ਸਭ 'ਹਰੁ' ਰੇ ॥੧॥੯॥

ਹਰੁ—ਦੂਰ ਕਰ।

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੨੦)

ਕੋਟਿ, ਕੋਟੁ, ਕੋਟ

(੧) ਕੋਟਿ (= ਕ੍ਰੋੜ), ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

'ਕੋਟਿ' ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੈ ॥੩॥੧੨॥

(ਸੁਖਮਨੀ, ਪੰਨਾ ੨੭੮)

ਕੋਟਿ ਕਰਮ—ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਕਰਮ।

(੨) ਕੋਟੁ (= ਕਿਲ੍ਹਾ), ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਲੰਕਾ ਸਾ ਕੋਟੁ' ਸਮੁੰਦ ਸੀ ਖਾਈ ॥੧॥੮॥ (ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੮੮੧)

(੩) ਕੋਟ (= ਕਿਲ੍ਹੇ), ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

ਕੰਚਨ ਕੇ 'ਕੋਟ' ਦੁਤੁ ਕਰੀ ਬਹੁ ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਦਾਨੁ ॥੮॥

ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੋਟ—ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ।

(ਸਿਰੀਗਾਢੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੬੨)

ਕਤ, ਕਤੁ, ਕਤਿ

(੧) ਕਤੁ (= ਚੀਰ), ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ

ਦੰਦੀ ਮੈਲੁ ਨ 'ਕਤੁ' ਮਨਿ ਜੀਭੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੧॥੧॥

(ਮ: ੧, ਸੋਰਠਿ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੬੪੨)

(੨) ਕਤਿ (= ਕੱਤ ਕੇ), ਕ੍ਰਿਆ, ਪੂਰਬ ਪੂਰਨ ਕਾਰਦੇਤਕ

ਫੇਲਿ ਪਿਵਾਇਆ 'ਕਤਿ' ਫੁਟਾਇਆ ॥੧॥੧੯॥

(ਮ: ੧, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੫)

(੩) ਕਤ (= ਕਿੱਥੇ), ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

'ਕਤ' ਜਾਈਐ ਰੇ ਘਰ ਲਾਗੋ ਰੰਗੁ ॥੧॥

(ਬਸੰਤੁ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੫)

ਕਰੁ, ਕਰ, ਕਰਿ

(੧) ਕਰੁ—

(ੳ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ

੧. ਕਰੁ—ਮਸੂਲ।

ਗਊ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ 'ਕਰੁ' ਲਾਵਹੁ ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥੧੬॥

(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

੨. ਕਰੁ—ਹੱਥ।

'ਕਰੁ' ਧਰਿ ਮਸਤਕਿ ਬਾਪਿਆ ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ ਦਾਨਿ ॥੧॥੨॥੬੬॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੧੭)

(ਅ) ਕ੍ਰਿਆ; ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ 'ਕਰੁ' ਗਤਿ ਮੇਰੀ ॥੩॥੧॥

(ਸੁਹੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੩)

'ਕਰੁ' ਰੇ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੭੨)

(੨) ਕਰ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਕਰ—ਹੱਥ)

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ 'ਕਰ' ਚਲਹਿ ॥੪॥੬॥ (ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ)

(੩) ਕਰਿ—

(ੳ) ਕ੍ਰਿਆ; ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਕਰਿ' ਚਾਨਣੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤਉ ਮਿਲੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੩੩॥

(ਸਿਰੀਗਾਯਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੫)

(ਅ) ਕ੍ਰਿਆ; ਪੂਰਬ ਪੂਰਨ ਕਾਰਦੰਤਕ (ਕਰਿ—ਕਰ ਕੇ)

'ਕਰਿ' ਚੋਰੀ ਮੈ ਜਾ ਕਿਛੁ ਲੀਆ ਤਾ ਮਨਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥੩॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੫)

ਕਾਰ, ਕਾਰਿ

(੧) ਕਾਰਿ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਜੀਇ ਆਈ 'ਕਾਰਿ' ॥੧॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੨੦)

ਭੜਿ ਭੜਿ ਪਵਦੇ ਕਢੇ ਬਿਰਹੀ ਜਿਨ੍ਹ 'ਕਾਰਿ' ਨ ਆਈ ॥੧॥

(ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ, ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੪੨੪)

(੨) ਕਾਰ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਮਾਇਆ ਦਾਸੀ ਭਗਤਾ ਕੀ 'ਕਾਰ' ਕਮਾਵੈ ॥੬॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੩੧)

ਕਲਿ, ਕਲ

(੧) ਕਲਿ—

(ੳ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਜਗਤ)

ਨਾਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ 'ਕਲਿ' ਭੀਤਰਿ ਨਾਂਗੀ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ॥੩॥੫॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧, ਅਲਾਹਣੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੮੨)

(ਅ) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਆਖੀ ਸੇਖਾ ਬੰਦਗੀ ਚਲਣੁ ਅਰੁ ਕਿ 'ਕਲਿ' ॥੯੭॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੩)

(ੲ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਝਗੜੇ)

'ਕਲਿ' ਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰੇ ॥੧॥੩੧॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੭, ਪੰਨਾ ੬੭੯)

(ਸ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਕਲਜੁਗ)

'ਕਲਿ' ਹੋਈ ਭੁਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਚੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਭੁ ॥੧॥੧੪॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੨)

(੨) ਕਲ—

(ੳ) ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਸੱਤਾ, ਤਾਕਤ)

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ 'ਕਲ' ਰਾਖੀ ਧਾਰਿ ॥੨॥੨੩॥

(ਮ: ੨, ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੮)

(ਅ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਕਲ—ਸੁੰਦਰ)

ਸਹਜ ਭਾਇ ਸੰਚਿਓ ਕਿਰਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ 'ਕਲ' ਬਾਣੀ ॥੬॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੨)

(ੲ) ਨਾਂਵ (ਭੱਟ ਦਾ ਨਾਮ)

ਜਿਸੁ ਸਬੁ ਸੰਜਮੁ ਵਰਤੁ ਸਬੁ ਕਥਿ ਜਨ 'ਕਲ' ਵਖਾਣੁ ॥੯॥

ਕਲ—ਹੇ ਕੱਲ!

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੨)

ਖਟੁ, ਖਟ, ਖਟਿ

(੧) ਖਟੁ—ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਛੇ)

ਛੰਡਾ 'ਖਟੁ' ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ਛਿਆਭਾ ॥੧੬॥

(ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੩)

(੨) ਖਟ—

(ੳ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਖੱਟੇ)

‘ਖਟ’ ਭੁਰਸੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲਣਾ ਮਾਰਣ ਨਾਦ ਕੀਏ ॥੧॥੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੬)

(ਅ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਛੇ)

‘ਖਟ’ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵਖਿਆਨ ॥੧॥੩॥

(ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ)

(੩) ਖਟਿ (ਖੱਟ ਕੇ), ਕ੍ਰਿਆ, ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ

ਲਾਵੈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਦਾ ਗਲ ਸੇਭੀ

ਮਨਿ ਜਾਣੈ ‘ਖਟਿ’ ਖਵਾਏ ॥੨॥੧॥੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪ ਪਹਰੇ, ਪੰਨਾ ੭੬)

ਖੀਰੁ, ਖੀਰਿ

(੧) ਖੀਰੁ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਦੁੱਧ)

ਬਿਨੁ ਬਾਸਨ ‘ਖੀਰੁ’ ਬਿਲੋਵੈ ॥੨॥੩॥

(ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੪)

(੨) ਖੀਰਿ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਖੀਰ)

ਕਬਰੂ ‘ਖੀਰਿ’ ਖਾਂਡ ਘੀਉ ਨ ਭਾਵੈ ॥੧॥੫॥

(ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੬੮)

ਖੈਰੁ, ਖੈਰਿ

(੧) ਖੈਰੁ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਦਾਨ)

ਸੇਖ ਫਰੀਦੈ ‘ਖੈਰੁ’ ਦੀਜੈ ਬੰਦਗੀ ॥੪॥੧॥

(ਆਸਾ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੮)

(੨) ਖੈਰਿ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਸੁਖ-ਸਾਂਦ)

ਦੂਹਾ ‘ਖੈਰਿ’ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥੨॥

(ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੫)

ਖੜਿ, ਖੜੁ

(੧) ਖੜਿ—ਕ੍ਰਿਆ, ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ (ਲੈ ਜਾ ਕੇ)

‘ਖੜਿ’ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਈਐ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥੧੮॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੧)

(੨) ਖੜੁ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਨਾੜ ਜੋ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰੀਦਾ ਹੈ)

‘ਖੜੁ’ ਪਕੀ ਕੁੜਿ ਭਜੈ ਬਿਨਸੈ ਆਇ ਚਲੈ ਕਿਆ ਮਾਣੁ ॥੪॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਪਹਰੇ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੭੬)

ਪਸ਼ੁ ਮਿਲਹਿ ਚੰਗਿਆਈਆ ‘ਖੜੁ’ ਖਾਵਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੇਹਿ ॥੩॥੧॥

(ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੪੮੯)

ਗਹ, ਗਹੁ

(੧) ਗਹ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਅਬ ਮੋਹਿ ਖੂਬ ਵਤਨ ‘ਗਹ’ ਪਾਈ ॥੨॥ (ਗਉੜੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੫)

(੨) ਗਹੁ—

(ੳ) ਕ੍ਰਿਆ; ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਏਕਾ ਓਟ ‘ਗਹੁ’ ਹਾਂ ॥ਰਹਾਉ॥੧੬੦॥ (ਆਸਾਵਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੧੦)

(ਅ) ਨਾਂਵ

ਰਹਨੁ ਨਹੀ ‘ਗਹੁ’ ਕਿਤਨੋ ॥੧॥੧੪੮॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੨)

ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਰਬ ਸੰਬਾਹੇ ‘ਗਹੁ’ ਕਰਿ ਕੀਨੇ ਮੇਰੇ ॥੪॥੨॥੮॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੪੮੭)

ਚਾਰ, ਚਾਰਿ

(੧) ਚਾਰਿ—ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

‘ਚਾਰਿ’ ਕੁੰਟ ਦਹਦਿਸਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ ॥੨੨॥

(ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੪)

(੨) ਚਾਰ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਚਾਰ—ਸੁੰਦਰ)

‘ਚਾਰ’ ਬਿਚਾਰ ਬਿਨਸਿਓ ਸਭ ਦੁਆ ॥੨੨॥

(ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੪)

ਜੀਅਉ, ਜੀਅਹੁ

(੧) ਜੀਅਉ—ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਅਵਤੁ ਨ ਕੋਊ ਮਾਰਨਵਾਰਾ ॥

‘ਜੀਅਉ’ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਦੇਨਹਾਰਾ ॥੩੨॥੮੩॥

ਜੀਅਉ—ਜੀਵੈ।

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੯੧)

(੨) ਜੀਅਹੁ—ਨਾਂਵ, ਸ਼ਬਦ ‘ਜੀਉ’ ਤੋਂ ਅਪਾਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਜੀਅਹੁ’ ਮੈਲੇ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥

ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ‘ਜੀਅਹੁ’ ਤ ਮੈਲੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥੧੯॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ)

ਜਸੁ, ਜਸ

(੧) ਜਸ (ਜਿਵੇਂ)

(ੳ) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

‘ਜਸ’ ਦੇਖੀਐ ਤਰਵਰ ਕੀ ਛਾਇਆ ॥੨॥.....

‘ਜਸ’ ਜੰਤੀ ਮਹਿ ਜੀਉ ਸਮਾਨਾ ॥੩॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

(ਅ) ਸੰਬੰਧਕ (= ਵਾਂਗ, ਸਮਾਨ)

ਤੁਮ ਮਖੜੂਲ ਸੁਪੇਦ ਸਪੀਅਲ ਹਮ ਬਪੁਰੇ ‘ਜਸੁ’ ਕੀਰਾ ॥੨॥੩॥

(ਆਸਾ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੬)

(੨) ਜਸੁ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ‘ਜਸੁ’ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥੭॥

(ਜਪੁਜੀ)

ਜੇਕਰਿ, ਜੇ ਕਰੁ

(੧) ਜੇ ਕਰੁ—[ਜੇ—ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ। ਕਰੁ—ਨਾਂਵ (ਕਰੁ—ਹੱਥ)]

‘ਜੇ’ ‘ਕਰੁ’ ਗਹਿ ਪਿਆਰਝੇ ਤੁਧੁ ਨ ਛੋਡਾ ਮੁਲਿ॥੨॥੧੮॥

(ਮ: ੫, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੨੨)

‘ਜੇਕਰਿ’ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਹੁ ਨ ਥੀਸਰੈ ਤਾ ਸਹਲਾ ਮਰਣਾ ਹੋਇ॥੨॥੧੭॥

(ਮ: ੩, ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੮, ਪੰਨਾ ੫੫੫)

‘ਜੇਕਰਿ’ ਦੂਜਾ ਦੇਖਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਢਿ ਦਿਚੰਨਿ॥੨॥੧੩॥

(ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੩੧੮)

ਜਾਮ, ਜਾਮਿ

(੧) ਜਾਮ—

(ੳ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ‘ਯਾਮ’)

ਆਠ ‘ਜਾਮ’ ਚਉਸਠਿ ਘਰੀ ਤੁਅ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ ਜੀਉ॥੨੩੫॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੭)

(ਅ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ‘ਯਮ’)

ਪ੍ਰਤ ਸੁਆਮੀ ਕੰਤ ਵਿਹੂਣੀਆ ਮੀਤ ਸਜਣ ਸਭਿ ‘ਜਾਮ’॥੧॥

(ਬਾਰਹਮਾਰਾ ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੩)

(੨) ਜਾਮਿ—[ਜਾਮਿ—ਜਦੋਂ]; ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਇਕੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਹੋਇ ਸੰਜਮੁ ‘ਜਾਮਿ’ ਨ ਏਕੁ ਪਛਾਣੀ॥੩॥੨॥

(ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੬)

ਤਿਸ, ਤਿਸੁ

(੧) ਤਿਸ; (—ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ), ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਨਹ ‘ਤਿਸ’ ਲਾਥੀ॥੬॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੩੫)

ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੀ ‘ਤਿਸ’ ਨ ਭੁਝਾਨੀ॥੩॥੨੬॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੭)

(੨) ਤਿਸੁ—

(ੳ) ਪੜਨਾਂਵ

‘ਤਿਸੁ’ ਦੇਵਾ ਮਨੁ ਆਪਣਾ ਨਿਥਿ ਨਿਥਿ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥੧੧॥੧॥੨॥੧੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੯)

‘ਤਿਸ’ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਾ ॥

‘ਤਿਸ’ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥੧॥੨॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੩੬)

(ਅ) ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

‘ਤਿਸੁ’ ਪਿਤਾ ਪਹਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਈ ॥੩॥੩॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੭੬)

ਦਾਤ, ਦਾਤਿ

(੧) ਦਾਤ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਦਾਤ੍ਰੇ)

ਲੈ ਲੈ ‘ਦਾਤ’ ਪਹੁਤਿਆ ਨਾਵੇ ਕਰਿ ਤਈਆਰੁ ॥੨॥੪॥੭੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੩)

(੨) ਦਾਤਿ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਬਖਸ਼ਸ਼)

ਏਹ ਭੀ ‘ਦਾਤਿ’ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ ॥੨੫॥

(ਜਪੁਜੀ)

ਧਨ, ਧਨੁ

(੧) ਧਨ—(ਇਸਤ੍ਰੀ); ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

‘ਧਨ’ ਕੁਕੇਈ ਗੋਰ ਮਹਿ ਤੇ ਸਹ ਨ ਮਿਲੀਆਸੁ ॥੫੪॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੦)

(੨) ਧਨੁ—(ਦੋਲਤ); ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ

‘ਧਨੁ’ ਚਿਤਵੈ ‘ਧਨੁ’ ਸੰਚਵੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਨ ਸਮਾਨਿ ॥੩॥੧॥੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪ ਪਹਰੇ, ਪੰਨਾ ੭੬)

(੩) ਧਨੁ—(ਮੁਬਾਰਿਕ); ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

‘ਧਨੁ’ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ ਜਾਇਆ ‘ਧੰਨੁ’ ਪਿਤਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥੧॥੧੬॥੪੯॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੨)

ਧਰ, ਧਰੁ, ਧਰਿ

(੧) ਧਰ—(ਆਸਰਾ, ਧਰਤੀ); ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਮੈ ‘ਧਰ’ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਤੇ ਗਤਿ ਮਤਿ ॥੫॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪ ਵਣਜਾਰਾ, ਪੰਨਾ ੮੨)

ਤੂੰ ਕਾਇਆ ਮੈ ਰੁਲਦੀ ਦੇਖੀ ਜਿਉ ‘ਧਰ’ ਊਪਰਿ ਛਾਰੋ ॥੧॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੪)

(੨) ਧਰੁ—ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਜਾਸੁ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤਾ ਕੋ ਨਾਮੁ ਗੋਲੈ ਮੈ ‘ਧਰੁ’ ਰੇ ॥੧॥੬॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੨੨੦)

(੩) ਧਰਿ—

(ੳ) ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਦਾ ਹੈ ਅਮਰੁ ਇਕੋ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ‘ਧਰਿ’ ॥੧॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੩)

(ਅ) ਕ੍ਰਿਆ, ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ (-ਧਰ ਕੇ)

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਾ ਮੇਲੀ ਸਰਬਤ, ਸਉ ਨਿਸਲੁ ਜਨ ਟੰਗ ‘ਧਰਿ’ ॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੪੯)

ਨਿਕਟੀ, ਨਿਕੁਟੀ

(੧) ਨਿਕਟੀ (ਅਸਲ ਲਫਜ਼ ‘ਨਿਕਟਿ’ ਹੈ) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਸੇਵਕ ਕਉ ‘ਨਿਕਟੀ’ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵੈ ॥੭॥੧੧੯॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੩)

(੨) ਨਿਕੁਟੀ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ, ਅਲਪਾਰਥਕ

‘ਨਿਕੁਟੀ’ ਦੇਹ ਦੇਖਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਮਾਨੁ ਕਰਤ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ॥੫॥

(ਸ੍ਰੀਰਾਗੁ ਬੇਟੀ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੩)

ਪਾਸੁ, ਪਾਸਿ

(੧) ਪਾਸੁ—(ਨਾਂਵ)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ

ਚਿਸ ਦਾ 'ਪਾਸੁ' ਛਡਿ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ਬਹਿ ਜਾਇਆ ॥੨॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੩)

(੨) ਪਾਸਿ—(ਸੰਬੰਧਕ)

ਸਤਿਗੁਰ 'ਪਾਸਿ' ਬੇਨਤੀਆ ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥੧॥੪੭॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੬, ਪੰਨਾ ੭੪੬)

ਪਤਿ, ਪਤੁ, ਪਤ

(੧) ਪਤਿ—

(ੳ) ਪੁਲਿੰਗ (ਖਸਮ)

ਮੈ 'ਪਤਿ' ਕੀ ਪੰਦਿ ਨ ਕਰਣੀ ਕੀ ਕਾਰ ॥੨੮॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੪)

.....ਸਰਬ ਕੀ ਰਖਾ ਕਰੈ ਆਪੇ ਹਰਿ 'ਪਤਿ' ॥੧॥

(ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਾਕੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੫)

(ਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਇੱਜ਼ਤ)

ਜਾ 'ਪਤਿ' ਲੇਖੇ ਨ ਪਵੈ ਤਾ ਸਭਿ ਨਿਰਾਵਲ ਕਾਮ ॥੧॥੨॥੩੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੮)

(੨) ਪਤੁ—ਪੁਲਿੰਗ ਇਕ-ਵਚਨ

(ੳ) ਪਾਤ੍ਰ, ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਲੈਣ ਦੇ ਜੋਗ ਮਨੁੱਖ

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਮੇਰੀ ਸਿੰਝੀ ਬਾਜੈ ਲੋਰੁ ਸੁਣੇ ॥

'ਪਤੁ' ਭੋਲੀ ਮੰਗਣ ਕੈ ਤਾਈ ਭੀਖਿਆ ਨਾਮੁ ਪੜੇ ॥੧॥੧੪॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੭੭)

(ਅ) ਪਤੁ—ਖੱਪਰ

'ਪਤੁ' ਵੀਚਾਰ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਭੰਡਾ ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਛੁੜੇ ॥੩॥੩॥੩੭॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੬੦)

(੩) ਪਤ—ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ)

‘ਪਤ’ ਪਰਾਪਤਿ ਛਾਵ ਘਣੀ ਬੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੨॥੧॥

(ਬਸੰਤੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੧੬੮)

ਪੁਨਰਪਿ, ਪੁਨ ਰਪਿ

(੧) ਪੁਨਰਪਿ (ਸੰ: ਪੁਨਹ ਅਪਿ)—ਫਿਰ ਭੀ, ਮੁੜ ਕੇ (ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ)

‘ਪੁਨਰਪਿ’ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੫॥੭॥

(ਗਉੜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੨੪)

(੨) ਪੁਨ ਰਪਿ—

ਨੋਟ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਇਕੋ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਤੁਕ ਹੈ ਜਿਥੇ ਸ਼ਬਦ ‘ਪੁਨ’ ‘ਰਪਿ’ ਦੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।

ਤਨੁ ਰੇਨੀ ਮਨੁ ‘ਪੁਨ’ ‘ਰਪਿ’ ਕਰਿ ਰਉ ਪਾਚਉ ਤਤ ਬਰਾਤੀ ॥੧॥੨॥੨੪॥

(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)

ਉਪਰਲੇ ਅੰਕ ੧ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ‘ਪੁਨਹ’ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਫਿਰ’। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ‘ਪੁਨਹ’ ਵਿਚ ਭੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰ।’

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ-ਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ‘ਫੁਨਿ’ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

‘ਫੁਨਿ’ ਬਹੁਤਿ ਨ ਆਵਣ ਵਾਰ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਉਚਾ ਤੇ ‘ਫੁਨਿ’ ਨੀਚੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਨੀਚ ਕਰੈ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥੨॥੬॥

(ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੨੯)

ਕੇਵਲ ‘ਰਾਗਮਾਲਾ’ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ ‘ਪੁਨਿ’ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ‘ਪੁਨਿ’ ਅਸਲੇਖੀ ਕੀ ਭਈ ਬਾਰੀ ॥ ‘ਪੁਨਿ’ ਆਇਅਉ ਹਿੰਡੋਲ ਪੰਚ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਅਸਟ ਸੁਤ ॥ ‘ਪੁਨਿ’ ਆਈ ਦੀਪਕ ਕੀ ਬਾਰੀ ॥ ‘ਪੁਨਿ’ ਗਾਵਹਿ ਸੰਕਰ ਅਉ ਸਿਆਮਾ ॥

ਇਹ ਭੀ ਇਕਾਰਾਂਤ (ਭਿਅੰਤ) ਹੈ।

ਅੰਕ ਨੰ: ੨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ‘ਪੁਨ’ ਨਾਂਵ ਹੈ; ਅਤੇ ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-
ਵਚਨ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ‘ਪੁਨ੍ਹ’, ਜਿਵੇਂ :

ਕਰਿ ਸਾਧੁ ਅੰਜੁਲੀ ‘ਪੁਨ੍ਹ’ ਵਡਾ ਹੇ ॥

ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ ‘ਪੁਨ੍ਹ’ ਵਡਾ ਹੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮ: ੪, ਸੋਹਿਲਾ)

‘ਪੁਨ੍ਹ’ ‘ਰਪਿ’ ਕਰਿ ਹਉ—ਮੈਂ ਪੁੰਨਾਂ ਨਾਲ (ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ)
ਰੰਗਾਂਗਾ ।

ਪਰੁ, ਪਰ

(੧) ਪਰੁ—

(ੳ) ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਮਨ ਸਰਨੀ ‘ਪਰੁ’ ਠਾਠੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ ॥੩॥੬॥ (ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ)

(ਅ) ਯੋਜਕ

ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ ‘ਪਰੁ’ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਈ ॥੬॥੩੧॥੩੨॥

(ਮਾਭ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੯)

(੨) ਪਰ—(ਪਰਾਈ)

(ੳ) ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਕਾਈ ਆਸ ਨ ਪੁੰਨੀਆ ਨਿਤ ‘ਪਰ’ ਮਲੁ ਹਿਰਤੇ ॥੩੨॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੭)

(ਅ) ਪੜਨਾਂਵ

ਜਿਉ ਤਨੁ ਬਿਧਵਾ ‘ਪਰ’ ਕਉ ਦੇਈ ॥੬॥੧੧॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੬)

(ੲ) ਨਾਂਵ (ਖੰਡ)

ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਦੀਸਹੀ ਨਾ ‘ਪਰ’ ਪੰਖੀ ਤਾਹਿ ॥੨॥੬॥

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੦)

ਪਰ ਮਲੁ, ਪਰਮਲ

(੧) ਪਰ ਮਲੁ—ਪਰਾਈ ਮੈਲ

ਪਰਨਿੰਦਾ 'ਪਰ ਮਲੁ' ਮੁਖਿ ਸੁਧੀ ਅਗਨਿ ਝੋਧੁ ਚੰਡਾਲੁ ॥੧॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੧੫)

(੨) ਪਰਮਲ—ਸੁਰੰਧੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ (ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ)

ਰਸੁ ਸੁਇਨਾ ਰਸੁ ਰੁਪਾ ਕਾਮਣਿ ਰਸੁ 'ਪਰਮਲ' ਕੀ ਵਾਸੁ ॥੨॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੧੫)

ਬਹਣਿ, ਬਹਿਣ

(੧) ਬਹਣਿ—ਕ੍ਰਿਆ, ਸਹਾਇਕ ਕ੍ਰਿਆ

ਅਉਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਕੋ ਨਹੀ

'ਬਹਣਿ' ਨ ਮਿਲੈ ਹਦੂਰਿ ॥੨॥੨੬॥੫੯॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੭)

(੨) ਬਹਿਣ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (= ਭੈਣ)

ਬੀਰ ਚਲੇ ਘਰਿ ਆਪਣੈ 'ਬਹਿਣ' ਬਿਰਹਿ ਜਲਿ ਜਾਇ ॥੪੦॥

(ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੯੩੫)

ਬਖਸ, ਬਖਸਿ

(੧) ਬਖਸਿ—ਕ੍ਰਿਆ (ਬਖਸ਼ ਕੇ)

ਆਪੇ 'ਬਖਸਿ' ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਿ ॥੮॥੬॥੨੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੮)

(੨) ਬਖਸ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਬਖਸ਼ਸ਼)

ਨਾਉ ਬੀਜਣ ਲਗਾ ਆਸ ਕਰਿ

ਹਰਿ ਬੋਲ 'ਬਖਸ' ਜਮਾਇ ਜੀਉ ॥੨॥੨॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੩, ਪੰਨਾ ੭੩)

(ਬਾਨੁ) ਬਾਣੁ, ਬਾਣਿ

(੧) ਬਾਣੁ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਤੀਰ)

ਧਣਖੁ ਚੜਾਇਓ ਸਤ ਦਾ ਜਸ ਹੰਦਾ 'ਬਾਣੁ' ॥੬॥੧॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਸਤੇ ਬਲਵੰਡ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੬੮)

ਕਬੀਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਿਆ 'ਬਾਨੁ' ਜੁ ਏਕ ॥੧੯੪॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੪)

(੨) ਬਾਣਿ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਅਵਾਜ਼)

ਹੰਤੀ ਵੰਞਾ ਛੁਮਣੀ ਰੇਵਾ ਝੀਣੀ 'ਬਾਣਿ' ॥੨॥੨੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੨੩)

ਬਾਦੁ, ਬਾਦਿ

(੧) ਬਾਦੁ—ਨਾਂਵ, 'ਪੁਲਿੰਗ' (= ਝਗੜਾ)

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ 'ਬਾਦੁ' ਰਥਾਏ ॥੩॥੧੪॥ (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੮)

(੨) (ਬਾਦਿ)—ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (= ਵਿਅਰਥ)

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧਨੁ 'ਬਾਦਿ' ਹੈ ਭੂਲੇ ਮਾਰਗਿ ਆਥਿ ॥੬॥੧੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੯)

ਬਿਨੁ, ਬਿੰਨਿ

(੧) ਬਿਨੁ—ਸੰਬੰਧਕ

ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆ ਗੁਰ 'ਬਿਨੁ' ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥੨॥੧॥

(ਮ: ੨, ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

(੨) ਬਿੰਨਿ—ਕ੍ਰਿਆ, ਪੂਰਨ ਕਾਰਦੇਤਕ (ਪਛਾਣ ਕੇ)

ਇਕੁ 'ਬਿੰਨਿ' ਦੁਗਣ ਜੁ ਤਉ ਰਹੈ ਜਾ ਸੁਮੰਤ੍ਰਿ ਮਾਨਵਹਿ ਲਹਿ ॥੫॥੧੪॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ, ਜਾਲਪ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੫)

ਨੋਟ: ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਧਾਤੂ 'ਬਿੰਦ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, 'ਜਾਨਣਾ' 'ਪਛਾਨਣਾ', ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪ ਹਨ 'ਬਿੰਨ' ਅਤੇ 'ਬੀਨ'। ਪੜਨਾਂਵ 'ਇਕੁ'

ਕਰਮ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਆ ‘ਬਿੰਨਿ’ ਦਾ ਜੋੜ ਹੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਬੰਧਕ ‘ਬਿਨੁ’ ਤੋਂ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਜੇ ਇਹ ਸੰਬੰਧਕ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਪੜਨਾਵ ‘ਇਕੁ’ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ (_) ਨਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਮਤੁ, ਮਤਿ, ਮਤ

(੧) ਮਤੁ—

(ੳ) ਨਾਂਵ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਜ ‘ਮਤੁ’ ਸਾਧਨ ਕਉ ਭਾਖਿਓ ਤੋਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥੨॥੮॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੬੩੩)

(ਅ) ਮਤ—(‘ਮਤੁ’ ਦਾ ਬਹੁ-ਵਚਨ)

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭੈ ‘ਮਤ’ ਸੁਨਿ ਕੈ ਕਰੀ ਕਰਮ ਕੀ ਆਸਾ ॥੧॥੩॥

(ਸੋਰਠਿ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੫੪)

(੨) ਮਤਿ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (= ਅਕਲਿ)

ਤੂ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ‘ਮਤਿ’ ਸਾਈ ॥੧॥੧॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੩੪)

ਨੋਟ : ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਸ਼ਬਦ (‘ਮਤਿ, ਮਤੁ, ਮਤ’) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਭੀ ਹਨ।
(ਵੇਖੋ ਵਾਕ-ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ—ਮਤਿ, ਮਤੁ, ਮਤ)।

ਮਧਿ, ਮਧੁ

(੧) ਮਧਿ—(= ਵਿਚ) ਸੰਬੰਧਕ

ਸਭ ਕੈ ‘ਮਧਿ’ ਸਭਹੂ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਰਾਗ ਦੇਖ ਤੇ ਨਿਆਰੋ ॥੩॥੧॥੧੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੮੪)

(੨) ਮਧੁ—(ਸ਼ਹਿਦ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਿਉ ‘ਮਧੁ’ ਮਾਖੀ ਸੰਚੈ ਅਪਾਰ ॥

‘ਮਧੁ’ ਲੀਨੋ ਮੁਖਿ ਦੀਨੀ ਛਾਰੁ ॥੨॥੧॥

(ਸਾਰੰਗ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੨੫੨)

ਮਨਮੁਖਿ, ਮਨਿ ਮੁਖਿ

(੧) ਮਨਮੁਖਿ—ਓਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਟੁਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੁਖ (ਮੁਖ) ਆਪਣੇ ਮਨ ਵੱਲ ਹੈ।

ਸੁਖੈ ਕਉ ਦੁਖੁ ਅਗਲਾ 'ਮਨਮੁਖਿ' ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੭)

(੨) ਮਨਿ ਮੁਖਿ—ਮਨ ਵਿਚ, (ਅਤੇ) ਮੁਖ ਵਿਚ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਵੱਖੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ ਹਨ।

'ਮਨਿ' 'ਮੁਖਿ' ਸੁਚੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਗਿਆਨੁ ॥੪॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੫੫)

ਮੂਰਤਿ, ਮੂਰਤੁ

ਮੂਰਤਿ—ਸਰੂਪ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)।

ਮੂਰਤੁ—ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਸਮਾ; ਬੋਝਾ ਜਿਹਾ ਸਮਾ; ਸਮਾ। ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ।

(੧) ਮੂਰਤੁ—

(ੳ) ਇਕ-ਵਚਨ

ਸੋ 'ਮੂਰਤੁ' ਭਲਾ ਸੰਜੋਗੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਸਾਈ ॥੧੫॥

(ਜੇਤਸਰੀ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੭੦੯)

(ਅ) ਬਹੁ-ਵਚਨ

'ਮੂਰਤ' ਘਰੀ ਚਸਾ ਪਲੁ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਸੰਗਿ ਲਉ ॥੨॥

(ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਬਾਕੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੮੭)

(੨) ਮੂਰਤਿ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ)

ਸੇਵਾ ਪੂਜ ਕਰਉ ਤਿਸੁ 'ਮੂਰਤਿ' ਕੀ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪਗ ਚਾਟੈ ॥੫॥੧੧॥੧੩੨॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੮)

ਮਲੁ, ਮਲਿ, ਮਲ

(੧) ਮਲ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (ਭਲਵਾਨ)

'ਮਲ' ਲਬੇ ਲੈਏ ਫੇਰੀਆ ॥੧੮॥੨੯॥ (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੪)

(੨) ਮਲਿ—ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (= ਮਲ ਕੇ)

ਪਾਵ ਮਲੋਵਾ, 'ਮਲਿ ਮਲਿ' ਧੋਵਾ ॥੨॥੬॥ (ਮਾਝ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੯੬)

(੩) ਮਲਿ—ਕ੍ਰਿਆ (= ਮੱਲ ਕੇ)

ਜਿਸ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਮਿਲੇ ਜਾਇ ਸਚਾ ਪਿਛੁ 'ਮਲਿ' ॥੮॥੧੧॥

(ਸਿਰੀਗਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੦)

(੪) ਮਲੁ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਮੈਲ)

ਕਥਾ ਸੁਣਤ 'ਮਲੁ' ਸਗਲੀ ਧੋਵੈ ॥੨॥੨੩॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੪)

ਮਲਨ, ਮਲਿਨ

(੧) ਮਲਨ—ਮਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ

'ਮਲਨ' ਮੋਹ ਥਿਕਾਰ ਨਾਠੇ ਦਿਵਸ ਨਿਰਮਲ ਆਇਆ ॥੩॥੨॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੮੪੬)

ਮੋਹ 'ਮਲਨ' ਨੀਦ ਤੇ ਛੁਟਕੀ ਕਉਨੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਭਇਓ ਗੀ ॥੧੨॥੫੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੩)

(੨) ਮਲਿਨ—'ਮਲੁ' ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

'ਮਲਿਨ' ਭਈ ਮਤਿ ਮਾਧਵਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥੧॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੪, ਗਉੜੀ ਗਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੬)

ਰਖ, ਰਖੁ, ਰਖਿ

(੧) ਰਖ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਾਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੇ 'ਰਖ' ਕਰਾਵੈ ॥੧॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੩)

(੨) ਰਖੁ—ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ 'ਰਖੁ' ਤੂ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿ ॥੧॥੨੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੪, ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੧੪)

(੩) ਰਖੁ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਰਾਖਾ)

ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਸੰਤਖੁ ਸੁਹਾਗਾ 'ਰਖੁ' ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ ॥੧॥੨॥

(ਸੋਗਿਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੫)

ਰਤੁ, ਰਤ, ਰਤਿ

(੧) ਰਤੁ—

(ੳ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਰੱਤਾ ਹੋਇਆ)

ਨਾਮ 'ਰਤੁ' ਸੋ ਭਗਤੁ ਪਰਵਾਨ ॥੨॥੧੧੮॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੮)

(ਅ) ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਲਹੂ)

ਫਰੀਦਾ ਰਤੀ 'ਰਤੁ' ਨ ਨਿਕਲੈ ਜੇ ਤਨੁ ਚੀਰੈ ਕੋਇ ॥੫੧॥

(ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੦)

(੨) ਰਤ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਰੱਤੇ ਹੋਏ)

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਕਰਮ 'ਰਤ' ਤਾ ਕੋ ਭਾਰੁ ਅਵਾਰੁ ॥੯॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੫੨)

(੩) ਰਤਿ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਪ੍ਰੀਤ)

ਜਉਪੈ ਰਾਮ ਨਾਮ 'ਰਤਿ' ਨਾਹੀ ॥੫॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੪)

ਲਾਜ, ਲਾਜੁ (ਲਜੁ)

(੧) ਲਾਜੁ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਰੱਜੁ' ਤੋਂ ਵਿਗੜ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਬਦ 'ਲੱਜ', 'ਲਾਜੁ' ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਪੁਲਿੰਗ' ਹੈ; ਪਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ 'ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ' ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅੰਤਲਾ () ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ, 'ਵਾਕ ਰਚਨਾ ਵਿਚਾਰ, ਲਿੰਗ')।

ਟੂਟੀ 'ਲਾਜੁ' ਭਰੈ ਮਤ ਹਾਰੀ ॥੩॥੧੨॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੫)

'ਲਾਜੁ' ਘੜੀ ਸਿਉ ਝੂਟਿ ਪੜੀ ਉਠਿ ਚਲੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥੨॥੬॥੫੦॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੩)

ਰਾਤਿ ਅਨੇਗੀ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ 'ਲਜੁ' ਟੂਕਸਿ ਮੁਸਾ ਭਾਈ ਰੇ ॥੨॥੪॥੧੬॥
(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

(੨) ਲਾਜ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ—(ਸੋ: ਲੱਜਾ)

ਤਸਬੀ ਸਾ ਤਿਸੁ ਤਾਵਸੀ ਨਾਨਕ ਰਖੈ 'ਲਾਜ' ॥੧॥੭॥
(ਮ: ੧, ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੦)

ਨੋਟ : ਸ਼ਬਦ 'ਲਾਜ' ਮੁਕਤਾ-ਅੰਤ ਇਸਤ੍ਰੀ-ਲਿੰਗ ਹੈ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਿਸੇ 'ਸਮਾਸ' ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰਾ ਸਮਾਸੀ ਸ਼ਬਦ ਪੁਲਿੰਗ ਭੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਬਡੇ 'ਨਿਲਾਜੁ' ਅਜਹੁ ਨਹੀ ਹਾਰਿਓ ॥੫॥੧॥
(ਜੈਤਸਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੧੦)

ਵਿਚਿ, ਵਿਚੁ

(੧) ਵਿਚੁ—ਨਾਂਵ—(ਵਿਚੋਲਾ-ਪਨ)
'ਵਿਚੁ' ਨ ਕੋਈ ਕਰਿ ਸਕੈ ਕਿਸਥੈ ਰੋਵਹਿ ਰੋਜ ॥੯॥
(ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੫)

(੨) ਵਿਚਿ—ਸੰਬੰਧਕ
ਖਤਿਅਹੁ ਜੰਮੇ ਖਤੇ ਕਰਨਿ ਤ ਖਤਿਆ 'ਵਿਚਿ' ਪਾਹਿ ॥੧॥੨੪॥
(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੯)

(੩) ਬੀਚੁ—ਨਾਂਵ
ਹਮ ਤੁਮ 'ਬੀਚੁ' ਭਇਓ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥੩॥੩੫॥
(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੦੪)

'ਬੀਚੁ' ਨ ਕੋਇ ਕਰੇ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਪਇਆ ॥੩॥੪॥੭॥
(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੫੪੬)

ਵੇਲ, ਵੇਲਿ

(੧) ਵੇਲ—ਵੇਲ, ਸ਼ਾਖ, ਲੜੀ
ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਬਾਬੇਲਾ ਪਿਰ ਮਿਲਿ ਧਨ 'ਵੇਲ' ਵਧੀਈ ॥੫॥੧॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੭੯)

(੨) ਵੇਲਿ—ਇਸਤ੍ਰੀ, ਲੜੀ

‘ਵੇਲਿ’ ਪਰਾਈ ਜੋਹਹਿ ਜੀਅਝੇ ਕਰਹਿ ਚੋਰੀ ਭੁਰਿਆਈ ॥੨॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੫)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ‘ਵੇਲਿ’ ਵਧਾਈ ॥

ਫਲ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਰਸਕ ਰਸਾਈ ॥੧॥੭॥੫੯॥ (ਆਸਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੬੭)

ਬਹੁ-ਵਾਕਾਂਗ ਸ਼ਬਦ

(Words used in different Parts of Speech)

ਅੰਤਰੁ, ਅੰਤਰ, ਅੰਤਰਿ

(੧) ਨਾਂਵ—ਅੰਤਰੁ—ਵਿੱਥ, ਫਰਕ, ਭੇਤ

ਤੋਹੀ ਮੋਹੀ ਮੋਹੀ ਭੋਹੀ ‘ਅੰਤਰੁ’ ਕੈਸਾ ॥

ਕਨਕ ਕਟਿਕ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜੈਸਾ ॥੧॥

(ਸਿਰੀਗਾਰੂ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੩)

(੨) ਸੰਬੰਧਕ—ਅੰਤਰਿ

ਘਟ ਘਟ ‘ਅੰਤਰਿ’ ਤੂੰ ਹੈ ਝੁਠਾ ॥੩॥੯॥

(ਮਾਭ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੭)

(੩) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—ਅੰਤਰਿ

‘ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ’ ਭੋਰੀ ਬਾਣੀ ॥੩॥੧੭॥

(ਮਾਭ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੯)

(੪) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—ਅੰਤਰ

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਨਾਵਟ ਕਿਉ ‘ਅੰਤਰ ਮਲੁ’ ਧੋਵੈ ॥੩॥੨॥

(ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਛੰਤ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੪੩)

ਅੰਦਰੁ, ਅੰਦਰਿ

(੧) ਅੰਦਰੁ—ਨਾਂਵ (ਹਿਰਦਾ)

ਪੰਧਿ ਜਲੰਦਬੀ ਮੇਰਾ ‘ਅੰਦਰੁ’ ਠੰਢਾ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲੀ ॥੧॥੧੭॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੪)

‘ਅੰਦਰੁ’ ਵਿਧਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਸਚੁ ਡਿਠੋਮਿ॥੨॥੨੨॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੬)

(੨) ਅੰਦਰਿ—ਸੰਬੰਧਕ

ਕਾਇਆ ‘ਅੰਦਰਿ’ ਗੜੁ ਕੋਟੁ ਹੈ ਸਭਿ ਦਿਸੰਤਰ ਦੇਸਾ॥੧੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੪)

ਅਨਤ

(੧) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਅਨੰਤ)

ਰਾਜਾ ਰਾਖੁ ਮਉਲਿਆ ‘ਅਨਤ’ ਭਾਇ॥੧॥

(ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੩)

(੨) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਕਿਸ ਹੋਰ ਥਾਂ, ਸੰ: ਅਨੰਤਤ੍ਵ)

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਰੂਪੁ ‘ਅਨਤ’ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ॥੧॥੪॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੫੮)

ਸਾ

(੧) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—(ਉਹ, ਅਜਿਹੀ)

‘ਸਾ’ ਮਤਿ ਨਿਰਮਲ ਕਹੀਅਤ ਧੀਰ॥੧॥੧੬੧॥ (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੮)

(੨) ਸੰਬੰਧਕ—(= ਵਰਗਾ)

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ‘ਸਾ’ ਮੀਤ॥੪॥੧੬੦॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੮)

(੩) ਪੜਨਾਂਵ—(= ਉਹ)

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ‘ਸਾ’ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਸਾਝੀ॥੧॥੧੬੭॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੯੯)

(੪) ਕ੍ਰਿਆ—(= ਸੀ)

ਹੋਣਾ ‘ਸਾ’ ਸੋਈ ਛੁਨਿ ਹੋਸੀ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਕਹਾ ਦਿਖਾਇਓ॥੨॥੨॥੧੨੩॥

(ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੫)

ਸੋ

- (੧) ਕ੍ਰਿਆ, ਭੂਤ ਕਾਲ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ
ਜਬ ਇਹੁ ਨ 'ਸੋ' ਤਬ ਕਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ॥੨॥੩੮॥
(ਡੇਰਉ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੧੬੧)
- (੨) ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
'ਸੋ ਸਹੁ' ਸਚਾ ਵੀਸਰੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਿ॥੧੩॥੧॥੩॥
(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਘਰੁ ੧੦ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੫)
- (੩) ਪੜਨਾਂਵ
'ਸੋ' ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਥਾਖਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ॥੩॥੩॥੩੩॥
(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੦੮)

ਸਉ

- (੧) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਸਉ—ਸਉ ਵਾਰੀ)
ਜੇ 'ਸਉ' ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੀਐ ਭੀ ਬਿਖੁ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਧਾਇ॥੪॥੨॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੫)
- ਜੇ 'ਸਉ' ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ॥੧॥੧੫॥ (ਸੁਖਮਨੀ)
- (੨) ਸੰਬੰਧਕ (ਸਉ—ਸਉ, ਨਾਲ)
ਇਹੁ ਮਨੁ ਬਡਾ ਕਿ ਜਾ 'ਸਉ' ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥੧॥੪੨॥
(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੧)
- ਸੇਜੈ ਰਮਤੁ ਨੈਨ ਨਹੀ ਪੇਖਉ ਇਹੁ ਦੁਖੁ ਕਾ 'ਸਉ' ਕਹਉ ਰੇ॥
(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੨)
- (੩) ਕ੍ਰਿਆ (= ਸੌਂ ਰਹੁ)
ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਾ ਮੇਲੀ ਸਰਬਤ, 'ਸਉ' ਨਿਸੁਲ ਜਨ ਟੰਗ ਧਰਿ॥੨॥
(ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੮੪੯)
- (੪) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
ਜੇ 'ਸਉ' ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ ਹਜਾਰ॥੨॥੧॥
(ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ)

ਸਾਜੁ, ਸਾਜਿ

(੧) ਨਾਂਵ

ਜੈਸਾ ਭੇਖੁ ਕਰਾਵੈ ਬਾਜੀਗਰੁ ਓਹੁ ਤੈਸੇ ਹੀ 'ਸਾਜੁ' ਆਨੈ ॥੩॥੫॥੧੨੬॥
(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੬)

(੨) ਕ੍ਰਿਆ

ਜਿਨਿ ਤੂ 'ਸਾਜਿ' ਸਵਾਰਿ ਸਿਗਾਰਿਆ ॥੧॥੪॥ (ਸੁਖਮਨੀ)

ਸਾਥ, ਸਾਥੁ, ਸਾਥਿ

(੧) ਸਾਥੁ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ

ਵਾਟ ਵਟਾਊ ਆਇਆ ਨਿਤ ਚਲਦਾ 'ਸਾਥੁ' ਦੇਖੁ ॥੨॥੧੩॥
(ਸਿਰੀਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੧)

ਮੁਠਾ ਆਪਿ ਮੁਹਾਏ 'ਸਾਥੈ' ॥੧॥੫॥ (ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੦)

(੨) ਸਾਥ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦਇ 'ਸਾਥ' ਚਲਾਈ ॥੨॥੩੬॥
(ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੪੮੪)

(੩) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—ਸਾਥਿ (ਨਾਲਿ)

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪੇਖੇ ਕਿਛੁ 'ਸਾਥਿ' ਨ ਚਲੈ ਭੋਰਾ ॥੧॥੭॥੧੧॥
(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੨, ਪੰਨਾ ੪੯੯)

‘ਸਬਦੁ’

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਰਕੇ ਕਈ ਥਾਈਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬੜਾ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੋ ਖੋਜੀ ਸੱਜਣ ਇਸ ਵਲ ਵਧੀਕ ਧਿਆਨ ਦੇਣ।

(੧) ਨਾਂਵ—ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ

ਗੁਰ ਕਾ 'ਸਬਦੁ' ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁੰਦਾ ਖਿੰਬਾ ਖਿਆ ਹਢਾਵਉ ॥੧॥੩॥੩੦॥
(ਆਸਾ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੩੫੯)

(੨) ਨਾਂਵ—ਕਰਮ ਕਾਰਕ

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਸਤਿ ਬੋਕ ਉਬਾਰੇ ਗੁਰ ਕਾ 'ਸਬਦੁ' ਵੀਚਾਰੇ ॥੨੫॥੬੫॥

(ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੩, ਪੰਨਾ ੬੨੫)

(੩) ਨਾਂਵ—ਕਰਣ ਕਾਰਕ

ਗੁਰ ਕੈ 'ਸਬਦਿ' ਫਿਚਹੁ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥੨੫॥੬੬॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੫੬੦)

(੪) ਨਾਂਵ—ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ

ਗੁਰ ਕੈ 'ਸਬਦਿ' ਰਾਤਾ ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥੬੬॥੧॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੩ ਘਰੂ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੭੫੩)

(੫) 'ਸਬਦ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਲਫਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ 'ਨਾਂਵ' ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮੂਲ ਧਾਤੂ 'ਸਬਦ' ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, 'ਉੱਚਾਰਨਾ, ਬੁਲਾਉਣਾ, ਨਾਮ ਰੱਖਣਾ'। ਜੋ, ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਨਾਂਵ' ਭੀ ਹੈ ਤੇ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਭੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਸੱਦ' ਹੈ, ਜੋ 'ਸਬਦ' ਵਾਂਗ 'ਨਾਂਵ' ਭੀ ਹੈ ਤੇ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਭੀ। ਸਬਦ 'ਸੱਦ' 'ਨਾਂਵ' ਰੂਪ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ, ਰਾਮਕਲੀ 'ਸਦੁ'।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹੇ ਪਾਹੁਚਾ 'ਸਦੜੇ' ਨਿਤ ਪਵੰਨਿ ॥੪॥੧॥

(ਸੋਹਿਲਾ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ ਮ: ੧)

(੬) ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰਲੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਵਿਚ 'ਸਦੁ' ਅਤੇ 'ਸਦੜੇ' ਦੇ ਅਰਥ ਹਨ 'ਸਨੇਹਾ', ਤਿਵੇਂ ਲਫਜ਼ 'ਸਬਦ' ਭੀ 'ਸਨੇਹਾ' ਅਰਥ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ:

ਧਨ ਛਾਢੀ ਪਿਰੁ ਦੇਸ ਨਿਵਾਸੀ ਸਥੇ ਗੁਰ ਪਹਿ 'ਸਬਦੁ' ਪਠਾਈ ॥੫॥੧॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੭੩)

'ਸਬਦ' ਧਾਤੂ ਦੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਸੱਦ' ਧਾਤੂ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਆ 'ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ' ਵਿਚ ਇਉਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ:

ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ ਬਹਿ ਪਰਵਾਰੁ 'ਸਦਾਇਆ' ॥੪॥.....

ਕੇਸੋ ਗੁਪਾਲ ਪੰਡਿਤ 'ਸਾਇਅਰੁ' ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ਜੀਉ ॥੫॥

(ਪੰਨਾ ੬੨੩)

(੭) ਜਿਵੇਂ ਲਫਜ਼ 'ਸਬਦ' ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਧਾਤੂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ 'ਸੱਦ' 'ਕ੍ਰਿਆ' ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਤੂ 'ਸਬਦ' ਭੀ 'ਕ੍ਰਿਆ' ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ :

ਆਪੇ ਦੇਵੈ 'ਸਬਦਿ' ਬੁਲਾਏ ॥

ਮਹਲੀ ਮਹਲਿ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ

ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਧਿਆਵਣਿਆ ॥੮॥੧੩॥੧੪॥

ਸਬਦਿ—ਸੱਦ ਕੇ।

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੭)

ਇਹ ਲਫਜ਼ 'ਸਬਦਿ' 'ਕ੍ਰਿਆ' ਹੈ ਜਾਂ 'ਨਾਂਵ, ਕਰਣ ਕਾਰਕ'? ਇਸ ਸੰਸੇ ਦੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਹੇਠ-ਲਿਖਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਉਚਾਰੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸੇ ਮਾਝ ਰਾਗ ਦੀਆਂ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਹਨ। ਦੋਹਾਂ ਤੁਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਅੱਖਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ :

ਆਪੇ ਦੇਵੈ 'ਸਦਿ' ਬੁਲਾਏ ॥

ਆਪਣਾ ਨਾਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ

ਅਨੰਦਿਨੁ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਣਿਆ ॥੮॥੨੮॥੨੯॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੭)

ਹਉ

(੧) ਪੜਨਾਂਵ (ਹਉ = ਮੈਂ)

'ਹਉ' ਆਇਆ ਦੂਰਹੁ ਚਲਿ ਕੈ ਮੈ ਤਕੀ ਤਉ ਸਰਣਾਇ ਜੀਉ ॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫ ਗੁਣਵੰਤੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

(੨) ਨਾਂਵ (ਹਉ = ਹਉਮੈ)

'ਹਉ' ਛੁਟਕੈ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਤਿਹ, 'ਹਉ' ਨਾਹੀ ਤਹ ਆਪਿ ॥੫੧॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੬੦)

ਖੋਜੁ

(੧) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ

ਹਰਿ ਦਸਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਹਰਿ 'ਖੋਜੁ' ਪਵਾਈ ਜੀਉ ॥੩॥੭੦॥

(ਗਉੜੀ ਮਾਝ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੭੫)

ਹਮਰੈ 'ਖੋਜਿ' ਪਰਹੁ ਮਤਿ ਕੋਈ ॥੩॥ (ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੪)

ਨਦੀ ਤਰੰਦਕੀ ਮੈਛਾ 'ਖੋਜੁ' ਨ ਖੁੰਭੈ ਮੰਝਿ ਮੁਹਬਤਿ ਤੇਰੀ ॥੧॥੯॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੦)

(੨) ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵੈ ਤਾਸੁ 'ਖੋਜੁ' ਬੈਰਾਗੀ ॥੧॥੩॥੪੭॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੩)

ਜੋਗੁ

(੧) ਨਾਂਵ

'ਜੋਗੁ' ਨ ਭਗਵੀ ਕਪੜੀ 'ਜੋਗੁ' ਨ ਮੈਲੇ ਫੇਸਿ ॥੬੪॥

(ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਸਲੋਕ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੪੨੦)

(੨) ਸੰਬੰਧਕ

ਮਨ ਮਹਿ ਝੂਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ 'ਜੋਗੁ' ॥੨੭॥

(ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਸਲੋਕ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੪੧੨)

(੩) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ ਮੈਨੇ 'ਜੋਗੁ' ਕੀਤੋਈ ॥੧॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੪੨੯)

ਜਿਨਿ

(੧) ਪੜਨਾਂਵ, ਸੰਬੰਧ ਵਾਚਕ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

'ਜਿਨਿ' ਰਾਮੁ ਜਾਨਿਆ ਤਿਨਹਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥੧॥੧੮॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੨੭)

(੨) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਜਿਨਿ = ਮਤ)

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ 'ਜਿਨਿ' ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥੫॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੪੨੬)

ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਉ 'ਜਿਨਿ' ਘਟੈ ॥੨॥

(ਧਨਾਸਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੬੯੪)

ਤੈ

(੧) ਅਨੁਸੰਬੰਧਕ ਪੜਨਾਂਵ ('ਤਿਸੁ' ਤੋਂ), 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ' ਕਾਰਕ 'ਇਕ-ਵਚਨ

ਸਭ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖਦਾ ਜੈ ਭਾਵੈ 'ਤੈ' ਦੇਇ ॥੨॥੨੪॥੫੭॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬)

(੨) ਪੁਰਖ ਵਾਚਕ ਪੜਨਾਂਵ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਉਠਿ ਵੰਝੁ ਵਟਾਊਥਿਆ 'ਤੈ' ਕਿਆ ਚਿਰੁ ਲਾਇਆ ॥੧॥੨॥੧੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੰਤ ਘਰੂ ੭, ਪੰਨਾ ੪੫੯)

(੩) ਯੋਜਕ

ਜੇਤਾ ਊਡਹਿ ਦੁਖ ਘਟੈ ਨਿਤ ਦਾਝਹਿ 'ਤੈ' ਬਿਲਲਾਹਿ ॥੨॥੩॥੨੦॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੬)

ਤਉ

(੧) ਪੜਨਾਂਵ—

(ੳ) ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ (= ਤੇਰੀ)

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਪਰਿਆ 'ਤਉ' ਸਰਨਾਇ ॥੧॥੨੦॥

(ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫)

(ਅ) ਪੜਨਾਂਵ; ਕਰਮ ਕਾਰਕ (= ਤੈਨੂੰ)

ਰੇ ਮਨ ਮੈ 'ਤਉ' ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਮਝਾਵਾ ॥੧੩॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

(੨) ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ (= ਤੈਂ, ਤੂੰ)

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਆਰੁ 'ਤਉ' ਆਪੇ ਲਾਇਆ ਕਰਮੁ ਕਰਿ ॥੧੩॥

(ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਸਲੋਕ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੧੪੨੨)

(੩) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (= ਤਾਂ, ਤਦੋਂ)

ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ 'ਤਉ' ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥੭॥੨੧॥

(ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ)

ਨਾਵਣ, ਨਾਵਣੁ

(੧) ਨਾਵਣ—ਭਾਵਾਰਥਕ ਕਾਰਦੰਤਕ

'ਨਾਵਣ' ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨਿ ਖੋਟੇ ਤਨਿ ਚੋਰਿ ॥੨॥੧੨॥

(ਮ: ੧, ਸੂਹੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੭੮੯)

(੨) ਨਾਵਣੁ—ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ, ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ

'ਨਾਵਣੁ' ਪੁਰਖੁ ਅਭੀਭੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥੧॥੪॥੧੦॥

(ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੪ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੧੧੧੬)

ਬਾਹਰੁ, ਬਾਹਰਿ

(੧) ਬਾਹਰੁ—ਨਾਂਵ

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਮੂੜਾ 'ਬਾਹਰੁ' ਭਾਲੇ ॥੭॥੧੩॥੧੪॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੭)

(੨) ਬਾਹਰਿ—ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ

ਜੇਹਾ ਅੰਦਰਿ ਪਾਏ ਤੇਹਾ ਵਰਤੈ ਆਪੇ 'ਬਾਹਰਿ' ਪਾਵਣਿਆ ॥੭॥੧੪॥੧੫॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੧੮)

ਮੈ

(੧) ਸੰਬੰਧਕ (= ਵਿਚ)

ਜੋ ਸੰਪਤਿ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਛਿਨ 'ਮੈ' ਭਈ ਪਰਾਈ ॥੨॥੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੧੦੦੮)

(੨) ਪੜਨਾਂਵ (ਮੋ ਕਉ—ਮੈਨੂੰ)

ਨੋਟ: (ਸੰਬੰਧਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਰੂਪ।)

‘ਮੋ’ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਇਓ॥੧॥੨੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੦੮)

ਬਹੁ-ਅਰਥਕ ਸ਼ਬਦ

ਅਮਲੁ

(੧) ਅਮਲੁ—ਨਸ਼ਾ

‘ਅਮਲੁ’ ਗਲੇਲਾ ਕੂੜ ਕਾ ਦਿਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰਿ॥੧॥੫॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫)

(੨) ਅਮਲੁ—ਕੰਮ

‘ਅਮਲੁ’ ਕਰਿ ਧਰਤੀ ਬੀਜੁ ਸਬਦੇ ਕਰਿ

ਸਚ ਕੀ ਆਬ ਨਿਤ ਦੇਹਿ ਪਾਣੀ॥੧॥੨੭॥ (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੨੩)

ਸੋਇ

(੧) ਪੜਨਾਂਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—(ਉਹ)

ਚਉਥੇ ਪਹਰੇ ਰੋਇ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਰ੍ਹਾ

ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ‘ਸੋਇ’॥੪॥੧॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਪਹਰੇ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੭੭)

(੨) ਪੜਨਾਂਵ (= ਉਹ)

ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਿਆ ‘ਸੋਇ’॥੧॥੪॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੪)

(੩) ਨਾਂਵ—(ਸੋਇ—ਸੋਭਾ)

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ‘ਸੋਇ’ ਤੁਮਾਰੀ॥੧॥੩੩॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੪)

(੪) ਕ੍ਰਿਆ

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵਹਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ
'ਸੋਇ ਰਹਿਓ' ਮਦ ਮਾਵਤ ਹੋ ॥੩॥੨॥੮੮॥

(ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੨)

ਸਾਹੁ

(੧) ਸਾਹੁ—ਸੁਆਸ

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ 'ਸਾਹੁ' ਤਿਨੈ ਫਿਚਿ ਪਾਇਆ ॥੪॥੫॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੧)

(੨) ਸਾਹੁ—ਸ਼ਾਹ, ਰਾਸ ਪੂੰਜੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ 'ਸਾਹੁ' ਹੈ ਸਿਖ ਦੇਇ ਹਰਿ ਰਸੇ ॥੧॥੩॥੧੦॥

(ਆਸਾ ਮ: ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪, ਪੰਨਾ ੪੪੯)

ਸਿਖ, ਸਿਖੁ

(੧) ਨਾਂਵ—ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਸਿਖ—ਸਿੱਖਿਆ)

ਨਾਨਕੁ 'ਸਿਖ' ਦੇਇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮੁ ਜਾਲੇ ॥੧॥੧॥੨॥

(ਸਿਰੀਗੁਰੂ ਮ: ੫ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੭੯)

(੨) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਇਕ-ਵਚਨ—ਸਿਖੁ)

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ 'ਸਿਖੁ' ਊਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥੧॥੧੮॥

(ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੮੬)

(ਬਹੁ-ਵਚਨ—ਸਿਖ)

ਸਚਿਆਰ 'ਸਿਖ' ਬਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਘਾਲਨਿ

ਕੁੜਿਆਰ ਨ ਲਭਨੀ ਕਿਤੇ ਥਾਇ ਭਾਲੇ ॥੧॥੧੦॥

(ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੩੦੫)

(ਸਿਖਿ—ਸਿਖ ਨੇ)

ਗੁਰ ਕੈ 'ਸਿਖਿ' ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ ॥੬॥੧॥

(ਗੋਂਡ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੮੬੮)

(੩) ਸਿਖੁ—ਕ੍ਰਿਆ; ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ 'ਸਿਖੁ' ਤੁਧੁ ਕਦੇ ਨ ਲਗੈ ਦੁਖੁ ॥੩॥੨੩॥੯੩॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੦)

(੪) ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ: (ਚੋਟੀ, ਬੋਦੀ)

ਮੂੰਡੁ ਮੁਭਾਇ ਜਣਾ 'ਸਿਖ' ਬਾਧੀ ਮੋਨਿ ਰਹੈ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥੫॥੭॥
(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੩)

ਸੇਤੁ

(੧) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ ਸ਼੍ਰੇਤ = ਚਿੱਟਾ, ਸਫੈਦ

ਹਥ ਮਰੋਝੈ ਤਨੁ ਕਪੈ ਸਿਆਹਗੁ ਹੋਆ ਸੇਤੁ ॥੭॥
(ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਸਾਂਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੩੪)

(੨) ਨਾਂਵ—ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦ 'ਸੇਤੁ' = ਪੁਲ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਧਿਓ 'ਸੇਤੁ' ਬਿਧਾਤੇ ॥੮॥ (ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੪੨)

ਸਭਾ

(੧) ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (= ਮਜਲਸ, ਇਕੱਠ, ਸੰਗ, ਸੰਗਤਿ)

ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਜਿਥੈ ਸੰਤ 'ਸਭਾ' ॥੮॥੬॥੭੬॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੪)

ਗੁਰ 'ਸਭਾ' ਏਵ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾ ਨੇੜੈ ਨਾ ਦੂਰਿ ॥੨॥੮॥
(ਮ: ੩, ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੪)

ਸਿਧ 'ਸਭਾ' ਕਰਿ ਆਸਟਿ ਬੈਠੇ ਸੰਤ 'ਸਭਾ' ਜੈਕਾਰੇ ॥
(ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ, ਪੰਨਾ ੯੩੯)

(੨) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (= ਸਾਰੀ)

ਜਾ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ 'ਸਭਾ' ਪੂਜ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥੯॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੧੭)

ਹਉਮੈ 'ਸਭਾ' ਗਣਤ ਹੈ ਗਣਤੈ ਨਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹਿ ॥
(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬)

ਹਥੀ

(੧) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਬਹੁ-ਵਚਨ

‘ਹਥੀ’ ਸਿਭੁ ਖੋਹਾਇ, ਨ ਭਵੁ ਕਰਾਇਆ ॥੧੬॥

ਹਥੀ—ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ।

(ਮਲਾਰ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੮੫)

(੨) ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਤਲੀ, ਚੁੰਢੀ, ਦਵਾਈ)

‘ਹਥੀ’ ਦਿਤੀ ਪ੍ਰਭਿ ਦੇਵਣਹਰੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੋਗ ਸਭਿ ਨਿਵਾਰੈ ॥੪॥੩੫॥੪੨॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੬)

ਹਾਥ, ਹਾਥੁ

(੧) ਹਾਥ—ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਛੁੰਘਾਈ)

ਭੋਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਸਭ ਭਿਠੀ ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ ॥

ਕਹਣੈ ‘ਹਾਥ’ ਨ ਲਭਈ ਸਚਿ ਟਿਕੈ ਪਤਿ ਪਾਇ ॥੫॥੧੩॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੬੧)

(੨) ਹਾਥੁ—

(ੳ) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਇਕ-ਵਚਨ

‘ਹਾਥੁ’ ਦੇਇ ਰਾਖੈ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧॥੨੩॥

(ਦੇਵਰੀਧਾਰੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੩੨)

(ਅ) (ਹਾਥਿ—ਹੱਥ ਵਿਚ)

‘ਹਾਥਿ’ ਹਮਾਰੈ ਕਛੁਐ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਜਣਾਇਹਿ ਤਿਸੈ ਜਣਾਵਣਾ ॥੬॥੬੨॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੮੬)

(ੲ) ਨਾਂਵ, ਬਹੁ-ਵਚਨ—(ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ)

‘ਹਾਥ’ ਕਮੰਡਲੁ ਕਾਪੜੀਆ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਪਜੀ ਭਾਰੀ ॥੬॥੭॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੩)

ਖੋੜ

(੧) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—ਖੋੜ—ਸੋਲਾਂ

‘ਖੋੜ’ ਸੀਗਾਰ ਕਰੈ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥੩॥੧੦॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੨੨੫)

(੨) ਨਾਂਵ

ਖਖਾ ਇਹੈ 'ਖੋੜ' ਮਨੁ ਆਵਾ ॥

'ਖੋੜੈ' ਛਾਡਿ ਨ ਦਹਦਿਸ ਧਾਵਾ ॥੮॥

(ਗਉੜੀ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੪੦)

ਜੀਉ

(੧) ਨਾਂਵ

ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਜਪੀਐ ਨਾਉ, ਤਿਸੁ 'ਜੀਉ' ਅਰਪੀਐ ॥੧੭॥

(ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੨)

(੨) ਕ੍ਰਿਆ

ਉਦਮ ਕਰੇਦਿਆ 'ਜੀਉ' ਤੂੰ ਕਮਾਵਦਿਆ ਸੁਖ ਤੂੰਚੁ ॥੧॥੧੭॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੫, ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੫੨੨)

(੩) ਵਿਸਮਿਕ—(ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਦਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਣ ਵਾਸਤੇ)

ਵਾਹਿ ਗੁਰੁ ਵਾਹਿ ਗੁਰੁ ਵਾਹਿ ਗੁਰੁ ਵਾਹਿ 'ਜੀਉ' ॥

(ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਰਉਥੇ ਕੇ, ਗਯੰਦ, ਪੰਨਾ ੧੪੦੨)

ਜੋਇ

(੧) ਕ੍ਰਿਆ; ਪੂਰਬ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ (ਜੋਇ—ਖੋਜ ਕੇ)

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਦੇਖੇ 'ਜੋਇ' ॥੨॥੧॥

(ਬਸੰਤੁ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੫)

(੨) ਨਾਂਵ—ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਜੋਇ—ਇਸਤ੍ਰੀ)

'ਜੋਇ' ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਾਇਆ ॥੧॥੩॥

(ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੬)

ਜਾਗੁ

(੧) ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਕਿਆ ਤੂੰ ਜੋਇਆ 'ਜਾਗੁ' ਇਆਨਾ ॥੩॥੨॥

(ਸੂਹੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੭੯੪)

(੨) ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਜਾਇਗਾ)

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਝੁਮੁ ਕਟੀਐ ਨਾ ਆਵੈ ਨ 'ਜਾਗੁ' ॥੨॥੧੫॥੮੫॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੭)

ਜਲੁ

(੧) ਕ੍ਰਿਆ

ਦੁਰਜਨ ਤੂ 'ਜਲੁ' ਭਾਹਕੀ ਵਿਛੋੜੇ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥੨॥੨॥

(ਮ: ੫, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੯੪)

(੨) ਨਾਂਵ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਏ ਜਿਉ 'ਜਲੁ' ਜਲਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥੮॥੧॥੯॥

(ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮ: ੪ ਘਰੂ ੨ ਅਸਟਪਦੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੯੧)

ਤਾਮਿ

(੧) ਨਾਂਵ

ਗੁਰੂ ਪਾਸਹੁ ਫਿਰਿ ਚੇਲਾ ਖਾਇ ॥

'ਤਾਮਿ' ਪਰੀਤਿ ਵਸੈ ਘਰਿ ਆਇ ॥੨॥੪॥

(ਆਸਾ ਮ: ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੂ ੨, ਪੰਨਾ ੩੪੯)

ਨੋਟ: 'ਤਾਮਿ' (ਨਾਂਵ) ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਲਫਜ਼ 'ਤੁਆਮਿ' ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਖਾਣਾ'।

(੨) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਤਾਮਿ—ਤਦੋਂ)

ਜਬ ਸਾਖ ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸਾਚਾ 'ਤਾਮਿ' ਸਾਚਾ ਪਾਈਐ ॥੧॥

(ਵਡਹੰਸੁ ਮ: ੧ ਛੰਤ, ਪੰਨਾ ੫੬੬)

ਦੁਇ

(੧) ਸੰਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ:

ਨਾਨਕ ਤਰਵਰੁ, ਏਕੁ ਵਲੁ, 'ਦੁਇ' ਪੰਖੇਰੁ ਆਹਿ ॥੨॥੬॥

(ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੫੫੦)

ਖਾਤੁ ਸਮੁਦੁ ਓਢੋਲੀਐ ਇਕੁ ਮਣੀਆ ਪਾਵੈ ॥

‘ਦੁਇ’ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮਾਟੀ ਭਿਸੁ ਖਾਵੈ ॥੬॥੬॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੦੧੨)

(੨) ਨਾਂਵ

ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਮਹਿ ‘ਦੁਇ’ ਰੁੰ ਬਰੀ ਅਬਧ ॥੨੦੨॥

(ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੩੭੫)

ਦੁਇ—ਸੰਬੋਧਨ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਹੇ ਦੁਇ! ਹੇ ਦ੍ਵੈਤ!)

ਨਉ

(੧) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (ਸੰਖਿਅਕ)

‘ਨਉ’ ਘਰ ਦੇਖਿ ਜੁ ਕਾਮਨਿ ਭੂਲੀ ਬਸਤੁ ਅਨੂਪ ਨ ਪਾਈ ॥੩॥੨੨॥੭੩॥

(ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੯)

(੨) ਸੰਬੋਧਕ

ਏਸ ‘ਨਉ’ ਹੋਰੁ ਬਾਉ ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥੬॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩ ਅਨੰਦੁ)

ਜਿਸ ‘ਨਉ’ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥੩॥੩੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੭)

ਨਿਆਈ

(੧) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ (ਨਿਆਉ ਕਰਨ ਵਾਲਾ)

ਆਪੇ ਤਖਤਿ ਬੈਠੈ ਸਚੁ ‘ਨਿਆਈ’ ॥੩॥੧੦॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੭)

(੨) ਸੰਬੋਧਕ

ਬਿਲਪ ਕਰੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ‘ਕੀ ਨਿਆਈ’ ॥੧॥੮॥ (ਮਾਝ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬)

ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮਾਤ ਪਿਤ ‘ਨਿਆਈ’ ਬਾਰਿਕ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਿਆ ॥੧॥੬॥੪੫॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੬, ਪੰਨਾ ੩੮੨)

ਨੀਰਿ

(੧) ਨਾਂਵ—

(ੳ) ਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਨੀਰ ਨਾਲ)

ਜੇਤਾ ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ 'ਨੀਰਿ' ਭਰਿਆ ਤੇਤੇ ਅਉਗਣੁ ਹਮਾਰੇ ॥੫॥੫॥੧੭॥

(ਗਉੜੀ ਚੋਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੫੬)

(ਅ) ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਨੀਰ ਵਿਚ)

ਐਸਾ ਦੀਵਾ 'ਨੀਰਿ' ਭਰਾਇ ॥੭॥ (ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੮੭੮)

(੨) ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ 'ਨੀਰਿ' ਨਰਾਇਣੁ ॥੧੯॥ (ਗੋਬਤ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੬੮)

ਨੀਰਿ—ਸਿੰਜ।

ਪਾਹਿ, ਪਾਹੀ

(੧) ਪਾਹਿ—

(ੳ) ਕ੍ਰਿਆ, ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ, ਅੱਠ ਪੁਰਖ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (= ਪਾਂਦੇ ਹਨ)

ਮਾਰਣ 'ਪਾਹਿ' ਹਰਾਮ ਮਹਿ ਹੋਇ ਹਲਾਲੁ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥੭॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੧)

(ਅ) ਸੰਬੰਧਕ (= ਪਾਸ)

ਕਹੁ ਬੇਨੰਤੀ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ 'ਪਾਹਿ' ॥੨੧॥੯॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੮੨)

(੨) ਪਾਹੀ—

(ੳ) ਨਾਂਵ (ਪਾਹੀ—ਜੁੱਤੀਆਂ)

ਖਤਿਅਹੁ ਜੀਮੇ ਖਤੇ ਕਰਨਿ ਤ ਖਤਿਆ ਵਿਚਿ ਪਾਹਿ ॥

ਧੋਤੇ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰਹਿ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣ ਪਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਬਖਸੀਆਹਿ ਨਾਹਿ ਤ 'ਪਾਹੀ' ਪਾਹਿ ॥

(ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੪੯)

(ਅ) ਸੰਬੰਧਕ (ਪਾਹੀ—ਪਾਸ)

ਜਿਸੁ ਜਲਨਿਧਿ ਕਾਰਣਿ ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ

ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ 'ਪਾਹੀ' ਜੀਉ ॥੧॥੯॥ (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੫੯੮)

ਬਿਰਥਾ

(੧) ਨਾਂਵ—(ਪੀੜਾ)

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦੇਤ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੀਅ ਕੀ 'ਬਿਰਥਾ' ਸਾਰੇ ॥੨॥

(ਸਿਰੀਗੁ ਕੇ ਛੰਤ ਮ: ੫ ਭਖਣਾ, ਪੰਨਾ ੮੦)

(੨) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—(= ਵਿਅਰਥ)

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਪਤਿ ਗਵਾਏ ਆਪਣੀ

'ਬਿਰਥਾ' ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਣਿਆ ॥੩॥੧੯॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ, ਪੰਨਾ ੧੨੦)

ਮੈ

(੧) ਸੰਬੰਧਕ—(ਮਹਿ, ਵਿਚ)

ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਰ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ 'ਮੈ' ਨਿਮਖ ਏਕ ਉਰਧਾਰੈ ॥੩॥੨॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੯, ਪੰਨਾ ੯੦੨)

(੨) ਪੜਨਾਂਵ—

(ੳ) ਕਰਤਾ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਹਉ ਆਇਆ ਦੂਰਹੁ ਚਲਿ ਕੈ 'ਮੈ' ਤਕੀ ਤਉ ਸਰਣਾਇ ਜੀਉ ॥

'ਮੈ' ਆਸਾ ਰਖੀ ਚਿਤ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੇ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇ ਜੀਉ ॥

(ਸੂਹੀ ਮ: ੫, ਗੁਣਵੰਤੀ, ਪੰਨਾ ੭੬੩)

(ਅ) ਸੰਪ੍ਰਦਾਨ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (= ਮੈਨੂੰ)

'ਮੈ' ਦੀਜੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਸੀ ॥੮॥੧॥੩॥

(ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕਾਫੀ ਘਰੂ ੧੦, ਪੰਨਾ ੭੫੨)

(ੲ) ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (= ਮੇਰਾ)

‘ਮੇ’ ਸਹੁ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ॥੧੨॥

(ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੩੬੫)

ਮਨਹਿ

(੧) ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ—(ਮਨਹਿ ਕਰਨਾ, ਵਰਜਣਾ)

ਭਾਣੈ ਭੋਗ ਭੋਗਾਇਦਾ ਭਾਣੈ ‘ਮਨਹਿ’ ਕਰੇਇ॥੨॥੧੨॥

(ਮ: ੫, ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੯੬੩)

(੨) ਨਾਂਵ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ (ਮਨ ਵਿਚ)

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਜਨ ਭਾਈ॥

ਅਕਥੁ ਕਥਹੁ ਮਨੁ ‘ਮਨਹਿ’ ਸਮਾਈ॥

ਉਠਿ ਚਲਤਾ ਠਾਕਿ ਰਖਹੁ ਘਰਿ ਅਪਨੈ

ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ਹੇ॥੧੬॥੪॥੧੦॥

(ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੧)

ਰੰਗਿ

(੧) ਕ੍ਰਿਆ, ਹੁਕਮੀ ਭਵਿੱਖਤ, ਮੱਧਮ ਪੁਰਖ, ਇਕ-ਵਚਨ

ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਂਦਰਿ ਆਪਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਮਜੀਠੈ ‘ਰੰਗਿ’ ਰੀ॥੧੬॥੧੧੮॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੪੦੦)

(੨) ਨਾਂਵ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਰੰਗ ਵਿਚ)

ਨਾਮ ‘ਰੰਗਿ’ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨਾ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵਉ ਰੇ॥੧॥੨॥੧੩੧॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫ ਘਰੁ ੧੧, ਪੰਨਾ ੪੦੪)

ਲਾਗਿ

(੧) ਕ੍ਰਿਆ, ਪੁਰਖ ਪੂਰਣ ਕਾਰਦੰਤਕ (= ਲੱਗ ਕੇ),

(੨) ਨਾਂਵ, ਇਸ਼ਤੀ ਲਿੰਗ (= ਪਾਹ)

ਜਿਨਿ ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਬੈਰਾਗਿ ॥
 ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ 'ਲਾਗਿ' ॥
 ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰੰਗਾਏ ਬਿਨੁ ਭੈ ਕੇਹੀ 'ਲਾਗਿ' ॥੪॥੮॥੪੧॥
 (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੨੯)

ਨੋਟ : ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ਦਾ ਲਫਜ਼ 'ਲਾਗਿ' ਕ੍ਰਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ਦਾ 'ਲਾਗਿ' ਨਾਂਵ ਹੈ।

ਵਾਇ

(੧) (ਵਜਾ ਕੇ)

ਪੰਚ ਸਬਦੁ ਤੁਟਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ
 ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ 'ਵਾਇ' ਸੁਣਾਇਆ ॥੮॥੨॥੧੯॥
 (ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੪੦)

(੨) ਨਾਂਵ (ਹਵਾ)

ਅਪੁ ਤੇਜੁ 'ਵਾਇ' ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸਾ ॥
 ਤਿਨ ਮਹਿ ਪੰਚ ਤਤੁ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥੬॥੫॥੧੧॥
 (ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸੋਲਹੇ, ਪੰਨਾ ੧੦੩੧)

ਵਜਹੁ

(੧) ਸੰਬੰਧਕ (= ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ)

ਬਖਸੀਸ 'ਵਜਹੁ' ਮਿਲਿ ਏਥੁ ਨਾਮੁ ॥੩॥੧੪੧॥
 (ਗਉੜੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੨੧੦)

(੨) ਨਾਂਵ (= ਤਨਖਾਹ)

ਲਸਕਰੀਆ ਘਰ ਸੰਮਲੇ ਆਏ 'ਵਜਹੁ' ਲਿਖਾਇ ॥
 'ਵਜਹੁ' ਗਵਾਇ ਆਪਣਾ ਤਖਤਿ ਨ ਬੈਸਹਿ ਸੇਇ ॥੪੫॥
 (ਓਅੰਕਾਰੁ, ਪੰਨਾ ੯੩੬)

ਵਾਤ

- (੧) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਬਹੁ-ਵਚਨ (= ਵਾਜੇ)

‘ਵਾਤ’ ਵਜਨਿ ਟੰਮਕ ਭੇਗੀਆ ॥

ਮਲ ਲਬੇ ਲੈਦੇ ਫੇਗੀਆ ॥੧੮॥੨॥੨੬॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫ ਘਰੂ ੩, ਪੰਨਾ ੭੪)

- (੨) ਨਾਂਵ, ਪੁਲਿੰਗ, ਅਧਿਕਰਣ ਕਾਰਕ, ਇਕ-ਵਚਨ (ਮੂੰਹ ਵਿਚ)

ਜਿਨ ਕਉ ਪੋਭੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਤਿਨੁ ‘ਵਾਤਿ’ ਸਿਪੀਤੀ ॥੧੦॥

(ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੯੫੧)

- (੩) ਨਾਂਵ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਲਿੰਗ (ਖਬਰ)

ਹਿਕਸੁ ਕੰਠੇ ਬਾਹਰੀ ਮੇਠੀ ‘ਵਾਤ’ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ ॥੧॥੩॥

(ਭਖਣੇ ਮ: ੫, ਮਾਰੂ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੯੫)

ਵਰ

- (੧) ਵਰੁ—ਨਾਂਵ

ਕਰਉ ਬਿਨਉ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ‘ਵਰੁ’ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੧॥੪॥੨॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੫੪)

- (੨) ਵਰਿ—ਵਰ ਕੇ (ਕ੍ਰਿਆ)

ਹਰਿ ‘ਵਰਿ’ ਨਾਰਿ ਭਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਨਿਆ ॥੨॥੨॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੨੫੪)

- (੩) ਵਰ—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ (= ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ)

ਆਪਸ ਕਉ ‘ਮੁਨਿ ਵਰ’ ਕਰਿ ਬਾਪਹੁ ਕਾ ਕਉ ਕਹਹੁ ਕਸਾਈ ॥੨॥੧॥

(ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੦੩)

•